O, aramızdakinin bir anlamı olmadığını söylüyor. Fakat benim için bu, her şey demek...

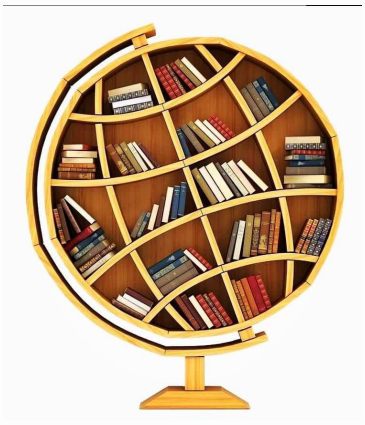

kusursuz

CHESTNUT SPRINGS SERİSİ BİRİNCİ KİTAP

ELSIE SILVER

NEMESİS KİTAP / Roman
Yayın Numarası: 740

Kusursuz Elsie Silver

Kitabın Özgün Adı: Flawless
Çeviren: Yeşim Öksüzoğlu

Yayın Yönetmeni: Serap Çakır Özcan
Yayın Koordinatörü: Melih Günaydın
Editör: Fatma Aktaş
Kapak İllüstrasyonu: Usagi Doodles
Kapak Tasarımı: Cem Özcan
Sayfa Düzeni: Hüseyin Aktürk
Sosyal Medya: Damla Tuzcu

© Nemesis Kitap, 2023 © Elsie Silver, 2022

Bu kitabın yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yetişkin okurlar içindir.

ISBN: 978-625-6947-63-4
Baskı: Eylül 2023

Nemesis Kitap:
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul
Tel.: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com
Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:
Optimum Basım San. Ve Tic. Ltd. Şti
Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No:51/1
34295 Küçükçekmece/İstanbul
Tel : (0212) 463 71 25
Sertifika No: 41707

kusursuz

CHESTNUT SPRINGS SERİSİ BİRİNCİ KİTAP

ELSIE SILVER

Çeviren: Yeşim Öksüzoğlu

NEMESİS
KİTAP

Elsie Silver

Kanadalı yazar Elsie Silver, iyi kurgulanmış erkek arkadaşları ve onlara diz çöktüren güçlü kadın kahramanları seviyor. Küstah ve seksi karakterlerin yaşadığıküçük kasabalarda geçen romantizm kitapları yazıyor.

Kocası, oğlu ve üç köpeğiyle birlikte Vancouver, Britanya Kolumbiyası'nın hemen dışında yaşıyor ve muhtemelen okuması gereken yaşın çok öncesinden beri doymak bilmez şekilde aşk kitapları okuyor.

Yemek yapmayı, yeni yiyecekler denemeyi, seyahat etmeyi, eşi ve oğluyla vakit geçirmeyi seviyor; özellikle dışarıda. Elsie aynı zamanda, kurgularının çoğunu kaleme aldığı sabahın beşindeki o sakin anların büyük bir hayranı. Bu süre zarfında bir fincan sıcak kahve yudumlayabilir ve okurlarıyla paylaşmak için romantik hikâyelerle dolu hayali bir dünya hayal edebilir.

www.elsiesilver.com

Yeşim Öksüzoğlu

Gazi Üniversitesi Eğitim Fakültesi mezunudur. 2011 yılında, İstanbul'da öğretmenlik hayatına atıldı. Birkaç sene sonra çevirmenliğe başladı ve sevdiğin mesleği yaparsan hiç çalışmıyorsun demektir sözünün izinden gitti. Çeviriye aşk romanlarıyla başladı, ancak kişisel gelişim ve psikoloji kitaplarının yanı sıra çeşitli alanlarda da çevirileri mevcuttur.

Dürüst olmak gerekirse bu kitabı kendime yazdım.
Hayatında ne yapmak istediğini bilemeyen kıza ve
bunu keşfeden kadına...

Bazen biz anı yakalarız, bazen de an bizi yakalar.
– Gregg Leroy

1

Summer

"*Burada öfkeli bir şerefsiz var Eaton.*"

Büyük boğanın sırtındaki yakışıklı kovboy, elini gülerek önündeki halata doladı. Koyu renk gözleri ekranda parladı; yüzünün sert hatları kaskının kafesinden seçilebiliyordu. "*Sırtından atmaya ne kadar uğraşırsa o kadar mutlu olurum!*"

Geniş arenadaki kalabalığın arka planda gümbür gümbür müzik eşliğinde yükselen uğultusundan ne söylediğini zar zor duyabiliyordum; ancak ekranın altından geçen altyazılar, başka türlü gözden kaçabilecek her şeyi gösteriyordu.

Çite yaslanan genç adam gülerek başını iki yana salladı. "*Durmadan süt içiyor olmalısın. Dünyaca ünlü Rhett Eaton'da tek kırık kemik yok.*"

Kolaylıkla tanınan kovboy, yüzünü örten kafesin gerisinden sırıtınca siyah kaskın altından bembeyaz dişleri ve kehribar rengi gözleri bir anlığına parladı. Parlak ve sabit bir versiyonuna bakarak saatler harcadığım için bana tanıdık gelen, çekici bir gülümsemeydi bu.

"*Git başımdan Theo. Sütten nefret ettiğimi biliyorsun.*"

Theo hafif aksanlı bir sesle konuşurken dudaklarına alaycı bir gülümseme yerleşti. "*Dudağının üstüne yerleştirilen o reklamlarla tatlı görünüyorsun. Yaşlı bir adama göre tatlı.*"

Genç adam göz kırptı ve ikisi dostça gülerken Rhett metodik bir şekilde elini halatta hareket ettirdi.

"Her gün o boku içmektense, bir boğanın sırtından düşmeyi tercih ederim."

Babam yüzüne ve boynuna bir kırmızılık yayılırken, büyük ekrandaki videoyu durdurduğunda tek duyabildiğim onların kahkahaları oldu.

"Tamam..." diye temkinle söze başladım, bu sohbetin neden Hamilton Elite'teki en yeni iki tam zamanlı çalışanla doğaçlama toplantı gerektirdiğini anlamaya çalışıyordum.

"Hayır, tamam değil. Bu adam, profesyonel rodeonun yüzü ve en büyük sponsorlarını az önce rezil etti. Üstelik daha da kötüye gidiyor. İzlemeye devam et."

Tüm bu olayda yanlış bir şey yapan kumandaymış gibi agresif bir şekilde "tekrar oynat" tuşuna bastı ve ekran farklı bir sahneye geçti. Rhett, omzunda spor çantasıyla bir arenanın dışında, otoparkta yürüyordu. Kaskın yerini artık bir kovboy şapkası almıştı ve koyu renkli bol giysiler içindeki ince bir adam olan kameraman onu takip edip kayda geçerken, hedefine yetişmek için hızlı adımlar atıyordu.

Paparazzilerin genelde rodeocuları takip ettiğini sanmıyordum ama Rhett Eaton yıllar içinde hane halkından biri gibi olmuştu. Hiçbir şekilde saflık örneği değildi fakat "kaba saba ve zinde taşra erkeği" sembolüydü.

Muhabir ileri doğru ufak bir adım atarak mikrofonu Rhett'in ağız hizasına getirdi.

"Rhett, hafta sonu etrafta dolaşan video için yorum yapabilir misin? Dilemek istediğin bir özür var mı?"

Kovboy'un dudakları inceldi ve yüzünü şapkasının gölgesine saklamaya çalıştı. Çenesindeki bir kas gerildi ve bronz bedeni kasıldı. İçinde olduğu gerilim her uzvundan anlaşılıyordu.

"Yorum yok," dedi sıkılı dişlerinin arasından.

"Hadi dostum. Bana bir şeyler ver." İnce adam ileri uzanıp mikrofonu Rhett'in yanağına bastırdı. Yorum yapmayı reddettiği

halde onu zorladı. *"Hayranların bir açıklamayı hak ediyor,"* diye üsteledi.

"Hayır, etmiyorlar," diye mırıldandı Rhett, aralarına mesafe koymaya çalışarak.

Bu insanlar neden normalde kendi işine bakan birini pusuya düşürdüklerinde bir cevap almayı *hak ettiklerini* düşünüyorlardı?

"Özür dilemeye ne dersin?" diye sordu adam.

Ve sonra Rhett onun yüzüne yumruğu çaktı.

O kadar hızlı oldu ki, artık titreyen ve fırıldak gibi dönen kamera açısını takip edebilmek için gözlerimi kırpıştırdım.

Hay lanet!

Saniyeler içinde pişkin muhabir yerdeydi ve yüzünü tutuyordu, Rhett de elini sallayıp tek kelime etmeden oradan uzaklaşmıştı.

Ekran, bir masanın arkasında oturan haber spikerlerine geri döndü ve onlar az önce izlediğimiz şey hakkında herhangi bir giriş yapamadan, babam televizyonu kapatıp gürleyen bir hüsran sesi çıkardı.

"Bu lanet kovboylardan nefret ediyorum. Bunları hizada tutmak imkânsız. Onunla anlaşmak istemiyorum. Yani siz ikinizin şansına, bu iş kapanın elinde kalır." Resmen öfkeden titriyordu ama ben sadece sandalyemde geriye yaslandım. Babamın tepesi kolay atardı, buna rağmen saman alevi gibi hemen sönerdi de. Bu yaşa gelene kadar onun ruh halindeki değişimlere alışmıştım. Kip Hamilton'a direnemezseniz, Hamilton Elite'te uzun süre kalamazdınız.

Ömür boyu onun ruh halini savuşturmayı öğrendiğim için şanslıydım, bu yüzden bağışıklığım vardı. Bunun, onun cazibesinin bir parçası olduğunu düşünmeye başlamıştım; o yüzden kişisel algılamıyordum. Bana kızgın değildi. O sadece... kızgındı.

"Bu köylü hödüğe asla hayal bile edemeyeceği sponsorluklar alabilmek için yıllarca kıçımı yırttım. O da kariyeri sona ererken gidip her şeyi böyle mahvetti." Babam elini, duvara monte edilmiş ekranda kaydırdı. "Bu adamların, dokuz yüz kiloluk öfkeli

bir boğaya binecek kadar deli olmak için ne kadar para kazandıkları hakkında bir fikrin var mı Summer?"

"Yok." Ama içimde, babamın bunu bana söyleyeceğine dair bir his vardı. Babamın benimle aynı tondaki koyu renk gözlerinden bakışlarımı ayırmadım. Yanımda oturan diğer stajyer Geoff, sandalyesinde küçücük kaldı.

"Eğer bu pislik kadar iyilerse milyonlarca dolar kazanıyorlar."

Bunun böyle büyük bir iş alanı olduğunu bilmiyordum, zaten bu bilgiyi hukuk fakültesinde öğretmiyorlardı. Rhett Eaton hakkında her şeyi biliyordum: kalp çarptıran rodeosunun verdiği hissi ve başlıca ergenlik aşkım oluşunu... Ancak asıl sektör veya bu spor hakkında neredeyse hiçbir bilgi yoktu bende. On yıl önce yatağımda yatıp onun fotoğrafına nasıl baktığımı düşündüğümde ise dudaklarımın bir kenarı kıvrıldı.

Fotoğrafta Rhett bir çitin üzerine çıkmış ve omzunun üzerinden kameraya bakmıştı. Arkasında açık arazi, ılık bir batan güneş... Dudaklarında flörtöz bir sırıtış, eski bir kovboy şapkasıyla kısmen gizlenmiş gözleri ve en önemli kısım... en iyi yerlerini saran Wrangler kot pantolonu.

Yani evet, boğaya binmek konusunda bir şeyler biliyordum. Ama o fotoğrafa bakarak saçmalık derecesinde çok zaman harcadığımı da biliyordum. Arazi. Işık. Beni içine çekmişti. Sadece adamdan dolayı değildi; orada olmak, o günbatımını kendim izlemek istiyordum.

"George, bu herifin çöpe attığı süt sponsorluğunun değerini biliyor musun? Bu boktan çıkabilmek için kıçını yaladığım diğer sponsorlardan bahsetmiyorum bile..."

Tanrı biliyor, neredeyse gülecektim. *George.* Babamı, bunun yanlış isim olduğunu bildiğini anlayacak kadar tanıyordum. Ancak bu, aynı zamanda Geoff'un bir şey diyecek kadar yüreği olup olmadığını görmek için bir sınavdı. Anlayabildiğim kadarıyla sporcular ve ünlülerle çalışmak çocuk oyuncağı değildi. Yanımda oturan bu adamın zorlanacağını şimdiden söyleyebilirdim.

"Eee..." Geoff önündeki toplantı masasının üzerindeki klasörü karıştırınca, ben de tavana kadar uzanan pencerelerden dışarı baktım. Alberta çayırlarının panoramik manzarasını sunuyordu. Bu binanın otuzuncu kattan görülen Calgary manzarası eşsizdi. Uzaktan seçilen, tepesi karlarla kaplı Rocky Dağları tablo gibiydi ve asla eskimezdi.

"Cevap, on milyon Greg."

Gülmemek için yanağımı ısırdım. Geoff'u severdim ve babam bilerek pislik yapıyordu. Ama yıllarca aynı şekilde ateş altına alındıktan sonra, başkasının benim geçmişte yaptığım gibi debelenmesini izlemek eğlenceliydi.

Tanrı biliyor ki kız kardeşim Winter, hiçbir zaman bu tür haşlamalara maruz kalmamıştı. Onun Kip'le olan ilişkisi, benim babamla ilişkimden çok daha farklıydı. Babam söz konusu ben olduğum zaman şakacıydı, ağzına geleni söylerdi ama Winter'la profesyonelliğini korurdu. Winter da böylesini tercih ediyordu sanırım.

Geoff ifadesiz bir gülümsemeyle bana baktı.

İşyerinde birçok kez insanların yüzünde görmüştüm bu ifadeyi: *Patronun küçük kızı olmak hoş olmalı,* diyen bir ifade. *Bu adam kayırmacılık işine geliyor mu?* Ama ben bu tür bir kırbaçlamayı kaldıracak şekilde eğitilmiştim. Derim kalındı. "Kafayatakma ölçer"im daha az hassastı. On beş dakika sonra Kip Hamilton'un bir şaka patlatıp gülümsemeye başlayacağını biliyordum. Müşterilerin gözünü boyamak için kullandığı kusursuz maske hızla yerli yerine dönecekti.

Biraz çakal olsa da adam tam bir ustaydı. Ama bence bu, üst düzey bir yetenek menajeri olarak yaptığı sözleşmeleri yönetme ve ele alma alanıyla birlikte geliyordu.

Dürüst olmam gerekirse, burada çalışacak kumaştan olduğumdan emin değildim. Gerçekten istediğimden de emin değildim. Ama her zaman yapılacak doğru şey buymuş gibi geliyordu. Babama bu kadarını borçluydum.

"Yani soru şu çocuklar: İnsan bunu nasıl düzeltir? Uğraştım ama Dairy King süt sponsorluğu pamuk ipliğine bağlı. Ne diyeyim... Lanet bir profesyonel rodeocu, adamın temel işini bokladı. Çiftçiler? Mandıracılar? Önemli değilmiş gibi görünüyor ama insanlar konuşacak. O herifi mikroskop altına alacaklar ve gördükleri şeyden hoşlanacaklarını sanmıyorum. Bu da o gerzeğin namını düşündüğünüzden daha çok göçertecek. Ve onun namı *benim* namım demek, çünkü bu kaçık bize iyi kazandırıyor."

"O ilk kayıt nasıl ortaya çıkmış?" diye sordum, düşüncelerimi eldeki meseleye döndürmeye çalışarak.

"Yerel bir kanalın kamerası açıkmış." Babam elini sinekkaydı çenesinde gezdirdi. "Tüm lanet şeyi çekmiş ve altyazı ekleyip akşam haberlerine vermişler."

"Tamam, yani özür dilemesi gerek," diye yumurtladı Geoff.

Babam bu basit çözüme gözlerini devirdi. "Özür dilemekten çok daha fazlasını yapması gerek. Sezonun kalanı için kurşun geçirmez bir plana ihtiyacı var yani. Vegas'taki Dünya Şampiyonası'na birkaç ay kaldı. O zamana kadar kafasındaki kovboy halesini parlatmamız gerekiyor. Yoksa diğer sponsorlar da sinek gibi kaçışacak."

Kalemimi dudaklarıma vurdum, bu durumdan kurtulmaya faydası olacak ne yapabileceğimizi düşünüyordum. Elbette hiç tecrübem yoktu, bu yüzden yönlendirici sorulara bağlı kaldım. "Yani *çekici ve erdemli taşralı mahallemizin çocuğu* gibi mi görünmesi gerekiyor?"

Babam yüksek sesli bir kahkaha atıp ellerini masaya yasladı ve bize doğru eğildi. Geoff irkildi ve gözlerimi devirdim. *Ödlek.*

"Mesele de tam burada. Rhett Eaton *erdemli taşralı mahalle çocuğu* değil. O çok pis partileyen ve her hafta sonu kendini onun ayaklarına fırlatan kadın akınına uğrayan kibirli bir kovboy. Ve bundan memnun. Bu daha önce sorun olmamıştı ama artık ellerine ne geçerse kullanacaklardır. Lanet akbabalar gibi."

Tek kaşımı kaldırıp geriye yaslandım. Rhett bir yetişkindi ve nelerin tehlikede olduğu açıklanırsa durumu toparlayabilirdi.

Ne de olsa bu işleri halletmesi için şirkete tonla para ödüyordu. "Yani birkaç ay boyunca elinden gelenin en iyisini yapamaz mı?"

Babam başını geriye atarak büyük bir kahkaha attı. "Summer, bu adamın en iyi hali bile bu işi kotaramaz."

"Adam sanki vahşi bir hayvanmış gibi davranıyorsun Kip." İşyerinde ona baba dememeyi zor yoldan öğrenmiştim. Her günün sonunda aynı arabayla eve gitsek de o hâlâ benim patronumdu. "Neye ihtiyacı var? Bakıcıya mı?"

Babam ellerinin arasındaki masanın yüzeyine bakarken, oda birkaç saniye boyunca sessizleşti. Sonunda parmaklarını masaya vurmaya başladı; derin düşüncelere daldığında yapardı bunu. Yıllar içinde ondan devraldığım bir alışkanlıktı. Neredeyse siyah olan gözlerini kaldırdı, kurdumsu bir sırıtış tüm yüzüne yayılmıştı.

"Evet Summer. İhtiyacı olan şey tam olarak bu. Ve bu iş için en uygun kişiyi biliyorum."

Ve bana olan bakışına dayanarak, Rhett Eaton'un yeni bakıcısı sanırım *ben* oluyordum.

2
Rhett

Kip: Telefonu aç, seni güzel suratlı şerefsiz.
Rhett: Beni güzel mi buluyorsun?
Kip: Mesajımdan belirli bir ayrıntıyı seçtiğin için seni aptal buluyorum.
Rhett: Ama güzelim de?
Kip: Siktiğimin. Telefonuna. Cevap. Ver.
Kip: Ya da saat ikide burada ol, ki seni bizzat silkeleyeyim.

* * *

Uçak Calgary Havaalanı'na indiğinde eve döndüğüm için rahatladım.

Özellikle de tam bir keşmekeşe dönen şu son birkaç günden sonra.

Yumruk attığım adam beni dava etmemişti ama bunun için menajerim Kip'in ona ne kadar para bayıldığından emin değildim. Önemli değildi. Her şeyi çözecek biri varsa, o da Kip'ti.

Beni aramaya çalışıyordu ve bu durum, daha çok mesajla iletişim kurduğumuz için çileden çıktığına dair bir ipucuydu. Telefonumu gerekenden önce açınca adının ekranda belirdiğini görmek, tam olarak bu yüzden beni şaşırtmadı.

Yine.

Açmadım, çünkü bana bağırışını dinleyecek ruh halinde değildim. Saklanmak istiyordum. Sessizlik istiyordum. Kuşlar. Sıcak bir duş. Biraz Tylenol. Ve gerginliği biraz atmak için elimle bir randevu.

Bu sırayla olmak zorunda değildi.

Aklımı toparlamak için ihtiyacım olan buydu. Bu saçmalık geçene kadar evde biraz mola vermek. Yaşlandıkça sezonlar daha uzun geliyordu ve her nasılsa sadece otuz iki yaşında olmama rağmen kendimi ihtiyarlamış hissediyordum.

Vücudum ağrıyordu, zihnim fazlasıyla doluydu ve ailemin çiftliğindeki sessizlik için ölüyordum. Tabii ki kardeşlerim beni ölümüne gıcık edecek, babam ne zaman bu işi bırakacağımla ilgili benimle konuşacaktı. Ama aile buydu. Ev buydu.

Sanırım biz erkeklerin sürekli geri dönmesinin bir nedeni vardı. Küçük kız kardeşimiz hariç hepimiz bir şekilde birbirimize bağımlıydık. O, bir çiftlikte yaşayan bir grup yetişkin erkeğe şöyle bir bakmış ve oradan çekip gitmişti.

Violet'i arayıp, *değişen bir şey var mı* diye onu yoklamam gerektiğini aklımın kenarına yazdım.

Uçak pistte durmak için tekerlerinin üzerinde ilerlerken dar koltuğa başımı yasladım. *"Güzel Calgary, Alberta'ya hoş geldiniz."* Kabin, uçuş görevlisinin sesi ve emniyet kemerlerini gereğinden önce çözen insanların gürültülü klik sesiyle doldu.

Ben de onlara uydum. Küçük koltuktan kalkıp bacaklarımı esnetmek için sabırsızlanıyordum.

"Calgary evinizse, eve hoş geldiniz..."

On yılı aşkın süredir bu oyunu oynadığım göz önüne alınırsa, uçuş ve otel rezervasyonları konusunda iyi olduğum zannedilebilirdi. Ama aslında son dakika kalan yeri kapmak durumunda kalıyordum sürekli ve bu tam benlikti. Biraz klostrofobik hissetsem de.

Yanımdaki kişi koridora çıktığında ciğerlerimden rahat bir nefes çıktı. Henüz o yoğun yorgunluğa kapılamazdım. Hâlâ kamyonumu

almam ve şehrin dışında bir saatlik mesafedeki Chestnut Springs'e gitmem gerekiyordu.

"Terminalin içinde sigara içmenin yasak olduğunu lütfen unutmayınız..."

Ve bundan önce gidip pitbull türünden menajerimle buluşmak zorundaydım. Telefonuma cevap vermediğim için dün geceden beri bana bağırıyordu.

Şimdi gidip bu berbat davranışımın bedeliyle yüzleşmem gerekecekti.

İçten içe inleyerek başüstü dolabından silindir spor çantamı aldım.

Kip Hamilton, şu anki finansal durumum için teşekkür etmem gereken adamdı. Doğruyu söylemek gerekirse, ondan epey hoşlanıyordum. On yıldır yanımdaydı ve neredeyse onu arkadaşım olarak düşünüyordum. Ayrıca onun sinekkaydı suratına yumruğu indirmeyi de fazlasıyla sık bir şekilde hayal ediyordum. İki ucu keskin kılıç durumuydu yani.

Bana *Entourage*'daki Ari Gold'un daha yaşlı ve neşeli bir versiyonunu hatırlatıyordu, o diziye bayılırdım.

"Air Acadia ile uçtuğunuz için teşekkürler. Sizi tekrar ağırlamayı dört gözle bekliyoruz."

İnsanların oluşturduğu kuyruk nihayet çıkışa doğru ilerlemeye başladı ve koridora çıkmaya çalışırken biri göğsümün ortasını sertçe dürttü.

Burnumun ucundan aşağı bir bakış attığımda, kısa bir bedende öfkeli mavi gözler ve çatık kaşlarla karşılaştım. Altmışlı yaşlarında bir kadın bana ters ters bakıyordu.

"Kendinden utanmalısın. Köklerini ne biçim aşağıladın. Kanadalı dostlarımızın masasına yemek koymak için ölümüne çalışan hepimizi aşağıladın. Sonra da gidip adamın tekine saldırdın. Bu ne cüret?"

Ülkenin bu kısmı çiftçilik yapmaktan ve kırsal yaşamdan gurur duyardı. Calgary, dünyadaki en büyük rodeolardan birine

ev sahipliği yapardı. Lanet olsun, bazı insanlar çiftlik ve çiftçilik topluluğu bu kadar sıkı bağlı olduğu için şehre *Cowtown** diyordu.

Ben de kocaman bir sığır çiftliğinde büyümüştüm, bunu biliyordum. Sadece süt sevmemenin suç teşkil ettiğinden haberim yoktu.

Ama yine de kadına ciddiyetle baş selamı verdim. "Niyetim aşağılamak değildi hanımefendi. Güzel bölgemizin çiftçilik toplumunun omuzlarında yükseldiğini hepimiz biliyoruz."

Gözlerime baktıktan sonra omuzlarını geriye atıp hafifçe burnunu çekti. "Bunu unutmasan iyi edersin Rhett Eaton."

Verebildiğim karşılık gergin bir gülümseme oldu. "Elbette," dedim ve havaalanında başım önde ayaklarımı sürüyerek yürümeye başladım. Alınmış başka hayranlara denk gelmekten kaçınabilmeyi umuyordum.

Bunun etkisi, bagaj teslimde ve kamyonetime gidene kadar sürdü. O adama yumruk attığım için kötü hissetmiyordum –bunu hak etmişti– ama çalışkan hayranlarımı potansiyel olarak incittiğim için göğsümde bir suçluluk kıvılcımı vardı. Bu, hiç düşünmediğim bir şeydi. Bunun yerine, son birkaç gün süt nefretimin haberlere çıkmasına gözlerimi devirerek geçmişti.

Kapalı otoparkta külüstür kamyonetim görüş alanıma girdiğinde, rahatlayarak nefesimi verdim. Kullanışlı bir araç mıydı? Olmayabilirdi. Ama annem onu, babama hediye etmişti ve sırf bu yüzden seviyordum. Son zamanlarda bazı yerleri paslanmış ve farklı tonlarda grilere boyanmış olsa da.

Kamyoneti yenilemek üzerine büyük planlarım vardı. Kendime bir ödül niyetine. Onu maviye boyamak istiyordum.

Annemi hatırlamıyordum ama fotoğraflarında gözleri çelik tonlarındaydı ve istediğim renk buydu. Hiç tanıma şansım olmayan kadına bir selam niyetine...

---

* (İng.) İnek şehri (ç.n.)

Ama önce zaman bulmalıydım.

Elimde çantamla kamyonete bindim. Yorgun bedenimi direksiyonun önüne yerleştirdiğimde, çatlamış kahverengi koltuklar hafifçe gıcırdadı. Motor kükreyerek hayata döndü ve egzozdan hafif koyu dumanlar çıkararak, otoparktan çıkıp şehir merkezine yöneldim. Gözlerim yolda olsa da aklım başka yerdeydi.

Telefonum çaldığında gözlerimi yoldan bir anlığına ayırdım. Ekranda kız kardeşimin adını görünce, istemsizce gülümsedim. Violet beni güldürme konusunda asla başarısız olmazdı, etrafımdaki her şey boka batmış olsa bile... Henüz ben onu arayacak fırsatı bulamadan o beni aramıştı.

Kırmızı ışıkta durunca ekranı kaydırarak telefonu açtım ve hoparlöre verdim. Bu kamyonette kesinlikle *bluetooth* teknolojisi yoktu.

"Selam Vi," diye açtım, yanımdaki koltukta duran telefona sesimi duyurmak için neredeyse bağırarak.

"Selam." Sesi endişe doluydu. "Nasıl gidiyor bakalım?"

"İyi, sanırım. Nasıl bir hasara neden olduğumu anlamak için şu an Kip'in ofisine gidiyorum."

"Aynen. Hazır ol. Epey kızgın," diye mırıldandı.

"Nereden biliyorsun?"

"Dosyanda acil durumda aranacak kişi benim. Onu görmezden geldiğin için benim telefonumu aşındırdı." Artık gülüyordu. "Ben artık orada yaşamıyorum bile. Dosyanı güncellemen gerek."

Otoyola çıkarken sırıttım. "Evet ama kariyerimi onaylayan ve bir şeyler ters giderse diye rodeoyu bırakmamı istemeyen tek kişi sensin. Yani bu iş başına kaldı."

"Yani kocamla çocuklarımı bırakıp bir uçağa atlayacağım ve hastanede başında bekleyeceğim, öyle mi?"

İşte bu beni durdurdu. Ergenlikte veya yetişkinliğin ilk dönemlerinde ne zaman yaralansam, benimle ilgilenen Violet olurdu. "Bu işte çok iyisin. Ama iyi bir noktaya değindin. Eğer seni ondan uzaklaştırırsam Cole muhtemelen beni öldürür."

Şaka yapıyordum. Kocasını severdim, ki bunun bir anlamı vardı çünkü Violet'in ona layık biriyle tanışacağını sanmazdım. Ama Cole layıktı. Eski bir askerdi ve biraz korkutucuydu. Onu kızdırmak istemezdim.

Kız kardeşim kıkırdadı. Adama sırılsıklam âşıktı ve onun için daha mutlu olamazdım. "Başının çaresine bakar. Korumaya ihtiyacın varsa yanına yollayayım mı?"

"Kızlarını geride bırakacak, öyle mi? Asla gelmez."

Gülmeyi kesti. Onun yerine alçak sesle homurdandı: "Bana ihtiyacın olduğunda yanındayım, biliyorsun değil mi? Diğerlerinin anlamadığını biliyorum. Ama ben anlıyorum. İhtiyacın olduğunda yanına gelebilirim."

İşte küçük kardeşimle ilgili olay buydu. Beni anlıyordu. Biraz gözü karaydı. Ailemizin geri kalanı gibi kariyerimi ayıplamıyordu. Ama artık kendi hayatı vardı. Üzerime titremesine gerek yoktu. Üzerine titreyecek kendi çocukları vardı.

"Ben iyiyim Vi. Ama yakın zamanda bütün aileyle ziyarete gel, olur mu? Ya da sezon bitince, üzgün kıçımı kaldırıp sana geleyim. Güzel bir yarış atıyla seninle yarışırız. Kıçını tekmelerim." Şaka yapmaya çalışıyordum ama ses tonumun yeterince ikna edici olduğundan emin değildim.

"Ya tabii," diye karşılık verdi. Ve yemin ederim, alışkın olduğu gibi dudağını ısırdığını görebiliyordum, bir şey söylemek isteyip de kendini durdurduğu belliydi. "Senin için çok üzüldüğümden kazanmana müsaade ederim muhtemelen."

"Hey. Kazanmak kazanmaktır!" diyerek güldüm, havayı dağıtmaya çalışıyordum.

Verdiği yanıt, "Seni seviyorum Rhett," oldu. "Güvende ol. Ama bundan da önemlisi, kendin ol. Kendin gibi olduğunda gayet sevimlisin."

Bana bunu hep hatırlatırdı: küçük bir kasabada yetişen delikanlı Rhett Eaton olmamı... Olağanüstü rodeocu kibirli Rhett Eaton değil.

Genellikle gözlerimi devirirdim ama içten içe bunun iyi bir tavsiye olduğunu biliyordum. Biri gerçek bendi, diğeri ise gösterişti.

Problem şu ki, çoğu insan artık gerçek beni tanımıyordu.

"Ben de seni seviyorum kardeşim," dedikten sonra telefonu kapattım, zihnimin derinlerine dalarken otoyoldan şehre doğru çıkışa döndüm.

Hamilton Elite'in önünde durup caddede alışılmadık park yerine girerken, buraya gelişimi hatırlamayacak kadar düşüncelerimde kaybolmuş olduğumu fark ettim. Başımı geriye atarak koltuğa vurdum. Tekrar. Derin bir nefes aldım. Başımın ne kadar belada olduğunu kesin olarak söylemek zordu ama o kadının uçakta uluorta beni azarlamasına bakacak olursam, risk alıp hapı yuttuğumu söyleyebilirdim.

Ama bu bölgenin halkını tanırdım. Çalışkanlardı. Gururlulardı. Başka türlü hayatları olan insanların, onların mücadelesini anlamadığını düşündükleri için bu konuda epey alınganlardı.

Belki de haklıydılar. Belki de ortalama Kanadalılar, çiftçilik için yapılan o ağır iş yükünü *gerçekten* anlamıyordu. Marketlerdeki rafları doldurmak için yapılan işleri de.

Ama ben? Ben anlıyordum.

Sadece sütten lanet derecede nefret ediyordum. Tüm bu olanlar o kadar saçmaydı ki, neredeyse komikti.

Gösterişli binaya girdim. Her şey ışıl ışıldı. Yerler. Pencereler. Paslanmaz çelik asansör kapıları. Sırf pislik yapmak için ellerimi kirletip her yere sürme isteği uyandırdı bende.

Önünden geçerken güvenlik görevlisi bana baş onayı verdi ve bir grup iyi giyimli insanla asansöre bindim. Bir kadın bana pek de kontrol etmediği ayıplamayla bakarken, sırıtışımı gizlemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Aşınmış kovboy çizmeleri. Tabanında hâlâ inek boku varsa şaşırmazdım. Kusursuzca taşlanmış bir kot pantolon ve üzerinde de kahverengi koyun derisi ceket. Saçım uzundu, tam olarak böyle seviyordum.

Vahşi ve söz dinlemez. Tıpkı ben.

Ama bu kadın öyle sevmiyordu. Aslında yüzündeki tiksinti gün gibi açıktı.

Haliyle ona göz kırptım ve abartılı bir şekilde eğilerek selamladım, "Merhaba hanımefendi." Alberta erkekleri gibi genizden gelen bir aksanım yoktu ama hayatınızı rodeolarda aksanlı adamlarla geçirince, onları taklit etmek kolay oluyordu. Sadece görüntüyü tamamlamak için kovboy şapkam da olsaydı keşke.

Kadın gözlerini devirip, parmağını üzerinde *KAPIYI KAPAT* yazan düğmeğe bastırdı. Kapılar kayarak açıldığı ilk seferde arkasına bile bakmadan fırtına gibi asansörden çıktı.

Hamilton Elite'e ev sahipliği yapan kata indiğimde hâlâ bu olanlara gülüyordum ve oraya girdiğimde resepsiyonistin gözlerindeki ışıktan, benim hakkımda asansördeki kadınla aynı görüşü paylaşmadığı anlaşılıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, çoğu kadın paylaşmıyordu. Rodeo hayranı kızlar, şehirli kızlar, taşralı kızlar... Her zaman fırsat eşitliğinden yanaydım ve kadınları severdim. İlişkileri ise daha az severdim.

Geçenlerde bir kadın, galibiyetimi kutlamak için bir otel odasına kapanıp bütün günü birlikte geçirdikten sonra benim için, *vahşi tarafta bir gezinti* demişti. O an için yaptığımız şey eğlenceliydi ama sonrasında kendimi hafiften sığ hissetmiştim.

"Rhett!" Kip'in sesi lobinin karşısından yankılandığında ben daha danışmadaki kızla tek kelime edememiştim.

Yoluma taş koydu.

"Doğrudan buraya geldiğin için teşekkürler." Uzun adımlarla bana doğru yürüyüp elini uzattı ve elimi öyle bir sıktı ki neredeyse acı vericiydi. Bu tokalaşma, başımı hangi belaya soktuysam ondan kaynaklanan öfkesini biraz çıkarma yoluydu. Yüzündeki sahte, gergin gülümseme bunun kanıtıydı. Ajansın sahibinin müşterileri lobide karşılaması pek alışıldık bir durum değildi, bu da kesinlikle boka battığımı gösteriyordu.

"Hiç sorun değil Kip. Bana patronluk taslaman için sana çuvalla para ödüyorum, değil mi?"

İkimiz de güldük ama az önce, burada ödeme yapanın ben olduğumu hatırlattığımı ikimiz de biliyorduk. Diğer türlü değildi yani.

Eliyle sırtıma vurunca dişlerim zangırdadı. İri bir adamdı. "Beni takip et. Konferans odasında konuşalım biraz. Bu hafta sonu galibiyetin için tebrik ederim. Bu yıl ortalığın tozunu attıracaksın."

Bu yaşta, bu sezon kazandığım kadar çok etkinlik kazanmak benden beklenen bir şey değildi. Kariyerimin yokuş aşağı gittiği bir dönemde olmalıydım ama şu an şansım acayip yaver gidiyordu. Ve *Üç Kez Dünya Şampiyonu* kulağa *İki Kez Dünya Şampiyonu*'ndan çok daha iyi geliyordu. Ve rafımdaki üç altın kemer tokası, iki taneden daha iyi görünürdü.

"Bazen insanın şansı yaver gidiyor." Beni bir odaya doğru götürürken ona sırıttım, odada uzun bir masayı çevrelemiş sade görünen siyah ofis sandalyeleri vardı ve bir tanesinde sıradan görünüşlü bir adam oturuyordu. Kahverengimsi, kısa kesilmiş saçlar. Kahverengimsi gözler. Gri takım elbise. Sıkılmış ifade. Manikürlü tırnaklar. Yumuşak eller. Şehir çocuğu.

Yanında ise kesinlikle sıradan olmayan bir kadın oturuyordu. Güneş vurduğunda neredeyse maun gibi parlayan koyu kahverengi saçları, başının tepesinde döndürülerek sıkı bir topuz yapılmıştı. Siyah çerçeveli gözlüğü, oyuncak bebek gibi zarif yüzüne biraz fazla sert kaçmıştı. Ama yoğun sıcak bir pembeye boyanmış, neredeyse aşırı dolgun dudakları bir şekilde bunu dengeliyordu.

Üzerindeki fildişi gömlek-elbisenin düğmeleri boğazına kadar iliklenmiş, dantel yakası boynunun etrafında sıkıca dolanmıştı. Ağzı şaşkınlıkla hafifçe bükülmüştü ama savunmacı bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Beni gözlüğünün üzerinden ölçüp tartarken, parlayan çikolata gözleri hiçbir şey ele vermiyordu.

Görünüşe aldanmayacak kadar akıllıydım. Ama ben de ona aynı şekilde değer biçerken *bağnaz* kelimesi aklımdan geçiverdi.

"Otursana Rhett." Kip, kadının tam karşısındaki sandalyeyi çekti ve kendisi de hemen yanımdaki yere rahatça oturup parmaklarını çenesinin altında kule gibi birleştirdi.

Sandalyeye kendimi bıraktım ve masadan biraz uzaklaşıp çizmeli ayaklarımdan birini dizimin üstüne attım. "Pekâlâ. Dayağımı yiyeyim de eve gideyim Kip. Çok yorgunum."

Menajerim tek kaşını kaldırıp bana dikkatle baktı. "Sana dayak atmama gerek yok Rhett. Resmi olarak Dairy King sponsorluğunu kaybettin ve bence bu yeterince kötü zaten."

Tepem atarken boynum kızardı. Çocukken başını derde sokma hissinin aynısıydı bu. Eve geliş saatini kaçırdığımda. Yapmamam gerekirken, büyük çocuklarla köprüden atladığımda. Jansen'ların çiftliğine kaçak girdiğimde. Her zaman bir şeyler olurdu. Başım beladan hiç kurtulmazdı. Ama bu farklıydı. Bu, çocukluk eğlencesi veya oyun değildi. Bu, benim geçim kaynağımdı. "Dalga geçiyorsun herhalde!"

"Bu konuda şaka yapmam Rhett." Dudakları inceldi ve omuz silkti. İfadesi, *kızmadım, hayal kırıklığına uğradım,* diyordu. Bu farktan nefret ediyordum çünkü içten içe insanları hüsrana uğratmaktan nefret ediyordum. Size kızdıklarında, sizi önemsedikleri anlamına geliyordu. Sizin için daha iyisini istiyorlardı. Daha iyisini yapabileceğinizi biliyorlardı. Ama böyle kayıtsız olduklarında, her şeyi batırmanızı bekliyorlarmış gibi oluyordu.

İşte bu yüzden her zaman insanların hakkımda ne düşündüğünü umursamadığımı söylerdim. O zaman bana böyle hissettirme güçleri olmazdı ama belli ki işe yaramıyordu.

Oturduğum yerde kıpırdanıp gözlerimi odadaki diğer iki kişiye çevirdim. Adam başını eğip öndeki dosyaya odaklanacak kadar içgüdü sahibiydi.

Ama kadın bakışlarıma karşılık verdi. Yüzünde o aynı sarsılmaz ifade vardı. Ve bir şekilde, onun beni yargıladığını biliyordum.

Elimle ağzımı silerken boğazımı temizledim. "Peki, onları nasıl geri kazanacağız?"

Kip derin bir iç çekerek arkasına yaslandı, parmaklarını sandalyesinin koluna vuruyordu. "Kazanabileceğimizden emin değilim. Aslında bence her şeyden önce hasar kontrolü yapabiliriz. Diğer sponsorların da gemiyi terk etmemesini umalım. Wrangler. Ariat. Bunlar müşteri tabanını bilen şirketler. Ve onların müşterileri senin kızdırdığın insanlar. Kamera kayıttayken bir adamı yumruklamanın PR için tam bir kâbus olduğundan bahsetmiyorum bile."

Başımı geriye atıp gürültüyle yutkunurken gözlerim tavana takıldı. "Süt sevmemenin suç olduğunu kim bilebilirdi? Ve o adam çenesine ayar verilmesini hak ediyordu."

Karşımdaki kadın hafifçe oflayarak somurtunca gözlerim ona kaydı. Yine gözlerini bana dikmişti. Ne bokuma bakıyordu bu?

Sadece sırıttı. Sanki multimilyonluk sponsorluğu batırmam ona komik gelmiş gibi. Çok yorulmuştum. Yaralıydım. Sabrım taşalı epey oluyordu. Ama ben bir centilmendim, bu yüzden dilimi dişlerimin üzerinden geçirip dikkatimi tekrar Kip'e yönelttim.

"O kamera kayıtta olmasaydı sorun olmazdı. Ama birine saldırmaktan böyle bahsettiğini kimse duymasın. O piç kurusunun seni dava etmemesi için kıçımı yırttım."

Gözlerimi devirdim. Buradaki *"kıçımı yırttım"* muhabbetinin *"herifi susturmak için zorlukla kazandığım paramın bir kısmını verdim"* anlamına geldiğinden fazlasıyla emindim. "Kamera neden kayıttaydı zaten? Kasıtlı değil miydi?"

Yaşlı adam iç çekerek başını iki yana salladı. "Gerçekten önemi yok, değil mi? Olan oldu."

"Siktir!" İnledim ve omuzlarımı geriye atarken bir anlığına gözlerimi kapatarak sağ omzumun ne kadar sancıdığını değerlendirdim. O son binişte yere inme şeklim ideal değildi. Çaylak inişiydi.

"Yani, bir planım var."

Gözlerimi kısarak Kip'e baktım. "Şimdiden nefret ettim."

Kahkaha attı. Ve gülümsedi. Çünkü bu şerefsiz, beni köşeye sıkıştırdığını biliyordu. İkimiz de günlerimin sayılı olduğunu biliyorduk ve ben de çiftliği uzun vadede elde tutabilmek için ailemin daha çok paraya ihtiyacı olduğunu ona söyleme gafletinde bulunmuştum. Arazimizde bir yerde rahatça yaşamak için ihtiyacım olanı alacak ve sonra Dilek Kuyusu Çiftliği'ni işler durumda tutmak için ağabeyim Cade ile çalışacaktım.

Aile için bu yapılırdı. Ne pahasına olursa olsun.

"Sorun değil. Yine de yapacağını ikimiz de biliyoruz."

Ona dik dik baktım. Adi piç!

Masanın karşısını işaret etti. "Bu Summer. Ekipte yeni. Yıllardır burada stajyerlik yaptı. Kendisi ayrıca senin yeni gölgen oluyor."

Kaşlarım çatılırken burnum kırıştı. Çünkü bu plan bok gibi kokuyordu. "Detay ver."

"Önümüzdeki iki ay, Vegas'taki Dünya Şampiyonası'nın sonuna kadar asistanın olarak çalışacak. Medyada ara bulucu. Kamu görüşünü anlayan ve imajını düzeltmene yardım edecek biri. İkiniz konuşup bir plan bulacaksınız. Ve sonra bana danışacak, ki böylesine devasa bir puşt olduğun için seni boğmayayım. İhtiyaç duyabileceğin diğer idari işlerde de yardıma açık olacağına eminim. Yine de çoğunlukla seni izlemek ve beladan uzak tutmak için orada olacak."

Kadına baktım ve başıyla onayladı, bu teklif karşısında panik olmamış gibi görünüyordu.

"Şimdi dalga geçtiğini *biliyorum*. Çünkü benim yaşımda bir adama, nitelikli bir bakıcı ayarlamış olamazsın. Bu bildiğin hakaret Kip."

Aniden kahkaha patlatarak benimle kafa bulmanın kendi fikri olduğunu söylemesini istiyordum.

Ama yapmadı. O da kadın gibi bana baktı, benim için önceden karar vermiş olduğu şeyi kavraması için beynime zaman veriyordu.

"Siktir git!" İnanamayarak güldüm, doğrulup daha dik otururken bunun gerçekten muhteşem ve komik bir şaka olduğuna dair bir kanıt arayarak etrafıma bakındım. Abilerimin benimle dalga geçmek için yapacağı bir şeydi kesinlikle.

Ama bulabildiğim tek şey daha çok sessizlik oldu.

Bu bir geyik veya şaka değildi. Lanet olası bir kâbustu.

"Teşekkürler, kalsın. Şu adamı alayım ben." Diğer herifi gösterdim. Gözlerime bile bakamayanı. Yokmuş gibi davranabilmem için biçilmiş kaftandı. Bana, aptal bir hödükmüşüm gibi bakan gergin erkek düşmanı değil.

Kip ellerini yine kule gibi birleştirip bacak bacak üstüne attı. "Hayır."

"Hayır?" Sesim kuşku doluydu. "Paranı ben veriyorum, sen değil."

"O zaman bu bok işi benden daha iyi düzeltecek birini bul. Ne de olsa ipin ucunda sadece aile çiftliğinizin geleceği var."

Yanaklarıma hücum eden sıcaklık, oradaki kirli sakal tarafından pek saklanamıyordu. İlk defa diyecek bir söz bulamıyordum. Tamamen dilim tutulmuştu. Dişlerimi sıkmaktan çenem kilitlendi.

Süt. Lanet bir *süt* beni alt etmişti.

Masanın karşısından bana doğru beyaz bir kâğıt kaydı. Ten rengi oje sürülmüş tırnaklar kâğıda iki kez vurdu. *Bağnaz.* "Buraya adresinizi yazın lütfen."

"Adresim mi?" Bakışlarımı kaldırıp ona baktım.

"Evet. Yaşadığınız yer." Yemin ederim yanağı seğirdi. Bu bildiğin kabalıktı.

Kafam Kip'e döndü. "Söylesene, bu kıza neden adresimi veriyorum?"

Gülümseyerek uzandı ve omzuma vurdu. "Sen Peter Pan değilsin Rhett. Gölgeni kaybetmeyeceksin. Önümüzdeki iki ay olmaz."

Kafam serseme döndü. Hayır, demek istediği...

"Sen nereye, o oraya."

Kip bana hain bir şekilde gülümsedi, odaya doğru gelirken verdiği gülümseme gibi değildi. Hayır, bu defaki uyarı doluydu. "Ve Eaton, bu *kız* benim kızım. *Benim* prensesim. Yani terbiyeni takın, ellerini kendine sakla ve beladan uzak dur, tamam mı?"

Rahatsız *Prenses* çiftlikte benimle mi yaşayacaktı yani? Yüce Tanrım, bu benim düşündüğümden çok daha kötüydü.

O lanet videodan sonra hafta sonum tepetaklak olmuştu ve bu parlak ofisten dışarı öfkeyle adımımı attığımda da iyiye gitmedi, çünkü o *harika* park yerinde makineye bozukluk atmayı unutmuştum.

3

Summer

Summer: Şimdi oraya doğru yola çıktım.
Baba: Kendine dikkat et. O piç kurusunun pantolonunun içine girmesine izin verme.
Summer: Ben daha çok etek giyen bir kızım.
Baba: -_-

* * *

"Tamam, bekle. Ne kadar süreliğine yoksun?"

"Yani, *yokum* sayılmaz Wils. Şehrin bir saat filan dışındayım. Yaşadığın yerden senin ahıra olan yol da aşağı yukarı aynı."

"Böyle şeyler için önceden bilgi vermen gerekiyor. İçkili kahvaltılara kiminle gideceğim peki? Sen yokken tamamen yeni bir arkadaş edinirsem ne olacak?"

Buna güldüm. En iyi dostumun dramatik olmak gibi bir kabiliyeti vardı. Cazibesinin bir parçası bunda yatıyordu. "O zaman sanırım beni hiç sevmemişsin," dedim, hazırcevap bir şekilde.

"Bu çok kötü bir haber. En azından benim için. Muhtemelen hoppa bir ruh halindesindir ve külotun ıslanmıştır. O fotoğrafı hatırlıyorum, senin..."

"Willa, lütfen. O uzun zaman önceydi. Ben bir yetişkinim. Profesyonelim. Her gün seksi sporcularla çalışıyorum. Bunu benim için tuhaflaştırma."

İnledi. "Neden bu kadar sorumluluk sahibi olmak zorundasın? Ve olgun? Bana kendimi çocuk gibi hissettiriyorsun."

"Çocuk değilsin. Belki daha çok ergen olabilirsin?" Yola dikkatle bakarak doğru sapağı bulmaya çalıştım, çünkü tozlu arka yollarda pek trafik işareti yoktu. Ama ileride, toprak bir yolda tabela görüp tam zamanında dönerken lastikler çakılların üzerinde kaydı.

"Sanırım bununla yaşayabilirim. Büyümek çok kötü bir şey. Hiç bana göre değil, biliyor musun?"

Buna güldüm. Willa gayet de büyümüştü. Sadece şakacıydı. *Eğlenceliydi.* Bana iyi geliyordu. "Bardaki tüm adamlarla sıkı bir iş yürütüyorsun. Bence fark ettiğinden daha yetişkinsin."

"Lafını geri al!" Güldükten sonra ekledi: "Ve kovboyu yatağa at. Yap bunu."

Willa her zaman beni rahatlatan, yere düştüğümde kaldıran, Rob için ağladığımda sırtımı sıvazlayan kişi olmuştu.

Ama bazen yanılıyordu.

"Sadece görünüşe bakarak benden nefret eden, ergenken vurulduğum ünlüyle yatıp çiçeği burnunda kariyerimi mahvetmemi mi istiyorsun? Sağ ol. Bu tavsiyeni dikkate alacağım."

"Tek istediğim bu, biliyorsun değil mi?" Son on beş yıldır yaptığımız gibi beraber kıkırdadık. Doğrusu pek arkadaşım yoktu. Ama beni anlamayan bir grup insan yerine sadece Willa'yı tercih ederdim.

İleride bir garaj yolu gördüm ve çitin üzerindeki rakamları okumak için yavaşladım. "Gitmem gerek. Sana mesaj atarım."

"İyi edersin. Seni seviyorum."

"Ben de seni," dedim dalgınlıkla ve numaralar Rhett'in kâğıda yazdıklarıyla uyuşunca rahatlayarak iç çektim. *Bluetooth*'umu kapatıp garaj yoluna döndüm, babamın beni bulaştırdığı karmaşa her neyse, yüzleşmeye hazırdım.

Mülkü çevreleyen çıplak direkli çitler beni, bu direklerin araba yolunun üzerinde yükseldiği ana kapıdan içeri yönlendirdi. Tepeyi çaprazlayan kiriş, dilek kuyusu şeklinde dövme demir levhayla bezenmişti. Ve iki dar zincirle birbirine bağlı, altından sallanan bir tahta parçasının üzerinde *Dilek Kuyusu Çiftliği* yazıyordu.

Chestnut Springs'in etrafındaki arazi gerçekten seyirlikti. Kendimi *Yellowstone* setine taşınmış gibi hissettim. Bu yüzden tepeden tırnağa sersemledim. Elveda sıkışık ofis, merhaba uçsuz bucaksız arazi.

Rhett Eaton bana asfalt leşiymişim gibi mi bakmıştı?

Evet.

Ama ofisten çıkıp farklı bir şey yapacağım için heyecanlı mıydım?

Yine, evet.

Bunun keyfini doyasıya çıkaracaktım. Bu görevde boğayı boynuzlarından yakalayacaktım. Şakama gülerek öne eğilip, Willa beni aramadan önce son ses dinlediğim The Sadies albümünün sesini kıstım.

Etrafa bakınırken SUV aracımı yavaşlattım. Çakıl taşları lastiklerimin altında çıtırdayıp fırlarken, başım bir o yana bir bu yana döndü. Yemin ederim; her pencereden gördüğüm manzara bir öncekinden daha iyiydi. Güney Alberta'da mart ayında hâlâ ayaz vardı. Soğuk ve karlı olabilirdi ama sonra bir şinuk rüzgârı eser, teninize değen hava ılık ve yumuşak bir hal alabilirdi. Çimenler henüz yeşermemişti. Araziler boyunca sonsuz bir yosunumsu kahverengilik uzanıyordu; yeşilin patlamaya hazır halde altında pusuya yattığını görebilirmişsiniz gibi... Ama yeşile henüz erkendi.

Şimdilik, batıdaki gri tepelere karışan hafif engebeli tarlalarda tekdüze bir şeyler vardı. Rocky Dağları, bozulmamış beyaz tepelerle tamamen pürüzlü ve karla kaplı olarak çıkıntı yapan eteklere bir sınır çekiyordu.

Yıllarca babamın otuzuncu kattaki pencerelerinden dışarı bakıp *orada* olmayı dilemiştim. Dağları ve aralarında uzanan rustik küçük kasabaları keşfederek yazlarımı geçirdiğimi hayal ederdim, ancak bunun yerine onun parlak ofisinde kapana kısılmıştım. Ya da daha da geriye gidersem, yataktan kalkacak kadar enerjim olmadan uçuk yeşil bir odaya tıkılıp kalmıştım.

Bu görev, o toplantı boyunca yüzümü düz tutmakta zorlandığım kadar saçma mıydı?

Kesinlikle.

Ama bundan en iyi şekilde yararlanacaktım. Hiçbir şey olmazsa, Martha'nın her sabah termosa koyduğu yanık kahve ve o bayat kruvasan kokusu yerine yüzüme çarpan rüzgârla dağlara bakacaktım. Veya antiseptik ve antibakteriyel çamaşır sabunu kokan bir oda yerine. Kokusuz olması gereken, ancak içinde yeterince zaman geçirdiğinizde aslında öyle olmadığını anladığınız türden.

Uzun araba yolu, sık dikilmiş fakat yapraksız kavak ağaçlarının arasında kaybolana kadar önümde uzanıyordu. Büyük bir evin ana hatları, dallarının arasından seçilebiliyordu.

Arabayı durdurup önümdeki etkileyici evi inceledim: Kalın kütükler, hafif bir hilal şeklinde kıvrılan, ağaçlara sarılan ve bir şekilde arkasındaki tepelerin çizgileriyle uyumlu bir evin çerçevesini oluşturuyordu. Büyük pencereli, geniş bir evdi. Evin alt istinat duvarı taş bir cepheyle kaplıydı ve bu da yumuşak sarımsı yeşil bir çeşit vinil kaplamaya dönüşüyordu. Sıcak, desenli ahşap ve sedir çatı ile mükemmel bir tezat oluşturuyordu.

Benim büyüdüğüm evler manzarayla adeta harp halindeydi. Keskin köşeleri ve sert tonlarıyla savaşıyorlardı. Bu ev –ne kadar büyük olursa olsun– neredeyse yerden filizlenmiş gibi görünüyordu. Sanki manzaranın bir parçasıymış gibi, onunla mükemmel bir uyum içinde...

Buraya aitmiş gibi görünüyordu.

Benim aksime.

Park halindeki arabamdan inerken kıyafetime baktım. Triko siyah bir etek, ipeksi ekose düğmeli gömlek ve hoş deri burunlu bir çift kahverengi topuklu mokasen muhtemelen ortam için saçma bir seçimdi.

Bu kıyafet yakıyor olsa da.

Her gün giyinmeye o kadar alışmıştım ve kendimi daha güvende hissettiren parçaları seçmekten o kadar zevk alıyordum ki, bunları giyerken ne kadar komik görünebileceğimi düşünmemiştim bile.

Ama aslında, ne yapmam gerektiği hakkında *hiçbir şey* bilmiyordum. Rhett adresini kâğıda karaladığında kalemi o kadar sert bastırmıştı ki, altındaki sayfalara bile harfler kazınmıştı.

Ardından tek kelime etmeden çıkıp gitmişti.

Babamın dudaklarına alaycı bir gülümseme yerleşirken, hepimiz oturduğumuz yerden Rhett Eaton'un geniş omuzlarına ve uzun saçlarına bakakalmıştık. Ama kesinlikle poposuna *değil.*

Ne de olsa ben bir profesyoneldim.

"İyi bir başlangıç oldu," diye espri yapmıştı babam, Rhett bizi duyma mesafesinden çıkar çıkmaz.

Yani talimatlarımın hepsi buydu. Bir adres. Ve "Bunu düzelt Summer. Sana inanıyorum."

Ha bir de, "O şerefsizin cazibesini kullanarak yatağına girmesine izin verme."

Gülümsemiş ve "Peki ya onun yatağı?" demiştim.

"Sen beni öldüreceksin kızım," diye inlemişti Kip, ama dans edercesine toplantı odasından çıkarken Cheshire kedisi gibi görünüyordu.

Ve hepsi buydu. Çocukluk aşkımın hayatına beni atmanın asla sorun yaratmayacağına dair tam bir güven! Gerçi bunu hatırlamıyor olabilirdi.

Bunun bir test olduğunu biliyordum. Ateşle sınav. Eğer bu görevde iyi iş çıkarırsam, babamı etkileyecek ve ayrıca şirkette başka herkesle başa çıkabilecek kapasitede olduğumu kanıtlayacaktım.

Hamilton Elite'te üst sıralara çıkmayı planlıyorsam, bunun yapmam gereken bir şey olduğunu ikimiz de biliyorduk. Onun beni işe alması tam bir adam kayırmacılık gibi görünmeyecekti, o zaman yaptığım şeyde harika iş çıkarmalıydım.

Kolay bir görev değildi ama hayatımda hiçbir şey kolay olmamıştı, o yüzden göründüğü kadar göz korkutucu olmazdı belki de.

"Bebek bakıcısı sen misin?"

Derin, pürüzlü sesi takip ederek başımı hızla genişleyen evin ön verandasına çevirdim. Gümüş saçlı yaşlı bir adam, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş ve yüzünde bir sırıtışla büyük kütükten sütuna yaslanmıştı. Yıpranmış siyah bir kovboy şapkası başının üstündeydi ve gülüşünü bastırarak selam vermek için eğildi.

"Oğullarımdan biri için eve bebek bakıcısı çağırmayalı epey olmuştu."

Gülerek omuzlarımı indirdim, adamın yanında hemen rahatlamıştım. Rhett bana ön camındaki böcek gibi bakıyor olabilirdi, ama bu adam sadece tatlıydı.

Ona sırıtarak yumruklarımı belime dayadım. "Birine bebek bakıcılığı yapmayalı epey olmuştu."

"En terbiyesiz çocukla bile daha kolay vakit geçireceğini tahmin ediyorum," dedi uzun adımlarla bana doğru yürürken.

Bu adamın kim olduğuna dair rastgele tahminde bulundum. "Sanırım babasına söylemekle tehdit etmenin bana bir faydası olmayacak, ha?"

Adam da gülümseyince gözlerinin etrafındaki yaşlanmış cildi kırıştı ve elini bana doğru uzattı. "O haylaz benim sözümü hiç takmadı." Göz kırptı ve ellerimizi tutup tokalaştık. "Harvey Eaton, Rhett'in babasıyım. Tanıştığımıza memnun oldum. Dilek Kuyusu Çiftliği'ne hoş geldin."

"Summer Hamilton. Ben de tanıştığımıza memnun oldum. Arabayı park ettiğimde ne bekleyeceğimden emin değildim. Dün Rhett'le pek iyi bir başlangıç yapabildiğimizi sanmıyorum," diye itiraf ettim.

Bagajı açmak için düğmeye bastığımda, Harvey beni bir kenara çekip yanımdan geçerek bavulumu aldı. "Evin ana bölümünde senin için hazırlanan bir odam var. Rhett'in, en sevdiği oyuncağı elinden alınan çocuk gibi somurtmasını bekleyebilirsin. Ve kardeşleri öğrendiği zaman onun hepten çirkinleşmesini bekliyorum, çünkü fena halde canına okuyacaklar."

Yüzümü buruşturdum. "Ne şanslıyım."

Harvey bir homurtuyla güldü ve elini sallayarak peşinden eve girmemi işaret etti. "Endişeye mahal yok Bayan Hamilton. İyi çocuklardır. Biraz sivriler ama yine de iyi çocuklar." Omzunun üzerinden dönerek dudaklarında keyifli bir gülümsemeyle bana baktı. "Artı, içimden bir ses bu ekiple başa çıkabileceğini söylüyor."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Babam ve patronum Kip Hamilton'la bu yaşa kadar gelebildiysem, içimden bir ses bana bir grup kovboyun çantada keklik olduğunu söylüyordu ama bunu dile getirmedim. Uğursuzluk getirmek istemedim. Onun yerine, "Lütfen bana Summer deyin," dedim.

Ön kapıyı açık tuttu ve bir koluyla içeriyi işaret etti. "İçeri gir Summer. Küçük canavarla karşılaşmadan önce seni yerleştirip karnını doyuralım."

Eve girerken gülerek başımı iki yana salladım. Belli ki Rhett hakkındaki değerlendirmem çok da yanlış değildi. Ya da en azından babası benim için kolay olacakmış gibi hissettirmiyordu. Kocaman bir kuşku içime otururken kaygı tüm vücuduma dağıldı. *Ya ben bu işe uygun değilsem? Ya başarısız olursam? İşleri yoluna sokamayan kişi her zaman ben mi olacağım?*

Önümdeki uzanan evi görünce içsel diyaloğum buhar olup uçtu. Dışarıdaki sıcak ahşap havası içeriye de taşınmıştı. Ahşap kirişli tavanlar ve koyu yeşil duvarlar, yüksek açık alanlara rağmen ortama rahat bir hava katmıştı. Yerler koyu renkli sert ahşaptı, geçişin yoğun olduğu alanlarda geniş tahtalar hafifçe aşınmıştı. Ve Harvey'in botlarıyla içeri girmesini izlerken, sanırım nedenini tahmin edebiliyordum.

Solumda, devasa bir şömineye bakan, aşırı doldurulmuş deri koltukların olduğu oturma odasını görebiliyordum. Gerçek gibi görünecek kadar parıldayan siyah mermer gözleri ve üzerinde kalın, süslü dallar gibi yükselen boynuzları olan bir tür geyik kafası şöminenin üzerinde asılıydı.

Dudaklarım aşağı doğru kıvrılarak ifadem somurtmaya dönüştü. Avlanmayla bir sorunum yoktu, sorumlu bir şekilde yapılan avlanma türüne karşı değildim. Ama o kadar şehirli bir kızdım ki bu heybetli hayvanın evde asılı kalması, geyik ve çekmiş olduğu sıkıntı konusunda üzülmeme neden olmuştu.

Tamam, dürüst olalım. Aklıma *Bambi* gelmişti.

Başımı sallayarak bu düşünceyi kafamdan attım ve kendime geyik yapmamam gerektiğini hatırlattım. *Geyik yapmak mı?* Benim neyim vardı?

Önümüzde, ortasında büyük bir ahşap masa bulunan devasa bir mutfak vardı. Tüm bu kovboy tipi adamların, çiftlikte geçen uzun bir günün ardından "büyük bir aile" temalı yemeği paylaşmak için buraya geldiklerini şimdiden hayal edebiliyordum.

"Buradan," diyen Harvey'in sesi beni olduğum ana döndürdü ve duvarlardaki pirinç apliklerle aydınlatılmış bir koridordan sağa döndük. "Bu odanın ana katta olduğunu biliyorum. Sabahları sessiz olmaya çalışırız. Rhett ve benim odalarımız üst katta, bu yüzden bu oda sana biz erkeklerden biraz daha uzak alan tanır diye düşündüm. Bitişik bir banyosu var. Dolap da buradakilerin en büyüğü."

Bavulumu tek hamlede yukarı kaldırıp işaret etti. Çok ama çok dolu bavulumu. "Bununla doğru kararı verdiğime inanıyorum."

Yanaklarım hafifçe pembeleşti. Harvey Eaton gibi bir adama tam bir şehir kızı gibi görünüyor olmalıydım. "Bu görevden ne beklemem gerektiğinden emin değildim."

Babacan bir tavırla güldü. "Bir rodeo bekleyeceksin kızım. Oğlumu severim. Ama ele avuca sığmaz. Her zaman kendine özgüdür. Durup düşünüyorum da, herhangi birinin Rhett'le baş

edebildiğinden emin değilim. En küçük olması ve onun gibi şeyler yüzünden. Küçük kız kardeşi bile ondan daha olgun oldu. Rhett'e göz kulak olan oydu çünkü Rhett'in buna ihtiyacı var. Tavsiyemi ister misin? Çok fazla zorlama. O da aynı güçle zorluk çıkarır."

Gözlerimi kocaman açarak başımı salladım. Rhett tam bir deliymiş gibi anlatıyordu. "Bilgece bir tavsiye Bay Eaton."

Bavulumu koridorun en sonundaki odanın içine bıraktı. "Kızım, ben sana Summer diyeceksem, sen de bana Harvey diyeceksin. Anlaştık mı?"

Odaya girerken ona gülümsedim. "Anlaştık."

"Güzel." Odadan koridora çıktı. "Rahat rahat yerleş. Hazır olduğunda ben mutfaktayım. Bir şeyler yiyebiliriz, sonra sana etrafı gezdiririm."

"Harika olur." Ben ona elimden gelen en parlak gülümsememle baktıktan sonra koridorda ağır ağır yürümeye başladı.

Kapıyı arkasından kapatınca, başımı soğuk ahşaba dayadım ve endişelerimden kurtulmak için derin bir nefes aldım.

Ve sonra sabır diledim, çünkü içimden bir ses buna ihtiyacım olacağını söylüyordu.

4
Rhett

Rhett: Kızını geri çağırmadın mı daha? Söz, iyi olacağım.
Kip: Daha oraya varmadı bile.
Rhett: Onu şimdi çağırırsan kazanacağın onca zamanı bir düşünsene.
Kip: Hayır.
Rhett: Lütfen?
Kip: Kibarlık etmeye çalışma. Sana yakışmıyor.
Rhett: Git kıç yala!
Kip: Bütün sponsorlarını nasıl tutuyorum sanıyorsun?

* * *

Summer Hamilton, bir sığır çiftliğine gitmektense kasabaya gidiyormuş gibi süslü SUV'u ve gülünç bağnaz kıyafetiyle gelmişti.

Bu yüzden ortadan toz olmuştum. Onunla sıkışıp kalmış olabilirdim ama bundan hoşlanmak zorunda değildim.

Ve hoşlanmıyordum. Çocuk veya aptalmış muamelesi görmekten nefret ediyordum. Ya da daha kötüsü, bir tür suçluymuş gibi. Kendi yatağımda uyur ve yeni koşullarıma alışmak için

düşünecek zaman bulursam, durumun daha az boğucu –daha az aşağılayıcı– hissettireceğini ummuştum.

Ama yine de bok gibiydi.

İşte bu yüzden burada abimle direk çakıyordum. Onun evi, babamla yaşadığımız yerden büyük bir tepenin üstündeydi ve bazı atlarının oraya daha yakın olması için yeni bir çit hattı çiziyorduk. Cade, pikabının arkasından bir direk çıkardı ve inleyerek omzuna aldı. Geniş omuzları ve kısacık kesilmiş saçlarıyla babamıza çok benziyordu. Tek eksiği bir bıyıktı. Onunla bu konuda dalga geçmeyi severdim, özellikle de asabi bir herif olduğu için. Onu kızdırmak çok kolaydı.

"Ne zaman bıyıkların terleyecek de tam bir İhtiyar Eaton olacaksın bakalım?"

Bana ters ters baktıktan sonra direği yere bırakıp sivri ucunu istediği noktaya yerleştirdi. "Bilmem. Sen ne zaman saçını kestireceksin Rapunzel?"

Bu çok iyi geliyordu. Tanıdık geliyordu. Cade'i kızdırmak, en sevdiğim zaman geçirme yöntemlerimden biriydi. O kadar huysuzdu ki hep çok tatmin edici oluyordu. Sadece havlar, hiç ısırmazdı ve tanıdığım en iyi adamlardan biriydi.

Tabii nasıl bir gıcık olduğunu görmezden gelebilirseniz.

Şapkamı çıkarıp saçlarımı omuzlarımdan savurdum, omzuma giren sancıyla yüzümü buruşturmamaya çalıştım. Ya da dizimdeki şişliğin. Ya da sırtımdaki ağrının.

Rapunzel'i boş verelim, ben daha çok Hampti Dampti'ydim.*

"Hiçbir zaman. Penceremden yukarı bir prenses nasıl tırmanacak?"

Ben direği dik tutmayı devralırken, o homurdanarak direk çekicini aldı. "Tek bir prenses mi kardeşim? Hiç senlik olmadı bu."

Gözlerimi devirdim. Cade, bu ailenin keşişiydi. Boşandığından beri onu tek bir kadınla gördüğümü sanmıyordum.

---

* Humpty Dumpty, bir İngiliz ninnisinde yumurta şeklinde karakterdir. Kırılınca tekrar birleştirilemez. (ç.n.)

"Sadece ikimize de yetecek kadar seks yapmaya çalışıyorum," diye yalan söyledim. Bu yönüm değişmişti. Bu iş, son birkaç sezondur aynı çekiciliğe sahip değildi. Eskisi gibi değildi. Beraberinde drama getiriyordu ve benden sadece bir şey isteyen veya beni bir ödül gibi gören insanlara vakit harcamaktan bıkmıştım.

Cade yukarı uzanıp kafamdaki şapkaya vurarak çıkardı. "Puşt! Bir tanesine yardım edecek misin, yoksa burada güzel görünerek dikilecek misin?"

Bir adım geri atıp kollarımı kavuşturdum. "Güzelim, değil mi? İnsanlar bana bunu söyleyip duruyor," diyerek konuyu değiştirdim, çünkü vücudumun giderek daha kötü hissettirdiğini itiraf etmek istemiyordum. Bu bana sadece emekli olmam gerektiği ve uzun süredir bu işi yaptığıma dair uzun nutuklar kazandırırdı.

Sorun şu ki, bağımlı olmuştum.

Boğaya binmek, yerine bir şey koyamayacağım kadar kafa yapıyordu bende. Asla bırakamadığım bir heyecan.

"Rhett Amca!" Küçük ve tatlı bir ses beni gülümsetti, dikkatimi dağıttığı için minnettardım.

Cade omzunun üzerinden dönüp baktı, kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Luke! N'aber küçük adam? Bayan Hill'in yanındasın sanıyordum," dedim.

Yeğenim bana gülümseyerek dişlek ağzını sergiledi, yüzüne haylaz bir ifade yayıldı. "Ona saklambaç oynamak istediğimi söyledim."

"Tamam..."

Luke benim arkamdan babasına bir bakış attı, başının belaya gireceğini biliyor gibiydi. Sonra bana doğru eğilip elini ağzına siper etti. "Sonra da buraya kaçtım."

Kocaman gözlerle önce benim sonra babasının yüzüne baktı, ki o da arkamda muhtemelen kaşlarını çatmıştı. Gülmemeye çalıştım.

Ama yapamadım. Bu beni dağıttı ve gürültülü bir kahkaha attım. Bu çocuk abimi çok yoruyordu. Onu ciddiyetten uzaklaştırıyordu ve Tanrı biliyor, Cade'in buna ihtiyacı vardı.

Bununla birlikte, Luke söz konusu olduğunda hepimiz bir grup yufka yürekli kesiliyorduk. Küçük kız kardeşimiz çiftliği terk etmiş olabilirdi, ama şimdi de üzerine titreyeceğimiz Luke vardı.

"Dedem seni arıyor," diye devam etti çocuk.

"Luke." Cade kalkıp yürüyerek yanıma geldi. "Dedenin Rhett'i bulmasına yardım etmek için bakıcının yanından kaçtığını mı söylüyorsun yani? Çünkü bu kulağa berbat bir şekilde başkalarının işine burnunu sokmak gibi geliyor."

Luke küçük dudaklarını birbirine bastırdı ve yemin ederim kafasında dönen çarkları görebiliyordum. Neredeyse beş yaşında, çok zeki ve tam bir baş belasıydı. Ama ne zaman batırdığını anlayamayacak kadar küçüktü hâlâ.

Sorudan yan çizerek gözlerini stratejik bir şekilde kocaman açtı. "Dedem seni evde arıyor. Yanında bir hanım var."

Bunun ne anlama geldiğini bildiğim için inledim. *Hanım.* Summer Hamilton'u tarif etmek için daha münasip bir kelime kullanılmamıştı herhalde. Menajerimin *prensesi.*

Abimin bakışları yüzüme döndü. "Hanım mı? Sonunda birini hamile mi bıraktın?"

Cade tam bir pislikti. "Si..."

"Birini hamile bırakmak ne demek?" İkimiz de küçük çocuğa boş gözlerle baktık, ama daha cevap veremeden babamla Summer tepenin zirvesinde göründüler.

"Beni tekrar dede mi yapıyorsun Rhett?" Babam yaklaşırken güldü. Onun yaşındaki bir adam bu kadar iyi duymamalıydı. Hiçbir şeyin ondan kaçmaması sinir bozucuydu.

Ellerimi kalçalarıma koydum, yüzümü mavi gökyüzüne çevirerek sıcak bir nefes verdim ve havada dans eden buhara dönüşmesini izledim.

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," diye mırıldandım onlara dönerek, Cade'in yüzündeki kafası karışık kaş çatışı görmezden gelmeye çalışıyordum. Onun ifadeleri temel olarak böyleydi: mutlu kaş çatış, yorgun kaş çatış... Son birkaç yıldır sakladığı bir tür azgın kaş çatışı olduğunu düşünüyordum.

"Summer burada Rhett," diye başladı babam, yüzünde terbiyemi takınmamın iyi olacağını söyleyen bir bakışla. Bu bakışı tüm hayatım boyunca görmüştüm. "Ne kadar hoş biri olduğundan bahsetmemiştin. Hukuk fakültesini yeni bitirdiğini biliyor muydun?"

Kaşlarım havalandı. Bunun biraz etkileyici olduğunu itiraf etmedim. Ama aynı zamanda bir açıdan daha kötüydü. O bağnaz, zeki ve başarılıydı; bir de bana bakıcılık yapmakla görevlendirilmişti.

Ayrıca inanılmaz derecede güzeldi. Kot pantolonunu giymişti ve ben kotun, onun minicik bedenini nasıl sardığını görmemek için deli gibi çabalıyordum.

Abim birkaç uzun adım atarak Summer'la arasındaki mesafeyi kapattı ve uzun kaslı kolunu ona doğru uzattı. "Cade Eaton." Sesi sertti ama onun elini herkese yaptığı kadar sert sıkmadığını biliyordum. Kızın hassas bir havası vardı ve Cade huysuz bir pislik olsa da aynı zamanda bir beyefendiydi.

"Summer Hamilton." Gülümsedi ama hâlâ içinde bir sırıtış gizliydi. Sanki tüm bu durum onu eğlendiriyormuş gibi. Yalnız kaldığı zaman benim durumuma hoş, uzun, zengin bir kız kahkahası attığına bahse girerdim.

"Ve pardon ama Rhett'i nereden tanıyorsun?" Cade'in kaş çatışı şimdi meraklıydı.

İşte, *herkesin* benim durumuma kocaman kahkaha atacağı vakit gelmişti. Babam zaten biliyordu, ama ne kadar dalga geçse de beni ele vermeyeceğini biliyordum. İkimiz de biliyorduk ki sik kafalı abilerim, küçük kardeşlerinin başının belaya girmesinden gerçekten keyif alacaklardı. Yine.

Babam sadece arkasına yaslanıp her şeyin ortaya dökülmesini izleyecekti.

Ama Summer hiç tereddüt etmedi. "Şirketinde yeni bir menajerim. Sadece tanınmış biriyle işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmeye çalışıyorum." Gülümsemesi yumuşak ve ağırbaşlıydı, ayrıca içtendi.

Ve tek ayak üstünde yalan söylüyordu.

Kız iyiydi. Hakkını vermeliydim.

Ağabeyimin kaşları iyice çatıldı ve bu sohbeti dinlerken babamın gözleri parlıyordu. Nefesimi tutarak konunun burada kapanmasını umdum. Belki, sadece *belki,* tamamen yerin dibine girmeden bu işten kurtulabilirdim.

Cade başını yana eğdi. "Ama neden sen ona..."

"Acıktım," diye duyurdu Luke.

"Hiç şüphem yok," diye karşılık verdi Summer. "En sevdiğin atıştırmalık ne?"

Hızla konuyu saptırma. Babam bana bakıp göz kırptı.

"Popcorn!" Neden çocuklar her şeyi haykırarak söylerdi? Sanki ilk söyleyen olurlarsa ödül kazanacaklarmış gibi.

Summer kalçasını eğip kollarını kavuşturdu, çocuğun cevabını ölçüyormuş gibiydi. "İçine M&M karıştırılmış olan mı?"

"Aaaaa!" Luke haykırırken biz diğer erkekler yüzümüzü buruşturduk. "Ondan hiç yemedim!"

"Hiç mi?" Summer öne eğilirken gözleri dramatik bir şekilde parladı.

"Emenem nedir?" diye sordu Luke, onun neden bahsettiğine dair hiçbir fikri olmadığını itiraf ederek. Sohbet çok tatlıydı ve gözlerim ağabeyime takıldı, Summer Hamilton'a o anda âşık olup olmadığını merak ettim. Ama sersemlemiş görünüyordu.

"Şekerleme. Çikolatalı. Ve yer fıstıklı. Buraya gelirken dükkânlar gördüm, oralarda kesin vardır. Bahse girerim, baban seni onlardan almaya götürecektir."

Ve böylece Cade acayip sinirlenmiş görünüyordu.

"Alabilir miyiz baba?" Luke'un iri mavi gözleri ışıldadı.

"Zavallı yaşlı Bayan Hill'den kaçtıktan sonra mı?" Cade'in çenesi gerildi ve Summer'a onaylamaz bir bakış attı. Bazı kadınlar bu ifadenin karşısında sinerdi, ama bu kadın değil.

Omuz silkip dudak hareketleriyle *"Üzgünüm,"* dedi, onlar dönüp kendi evlerine giderken biraz kırgın görünüyordu. Ama omzunun üzerinden dönüp bana baktığında, ağzında o kibirli sırıtışın izi vardı.

O an aslında hiç kırgın olmadığını fark ettim. Tüm bu muhabbet, abimin soru silsilesine engel olmak için kasıtlı olarak yapılmıştı.

Benim görüntüyü kurtarabilmem için.

"Gidip Luke konusunda Cade'e yardım edeyim," dedi babam, kovboy şapkasının altında olduğunu bildiğim sırıtışını saklamak için başını öne eğmişti.

Bu da Summer'la burada, kuru ve çalılık tepeciğin tepesinde ilk kez yalnız kaldığımız anlamına geliyordu. Ama bana hiç dikkat etmedi. Sadece orada durup Rocky Dağları'nın zirvelerine doğru tepelere bakıyordu.

O kadar hareketsizdi ki birkaç dakika onu izlemekten kendimi alamadım. Serin rüzgâr, seyrek ağaçların çıplak dalları arasından ıslık çalıyordu. Havada sert bir ayaz vardı ve rüzgâr estiğinde omuzları kulaklarına doğru kalkıyor, esinti ipeksi kahverengi saçlarını arkasından savururken ince uzun kabanı küpelerine sürtünüyordu.

Sonra derin ve ağır bir iç çekti. Tepkisinden büyülenmiş bir şekilde omuzlarının yavaşça düşmesini izledim. Gözlerim daha da aşağılara indiğinde başımı iki yana salladım. Ağzıma bir parmak bal çalmış olsa bile onunla arkadaş olmadığımızı hatırlamalıydım.

Aynı takımda bile değildik.

"İstediğini elde etmek için beş yaşındaki bir çocuğu kullanmak. Bu yeni bir alçaklık mı?"

Bir kahkaha atıp ellerini arka ceplerine soktuktan sonra yüzleşmek üzere bana döndü, gözleri kocaman açılmıştı. "Onu kullanmadım. Aydınlattım. Patlamış mısırına şekerleme katmak her çocuğun hak ettiği bir hayat deneyimidir."

"Cade bu yüzden senden nefret edecek."

Dudaklarını birbirine bastırarak omuz silkti, bu kehanet onu gerçekten etkilememiş gibiydi. "Sanırım Üç Numaralı Kardeş'in benden hoşlanmasını ummak zorunda kalacağım. Ya da bir üçleme yaparım? Hepiniz benden nefret edersiniz? Bu benim için hoş olabilir."

Şu kızdaki yürek.

"Gerçeği söyleyebilirdin."

"Söyledim."

Dişlerimi gıcırdattım. "İşlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmek mi? Senin buraya bana bakıcılık yapmak için geldiğini ikimiz de biliyoruz."

Başını yana eğip bana fazlasıyla sinir bozucu bir şekilde baktı. "Sanırım hepimiz işleri istediğimiz gibi görüyoruz. *Ben* şirkette yeniyim. Yazın çalışan bir stajyerden daha fazlası olarak işe yeni alındım. Ve *sen* tanınmış birisin. Buraya bir şeyler öğrenmeye geldiğimi düşünmemem için aptal olmam gerek. Yoksa Kip daha tecrübeli birini gönderirdi, değil mi?"

Sonra dönüp ana eve yürümeye başladı.

"Neden sadece beni ele vermedin o zaman? Eninde sonunda fark edecekler zaten."

"Çünkü bu benim işim değil. Geride kalma, bir şeylerin üzerinden geçmemiz gerekiyor."

Birkaç dakika hareket etmedim çünkü Summer Hamilton bana zıpla dediğinde, *"Ne kadar yükseğe?"* diye karşılık vermeyi reddediyordum.

5
Summer

Baba: Nasıl gidiyor?
Summer: Buralar çok güzel.
Baba: Kovboy'u diyorum.
Summer: Ah, o mu? Benden nefret ediyor.
Baba: Dostluğunu kazanırsın. Sadece çükünü pantolonunda tuttuğundan emin ol.
Summer: Mesajı iletirim. Dostluğunu kazanmak için garantili olur!

* * *

Erkekler çok kırılgandı.

Rhett'e geride kalmamasını söylemiştim ve sırf bir şeyleri kanıtlamak için somurtarak orada öylece durduğundan neredeyse emindim. Bu biraz eğlenceliydi. Dosyalarımı ve bilgisayarımı oturma odasındaki masanın üzerine yerleştirirken dudaklarım seğirdi.

Önümüzdeki aylar için bir program yapmamız gerekiyordu ve bunu yapmak için Rodeo Kralı'na ihtiyacım olacaktı.

Nihayet kapının çarpılarak kapatıldığını duydum ve ağır ayak sesleri bana doğru yaklaştı. Göz ucuyla bedenini gördüm.

Geniş omuzları, asi saçları ve koyu renk kirli sakalı... Rhett Eaton gibi bir adamı takdir etmemek için ölü olmak gerekiyordu.

Güzel ve gösterişli değildi. Zinde ve biraz kaba sabaydı.

Tam bir erkekti.

Tanıştığım tüm erkeklerden yüzde yüz farklıydı. Benim gibi kızlar genellikle onun gibi adamlarla takılmazlardı. Aynı çevrelerde bile takılmıyorduk ama bu, onu takdir etmeme engel değildi. Bir Wrangler'in üzerine oturuşu, ligdeki ilk günlerinden beri pek değişmemişti.

"Sana bir ayı saldırdı diye endişelenmeye başlamıştım," dedim, şişkin ve deri kulüp sandalyelerinden birine yerleşirken.

Oturma odasına girerken bana sanki üzerimde patlayıcı filan olabilirmiş gibi baktı. "Kara ayılar insanlara pek saldırmaz," dedi boğuk bir sesle.

"Boz ayı?"

"Genelde dağdan inmezler," diye homurdandı.

"Peki. Puma?"

Tepemde dikilerek tek kaşını kaldırdı.

"Evet," diye iç çektim ve rahat sandalyeye yaslandım, tatlı bakışlarının ağırlığını vücudumda hissediyordum. "Kesinlikle puma avına benziyorsun."

Başını iki yana sallayınca, sırıtışımı bastırmaya çalıştım. "Uzun bir iki ay olacak," dedi.

"Eve dönerken gördüğüm o kuyuya kendini her zaman atabilir ve kendini bu sefaletten hemen kurtarabilirsin."

Bu yorum onu kendine getirdi ve ukala bir cevap vermek yerine, karşımdaki kanepeye çöküp ellerini saçlarından geçirdi. Aramızdaki sessizlik uzarken onu dikkatle inceledim. "Eskiden annem, ben ve kardeşlerimle o kuyuda dilek tutardı. Tamamen aklımdan çıkmıştı."

Siktiiiiiiiir. Burnunu sokmak mı demiştik Summer? Göğsümdeki ağır his yüzünden gürültüyle boğazımı temizledim. "Üzgünüm," dedim. Çünkü gerçekten üzgündüm.

Sadece başını salladı ve ben de konuyu değiştirmeyi seçtim. Konuyu tekrar güvenli bir yere çektim, bu da iş meselesi oluyordu. Ölesiye nefret ettiği planımızdan bahsetmek benim sohbeti getirdiğim yerden daha iyiydi. "Ben ortaya çıkmadan önce önümüzdeki iki ay senin için nasıl olacaktı, anlatsana."

"Yani sen üstüme kalmadan önce mi? Gayet iyi olacaktı."

Parmağımı kement sallıyormuş gibi başımın yanında döndürürken sadece başımı salladım ve sessizce "Yihaaa!" dedim. Çünkü bunu eğlenceli bir hale getiriyor sayılmazdı. Ben aslında onun hayatını kolaylaştırmak için buradayken, sanki bir tür düşmanmışım gibi davranıyordu.

Önümdeki ajandaya uzanıp en sevdiğim gümüş kalemi aldım ve o konuşana kadar ona bakmaya devam ettim. Benimle göz temasından tamamen kaçınarak belirli tarihleri telefonundan okurken dinleyip not aldım.

Telefonlarımızı ve e-posta adreslerimizi verdik, önümüzdeki sekiz hafta boyunca kimse onda hata bulamasın diye uslu bir çocuk gibi davranması gerektiğini açıkça söyledim.

Fazla ayrıntı vermedim, çünkü davranışları hakkında belirsiz genellemeler yaparak bahsettiğim şeyi anladığını umuyordum. Küçük Rhett'in pantolonunun içinde kalması gerekiyordu. Çünkü bir erkeğin cinsel aktivitelerini dikte etmek zorunda olmak, aldığım maaşı karşılamanın yakınından bile geçmiyordu. Kip onu arayabilir ve bu ayrıntıları kendi başına çözebilirdi. Önümüzdeki iki ayı birlikte geçireceksek, Rhett ve benim biraz haysiyetimizi korumamız gerekecekti.

Rhett homurdanarak karşılık verdi; yer yarılıp da içine girmek için dua ediyormuş gibi gözlerini tavana dikmişti. Ve dürüst olmak gerekirse onu suçlayamazdım.

"Peki." Parmaklarımı önümde açık duran sayfaya vurdum. "Yani elimizde üç tane eleme müsabakası var. İlki Pine River, sonra Blackwood Creek ve biri de burada, Calgary'de. Bu bir bakıma iyi. Turnende hep burada bir durak olur mu böyle?"

"Evet."

"Kötülere pek dinlenme yok, öyle mi? Bunları arka arkaya patlatıyorlar."

İç geçirdi ve nihayet bir anlığına benimle göz teması kurdu. "Dünya Boğa Rodeosu Federasyonu yani WBRF olabildiğine rekabetçidir. Önceden rahat bir şekilde oturmasaydım ve bunun yerine puanları kovalasaydım, muhtemelen Vegas'tan önce iki tane daha yapmam gerekirdi. Genelde her hafta sonu gideriz."

"Doğru. Vegas'taki Dünya Finalleri." Başımı eğip takvimdeki tarihe baktım. O gün bu görevden de bu huysuz kovboydan da kurtulmuş olacaktım.

"Şampiyona, final değil. Bu spor hakkında bildiğin bir şey var mı?"

O takvim karesine bir yıldız çizip özlemle iç çektim, ardından karşımda oturan ve kanepede olabildiğince yer kaplayan Rhett'e ters ters bakmak için yüzümü yana eğdim. Uzun kolu kanepenin arkalığındaydı ve kot pantolonlu bacakları genişçe yayılmıştı.

Bacaklarını kocaman ayırmıştı.

"Hayır. Sadece internette araştırdığım kadar. Ama bahse varım, sen bana bayıla bayıla anlatırsın."

Hayatının nasıl bu noktaya geldiğini anlamaya çalışıyormuş gibi bana bakarken sordu: "Menajer olmak için neden hukuk fakültesine gitmen gerekiyor?"

"Gerekmiyor. Yani şart değil. Ama bir sürü sözleşmenin yer aldığı bir iş, yani kesinlikle faydası dokunuyor."

Parmağındaki gümüş yüzükle oynarken tek söylediği, "Hah," oldu. "Bu çok fazla okul demek. Çok sevmişsindir."

Ona düz bir şekilde gülümsedim. Pek öyle denemezdi, ama bir müşteriye bunu söyleyecek değildim. "Evet. Puanlamayı açıklayabilir misin? Önümüzdeki hafta sonu ne izlediğimi anlayabilmem için?"

Beni şüpheyle süzdükten sonra anlatmaya başladı: "İki tane jüri olur. Her jüri, biniciye yirmi beş üzerinden, boğaya yirmi beş

üzerinden puan verir. Hepsi toplanır ve yüz üzerinden toplam bir puanın olur."

"Peki neye göre puanlıyorlar?" Eğer onu hoşlandığı bir şey üzerine konuşturursam, biraz olsun ısınır belki diye umuyordum.

"Pek çok şeye. Çeviklikleri, hızları, dönüp dönemedikleri. Arenada düz bir çizgide koşan bir boğayı çekersen iyi stil puanları alamazsın. Ama seni öldürmek isteyen ve bir daire içinde dönüp toynaklarını çatıya fırlatacak bir boğa mı çektin? O zaman bu işi yapıyorsundur." Rhett, bu sporu anlatırken onu şimdiye kadar gördüğümden daha hareketliydi. Heyecanı neredeyse bulaşıcıydı.

"Binicinin durumu ise daha çok formuyla alakalıdır. Dengesi. Kontrolü." Bunun nasıl göründüğünü göstermek için ellerini o pozisyona getirdi. "Boğanın üstünde duruşu. Eğer boğayı mahmuzlayabilirsen, daha çok fırlatmaya çalışır ve buna ekstra puan verilir. Ve tabii ki tam sekiz saniye dayanman gerekir."

"Ya dayanamazsan?"

Dilini şaklatıp başını yana eğdi. "Hiç puan alamazsın o zaman."

Bir nefes verip kalemimi masaya vurdum. "Ya hep ya hiç, öyle mi? Gözlerimle görmek için sabırsızlanıyorum."

Sanki kim olduğunu çıkaramıyormuş gibi beni baştan ayağa süzdü. "Evet," –dilini yanağına bastırdı– "gerçekten görülmeye değerdir."

Böyle bir yorumun ne anlama geldiğinden emin olamadığımdan üzerinde durmadım. "O tarihler için uçuş ve otel ayarlarım. Bir gün önce gidip bir gün sonra dönsek?"

"Ayrı odalar."

Gözlerimi devirdim.

Ve tüm bu olumlu tavır buraya kadarmış. Bu adamdaki küstahlık ciddi boyutlardaydı. Tüm profesyonelliğimin uçup gitmesine neden oldu. "Hadi be!"

"Sadece sınırı netleştirmek istedim *Prenses*." Benimle kafa buluyordu, ama oltaya gelmedim. Gerçi vücudumdaki her hücreyle Kip'in bana böyle seslenmeye bir son vermesini istiyordum; özellikle de başka insanların önünde. "Baban sanki bana tasma takacakmışsın gibi gösterdi her şeyi."

"Eğer böyle şeyler ilgini çekiyorsa tabii." Ne dediğimi fark edemeden kelimeler ağzımdan çıkmıştı. Tepkisini ölçmek için başımı kaldırıp baktım. Ofisteki diğer herkesle birlikte babamın iğneleyici yorumlarına o kadar alışmıştım ki, hemen o role bürünüyordum; Rhett Eaton kadar eğlenceli olmayan biriyle bile.

Bana hiç de etkilenmemiş bir ifadeyle bakarken, kapı tekrar hızla açılarak sohbetimizi yarıda kesti.

Luke cehennemden kaçan bir yarasa gibi adeta uçarcasına gelip kendini Rhett'in kucağına fırlattı, arkasından daha ağır ayak sesleri ve derin sesler geliyordu. Mutfağa önce Cade ve ardından babası girdi, sonra da üçüncü kardeş olması gereken bir adam peşlerinden geldi.

Bu ailedeki diğer erkeklerin tıpatıp aynısıydı. Tek fark, babası gibi gülümsüyordu ve gözleri açık renkti.

Kapı çerçevesine yaslanırken, "Sen Summer olmalısın," dedi bana, onaylar bir şekilde sırıtarak. Saçları kısacık kesilmişti ve onda Rhett ile Cade'de olmayan bir zarafet vardı.

"Bu Beau," diye söze girdi Harvey, devasa masada kendine bir sandalye çekerek. "Görev dağıtımları arasında eve geldiği bir zamanda yakaladın onu." Yaşlı adama gülümsemeden edemedim. Gururla dolup taştığı belliydi.

Harvey Eaton, hayran olduğum bir coşkuyla oğullarını seviyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum Beau. Ben Summer Hamilton." Yumuşak bir şekilde gülümsedim, bu konforlu evdeki aile atmosferi şimdiden hoşuma gitmişti. Testosteronla yüklü olsa da.

"Toplantınızı bitirdiniz mi?" diye sordu Harvey, bu arada Cade buzdolabını karıştırıp akşam yemeği için malzeme çıkarıyordu.

"Evet," diye duyurdu Rhett, ben daha bir şey diyemeden.

Rhett'in soğuk ses tonundan gayet sepetlenmiş gibi hissederek ayağa kalktım. "Ben ayak altında dolaşmayayım."

"Nereye gidiyorsunuz hanımefendi?" diye sordu Luke. "Yemek zamanı. Ben artık burada yaşadığınızı sanıyordum? Dedemin öyle söylediğini duydum."

Derin bir nefes alıp Rhett'e baktım, yüz hatlarında oynaşan hafif bir gülümsemeyle gözlerini kapatmıştı.

Ona yakışıyordu.

"Artık burada mı yaşıyorsun?" Cade hızla başını kaldırdı, yüzünde epey sevdiği belli olan ifadesi vardı: memnuniyetsizlik.

"Şey... Bir süre..." Bakışlarım Harvey'e döndü, neler olacağını biliyormuş gibi başını iki yana sallayarak yere bakıyordu.

"Dur biraz." Beau'nun başı bir Rhett'e bir bana döndü, yüzünün her yerinde keyif yazılıydı. "*Menajerin* seninle mi yaşayacak? Neden?"

"Kesinlikle geçici bir..." diye söze başladım.

"O adama yumruk attığın için mi?" diye devam etti Beau, adamın zeki gözleri her şeyi açıkça görüyordu.

"Birine yumruk mu attın?" diye sordu Cade, kaşları çatılmıştı.

"Abi, arada bir televizyon izlemelisin. Karanlık çağda yaşıyorsun resmen." Beau güldü.

Cade, hâlâ gözlerini açmamış olan Rhett'e döndü. "Hak etmiş miydi?"

Rhett şimdi gülümsüyordu, gerçek kocaman bir gülümseme. "Hem de bok gibi!"

"Kötü kelime Rhett Amca!" Luke bilmiş bir sırıtışla ellerini kulaklarına kapattı.

Gözlerim odadaki herkes üzerinde gezinirken, buradaki rahatlık düzeyini benimsedim. Çok keyifliydi. Büyüleyiciydi. Büyüdüğüm evde hissettiklerimden çok farklıydı.

"Sponsorlarla ilgili biraz zor bir durumda, hepsi bu," diye belirttim.

Cade havuçları doğrarken homurdandı. "Ne zaman başı belada değil ki?"

"Bekle." Beau'nun yüzü aydınlandı. "Bir bakıcı mı tuttular sana?"

Rhett inleyerek başını geriye, kanepeye yasladı.

"Ben de bakıcımdan hoşlanmıyorum Rhett Amca." Luke onu köpek gibi okşadı ve içimden bir kahkaha yükseldi. Çünkü Rhett bunu öngörmüştü. Harvey de öngörmüştü. Neler olacağını tam olarak biliyorlardı ve bu aşinalık düzeyi kalbimi ısıtmıştı. Burası çoktan kaotik bir haldeydi ve buna bayılmıştım. Gözlerim parlıyordu, sersemlemiş haldeydim.

"Terbiyeni takın Lucas Eaton," dedi Cade, ocağın altından bir tava çıkarırken. "Soruya cevap ver Rhett."

Beau'ya bir bakış atıp, "Bir cevap almak için menajerimle görüşebilirsin," dedi Rhett.

Beau bir kahkaha patlattı ve bana döndü, elleri dua eder gibi birleşmişti. "Lütfen Summer. Günümü güzelleştir. Bana onun cezalı olduğunu söyle. Otuz iki yaşındaki adamın tam zamanlı dadısı olduğunu söyle."

Rhett'i ele vermemeye kararlı olarak dudaklarımı birbirine bastırdım; ne kadar istediğimin önemi yoktu. "Şirkette yeniyim. Bu iş, ofisin dışında biraz tecrübe edinebilmem için."

"Evet. Bana da bunu söyledi," diye lafa karıştı Cade, şimdi de büyük bir biftek parçasını terbiye ediyordu. "Ama bence Bayan Hamilton tamamen boka batmış olabilir."

"Terbiyeni takın baba!" diye bağırdı Luke, tam o sırada Harvey de "Cade!" diyerek onu azarladı.

Gülümsememi saklamak için elimle ağzımı kapattım. Kip Hamilton'un yanında büyüdüyseniz, birkaç küfürlü kelime sizi sindirmeye yetmezdi.

"Ben gidip kasabada yemek yiyeceğim, gerisini size bırakıyorum. Sıkıntı çıkarmak istemem."

Beau bir elini kaldırarak beni durdurdu. "Hiç şansın yok Summer. Bir sandalye çekip Cade'in ünlü güveç rostosunu yerken

bize her şeyi anlatacaksın. Sonra ben hepimizi bir şeyler içmek için şehirde The Railspur'a götüreceğim, böylece sıcak bir Chestnut Springs karşılaması görecek ve kankam Jasper'la tanışabileceksin."

"Jasper evde mi?" Harvey, yüzünde keyifli bir ifadeyle torununu izlediği yerden başını kaldırdı.

Ve işte böyle, doyurucu ev yapımı yiyecekler, arkadaşça alaylar ve rahat kahkahalardan oluşan bir akşam yemeğinin içine düştüm.

Rhett bile artık baş başa olmadığımız için rahatlamıştı, ama yemek boyunca bana bakmaktan kaçındı.

6
Summer

Willa: Yüzünü şimdiden özledim. *Hells on Wheels* oynarken eğleniyor musun?
Summer: Ne?
Willa: Senin kovboy. Onu araştırdım. *Hell on Wheels*'teki adama benziyor. Biliyorsun işte, şu uzun saçlı olan? Diziyi oralarda çektiklerini biliyor muydun?
Willa: Onu götürmelisin.
Summer: Hayır.
Willa: Duvarına asmak için bir fotoğrafını bastırmamı ister misin?
Summer: Seni hiç özlememişim.

* * *

Rhett'le yolda tam bir sessizlik içindeydik ve bu hiç sorun değildi. Camın öte tarafındaki her şeyi tanımak için bir fırsat oldu.

"Buradan dön." Ufak bir dönüş bizi çıkmaz bir yan yola soktu, sokağın sonunda The Railspur vardı.

Bar, küçük bir kasabadan beklediğim gibi değildi. Aslında Chestnut Springs, küçük bir kasabadan beklediğim gibi değildi. Sanırım babamla çok fazla eski Western filmi izlemiştik ve fark

etmeye başladığım üzere ben, her şeyden bihaber olan bir şehir kızıydım.

Çünkü Chestnut Springs çok güzeldi. Anacaddede parke taşlarla örülmüş o sevimli kaldırımlardan, üzerlerinden küçük kasaba bayrakları sarkan süslü lamba direklerinden vardı ve buradaki işletmeler modernleşirken veya eklenti yaparken tarihi cepheleri korumuştu. Şehrin anacaddesi olan Rosewood Caddesi'nin her iki yanında dramatik kemerli eski tuğla binalar veya büyüleyici renkli tenteler sıralanmıştı.

Ve bar da küçük kasaba simgesi gibi değildi. Daha çok... kovboy şıklığındaydı.

"Burası eski bir tren istasyonu mu?" diye sordum, Rhett'in sessizce işaret ettiği park yerine girerken.

"Aynen."

"Sanırım adı yeterli bir ipucu," dedim daha çok kendi kendime, çünkü Rhett'in tek yaptığı homurdanmak veya tek kelimelik cevaplar vermek gibi görünüyordu. Ardından kapıdan çok da uzak olmayan bir yere park ettim.

Homurdandı.

Arkasından atlı kovalıyormuş gibi emniyet kemerini sökerken ona döndüm. "Her zaman böyle tek kelimeyle mi konuşursun? Yoksa bu bana özgü bir şey mi?"

"Buna ihtiyacım yok," diye mırıldandıktan sonra yolcu kapısını yüzüme kapatıp fırtına gibi bara yöneldi.

Koltuğuma geri yaslanırken dudaklarımdan bir oflama çıktı.

Kendi kendime her zamanki sorumu sordum:

Eğer bu hayatımın son anı olsaydı, nasıl olmasını isterdim?

Gözlerim kapandı ve sanki sorumluluğu bana verilen safi pislik boğa binicisiyle başa çıkmak için biraz daha sabretmeme yardım edebilirmiş gibi derin bir nefes aldım. Çünkü son anlarımda mutlu hissetmek isterdim. Bu arabadan inip ezilirsem; uzun saçlı, geniş omuzlu, yuvarlak kıçlı bir kovboya kızmak yerine iyi hissederek çıkmak isterdim.

Summer Hamilton böyle gitmeyecekti.

Bugün değil, Şeytan.

O sırada kapım sertçe açıldı. "Felç mi geçiriyorsun?" Rhett beni incelerken dudakları aşağı doğru kıvrıldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, kafa karışıklığıyla kaşlarımı çatarak. Aceleyle bara girdiğini sanıyordum.

"Kapını açıyorum. İn hadi."

Onun huysuz bir pislikken bile centilmen olmaya çalıştığını fark ettiğimde dudaklarım kıvrıldı ve içimi sessiz bir kıkırdama doldurdu. Böylece SUV'umdan inerken kaputa hafifçe dokunup sessizce, "Üzgünüm," dedi. Çünkü o şerefsiz arabamın kapısını çok sert kapatmıştı.

Yürürken birbirimize bakmadık, ama nazikçe omzuma dokunup vücudunun diğer tarafına geçmemi işaret etti. Beni diğer tarafına geçirdikten sonra yol kenarında kendisi yürümeye başladı.

Bu adam beni acayip şaşırtıyordu.

Kapının ahşap çerçevesinin neredeyse tamamı boyunca uzanan uzun pirinç kulplardan birini kavrayıp çekerek bar kapısını açtı. İçeri geçtiğimde, Rhett tek kelime etmeden gitti ve ben geride kalıp barın içini hayranlıkla seyrettim.

İçeride binanın sol tarafı boyunca uzanan uzun bir bar vardı ve ana alanı yüksek masalar süslüyordu. Daha arkada bilardo masası, bordo deri kanepeler ve şömineli hafif yükseltilmiş bir bölüm gördüm.

Rhett bariz bir şekilde doğrudan bara gitti ve birkaç bölge sakini onu köşeye sıkıştırdı. Erkekler arasında sırt sıvazlamalar ve tokalaşmalar oldu, ama aynı zamanda selamlaşmada bir gerginlik vardı ve ona ne söylediklerini merak etmekten kendimi alamadım.

Beau bir arkadaşını almak için durmuştu ve birkaç dakika gerimizdeydi. Bu yüzden varlığımı gerçekten kabul eden insanlar gelmeden önce biraz vakit öldürmek için kadınlar tuvaletine giderken, bir şeyler duyabilirim belki diye kulak kabartmak için Rhett'in yakınından geçmeye karar verdim.

Üzerimde hâlâ en sevdiğim dar kot pantolonum ve beyaz delikli bluzum vardı. Bana biraz taşralı görünen bir çift süper sevimli botla kombinlemiştim hatta. Topuk hariç tabii, ama her neyse.

Bir kızı şehirden çıkarabilirsin muhabbeti işte.

Ama oralı insanlar için benim civardan olmadığım çok belli olmalıydı, çünkü masaların arasından dolanarak ilerlerken kesinlikle birçok bakış bana yöneldi. Ona doğru giderken Rhett'in bakışları beni buldu, ama gözlerindeki hafif seğirme dışında varlığıma dair bir farkındalık göstermedi.

Bu, o an benimle bir alakasının olmasını istemediğine dair bariz bir ipucuydu. Bu yüzden hiç durmadan onun yanından geçip giderken kullandığı kolonyanın kokusunu aldım. Daha önce hiç fark etmediğim bir meyankökü notası vardı ve deri de ona eşlik ediyordu. Çizmelerinden mi, kemerinden mi geliyordu; yoksa o kadar sert bir adam böyle erkeksi bir şey kokmak zorunda mıydı, bilemiyordum.

Her türlü, baş döndürücü bir karışımdı. Beni ne kadar sapık gibi gösterse de geçerken derin bir nefes çekmeme neden olacak türden.

Yapacak bir şey yoktu.

Bir adam Rhett'in omzunu sıktı. "Biz seni tanıyoruz Rhett. Aileni biliyoruz. Medyada söylenenlerin bir önemi yok. Sen iyi bir çocuksun."

Neredeyse gülecektim. *Çocuk.* Belki sorun da buydu. Herkes ona eylemlerinin sorumluluğunu almasını söylemek yerine, onu küçük bir çocuk gibi pohpohluyordu. Söyledikleri yüzünden başı belaya girmeli miydi? Hayır. Ama bunun için sırtının sıvazlanmasına da gerek yoktu.

Tuvaletler barın diğer ucundaydı. Kapıyı iterek açtığımda bir pazartesi gecesi beklediğimden daha fazla kadının parlak halojen ışıkların altında hazırlandığını gördüm.

Genellikle yabancılara selam vermek yerine yaptığım gibi o tuhaf ağzım kapalı gülümsememi takındım. Acı dolu ve zorlama

göründüğünü biliyordum –küçük bir seri katil-vari– ama yine de yapıyordum.

Bu bir sorundu ve bırakamıyordum.

Sohbetlerine ara verip beni kuşkuyla süzdüler ama kendimi kabine kapattığım an, yokmuşum gibi devam ettiler.

"Barda Rhett Eaton'u gördün mü?" Kızın sorusu, sanki adam bir kral yengeci veya bir kâse tereyağı filanmış gibi bir inleme ve "ahhh" sesleri korosuyla karşılandı.

Başka biri lafa girdi: "Kimse Amber'ı aramasın. Buraya damlar ve onun başka biriyle eve gittiğini görürse delirir."

"Onu unutması gerek."

"Evet." İlk kız güldü. "Geri kalanımıza da sıra gelsin."

"Sana mı? Hayır. Bana. Gerçi ben sıraya girmek istemiyorum. Ben o kapıyı tamamen kapattım. O Eaton erkekleri babalarına çekmiş. Ve Harvey Eaton tam bir seksi baba. Seksi dede mi demeliyim?"

"Bu gece kimi seçeceğini görelim o zaman." Bunu söyleyen kız gamsız görünmeye çalışıyordu ama sesindeki kini fark ettim.

Hepsi bir kıkırdama nöbetiyle çıktı ve bu sesleri sadece ben işerken çıkan ses bastırdı, ellerimle yüzümü ovuşturdum.

Çünkü daha birinci gündü ve Küçük Rhett'i pantolonunda tutmasına yardım etmek için müdahalede bulunmam gerekecekti.

* * *

Bara geri döndüğümde, kadın sürüsü Rhett'in üzerine çullanmış ve onu bir masaya doğru götürüyordu.

Barın sonunda durmuş, oraya gidip Rhett Eaton'ın benden zaten ettiğinden daha çok nefret etmesini sağlamaya hazırlanıyordum. Yapabileceğim ve beni utanç verici bir oyunbozan yapmayacak bir şey bulmak için beynimi zorladım.

Kip olsa oraya yürür, sert ama yerinde bir laf sokardı. Ama ben Kip değildim. İşinde yeni ve lanet boyunu aşan bir durumdaki yirmi beş yaşında bir kadındım.

Babamın aklından ne geçiyordu?

"Summer!" Adımı söyleyen sesi takip ederek uğultulu masa denizinden arkadaki kanepelere doğru baktım. Beau oradaydı, yüzünde sıcak bir gülümsemeyle bana el salladı. Mükemmel çıkış yolu.

Ve bunu kullandım.

Ani bir tepki vermek yerine gidip orada oturmayı ve bu arada plan yapmayı seçtim. Beau'ya doğru ilerlerken topuklarım ahşap zeminde takırdıyordu. Kanepelere ulaştığımda, arkadaşının barın ana katına sırtı dönük halde onunla oturduğunu gördüm. Ancak aralarındaki alçak masaya yaklaşınca öteki adama dikkatle bakabildim. Sakalı ve yüzüne indirdiği şapkasına rağmen onu tanıdım.

Muhtemelen bu ülkedeki herkes tanıyordu.

Jasper Gervais, profesyonel hokey oyuncusuydu. Olağanüstü kaleci. Kanada Olimpiyat yetenekli sporcusu. Ve babamın başka bir müşterisiydi, son birkaç yazdır Hamilton Elite'de evrak işleri yaparak geçirdiğim süre dolayısıyla adını biliyordum.

"Summer, bu benim kankam, Jasper." Beau başparmağını arkadaşına doğru salladı ve biraz kayarken ben onu aptalca, tuhaf gülümsememle selamladım. Ama Jasper bana uyumlu bir seri katil gülümsemesiyle baktığında biraz rahatladım.

"Selam Jasper," dedim kanepede Beau'nun yanına çökerken.

"Selam," diye homurdandı. Pek konuşkan olmadığı belliydi, kesinlikle bana uyardı.

"Sana bir içki söyledik." Beau ağzına kadar dolu olan küçük bir şarap kadehini bana doğru itti, yüzünde hafif bir gülümseme vardı. "Bence beyaz şarap içen bir kız gibi duruyorsun."

Jasper gülerek birasından bir yudum aldı.

Gözlerimi devirdim. Bu herifler şehirli kız şakalarıyla gereğinden fazla eğleniyorlardı. En kötü kısım şu ki, haksız sayılmazlardı. "Şarap ve tekila. Ama şu an pek tekila gecesi gibi görünmüyor."

İkisi de güldüler ve hepsini üzerime boca etmemek için dua ederek kadehe uzandım.

Oturduğum yerden Rhett'i mükemmel şekilde görebiliyordum, yan yana çekilmiş iki yuvarlak masada bir bar taburesinde oturuyordu. Gülümsüyor ve ellerini kullanarak konuşuyordu, gözlerim ellerinin damarlı üst kısımlarında gezinirken parmağındaki gümüş parıltıyı yakaladı. Bileğindeki gümüş bileklikle eşleşen bir yüzük...

Sadece Rhett Eaton, takıları bu kadar erkeksi gösterebilirdi.

Dışarıdan bakınca iyi vakit geçiriyor gibiydi ama bir şeyler yanlıştı. Yolunda olmayan bir şey vardı. Yüzü samimi ve alışkın olduğu bir ortamda gibi rahat görünüyordu, ama omuzları gergindi. Çenesi kasılmış, göz kenarları kısılmıştı. Gülümsemesi yüzüne yayılmıyordu.

"Küçük kardeşimi lanetlemeye filan mı çalışıyorsun?" diye sordu Beau, başını yüzümle baktığım yer arasına doğru eğerek.

Bir homurtu çıkarıp şarabı yudumladım. Tadı berbattı ama sorun değildi. Biraz sıvı cesarete ihtiyacım vardı. "Hayır. Sadece benden daha fazla nefret etmesine neden olmadan işimi nasıl yapacağımı bulmaya çalışıyorum."

"Makul. Senden nefret ediyor gibi."

"Rhett mi?" diye sordu Jasper tek kaşını kaldırarak.

Ben dalgın dalgın başımı sallarken Beau, "Ah, hem de nasıl," dedi.

Hokey oyuncusu bir homurtu çıkardı. "Hayır. O çocuğun bünyesinde kötü tek bir hücre yok. Herkese naziktir."

Ama bunda samimi mi? Bir kadın, gözlerinde kalplerle Rhett'e bakarak omzunu ovuşturduğunda, onun orada kaskatı bir şekilde oturmasını izlerken, kafamda dönüp duran soru buydu.

"Oraya gidip o kızların hiçbirini bu gece eve götüremeyeceğini söylediğimde bana nazik davranır mı dersin? Ya da çok içtiğini söylediğimde?" Muhtemelen bu gece dışarı çıkmamak konusunda ayak diremeliydim. Çıkabilecek tüm sorunlar kafamda dönüp duruyordu.

Jasper dudak bükerek başını iki yana salladı. Ama lafa giren Beau oldu:

"Rhett, o kızları eve götürmeyi umursamıyor. Sadece onlara, kendisini rahat bırakmalarını söyleyemeyecek kadar nazik biri."

"Doğru," diye homurdandı Jasper sırıtarak, ardından kahverengi şişeyi tekrar dudaklarına götürdü.

"Jasper gibi hödüğün teki olsa sorun yaşamazdı."

Jasper arkadaşının yorumunu düzeltme zahmetine bile girmedi.

"Bilmem..." Seçeneklerimi ölçüp tartarken burnum kırıştı.

Tam o sırada garson salınarak geldi. "Hepiniz iyi misiniz? İçkileri yenileyeyim mi?"

Bunun üzerine Beau'nun gözleri Noel'deki bir çocuğunki gibi parladı.

"Evet." Cüzdanından yirmi dolarlık bir banknot çıkarıp masanın ortasına koydu. "Kardeşime getireceğin aşırı kız işi ve sütlü her içecek için sana bunlardan bir tane vereceğim."

Garsonun gözleri kocaman açıldı. Benim gözler de.

Jasper yumruğunu ağzına dayadı, omuzları titriyordu. "İçine şemsiye de koy."

Beau daha bitirmemişti gerçi. "Ve masaya duyuracak şekilde *bunun müstakbel eşinden olduğunu ve en sevdiği içeceğin bu olduğunu bildiğini* söyle."

Beau'ya bakarken ağzım açık kaldı. "Ne yapıyorsun?"

"Senin için o masadan kalksın diye onu kızdırıyorum."

Güldüm. Benim aklımdaki plan bu değildi. *Erkekler.*

Garson kız kahverengi plastik tepsiyi göğsüne bastırırken dudağını ısırarak paraya baktı. "Bu bir tuzak mı?"

"Hayır Bailey," diye cevap verdi Beau, sesi yumuşamıştı. "Bunun seninle bir ilgisi yok. Hepsi iyi bir eğlence için."

İri iri açılmış gözlerini ona çevirdiğinde kız gerçekten genç görünüyordu. Gerçi barda çalıştığı için en azından on sekiz olduğunu biliyordum. "Peki, tamam."

Bunun üzerine parayı masadan alıp hızla uzaklaştı.

7

Rhett

Kip: Bugün geriye kalan sponsorlarınla konuştum. Birkaçı ne yapacağı konusunda kararsızdı. Ama Wrangler ve Ariat hâlâ mevcut... yani kendini toparladığın sürece.
Kip: Alo? Bana teşekkür etmeyecek misin?
Rhett: Hayır.
Kip: Beni sevdiğini biliyorum.
Rhett: Sevmiyorum. Üzerime kuduz bir köpek saldın. Senin Prenses tam bir taşak ezici.
Kip: Güzel. Taşaklarına biraz ezilmek iyi gelir.

* * *

Bahsetmekten gerçekten hoşlandığım bir konu olan en son rodeolarımdan birini anlatırken, masadaki yerime doğru bir bardak kaydı.

Gözlerim, pembe yanaklarıyla dudağını kemiren küçük Bailey Jansen'a takıldı. "Bu müstakbel eşinden." Bunun üzerine kalakaldım. "En sevdiğin içeceğin bu olduğunu bildiğini söyledi." Bailey kelimeleri ağzından güçlükle çıkarmıştı.

Biraz zihin jimnastiği yaparken masaya göz gezdirdim, ama buradaki herkes en az benim hissettiğim kadar kafası karışmış

görünüyordu. Birkaç adam kıkır kıkır güldü ama kızların ruh durumu, "kafası karışmış"tan düpedüz "vahşi"ye kadar değişiyordu.

İçlerinden biri bana gülümsüyor olsa, onun başının altından çıktığını anlardım.

İçeceğe dikkatli bakınca kafam daha da karıştı.

"Bu ne?"

"Bu... ee... *White Russian*?"

Sütlü içeceğe bakarken kaşlarım çatıldı, alttan koyu renkli içki yukarı doğru süzülüyordu. *Bu saçmalık da ne?*

"Afiyet olsun!" diye ciyakladıktan sonra Bailey sıvıştı. Eğer tüm gruptaki en iyi Jansen'ın o olduğunu bilmesem, ondan şüphelenirdim. Ama şüphelendiğim tek şey, birinin ona bunu yaptırdığıydı.

İlk tahminim Beau oldu.

Gözlerim onu bulmak için barı tararken, liseden beri tanıdığım Laura, bu şemsiyeli sütlü içecek benim erkekliğime hakaretmiş gibi, elini sallayarak bir garson çağırdı. Üzerinde şekerli kiraz bile vardı; dolgun ve parlaktı. Ve ona bakarken Summer'ın ağzı aklıma geldi.

Buraya geldiğimizde onu arkamda bırakmış ve bir daha aklıma bile getirmemiştim. En iyi tavrım sayılmazdı. Ve kesinlikle "Kasabaya hoş geldin" demenin centilmence bir yolu değildi. Taburemde dönüp onun nerede olduğunu görmeye çalıştım.

Sonunda onu bulduğumda, ağabeyim ve arkadaşıyla derin bir sohbete dalmış gibiydi. Hepsi rahatlamıştı ve burada her ne halt dönüyorsa, ondan habersiz görünüyorlardı. Bu yüzden onları ekarte ettim. Ama bakışlarım bir süre orada oyalandı. Summer konuşuyordu ve o pislikler, sanki o dünyanın en ilginç insanıymış gibi her kelimesini içlerine çekiyorlardı.

Ve doğruyu söylemek gerekirse, bütün bu olanlardan böylesine rahatsız olmasaydım, onunla daha çok konuşmak ilgimi çekebilirdi. İlgi çekici görünüyordu. Onda merak uyandırıcı bir şeyler vardı: görünüşü, konuşması, özgüveni ve cesareti...

Summer Hamilton alışılmadık bir kombinasyondu.

"Affedersin ama Rhett böyle bir şeyi *asla* içmez." Neredeyse yüksek sesle inleyecektim. Laura'nın beni tanıyormuş gibi konuşması sinirimi zıplattı.

Biri içeceği hızla önümden alıp yerine yerel bir bira koydu. Sevdiğim bir şeyi.

Ama birkaç dakika içinde Bailey geri geldi, masamızla tekrar muhatap olmaktansa ön kapıdan kaçıp gitmeyi tercih edermiş gibi görünüyordu.

"Müstakbel karın bunu yine gönderdi. Çikolatalı *milkshake*'leri ne kadar sevdiğini bildiğini söyledi." Sonra ben uzun saplı bir martini bardağındaki kremalı kahverengi içeceğe bakarken o hızla uzaklaştı.

Yine şemsiye ve kiraz vardı.

Bu kirazlar benim ölümüm olacaktı. Her nasılsa beynim bunları Summer'ın sürdüğü rujla özdeşleştirmişti, üstelik renk benzemiyordu bile. Ama yine de aklım oraya gidiyordu.

Başka yerlere de gidiyordu. Mesela o ağzın aletimin etrafında nasıl görüneceği gibi.

Bu defa ona bakış attığımda, iri kahverengi gözleri bana doğru döndü ama benimle ilgili nahoş bir şey görmüş gibi dudaklarını büzüp başını çevirdi.

Masadaki bazı adamlar artık katılarak gülmeye başlamıştı. Yaşlı adamlardan biri, "Sütten hoşlanmadığını sanıyordum Eaton?" diye duyurunca dudaklarımda bir gülümseme belirdi. En azından bu insanlar söylediklerim için benden nefret etmiyorlardı. Ve her zamanki gibi onların ilgisi iyi gelmişti. Omuzlarımı geriye atıp, bu komik şakayı kim yapıyorsa görmezden gelmeyi seçtim.

"Bu saçmalık," diye tısladı Laura, sanki ben öfkeliymişim gibi sırtımı sıvazlayarak. Ama ben kızmazdım, intikam alırdım. Ve büyük bir keyifle bana bu sütlü lanet şeyleri göndereni bulduğumda oyun başlayacaktı.

"Bailey, tatlım, bunu istemiyorum."

Aceleyle başını salladı ve içeceği kapıp yine uzaklaştı.

Laura bana doğru eğildi, dudakları seksi olması gereken bir tavırla kulağıma değdi ama fısıltısı irkilerek geri çekilmeme neden oldu. "Biri sana bunu yaptığı için üzgünüm. Seninle bu şekilde alay etmeleri... Zaten zor bir hafta geçirdin."

Bu konuda haksız sayılmazdı. Ama haftamı güzelleştirmek onun harcı değildi. İşler ben şu bakıcımdan tamamen kurtulana kadar düzelmeyecekti; gerçi beni düşündüğüm şekilde takip etmiyordu.

Laura'ya yüz vermedim ama onu itmedim de. En ufak bir ilgi beslemiyor olsam da kabalık etmek istemiyordum. O yüzden bira şişemi ona doğru eğdikten sonra bir yudum aldım.

"Sıkıntı yok. Koca adamım ben."

O bundan aslında olmayan bir kinaye çıkararak imalı bir şekilde gülümserken, ben de bir yudum daha aldım. Çünkü aslında öyle bir şey kastetmemiştim.

Göz kırparak elini uzatıp saçlarımın uçlarıyla oynadı. "Kulağıma çalındı."

Bu kasabadaki kadınlarla işte *bu yüzden* takılmıyordum artık. Bir tane öylesine bir kız arkadaşım olduktan sonra dersimi almıştım. Chestnut Springs'te biri size oral seks yapıyor ve sonra bir bakıyorsunuz haberlere konu olmuşsunuz; bardaki kadınlar da lanet bir düğün planlamaya başlamış. Hayır, yoldan çıkmayacaktım.

Buraya geldiğimde biraz mahremiyet istiyordum.

Gözlerim ağabeyimin oturduğu yere döndü ve bu sefer üçünün de bana baktığını gördüm. Beni bakarken yakaladıklarında, Summer ve Beau hemen gözlerini kaçırıp içeceklerine uzandılar.

Jasper şapkasının altından bana sırıttı. Adam sessiz biriydi ve pek gülmezdi. Ona birkaç içki içirene kadar düşünceli duraklamalar ve tek kelimelik cevaplar verirdi. Kalecilerin farklı bir tür olduğunu söylerlerdi ve Jasper söz konusu olduğunda bu doğruydu. Biliyordum, biz bu adamla birlikte büyümüştük.

Ve her şeyden çok, neden bana lanet olası Cheshire kedisi gibi baktığını merak etmeme neden oldu. Beni çok ürkütmüştü. Gözleri önümdeki masaya kayarken sırıtışı daha da genişledi.

Bakışlarımı çevirdiğimde Bailey'in sıvıştığını gördüm. Bu defa bir şey söylememişti. Sadece içeceği bırakıp kaçmıştı. Onu suçladığımı söyleyemezdim.

"Yoksa bu..." Laura sanki birisi anasına küfretmiş gibi alınmış görünüyordu.

Şeffaf cam bardak daha çok kahve için kullanılanlardandı. Ama içindeki sıvı bembeyazdı. Üzerinde çırpılmış krema vardı.

Ve lanet bir kiraz.

Bardağa dokunduğumda ılıktı. Sıcak değil. Luke'a hazırladığım sıcak çikolatalar gibi ılıktı.

"Yoksa bu ılık süt mü?" Laura'nın sesi tizdi, masada gülüşmeler oldu ama onları dikkate almadım.

Bunun yerine, gözlerimi kupanın kenarlarından aşağı doğru eriyen ve devasa bir karmaşa yaratan kremadan ayırdım ve arkadaki koltuklara doğru baktım.

Jasper hâlâ bana bakıyordu ama bu defa elini ağzına kapatmış, pek bastıramadığı bir kahkahayla omuzları sarsılıyordu. Adi pislik Beau, sanki bu dünyanın en komik şakasıymış gibi koltukta iki büklümdü.

Spoiler uyarısı: Komik değildi.

Süt yüzünden daha yeni bir sponsorluk kaybetmiştim ve o sik kafalılar orada oturup bana *ılık süt* gönderiyorlardı. Düşüncesi bile ürpermeme neden oldu.

Ama beni gerçekten etkileyen Summer'dı. Orada oturmuş mükemmelen havalı, mükemmelen kibirli görünüyordu. Fazlasıyla hanımefendi bir şekilde bacak bacak üstüne atmıştı, az önce geri yolladığım çikolatalı sütlü martini elindeydi. Bana doğru kaldırıp sessizce "şerefe" dedikten sonra üstündeki kirazı alıp dudaklarının arasına yerleştirdi.

Ve bir sonraki an, kendimi barda yürürken buldum. Fırtına gibi onlara doğru gittim. Bu kahrolası hainlerin, varlığından hoşlanmadığımı bildikleri kadınla beraber bana tuzak kurmaları karşısında hem eğlenmiş hem kızmıştım. Tüm hayatları boyunca

tanıdıkları kişi ben olmama rağmen, belli ki onun tarafını tutuyorlardı. Bu konuda hafiften içsel bir öfke nöbeti geçiriyor muydum?

Belki.

Bu ailede şaka olan hep bendim. Eğlenmek için sataşılan. Kimsenin ciddiye almadığı kişi.

"Rhett, ılık sütünü unutmuşsun," dedi Jasper, ben yaklaşınca. Beau kahkaha krizine girmemek için kendini zorlayıp başarısız olurken homurtu sesleri çıkardı. Aramızda aklı bir karış havada ve neşeli olan oydu. Ve onun Kanada'nın en özel askeri birimi JTF2'dan* olduğu göz önünde bulundurulunca, bu çılgınca bir düşünceydi.

"Hayır, hayır, hayır." Beau nefes alamıyordu. "Buraya geldi, çünkü aslında *White Russian*'ı istiyor."

Başımı iki yana salladım. Onları sindirmek için epey uğraşıyor olsam da dudaklarımın kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Siz tam şerefsiz eziklersiniz!" Ellerimi belime dayadım ve yeni sahiplerinin mekâna kattığı lüks taşra havasını tamamlayan süslü pirinç avizenin asılı olduğu tavana baktım.

"Müstakbel karınla bu şekilde konuşmamalısın," dedikten sonra Jasper homurtuyla yeni bir kahkaha krizine tutuldu.

Kahkahaları bulaşıcıydı ve bana da bulaşmasın diye çabaladım. Bunu komik bulmak istemiyordum. Ama eğer beni güldürecek biri varsa, o da Beau'ydu. Ve şu an kafayı yemişti.

Dönüp Summer'a baktım. Bana bakan iri, parıldayan gözleri resmen elimi kolumu bağlıyordu. O gülmemeye çalışıyordu ve ben de ağzına bakma gafletine düşmemeye çalışıyordum. Bu ikimiz için de kahrolası bir mücadeleydi.

"Senin fikrin miydi?"

"Hayır." Bir kahkaha patlattı ve soğukkanlı duruşu nihayet bozulurken yanaklarına bir pembelik yayıldı. "Alakam bile yok. Ben sadece masum bir görgü tanığıyım."

---

* *Joint Task Force Two* (Müşterek Görev Kuvvetleri İki): Kanada ordusunda görev yapan seçkin bir özel harekât kuvvetidir. (ç.n.)

Tek kaşımı kaldırarak onu inceledim, bunda bir payı olup olmadığından tam olarak emin değildim. Zaten acımdan keyif aldığı belliydi, o zaman neden burada çizgiyi çekecekti ki?

Ayrıca onun muhteşem yüzüne bakmayı bırakamadığım gibi bir gerçek vardı ve yaşadığım hayal kırıklığında onun hiç de masum olmadığını düşündürüyordu.

"Hey baksana," diye lafa karıştı Jasper çatallı bir sesle, sonra birasından bir yudum daha aldı. "Summer'a bulaşma. Ilık süt *benim* fikrimdi. Uzun zamandır gördüğüm her şeyden daha komikti."

Beau dizine vurup hırıldadı. "Yüzünü görmeliydin!"

Başımı iki yana salladım, göğsümden bir kahkaha koptu.

"Sizden bunun intikamını alacağım," dedim ama gözlerim Summer'ın yüzüne dönmüştü. O sırada başını salladı ve kirpiklerinin gölgesi yanaklarının üzerinde gezinirken bir anlığına bakışlarımdan kaçındı. Neredeyse utangaç görünüyordu, kendini beğenmiş değil.

Beklediğim bu değildi.

Derin bir iç çekerek dönüp Jasper'ın çizmesini tekmeledim. "Kenara kay pislik."

Çocukluk arkadaşımın yanına oturdum ve anında kendimi diğer masadakinden daha rahat hissettim; dolgun dudaklı bakıcı prensesin varlığına rağmen.

Sonra uzanıp masanın karşısından *White Russian*'ı önüme çektim ve kolumu koltuğun arkasına atarken büyük bir yudum aldım.

"Acayip lezzetli," dedim kibirli bir sırıtışla. Beau tekrar ergen bir kız gibi kıkırdadı. *Geri zekâlı.* Ona gözlerimi devirdim ve sonra elimdeki sütlü rezaletten bir yudum daha alırken tüm dikkatimi Summer'a verdim. Bana gülümsüyordu.

İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, gözlerinin üzerimde olması hoşuma gitmişti.

* * *

İhtiyacım olan uykuyu çekebilmem için, geçen hafta sonu yaptığım o zorlu inişten kaynaklanan ağrıyı birkaç içkinin azaltacağını düşünmüştüm ama yanılmışım.

Son iki buçuk saattir burada uzanıp rahat etmeye çalışıyordum. Başarısızca. Ve sonra böyle aptalca düştüğüm için kendime kızdım. On yıldan fazla bir süredir bu işin içindeydim. Boğa yerde üstümde tepinmemişti –bundan kurtuluş olmazdı– sadece aptalca bir inişti.

Ve gerçekten bu işi yapmaya devam etmek için çok yaşlı olduğumdan, eskiden olduğu gibi kendimi geriye atamamıştım. Ağrı kesicilerle yaşamamak için çok uğraşıyordum –tek böbrekli olmak filan– ama hayatımın çoğunda onları şeker gibi yutar olmuştum. Sadece eskiden umursamazdım.

Ellerimle yüzümü ovuşturarak inledim ve yataktan yuvarlandım, anında yüzümü buruşturdum. Odamın zemininde ayaklarıma soğuk gelen ahşap parkelerin üstünde hızla ilerleyip kapı kolunu çevirdim. Koridorda bir çocuk gibi parmak uçlarıma basarak yürüdüm.

Babamı uyandırmamaya çalışırken tam olarak çocuk gibi hissediyordum. Bu yaşta onunla yaşamayı hayal ettiğimi söyleyemezdim, ama yılın büyük bir bölümünde seyahat ederken kendi evime bakmanın pek bir anlamı yoktu.

Emekli olduğumda, ağabeylerim gibi ben de bir ev yapacaktım.

Emekli olduğumda.

Kendime sürekli söylediğim şey buydu. Sürekli ertelediğim şey de buydu. Çünkü her hafta sonu binecek bir boğa olmadan, kim olacağımı hiç bilmiyordum. Ne yapacağımı da.

Dehşet verici bir bekleyişti. Yok saymaya devam etmekten mutluydum.

Merdivenlerden indiğimde tekrar normal adımlar atmaya başladım ve mutfağa yöneldim. Luke küçük ve baş belası elleriyle ulaşamasın diye ilaçlarımı orada yüksek bir yere koyuyordum.

Mutfağa doğru köşeyi döndüm ve boş olmadığını görünce donakaldım.

Summer büyük, aile boyu masada oturmuş; önünde bir bardak su, telefon ekranını kaydırıyordu. Ekranından gelen ışık makyajsız yüzüne yansıyordu ve geniş eşikte durup onu izlediğimi fark ettiğinde beliren şaşkın ifadesini açıkça ortaya serdi.

"Selam," dedi dikkatli bir şekilde, varlığına nasıl tepki vereceğimden emin olamıyor gibiydi.

Hep beraber barda bir güzel güldükten sonra aramız iyiye gitmişti. Summer'a pislik gibi davranmak istemiyordum. Olanların hiçbiri onun hatası değildi. Ama yine de öyle davrandığımdan emindim. Bu kadın hiçbir şekilde çabalamadan tüm sinirimi ayağa kaldırabiliyordu.

"Hey? Her şey yolunda mı?" diye sordum, çıt çıkmayan mutfakta sesim yüksek çıkmıştı.

Eve gelmekle ilgili sevdiğim şeylerden biri buydu. Sessizlik. Otellerde veya şehirde bunu bulamazdınız. Burası ise gerçekten sessizdi. Gerçekten huzur doluydu.

Telefonunu bıraktıktan sonra bardağını bana doğru kaldırdı. "Tüm zamanların en büyük şarap kadehinin üzerine biraz fazla büyük şekerli içki işte. Dönerken arabayı kullandığın için teşekkürler."

Dilimi şaklatıp lavabonun üzerindeki dolabı açtım. "The Railspur geçen yıllarda epey imaj değiştirdi. Yine de şık kızların şarap içebileceği bir yer değil."

Düşünceli bir hım sesi çıkardı. "İyi dedin. Bir dahaki sefer ılık süt içerim ben de."

"Önümüzdeki iki ay benimle dalga mı geçeceksin?" Bir bardak su doldurup masaya doğru yürürken, onun vücudumu baştan aşağa süzmesi dikkatimden kaçmadı. Üzerimde sadece şortum vardı, evde bir kadın olmasına ve haliyle giyinmeye alışkın değildim.

Tam bir pislik olup oradan kaçarcasına çıkmamaya karar verdim, ben koltuğa otururken dudakları ince bir çizgi halini aldı.

Arkadaşlığı çok kötü değildi. Onun yerinde, ayının arı kovanına yaptığı gibi bana pençe atmaya çalışan Laura olabilirdi. Öylesi daha kötü olurdu.

"Muhtemelen. Rahatsız hissettiğimde huyumdur çünkü." Fısıldamamış veya bakışlarını kaçırmamıştı, sadece böyle şeyleri paylaşmak normalmiş gibi savunmasızca bir şey söylemişti.

"Rahatsız mısın?"

Summer bir of çekip yıpranmış deri arkalıklı sandalyede geriye yaslandı. Ancak o zaman ipek bir askılı tişört ve ona uygun şort giymiş olduğunu fark ettim. Renkleri açık mordu ve ocağın üstündeki lambadan gelen loş ışıkta parlıyorlardı.

"Tabii ki rahatsızım."

"Neden? Hep sırıtıyor ve hazırcevap davranıyorsun. Herkesi kazanıyorsun."

Elini kaldırıp parmaklarını uzun, ipeksi saçlarından geçirdi. Saç tutamları pijama takımı gibi parlıyordu. O sırada göğsündeki yara izini ve tişörtünden belli olan göğüs uçlarını fark ettim. Sert değillerdi ama çıkıntıyı ve şeklini görebiliyordum. Aslında nasıl göründüklerini *hayal etmek* neredeyse daha cezbediciydi.

Gözlerimi yukarı kaldırdım ama bu defa da dudaklarına odaklandım. Sırıtan dudaklarına. Bu da bana, Summer Hamilton'un sinirlerimi zıplattığını hatırlattı.

"Bunun benim için mükemmel olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordu. "Bu zorlu sınavın? Bana katlanamadığı açıkça belli olan birini takip etmenin ve bu arada yeni bir iş yapmaya çalışırken aynı zamanda o kişi benden daha çok nefret etmesin diye çabalamanın? Ya, evet. Ben de öyle. Keyifli zaman geçirmece."

Tek kaşımı kaldırdım. "Utanç verici sütlü içecekler, senden hoşlanmam için harika bir yoldu tabii. İyi hamle. Sik kafalı ağabeyime katıldığını görmek harika hissettirdi."

Aslında en kötü kısım da bu olabilirdi. Onun benim tarafıma geçmesini istiyordum, Beau'nun değil. Herkes Beau'yu seçerdi çünkü o neşeliydi, yakışıklıydı ve daha bir sürü bok.

Surat asıp gözlerini ovuşturdu. Onda gördüğüm ilk hayal kırıklığı belirtisiydi. "Oraya gelip araya girmemi mi tercih ederdin? Seni bizzat utandırmamı?"

İlacı içerken kaşlarım çatıldı. "Neden yapasın ki?"

Bana bir bakış attı ve ciddiyetle, "Çünkü aslında dışarı hiç çıkmamamız gerektiği için kafayı yiyordum. Bununla –ya da seninle– başa çıkabileceğimden emin değildim."

"Yanlış bir şey yapmıyordum." Tanrım, yerel barda birkaç tane bira da mı içemeyecektim?

"Bunu biliyorum. Ama Küçük Rhett'i pantolonunda tutmam gerek. Ve oradaki kızlardan biri onu paketleyip evine götürmeye hazırdı."

"Pardon?"

"Çükün." Kucağımı işaret etti. "Her şey yoluna girene kadar dışarı çıkıp oynayamaz. Kip'in emirleri. İtibarın, daha fazla dramanın içinde yakalanmanı kaldıramaz. Aklı başında görünmen lazım."

"*Benim* aklım başımda. Seksten keyif almak, bir insanı daha az mı aklı başında yapıyor?"

Titredi ve ardından bana inanmıyormuş gibi gözlerini devirdi. "Olup olmaman önemli değil. Aklı başında *görünmen* gerekiyor, bu da pantolonunu kapalı tutmak demek. Ellerini kendine sakla. Bu lanet şeyi kazan ki ikimiz de bunu arkamızda bırakabilelim."

Ona dik dik baktım. Bu *hukuk-fakültesinden-yeni-mezun afet*, gerçekten bana çükümle ne yapıp yapamayacağımı mı söylüyordu? Beni ne olarak görüyordu acaba?

"Ve Tanrı aşkına Rhett." Ayağa kalkıp telefonunu aldı ve bana doğru salladı. "Senin tarafında olduğumu anla artık. Ben bunun bir rezalete dönüşmesini *istemiyorum*. Seni utandırmak *istemiyorum*. Bana müsaade edersen, sürekli kavga edeceğimize beraber iyi bir takım olabiliriz. Kafanı kullan."

Fırça yemeye alışkındım. Başımın belada olması yeni bir şey değildi ama boyun eğip uzlaşacak değildim. Bu yüzden, "Hangisini?" diye karşılık verdim.

Bunun üzerine sinirle gitti. İpek şortu kıçını ancak kapatıyordu. Beni bunların yeni "takım" üniforması mı olduğu konusunda meraklı halde bıraktı.

Çünkü öyleyse, katılabilirdim.

8

Summer

Baba: Şerefsizlik yapıyor mu?
Summer: Hayır.
Baba: Yapsaydı bana söyler miydin?
Summer: Yine hayır.
Baba: Summer, desteğe ihtiyacın varsa söylemen yeter. Gabriel'i gönderebilirim.
Summer: Onun adı Gabriel değil bile. Ayrıca ben senin yanında büyüdüm. Pisliklerle baş edebilirim.
Summer: Hay ben... Bunu söylediğimi unut.
Baba: Sildim gitti.

* * *

Bok gibi uyumuştum. Rhett'e yapıştırabileceğim akıllıca cevaplar dün gece, haber kanalındaki alt başlıklar gibi gözümün önünden geçip durmuştu.

Herif beni kışkırtmıştı. Sinirlerimi bozmasına izin vermiştim ama vermememem gerekirdi. *Büyüklük bende kalsın* diye kalkıp gitmiştim, ama aslında onu tekmelemek istiyordum. Tekmelesem deli gibi acıtırdı çünkü Rhett Eaton'daki her şey sert, bronz ve biçimliydi.

İri yarı değildi, *formdaydı.* Onda yüzücü vücudu vardı. Yeterince güçlüydü ama hantal değildi.

Ve belki de bu yüzden kışkırtılmıştım. Ergenken gözlerimde kalplerle bir dergide Wrangler kot pantolonun içindeki Rhett Eaton'un fotoğrafına bakmak komikti, ama yetişkin olarak onu yarı çıplak görmek apayrı bir şeydi.

Moral bozucuydu. Fiziksel aktiviteyle kafamdan atmam gereken bir şeydi; bu yüzden en sevdiğim taytımı, sporcu sutyenimi ve bol bir tişört giydim. Telefonumda hızlı bir araştırma beni, kasabadaki tek spor salonuna yönlendirdi ve istikamet orasıydı.

Koridorda hızlı adımlarla ilerlerken atkuyruğum arkada iki yana sallanıyordu, burnum havada çalımla mutfağa girdiğimde, dün gece ışığın Rhett'in vücudundaki her çıkıntıda yansıma şeklini –belirgin karın kaslarının arasındaki gölgeleri, boğazının altındaki çukuru ve *öteki* kafasına doğru inen mükemmel V şeklini– düşünmemeye çalıştım.

Adi herif.

Bahsi geçen adinin babası çoktan masada oturmuş, kahvesini yudumlayarak gazete okuyordu.

"Günaydın." Harvey bana gülümsedi. "Erkenciyiz, ha?"

"Evet." Bir kupa alıp kendime kahve doldurdum, evimdeymiş gibi rahat davranıyordum çünkü şu an fena halde kafeine ihtiyacım vardı. "Hep erkenciyimdir."

"Ben de," dedi bana.

Elimde kahveyle buzdolabının önünden geçerken, at kafası şeklindeki magnetle tutturulmuş bir fotoğraf dikkatimi çekti: Minyon ve sarışın bir kadın, hayatımda gördüğüm en parlak siyah atın yanında kameraya gülümsüyordu. Siyah ve altın rengi jokey kıyafeti giymişti ve atın üzerine de güllerden bir battaniye örtülmüştü.

"Bu kim?" diye sordum Harvey'e merakla.

Karşılık olarak anında gülümsedi. Derin ve hakiki bir gülümsemeydi. "O benim küçük kızım. Violet. Şampiyonalara katılan

bir at yarışı jokeyi. Kocası ve diğer torunlarımla Vancouver yakınlarında yaşıyor."

Karşısındaki bir sandalyeyi çekip ben de ona sırıttım. "Onunla gurur duyuyor olmalısın."

Gözlerinde hüzünlü bir parıltı belirdi ama onu hızla gizledi. "Hiçbir fikrin yok."

Bu konuda daha ileri gidemeyeceğimi hissederek güçlükle yutkundum. Ben de konuyu tamamen değiştirdim. "Bugün kasabaya gidip spor salonunu deneyeceğim."

Yaşlı adam başını salladı. "Aferin sana. Bahse varım, Rhett uyanmadan dönmüş olursun."

"Şey, harika. Eğer uyanırsa, ben dönene kadar ona sakinleştirici verirsin."

"Şimdiden sana sıkıntı mı çıkarıyor?"

"Yok canım. Tam bir bebek o!" Harvey'e göz kırptım ve karşılıklı kahkaha attıktan sonra rahat bir sohbete başladık.

Harvey ile kendime birer tost yaptım, ona kahvaltı hazırlamam karşısında keyiflenmiş görünüyordu. Sohbetimiz doğal bir sessizliğe bürününce elimi yüzümü yıkayıp ön kapıdan çıktım ve arabama atladım.

Sonraki bir saat boyunca her yanımdan ter akana kadar spor yaptım. Yemin ederim, ucuz şarap kokuyordu. Ama umurumda bile değildi. Kalbim tüm vücuduma şiddetle kan pompalarken kendimi canlı hissettim. Güçlü hissettim. Spor salonu sessizdi, ben de kaslarım yanana ve bacaklarım titreyene kadar bir squat standını tekelime aldım.

Ve Dilek Kuyusu Çiftliği'ndeki ön kemerli yoldan geri döndüğümde, kendimi çok daha aklım yerine gelmiş gibi hissediyordum.

Ölü çimenlerin üzerindeki kırağının manzarayı ışıltılı bir beyaza dönüştürmesine hayranlıkla bakarak geniş eve doğru yürürken, berrak sabah havasını içime çektim. Parlak taşra güneşi masmavi gökyüzünde yeterince yükselir yükselmez eriyip gidecek bir şeydi bu.

Başka bir kahve yapmak için mutfağa döndüğümde Rhett masada oturuyordu ve çimenler kadar soğuktu.

"Günaydın." Ona sırıttım, çünkü bana zorlama bir kaş çatışla telefonunda gezinen somurtkan bir ergeni hatırlatmıştı.

Homurdandı. Gözlerini ekrandan ayırmamıştı bile.

Yani her şey muhteşemdi.

"Kim gemilerini batırdı Eaton?" diye sordum, tavrından etkilenmemiştim çünkü kahve hazır ve nazır beni bekliyordu. Hayattaki küçük mutluluklardan biri.

"Herkes."

Güldüm. "Kulağa nefis geliyor."

Rhett homurdandı ve telefonunu masaya o kadar sert bir şekilde attı ki neredeyse diğer uçtan yere düşecekti. "Sana göre büyük bir şaka mıyım ben? Başka büyük bir sponsoru daha kaybettim. Geçen on yıl boyunca uğruna çalıştığım her şeyin çöpe gitmesi sence komik mi?"

Dönüp onu inceledim. Demek bu sabah sivri dilli atışma yapamıyorduk. Gerçekten mağdur olmuştu.

"Hiç de komik bulmuyorum."

Dirseklerini masaya dayayıp başını ellerinin arasına aldı. Yele gibi saçları, şu an yüzünde olabilecek her türlü ifadeyi gizleyen bir perde gibi önüne döküldü.

Vücudumda bir titreme dolaştı ve iç çekerek karşısındaki yerine yanındaki sandalyeyi çekmek için yaklaştım. Yanına oturduğumda başını hâlâ kaldırmamıştı. Belli ki, nefesinin burun deliklerinden adeta fışkırmasına dayanan bir tür derin nefes alma tekniği deniyordu.

Kil kupam masanın üzerinde tak sesi çıkarırken diğer elimi geniş sırtına uzattım. Elim düz beyaz tişörtünün üzerinde asılı haldeyken tereddüt ettim, çünkü ona dokunmanın iyi bir fikir olup olmadığını gerçekten bilmiyordum.

Tanımadığınız bir köpeği okşamak için elinizi çitlerin arasından uzatmaya benziyordu. Köpek, ilgiyi seven uslu bir çocuk olabilirdi. Ya da sizi ısırabilirdi.

Ama ben bir empattım. Bakıcıydım. Ondan yayılan hayal kırıklığını hissedebiliyordum. Biri bana sarıldığında bana kendimi daha iyi hissettirirdi, ama ona sarılacak değildim. Bunun nedeni daha çok, muhtemelen profesyonelliğe sığmayacak kadar hoşuma gidecek olmasıydı. Ama nazik bir sırt sıvazlamanın kimseye zararı olmazdı.

Dolayısıyla elimi omzuna koydum. Önce biraz sıktım ama o, acı çekiyormuş gibi irkilerek derin bir nefes aldı.

Elimi geri çektim. Yine de tepkisi orada kalınca ve benden uzaklaşmak için bir hamle yapmayınca, elimi bu defa biraz daha aşağıya, sırtına koydum. Tişörtünün üzerinden omuzlarının arasında gezdirdim.

Kötü bir gün geçirdiğimde babamın bana yaptığı gibi elimi yumuşak bir daire şeklinde dolaştırdım. Babam hastane yatağımın başında oturur ve *saatlerce* sırtımı sıvazlardı. Hiç şikâyet etmemişti.

"Ergenlik döneminde pek iyi değildim. Çok da iyi gitmeyen bir ameliyat geçirdim," dedim sessizce, kendime o zamanları düşünme izni vererek. "Uzun süre hastanede kaldım. Hatta bu sürenin bir kısmını hastaneden hiç çıkamayacağımı düşünerek geçirdim. Böylece olaylara karşı yeni bir bakış açısı getirdim. Daima iyimser olan bir ergenin fikirlerini duymak ister misin?"

"Elbette." Elini alnına daha sert bastırırken sesi gergin çıkmıştı.

"Eğer şu an dünyadaki son dakikaların olsaydı, mutlu gider miydin?"

Karşılık olarak gürültülü bir nefes verdi. Boğazını temizledi. "Hayır."

"Ama neden? Bir sürü şeye sahipsin. Çok başarın var. Kimsenin hayatı mükemmel değildir."

Artık doğrulmuştu. Kehribar gözleri, zannettiği dişi şeytan olmayabilirmişim gibi dikkatle bana bakıyordu. "Adımı internette araştırdın mı? Hepsi çok," –hüzünlü bir şekilde güldü– "salakça."

"Öyle," diyerek ona katıldım ve ciddiyetle başımı sallarken elimi indirdim.

"Babandan bir e-posta aldım. 'Sütten nefret ediyorum' derken şaka yaptığımı söyleyerek bunu düzeltebileceğimizi yazmış."

Arkama yaslanıp hafifçe ona dönerken dumanı tüten kahvemden bir yudum aldım ve kafeinli dumanı içime çektim. Eğer burnumdan kahve üfleyebilseydim, onu da yapardım. Hatta şu an bunu yapmaya çalıştığımdan fazlasıyla emindim.

"Yapabilirsin."

"Ama istemiyorum."

Başımı yana eğdim. "Neden?"

Hayal kırıklığıyla ellerini kaldırdı. "Çünkü bu doğru! Lanet sütten nefret ediyorum. Ve bu bir suç olmamalı."

Ağzımdan ufak bir kahkaha kaçtı, gülümsememi saklamak için uğraşmaktan yanaklarım seğiriyordu.

"Gördün mü? Bana gülüyorsun." Kirli sakallı çenesini ovuşturduktan sonra parmağıyla yüzümün önünde bir U şekli çizdi. "Ofisteki ilk günden beri gülüyorsun. Şu eleştirel küçük sırıtış."

Gözlerini tekrar kaçırırken duruşumu dikleştirdim. "Rhett." Gözlerini devirdi ve hırçın bir çocuk gibi bana bakmayı reddetti. Öne doğru eğilip dizlerimi dizlerine dayadım. "Rhett."

Tüm dikkatini bana verdiğinde kalbim göğsümde tekledi. Herhangi bir adamın onun kadar iyi görünmesi haksızlıktı. Koyu renk kirpikler, köşeli çene...

Başımı hafifçe sallayarak yeniden odaklandım. "Sana gülmüyordum. Duruma gülüyordum. Çünkü biliyor musun, ne düşünüyordum?"

"Evet. Benim aptal bir kovboy olduğumu."

Yüzümü buruşturarak biraz geri çekildim. "Hayır. Bence bunu o kadar abarttılar ki, gülmekten kendimi alamıyorum. İçecek olarak neyi tercih ettiğini kim takar? Gülüyorum ya da sırıtıyorum ya da sen ne diyorsan işte, çünkü tüm bu durum o kadar aşağılayıcı ve abartılı ki buna gülmeseydim işimi bırakıp kişisel antrenör olurdum."

Bana boş boş baktı, sanki şaka yaptığıma dair bir kanıt arıyormuş gibi gözleri yüzümde dolaşıyordu.

"Eğer bu konuda çok düşünürsem, senin adına çok sinirleneceğim. Ve sinirlenmek istemiyorum."

Bakışlarını ellerine indirdi ve parmağındaki gümüş yüzüğü biraz döndürdükten sonra, "Tamam," diye fısıldadı.

Tanrım, bu incinmiş ve güvensiz çocuk rutinini gerçekten bırakmalıydı. Dizini tekrar dürttüm. "Tamam," diye tekrarladım. "Sütten neden bu kadar nefret ettiğini bana söyleyecek misin?"

"Hiç çiğ çiftlik sütü içtin mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Peki. Şey, yoğun, sarı ve yağlı olur. Büyüyen bir ineğimiz vardı ve babam her gün bize bir bardak içirirdi. Bunun çocuk istismarı sınırında bir şey olduğuna eminim. Şimdi oturup bir bardağı kafaya dikmenin düşüncesi bile..." Ürperdi. "Hayatımda o ineğin öldüğü günkü kadar hiç mutlu olmadım."

"Bu kötülük!" Bir kahkaha patlattım. "Kulağa berbat geliyor gerçi. Hakkını vereyim."

"Tamamen travmatize oldum." Yanakları seğirdi ve bana yumuşak bir şekilde gülümsedi. Karnımda kelebeklerin uçuşmasına neden olan hakiki bir gülümsemeydi.

Az önce bir tür ateşkes mi yapmıştık? Öyle görünüyordu. Ama şimdiye kadar adam beni şaşırtıp durmuştu. Belki de yanılıyordum.

Kesin olarak bildiğim şey, ter kokuyordum ve görüntüm rezaletti. Haliyle ayağa kalktım ama ona bu kadar yakın durduğumun farkında değildim. Dizlerimiz birbirine sürtündü, o da bakışlarını o noktaya çevirdi.

Keskin bir nefes alıp uzaklaştım. Duş alma vaktim gelmişti ama kapı eşiğinde durup az önce yaptığımız konuşmayı düşündüm. Omzumun üzerinden baktığımda, gözlerinin olması gerekenden daha aşağıda olduğunu fark ettim ama anında yüzüme kilitlendiler. Yanaklarım aynı hızla ısındı. Ne de olsa, Rhett Eaton az önce jimnastik taytının içindeki kıçımı kesmişti.

Sesimin normalden boğuk çıkma nedeni bu olmalıydı. "İstemiyorsan lafını geri alma. Ve Kip'in zorbalıkla sana bunu yaptırmasına izin verme."

Dudaklarını birbirine bastırıp başını salladı. Ben de gittim. Duş almaya.

Soğuk bir duş.

9

Rhett

Summer: Benimle spor salonuna gelmek ister misin? Sana iyi gelecektir. Tüm hafta devrilip yatamazsın.
Rhett: Şimdi bir de benim yeni kişisel antrenörüm mü oldun?
Summer: Bu, burada olmam konusunda daha iyi hissetmeni sağlar mı?
Rhett: Belki.
Summer: Peki o zaman, ne olmamı istersen o olurum.
Rhett: Bu çok tehlikeli bir söylem.

* * *

"Boğa rodeocuları için iyi olan egzersizlerle ilgili biraz okuma yaptım." Summer erkek soyunma odasının dışında bekliyordu ve ben kapıyı açar açmaz konuşmaya başlamıştı.

"Hı hı," dedim ve onun önüne geçip kardiyo bölümüne giderken lastik tokayla saçımı topladım. Koşu bantları, bisikletler, eliptik bisikletler Rosewood Caddesi'ne bakan pencereye dönüktü.

"Genelde çok spor yapar mısın?" O bana merakla bakarken, kalçamı esnetmeye yardımcı olacağını düşünerek bisikleti seçtim ve bisiklete binerken su şişemi tutucuya yerleştirdim.

"Genellikle. Bir sürü denge egzersizi yaparım. Ama son zamanlarda yapmadım. Oradan oraya giderken zor oluyor bazen."

Yanımdaki bisiklete atladı. "Olabilecek sakatlıklarını düzeltecek egzersizler konusunda da yardımcı olabilirim." Tam o sırada tatlı bir ciyaklama sesi çıkardı ve bisikletinin öndeki tutacaklarına doğru düştü. "Siktir."

Aşağı baktım ve ağzımın bir tarafının yukarı kıvrılmasını bastırdım. Benimle konuşurken o kadar odaklanmıştı ki, seçtiği bisikletin koltuğunun onun kadar kısa biri için çok yüksek olduğunu fark etmemiş ve pedala uzandığında öne doğru kaymıştı.

Utanmış gibi yanakları pembeleşti. Spor kıyafetleri içinde çılgınlık seviyesindeki iyi görünüşüne bakmak yerine, komik bir şekilde dengesiz göründüğü gerçeğine odaklanmaya çalıştım. Kıyafetlerin onun kıvrımlarını sarışı, bir erkeği neredeyse kışkandırabilecek seviyedeydi.

"Kullanabileceğin çocuk boy bisikletleri var mı diye sormalı mıyım?"

"Çok komik." Yere indi, bisiklete sanki ona kişisel bir hakarette bulunmuş gibi bakıyordu. "Kardiyodan nefret ediyorum."

"Aletler sana çok karmaşık geldiği için mi?" Ona göz kırpıp bisikletimden inerken bana kaşlarını çattı, fazla yüksek olan oturağı işaret ettim.

Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Kendi bisikletimin koltuğunu ayarlayabilecek kapasitedeyim."

"Bana hiç öyle gelmedi," diye mırıldanarak koltuğu aşağı indirmek için direği gevşeten düğmeyi çevirdim. Koltuğu ona göre ayarlayabilmem için yaklaşmayı planlayıp planlamadığını görmek için tek kaşımı kaldırdım ama bana ters davranmaya devam etti. Haliyle yüksekliğe göz kararı baktım, yeterince iyi göründüğünde omuz silkerek bisikletime bindim ve ısınma programını başlattım.

Sonunda uzanıp koltuğu tekrar ayarladı. Yukarı. Aşağı. Ve tam olarak başta benim ayarladığım noktaya getirdi.

İnatçı.

"Ah, evet. Böyle çok daha iyi görünüyor," diye homurdandım, bu arada gözlerimi önümüzde duran caddeden ayırmıyordum. Kaşlarını çattığını görmek için dönüp ona bakmam gerekmiyordu.

"Dediğim gibi, gayet de kendim yapabilecek kapasitedeyim. Özellikle bana yardım etmek konusunda ukala bir pislik gibi davranacaksan. Ya sakatlansaydım?"

Başımı sallayarak gülümsememi gizledim. "Sakatlandın mı Prenses?"

"Hayır," diye mırıldanarak bisiklete bindi ve pedala bastı. "Ama sen sakatlanmışsın."

"Hayır. Ben iyiyim."

"Berbat bir yalancısın." Başını iki yana sallama sırası ondaydı ama daha fazla üstelemedi. Aksine kulaklıklarını taktı ve beni dışarıda bırakarak başını eğip işe koyuldu.

Ve çok sıkı çalıştı. Benden daha çok. Çünkü ben çaktırmadan ona bakmaya ve yakalanmamaya çalışıyordum. Bir kızla buraya geldiğimi diline dolayacak yeterince yerli vardı etrafta. Onlara daha fazla dedikodu malzemesi vermeme gerek yoktu.

Ama terin teninde parlayışı lanet derecede dikkat dağıtıyordu. Göğsünün inip kalkışı ve boynunda hareketi görünen nabız atışı.

Neredeyse can sıkıcıydı. Bakmadan edemiyordum. Yanımdaki varlığının acı verecek kadar farkındaydım.

Ama her şeyden çok can sıkıcı olan, bana hiç dikkat etmemesiydi. Yirmi dakika sonra bisikletten indi, onu temizledi ve kahrolası tek kelime etmeden yürüyüp gitti; böylece bana dolgun kalçasının muhteşem manzarasını sunmuş oldu.

Bankodaki Shirley'nin, spor salonu boyunca bir squat standına doğru yürürken Summer'ın kıçına baktığımı gördüğünden oldukça emindim. Bana kaşlarını kaldırdı ve bilmiş bir şekilde gülümseyerek, beni yakalayıp yakalamadığıyla ilgili tüm soru işaretlerini ortadan kaldırmış oldu.

Başımı geriye eğdim ve kendi antrenmanıma, kendi vücuduma odaklanmaya çalıştım; her ağrı ve acının fiziksel envanterini alarak. Ne kadar çok hareket edersem, kalçama o kadar iyi geliyordu. Birkaç günlük dinlenmenin buna yardımcı olacağını biliyordum. Ama omzum hâlâ iyi değildi ve hızlı iyileşmiyordu da.

İçten içe, omzumda iyileşmesi birkaç gün sürecek basit bir zorlamadan daha fazlası olduğundan şüpheleniyordum. Vücuduna bunca zaman darbe aldıktan sonra insan aradaki farkı anlıyordu.

Ama kabul etmek istemiyordum. Çünkü bunu kabullenmeme izin verirsem, kendimi daha kötü hissederdim. Kendimi sorgulamaya başlardım. Ve bunu yapamazdım!

Summer'a tekrar göz attım. Sırtını bir sıraya yaslamış ve belinde uzun bir barla yerde oturuyordu. Bakışlarım barın ucuna kadar indiğinde gözlerim kocaman açıldı. Orada istiflediği ağırlıkların sayısı, onun boyunda bir kadın için neredeyse imkânsız görünüyordu.

Ama sonra kalçaları yukarı kalktı ve halteri şey gücüyle kaldırdı... Ne gücüyle bilmiyordum bile. Kıçının mı? Poposunun kasılışı, dudaklarının ağır bir nefesle aralanışı...

Bunların hepsi benim lanet bir sapık olduğumun ispatı gibiydi.

Hem de bisikletimden inip daha yakından bakmak için oraya gidecek kadar sapıktım. Summer'dan *hoşlanmadan* da etkilenebilirdim, değil mi?

"Bunun adı ne?" diye sordum yaklaşırken.

"Kalça kaldırışı. Denemek ister misin?"

Daha neler.

O an gözlerini kaldırıp bana bakışı aletimin seğirmesine neden oldu.

Bana halteri gösterdi ve ona bakınca bile kalçama kramp girdi. "Kalsın, teşekkürler."

"Sakatlandığın için mi?" Bana düz ve rahatsız edici bir şekilde gülümsedi. Onu kandırabildiğimi hiç sanmıyordum.

"Sakatlanmadım," diye karşılık verdim, sırtımdan aşağı inen teri taklit edercesine bakışlarının üzerimde gezindiğini hissettim.

İç çekti. "Tamam. Sakatlanmadın. Ama..." Halteri kaldırıp önümdeki standa koydu. Bir ter damlası göğüslerinin arasından, koyu pembe sporcu sutyeninin içine kayarken onu izledim. "Diyelim ki bir rodeocu sakatlandı."

Summer avucunu bana doğru çevirip gözlerini hafifçe açtı. "Başına gelecek en yaygın sakatlık ne olurdu?"

Ne yapmaya çalıştığını anlayarak onu inceledim, bunu kabul edecek kadar ona güvenmeyi isteyip istemediğime karar vermeye çalışıyordum.

"Eller ve omuzlar," diye yumurtladım. Başını sallarken gözüm kalçasıyla kaldırdığı haltere takıldı. "Ve bazen de kalça."

Parmağını dudaklarına vururken düşünceli bir şekilde hımladı. "O zaman bu sözde rodeocu bel egzersizleri içeren özel bir antrenmandan yararlanabilirdi muhtemelen? Ve belki biraz esneme hareketi de?"

Gerginliğimin bir kısmının kaybolduğunu hissettim. Bu bir azarlamaya ya da ne kadar pervasız olduğumla ilgili bir konuşmaya dönüşmediği için rahatlamıştım. Ve ellerimi kalçalarıma dayayarak ona sertçe başımı salladım.

O da aynı şekilde karşılık verdikten sonra beni karın kaslarım yanana kadar çalıştırdı.

Yirmi dakika sonra hırıltıyla, "Ben bittim," diyerek kendimi mata bıraktım. Beni "özel antrenmanıyla" öldürmeye çalışan minyon bir güç topu tarafından kötü muamele görüyordum.

Antrenmanı beni öldürmeye özeldi.

"Tamam, hadi esneyelim!" diye karşılık verip yere bir mat attı ve yanımda diz çöktü. Başımı kaldırıp ona baktığımda yüzünde hafif bir gülümseme gördüm, bakışları yüzüme odaklanmıştı.

"Neden bu kadar kendinden memnun görünüyorsun? O kötücül küçük gülümsemeyi görebiliyorum," dedim nefes nefese, ne kadar uğraşsam da nefesimi henüz toparlayamamıştım.

Sadece güldü ve önceden yanında getirdiği uzun köpüğü aldı. "Tatmin dolu bir gülümseme o. Eğlenceliydi."

"Erkeklere eğlencesine işkence etmekten keyif alıyorsun. Orasını anladım."

Omzuma pat pat vurdu. "Sadece hak edenlere."

Nefesimi verirken güldüm. Çünkü büyük bir ihtimalle hak ediyordum.

"Tamam, hadi doğrul. Bunu sırtının altına sereceğim ve biraz üzerine uzanacaksın. Omuzlarını aç, göğsünü esnet."

Cümlesini bitirmeden oturmak için doğruldum ve kendimi onunla yüz yüze buldum. Olması gerekenden daha yakındı, gözlerim dudaklarının hareket edişine ve gevezelik ederken arkalarında görünen beyaz dişlerin parıltısına kilitlendi.

Ne kadar dikkat dağıtıcı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Köpük ruloyla etrafıma dolandığında, bir kiraz ve tuzlu ter kokusu aldım.

"...ve sonra omuzlarını yere indireceksin."

Dediklerinin çoğunu kaçırmıştım ama farkında bile değildi. Küçük avucu sıradan bir tavırla göğsümün ortasına yerleşti ve beni yere doğru itti.

Sertleşmemek için bir tavuk çiftliğinin kötü kokusunu düşündüm. Ve sırtım silindir şeklindeki köpük parçasının üzerine koyup dümdüz uzanınca, kendimi onun tepemde duruşu ve alçak bir sesle, "Aferin," diye mırıldanışı yerine, yukarıdaki ışıklara ve etrafımdaki makinelerden gelen patırtılara odaklanmaya zorladım.

Alçak sesle saymaya başladı ve ben de gözlerimi kapatıp silindirin üzerinde gevşemeye çalışarak, sırtım ve göğsümdeki gerginliğin yumuşamasına izin verdim. Dokunuşu, omzumun önüne doğru hareket edip yavaşça aşağı bastırarak esnemeyi derinleştirdiğinde ağrı yavaşça hafifledi.

"Bu nasıl hissettiriyor?" Summer'ın sesi meraklıydı.

Ona bakarak yüzündeki ciddi ifadeyi inceledim. Ensesindeki nemli tüyler kulağının hemen altındaydı. Gerçekten çok güzeldi.

Ve tüm dikkati *benim* üzerimdeydi.

"Gerçekten iyi," diye karşılık verdim, sesim çatlak çıkmıştı. Ardından gözlerine bakma riskine girdim ve derin bir fısıltıyla, "Teşekkür ederim," dedim.

Yüzü aydınlandı, yumuşak ve tatmin dolu bir gülümseme tüm hatlarına yayıldı. "Rica ederim. Ne zaman istersen."

Ve böylece, sanırım ilk defa spor salonunda birine vurulmuş oldum.

10

Summer

Baba: Bu hafta sonu için kaç röportaj ayarladın?
Summer: İki.
Baba: Güzel. Söylemesi gerekenleri o herife anlatmalısın. Bunu şakaymış gibi göstermeyi reddediyor, o zaman en azından pişman görünmesi gerek.
Summer: Adamı yumrukladığı için mi, yoksa içecek tercihi yüzünden mi?
Baba: İkisi de. Dışarı çıkıp süt ısmarlamasını sağlayabiliriz, birine fotoğrafını çektiririz.
Summer: Hayır. Bunu yapmayacağız. Teklif bile etme!
Baba: Neden?
Summer: Çünkü onun hoşuna gitmiyor.

* * *

"Seksi kovboy nasıl?" diye sordu Willa, hattın öteki ucundaki sesi biraz dikkati dağılmış gibi geliyordu.

"İyi. Güzel," dedim, her şeyi sığdırabilmek için deri spor çantamın üstüne abanırken. Bu çantanın hafta sonları kaçışları için kullanışlı olacağını düşünmüştüm, ama ben yanıma hiç az eşya almazdım ki.

"Gerçekten mi?" Şaşırmış gibiydi ve son konuşmamızdan sonra mantıklı bir tepkiydi galiba.

"Evet. Bu haftanın başında bir tür ateşkes yaptık sanırım. Günlerim her sabah sporla, sonra seyahat düzenlemeleri yapmakla ve gideceğimiz şehirler için röportaj istekleri göndermekle geçti. Bu haberlerden bazılarını onun için derleyebilirsem, daha olumlu olabilir diye düşünüyorum."

Dün spor salonunda neredeyse onun üstüne çıktığımdan bahsetmemeye karar verdim. Ağız sulandırıcı göründüğünden ve sonunda bana, benden tamamen nefret etmiyormuş gibi davrandığından da.

"Hah. Ve beladan uzak mı duruyor?"

"Wils, o bahçeden kaçıp duran bir köpek değil. Genellikle uyuyor, okuyor ve çiftlikte babasıyla abilerine yardım ediyor. Aptal değil ve buralarda yapılacak başka bir şey de pek yok. Durduk yere tepesine binecek değilim."

İmalı bir şekilde hımladı. "Ama onun sana binmesine izin verecek misin?"

"Oldu o zaman, seninle konuşmak güzeldi! Hoşça kal!"

"Dar görüşlü," diye mırıldandı.

"Ben de seni seviyorum," dedim ve telefonu kapatıp tüm dikkatimi fermuarın son kısmına verdim. Küçük spor çantamla yola çıkarsam patlayacağı sonunda kafama dank edince vazgeçtim ve her şeyi sert kapaklı bavuluma yerleştirdim.

Çantamı koridorda sürükledim ve havaalanına gitmek için ön kapıda Rhett ile buluştum. Gülmemek için bir an yumruğunu ağzının üzerine kapattı. Sanırım *bana* gülmesi, başladığımız kaş çatma ifadesinden daha iyiydi.

"Kip o bavulda mı saklanıyor?"

Dudaklarım seğirdi. "Kapa çeneni."

Ama susmadı. "Sadece dört günlüğüne gittiğimizi biliyorsun, değil mi?" dedi. Ama bana gülümsüyordu. Karşısında sersemledim. Tüm o erkeksi özgüven ve oyunbaz cazibe.

Bence bu, birinin şimdiye kadar bana sunduğu en seksi gülümsemeydi.

* * *

Arenadaki plastik sandalye soğuktu. E-postalarımı kontrol ediyordum, hepsini okumuş ve yanıtlamıştım çoktan. Babamın işlerin nasıl gittiğini, ne yaptığımızı, herifin ellerini kendine saklayıp saklamadığını sorduğu ardı arkası kesilmeyen mesajları da dahil.

O sorulara gözlerimi devirmiştim, çünkü Rhett'le daha dostça bir durumda olsak da o asla benim gibi biriyle ilgilenmezdi. Bunu çok net bir şekilde ortaya koymuştu. Ve bu da iyiydi, çünkü başka bir kalp kırıklığını kaldıracak durumda değildim.

Eski sevgilim Rob, kalbimi tekrar bir araya getirmiş ve sonra da tuzla buz etmişti. Keşke ondan nefret ettiğimi söyleyebilseydim. Ondan nefret *etmeliydim.* Ama kendimi ondan ayırmak zordu. Birinin vücudunuza bu şekilde girmesine izin vermekte kişisel bir şeyler vardı.

Ama şimdi kalbim gayet iyiydi. Sadece toprak ringe bakınca küt küt atıyor olması dışında.

İtiraf etmeliyim; bu tam bir şovdu. Tribünler, büyük stadyumdaki bazı aksanlı *country* şarkılarının uğultusu sırasında neşeli gevezelikler ve kahkahalarla doluydu. Bu küçük bir rodeo değil, tam gaz gösteriydi. Büyük sponsorlar, yüksek riskler vardı.

Epey yüksek riskler. Çünkü bu sporla ilgili yaptığım araştırmalara göre ciddi yaralanma riski, sıradan bir insanı uzak tutmaya yeterdi. İstatistiksel olarak, Rhett'in bu yaşta devam etmesi bir mucizeydi. Ciddi şekilde yaralanmamış olması da. Yine de gösterdiğinden daha fazla canının acıdığından şüpheleniyordum. Ağrı kesicileri. İrkilmeleri. Spor salonunda çok fazla split-squat yapmış halim gibi ortalıkta topallaması.

Acı çektiği belliydi.

Ve kendi kendime, şu anda gergin olmamın nedeninin bu olduğunu söyledim. Telefonu kapattığımda bacağımın üzerine

attığım dizim hâlâ sallanıyordu ama bu, parmaklarımı endişeyle ekrana vurmama engel olmadı.

Işıklar söndüğünde nefesimi tuttum. Ama sonra spot ışıkları yandı ve sunucu yaklaşan finaller için puan sıralamasını saydı. Rhett kesinlikle birinci, Emmett Bush isimli biri ikinci ve meşhur süt videosundaki daha genç adam Theo Silva üçüncü sıradaydı.

Rhett daha önce bana, kendisine iyi bir boğa çıktığını söylemişti ve bunun ne anlama geldiğini sorduğumda, dudakları otuz iki diş bir sırıtışla gerilirken yüzünde biraz psikotik bir ifade belirdi. "Bu beni öldürmek isteyeceği anlamına geliyor Prenses."

Prenses.

İçimdeki on beş yaşındaki ergen kız oracıkta kendinden geçmişti, çünkü bu sefer bir hakaret izi taşımıyordu. Ama yirmi beş yaşındaki ben olarak ona parmağımı kaldırıp, "Bana prenses deme Eaton!" demiştim.

Kıkırdamış ve hiç endişeli görünmeden tüm binicilerin hazırlandığı soyunma odalarına doğru kasılarak uzaklaşmıştı. Ve onu orada bırakmıştım. Kip ne yapmam gerektiğini düşünürse düşünsün, onu takip etmek için soyunma odasına dalmayacaktım. Hepimizin sınırları vardır ve bu da benimkiydi.

İşte buradaydım ve izlerken dudağımı kemiriyordum. Arenadaki enerji resmen bulaşıcıydı. Tribünlerden toz ve patlamış mısır kokusu gelirken, ringin en yakın ucundaki güvenlikli alana doğru baktım.

Kafesli bölmede kahverengi bir boğa vardı. Homurtularını duyabiliyordum ve birkaç adamın metal çitlere yaklaştığını gördüm. Her yer göz alabildiğine kovboy şapkası doluydu. Dar Wrangler kotların içindeki sıkı kalçalar... Manzara hiç de fena değildi.

Özellikle Rhett'i çitin tepesine tırmanırken gördüğümde... Kalbim tekledi. Evet, onu YouTube'da izlemiştim ama gerçek hayatta görmek bambaşka bir şeydi.

Yaptığı işte çok iyi olan adamlarda bana çekici gelen bir şey vardı. Her adımı kendinden emindi. Pratik. Kendine güveni tam.

Aşınmış koyu yerleri olan sıcak kahverengi deri kemerli tozlukları gözleriyle uyumluydu. Çocukken sevdiğim kaplan gözü taşlarının rengindeydi. Mükemmel şekilde cilalanmış, parlak ve ışıltılı.

Lacivert gömleğinin yakası kısa atkuyruğu yaptığı saçlarına değiyor ve giydiği yelekten geniş omuzları görünüyordu. Onu sert düşmelerden, uçan toynaklardan veya iyi yerleştirilmiş boynuzlardan korumak için dolgulu bir yelekti bu.

Ringdeki homurdanan boğanın yanında düpedüz cılız görünüyordu. Gerçek bir şövalyeyle karşılaşacak köpük kılıcı olan bir çocuk gibiydi.

Theo boğanın üzerinden yere atladı ve ardından Rhett'in yüzüne bakarken bilmiş bir şekilde sırıtıp göz kırptı. Kahkaha atarak yumruk tokuşturdular. İçimde küçük bir rahatlama hissi vardı, boğaya binen henüz Rhett olmayacaktı. Çitin tepesinde vücudunun dengesini izlemeye o kadar dalmışım ki, kapılar ardına kadar açılıp kırmızımsı boğa dışarı fırlayınca yerimden sıçradım.

Boğa burnunu doğrudan yere indirdi ve toynakları Theo'nun kafasının arkasında yükseldi. Kafasındaki tek koruma, dayanıksız bir kovboy şapkasıydı ve kendimi oraya koşup kask takmadığı için onu azarlamak isteyen bir anaç tavuk gibi hissettim.

Boğa dar bir daire çizerek döndü ve gözlerim süreyi gösteren tabelaya gitti, sekiz saniyesinin neredeyse dolduğunu görünce şoke oldum. Zil çaldığında, rodeo palyaçoları* boğadan inmesine yardım etmek için koştular ancak o boğadan atladı ve elini havaya kaldırdıktan sonra dönüp hâlâ çitin tepesinde dimdik oturan ve kuvvetle alkışlayan Rhett'i gösterdi.

Rhett, genç rodeocuyla fena halde gurur duyuyor gibi görünüyordu. Doğrusu çok hoş bir görüntüydü.

"İyi misin tatlım?" diye sordu yanımdaki bir kadın.

---

* Rodeo müsabakalarında insanları güldürürken, bir yandan da boğaların dikkatini dağıtmaya çalışan kişiler. (ç.n.)

Ona gülümsedim. "Evet. Sadece... gerginim."

"Anlaşılıyor." Başıyla, az önce eteğimin kumaşını sıkıca kavrayan ellerimi işaret etti. "Delikanlılardan biriyle beraber mi geldin?"

"Ah." Gergin bir şekilde güldüm, üzerinde uzun boynuzlu bir kafatası olan Dünya Boğa Rodeosu Federasyonu tişörtü giyen birine karşı Rhett'i satmak istemedim. "Bunun işletme kısmında çalışıyorum. Bu ilk gelişim."

"Şimdi eteği anladım," dedi kibarca, kıyafetimi inceleyerek. Ortama uygun giyinmemiş olmak pek umurumda değildi. Eteklerle kendimi iyi hissederdim. İyi görün, iyi hisset. Ve iyi hissetmediğim onca yıldan sonra, güzel kıyafetler giymek bana iyi geliyordu. Bu yüzden de giyiyordum. Fazla şık görünsem de.

Yine de kibarca güldüm. Ama homurdanan bir ses çıkardığında, onun bakışlarını takip ettim ve gözlerim, siyah beyaz bir boğa tırısla kafesli bölmeye girerken kafasına kafesli bir miğfer çekmekte olan Rhett'e takıldı. Kapı, hayvanın arkasından çarparak kapandı ve onlara çarpma şekline bakılırsa açıkça sevmediği paneller arasına hapsetti. Rhett doğrulurken yüzünü buruşturdu.

Boğazım düğümlendi ama Rhett bu canavarın sırtına çökmeden önce sadece bir an duraksamıştı, olabilecekler onu hiç de dehşete düşürmüş gibi değildi.

Sadece beni düşürüyordu demek.

Ellerini önünde duran halattan kaydırdı ve yemin ederim, deri eldiveninin halata sürtünerek çıkardığı gıcırtıyı o mesafeden bile duyabiliyordum. Sağlam tutuşu. Elinin orada aşağı yukarı hareket ediş şekli.

Adeta hipnotize ediciydi. Rahatlatıcıydı.

"Bu çocuk da kendini bu spora Tanrı'dan armağan sanıyor," dedi yanımdaki kadın. Yorumuyla oturuşum dikleşti, omuzlarım gerildi ve çenem hafifçe havaya kalktı. Rhett'in bir numaralı hayranı mıydım? Hayır. Ama adamla bir hafta geçirdikten sonra, tüm bunlar için ne kadar çok çalıştığını gördükten sonra

–o sabah mutfak masasında ne kadar da savunmasızdı– koruma cı damarım kabardı ve patlamaya hazırdım.

Dilimi ısırıp öte yana döndüm. Eğer bunlar hayattaki son anlarım olsaydı, eleştirel bir süper hayranla polemiğe girmektense Rhett'in rodeosunu izlemenin heyecanının keyfini çıkarmayı tercih ederdim.

Bir elini çite dayarken, diğeriyle boğayı tutmasını hayranlıkla izledim. Bir an için gözleri kapandı ve vücudu ürkütücü bir şekilde hareketsiz kaldı.

Ardından başını salladı.

Ve sonra uçtular.

Kapı aniden açıldı ve boğası çılgına döndü. Öteki boğanın çok sert ittiğini düşünmüştüm ama bu seferki kesinlikle çok ürkütücüydü.

Vücudunun bükülürken havada asılı kalma şekli. Tükürüğün ağzından uçarak saçılması ve beklenmedik bir şekilde yön değiştirdiği için gözlerinin geriye kayması.

Sesli bir şekilde nefesim kesildi ve orada oluşan gerilim yumağını uzaklaştırmak için bir elimi göğsüme bastırdım.

Rhett hareket halindeki şiir gibiydi. Boğayla dövüşmüyor da sanki onun bir uzantısı oluyordu. Bir eli yukarıda, vücudu doğal olarak sallanıyor ve dengesini asla kaybetmiyordu.

Saati kontrol ettim, nedense bu tur çok daha uzun gelmişti. Zil çalmadan önce o ölecek gibi hissediyordum.

Onu izlerken yeleğini süsleyen yamalardaki renkler bulanıklaştı, kalabalığın ve spikerin sesi karışarak beyaz gürültüye dönüştü. Öne doğru eğilerek kuru boğazımı ıslatmak için yutkundum, gözlerim Rhett'in kaslı vücudu ile saat arasında gidip geliyordu, rodeonun içine çekilmiştim.

Ve sonunda zil çaldığında, tüm gürültü ve hareket hızla geri geldi. Rhett elini çekerken her şeyi aşırı odak halindeydi.

Hiçbir şey gevşemedi, Rhett mücadele ediyordu ve ben birden ayağa kalkıp nefesimi tutmuş onu izlerken buldum kendimi.

Atlı bir kovboy yanına dörtnala geldi ve birbirlerine doğru uzandılar. Sert bir çekişle eli serbest kaldı ve kovboy, Rhett'i tekrar sağlam zemine indirirken boğa öne doğru fırladı.

Spikerin sesi hoparlörlerden yankılandı: "Bu gece Rhett Eaton'a tamı tamına 93 puan geldi millet. Geçmesi zor bir puan olacak ve onu yarın akşam da göreceğimiz garanti."

Kalabalık tezahürat yaptı ama Theo için olduğu kadar yüksek değildi. Aslında neredeyse sessizdi. Rhett ringin ortasında durdu, omuzları düşerken çenesi göğsüne doğru eğildi. Eli koruyucu bir tavırla gövdesini tutuyordu. Çizmelerinin uçlarına bakıyordu, dudaklarında neredeyse bir gülümseme vardı ve yemin ederim; o anda onun için içim cız etti.

On yılı aşkın süredir hayatını tehlikeye atarak bu insanları eğlendirdikten sonra eline ne geçmişti?

Böylece, sanırım tam olarak bu yüzden iki parmağımı ağzıma yerleştirip öğrenmiş olduğum en gereksiz beceriyi kullandım. *Uzmanı* olduğum beceriyi.

Her şeyi bastıracak kadar yüksek sesle ıslık çaldım. O kadar yüksekti ki, Rhett'in başı bana doğru döndü. Ona kocaman sırıtan beni kalabalığın içinde görünce, yüzündeki üzgün ifade yok oldu.

Yerini şaşkınlık aldı.

Bir anlığına gözlerimiz kilitlendi ve birbirimizin yüz hatlarını inceledik. Sonra sanki neredeyse o an hiç yaşanmamış gibi, başını iki yana sallayarak bıyık altından güldü. Topallayarak ringin dışına çıktı, giderken tozluklarındaki saçaklar sallanıyordu.

Bekleme alanında onunla buluşmak için eşyalarımı topladım. Ona beşlik çakmak istiyordum. Ya da başparmaklarımı kaldırmak istiyordum. Ya da benzer profesyonel kutlamalarda bulunmak istiyordum.

Ama önce, onun kendini bu spora Tanrı'dan armağan olduğunu sandığını söyleyen yanımdaki kadına doğru eğilip, "Belki de öyledir," dedim.

11

Rhett

Kip: Kendini internetten araştırmayı kes. O benim işim. Sen sadece Wrangler'ı giy ve boğaya bin.
Rhett: Bu bana verdiğin en kötü baba tavsiyesi.
Kip: Sadece Summer'ın dediklerini yaparsan iyi olursun. Stres yapma. Bunu halledeceğiz.
Rhett: Bana iyi davranmayı kes. Acayip tuhaf oluyor. Ve kızın da tam bir baş belası.
Kip: Ödleklik etme Eaton.
Rhett: Bu daha iyi. Teşekkürler.

* * *

"Rhett!" Kaskımı çıkarıp kahverengi kovboy şapkamı geri taktığım ringin hemen çıkışında bazı kızlar toplanmıştı. Birkaçını tanıyordum. Gerisi... şey, bu tipleri bilirdim. "Acayip bir binişti," dedi biri, epey manidar bir şekilde dudağını ısırarak.

"Teşekkürler," deyip yürümeye devam ettim. Onlar için duracak ruh halinde değildim.

Kulağa yavan gelse de bu işin en sevdiğim yanlarından biri, bir şeyi iyi yaptığım için gördüğüm ilgiydi. İnsanlara sunacak bir

şeyim varmış gibi, bana yatırım yapmışlar gibi hissediyordum. Ve bahsettiğim şey, sırf benimle yattıklarını söyleyebilmek için aletime binmek isteyenler değildi sadece.

Çünkü babam ve ağabeylerimle ne kadar yakın olsam da hiçbiri işimi ciddiye almıyordu. Hepsi daha çok, büyüyüp bu işi bırakmamı bekliyor gibiydi. Büyümemi bekliyorlardı. Ve bundan nefret ediyordum.

Bekleme alanında soyunma odalarından birine doğru ilerlerken dişlerimi sıktım. Yanaklarım bir ısı patlamasıyla yanıyordu. Hayatımın en iyi rodeosuydu ama kalabalık bana lanet bir golf alkışı vermişti. Yemin ederim; onların beni hor gördüğünü hissedebilmiştim.

Summer hariç. Bu kadın beni her defasında şaşırtıyordu. Onunla ne yapacağımı çözemiyordum. Onun kibirli küçük bir prenses olmasını beklemiştim ama bu fikrimi her geçen gün daha çok sorguluyordum.

"Rhett!"

Sesle irkilerek sıçradım ve omzumdan aşağı bir sancı saplanınca yüzümü buruşturdum. Durmayacağımı söylemiştim ama Summer için duracaktım.

Durdum çünkü ondan kaçış yoktu. Amansızdı ve gerçekten acayip iyi biriydi. Bu da ona höt höt ettiğimde kendimi pislik gibi hissetmeme neden oluyordu.

Kaskatı bir halde döndüğüm zaman minyon bedeninin beton, toprak ve kahverengi çit panellerinden oluşan bir denizde bir renk sıçraması gibi bana doğru geldiğini gördüm. Koyu sarı süveterini, bir çeşit çiçek baskılı dökümlü bir etek ve bir çift yüksek topuklu botla eşleştirmişti. Deri ceketi ve çantası koluna asılmış, topukları betona çarparak bana doğru gelirken her taraftan dikkat çekiyordu.

Kraliyet ailesi tavrına bürünmüştü, buradaki insanların ona yan gözle attıkları bakışlara aldırış etmiyordu. Özellikle de kapıların yanında duran hayran kızların.

"Bu..." Yıldız gibi parlayan koyu renk gözleri büyümüş, o kiraz dudakları sessizce açılmıştı. "İnanılmazdı. Sanırım kalbim hâlâ çarpıyor."

Rodeoma verdiği tepki gerçekti, hiç zorlama değildi. Burnu ve yanaklarına serpiştirilmiş çillerin altındaki teni hafifçe pembeleşmişti ve nefes nefeseydi.

Onun bu teşviki bu kadar iyi hissettirmemeliydi. Onun heyecanı hoşuma gitmemeliydi. Bu yüzden, "Vahşi tarafa hoş geldin Prenses," dedim sadece.

Yeleğimden kurtulmak isteyerek uzaklaşmak için döndüm. Omzumdaki ağırlığı beni tedirgin ediyordu sadece. Gelsin diye elimi salladım ama bunu yaptığım an nefesim kesildi. Boynuma acı saplanmıştı.

Arkamda topuklularının tıkırtısını duydum ve sonra elini dirseğimin üzerinden kaydırarak zarif parmaklarını eklemin üzerinde açtı, "Daha mı kötüleştirdin?" diye fısıldadı.

İnsanların sakatlandığımı bilmesini istemediğim için homurdandım. Bu onlara konuşacak bir şey daha verirdi ve şu an kendimi pek güvende hissetmiyordum.

"Hadi otele dönelim." Bir turne doktoru bundan haberdar olmadan ya da biri beni gece dışarı çıkıp parti yapmaya ikna etmeden önce buradan gitmek istiyordum.

Parmakları nazikçe ovuşturarak gömleğimin kumaşının tenime sürtünmesine neden oldu. Eklemin içinden alışılmadık bir şekilde sıcaklık fışkırırken, sert bir baş onayıyla geri çekildi.

* * *

Kiralık arabayla arenadan otele olan yolculuğumuz sessizdi, pek üstünde durmadım. Otele vardığımızda sessizlik lobiye kadar devam etti.

Asansörde karşılıklı duvarlara yaslandık. Hoparlörden *Titanik*'ten olduğuna emin olduğum bir şarkının boktan bir

versiyonu yayılıyordu. Kollarımı göğsümde bağlamıştım, o da kollarını arkasına bastırmıştı.

Ve birbirimize bakıyorduk. Aslında ben dik dik bakıyordum. Ama bu kız da geri adım atmadı. Gözlerimi ona dikmem onu germiyordu, o da karşılık veriyordu. Tek kelime etmeden. Aklımdan geçen düşünceleri okuyabiliyordu sanki.

"Gözünü dikip bakmak ayıptır Summer."

Gülümsemedi. "Sakatlanmışken kendini yere atmak da salaklıktır. Kendine dikkat etmen lazım."

"Rodeo yoksa ödeme de yok," dedim. Sesim sert çıkmıştı –niyetlendiğimden daha sertti– ama bu benim için yeni bir sohbet değildi. Ailemdeki herkes emekli olayım diye uğraşıyordu. Onlar başaramamıştı, Summer da başaramayacaktı.

"Sakatlığını toparlamak için ne yapıyorsun? Herhangi bir şey?"

Kollarımı vücuduma daha sıkı sarıp dişlerimi birbirine kenetledim. "Şimdi de hemşireyi mi oynayacaksın? Mary Poppins gibi kıçımda mı dolanacaksın?"

Omuzlarını indirerek iç geçirdi. "Onun hayalinin, çocuklardan birini tutup boğazından aşağı bir kaşık şeker boşaltmak olduğunu hatırlıyor musun?"

Gözlerimi ona dikmeye dönüş yapmıştım.

"Aynen, ben de hatırlamıyorum," diye mırıldandı.

Kapılar kayarak açıldığında, onu arkada bırakarak hızla çıktım. Ama hanımefendinin asansörden önce çıkmasına müsaade etmediğim için, odama olan yol boyunca ve sıcak duşun altına girerken kendimi bok gibi hissediyordum. Suçluluk, sakat omzumla tüm kıyafetlerimi çıkarmanın verdiği acıyı *neredeyse* bastırıyordu.

Ama tamamen değil.

Duştan çıkıp belime bir havlu bağladım ve plastik bir bardağa minyatür boyutlarda ucuz viski doldurduğum sırada kapımın çalındığını duydum.

"Hayır!" diye kapıya doğru bağırdım. Siktiğimin hayran kızları hiç rahat vermiyordu. Onlardan birinin beni otele kadar ilk takip edişi değildi. Ama şu an bunu istemiyordum. İstesem bile bu gece iş göremeyecek kadar canım acıyordu. O lanet kapıyı kimseye açmayacaktım.

"Evet!" diye bağırdı Summer, kapıma tekrar vurarak. "Aç kapıyı."

Belki Summer hariç.

İç çektim ve büyük bir yudum aldım, alkol boğazımdan aşağı yakarak inerken ileri doğru yürüyüp kapıyı ardına kadar açtım.

Summer bana pis bir bakış attı ve içeri davet edilmeden yanımdan geçti, otoparka bakan pencerenin yanındaki masaya doğru ilerledi. Üstüne plastik bir poşet atıp, içinden küçük kutular ve krem tüpleri çıkarmaya başladı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordum, bir yudum daha alarak.

"Sana bakıyorum," diye mırıldandı, keskin hareketlerle bir ilaç kutusunu açıyordu.

"Neden?"

"Çünkü sen kendine bakamayacak kadar malsın. Otoparkın karşısındaki eczaneye gidip bir şeyler aldım, böylece seni toparlamaya çalışabiliriz."

"Yardımına ihtiyacım yok."

Avuçlarını masaya dayayıp başını eğerek ellerinin arasında kalan cilalı alana bakarken, kızgın bir kedi yavrusu gibi sevimli küçük hırıltı çıkardı. "Sana kimse ne kadar büyük bir çük kafalı olabildiğini söyledi mi?"

Kıkırdadım, onda hayal kırıklığının yüzeye çıktığını görmekten bir çeşit zevk alıyordum. Sözlü tartışmamız hoşuma gidiyordu. Summer ayak uydurabiliyordu. Hazırcevaptı ve bu özelliğini seviyordum. "Hayır. Sen ilksin. Daha çok ne kadar büyük bir çüküm *olduğunu* söylerler."

Sessiz bir şekilde güldü ama başını kaldırıp bana bakmadı. "Onları beceremeyecek kadar yaralı olduğunda kimse senin çükünü umursamaz Eaton. Git de üzerine bir şeyler giy."

Tanrım. O kiraz dudaklardan çıkan şeyler.

Bardağı ağzıma götürürken Summer'ı izledim. Parlak saçları kulaklarının arkasına sıkıştırılmıştı ve derin nefesler alıp verirken sırtı inip kalkıyordu.

Onu gerçekten gıcık ediyor olmalıydım. Ve bundan acayip zevk alıyordum. Ayrıca *çük* kelimesinin dudaklarından çıkış şeklinden de acayip zevk almıştım.

Dikkatini tekrar bana çevirdiğinde gözlerimiz kilitlendi ve çok kısa bir an için gözleri çıplak göğsümden aşağı, belime bağlı ucuz otel havlusuna indi. "Açıkça belirtemedim mi?"

Tek yaptığım bir homurtu çıkarmak oldu, daha önce yatağın üzerine koyduğum eşofman altını alıp üzerimi değiştirmek için banyoya daldım. Odanın ana bölümüne geri döndüğümde, masanın üzerinde koca bir eczane hazırlamış durumdaydı.

"Bir de tişört lütfen," dedi titrek bir sesle, tüm poşetleri katlarken.

Ricasını yok saydım. Gerçek şu ki, kollarımı bir tişört giyebilecek kadar yükseğe kaldırabileceğimi hiç sanmıyordum.

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü işim bu."

Sessizleştim, çünkü derinlerde bir yerde umduğum cevap bu değildi.

"Nereni incittin?"

Gözlerim hoşnutsuzlukla büzülmüş dudaklarına indi.

Bana daha çok viski lazım.

"Omzumu."

Başını sallayıp bir şişeyi yukarı kaldırdı. "Bundan on iki saatte bir tane alabilirsin. Ve şundan..." Masanın üstündekini gösterdi. "...dört saatte bir. Ama başlangıç olarak sana ikisinden de verelim." İlaçlardan birer tane aldı, avucuna koyup önümde durdu ve elini dümdüz açarak bana bakmak için başını kaldırdı. "İç bunları."

"Neden?"

"Çünkü yarın her türlü çıkıp o boğanın sırtına bineceksin. Acı çekmenin anlamı yok." Elini bana doğru salladı. Küçük ısrarcı şey.

Hapları avucundan alıp ağzıma attım ve viskimin son yudumuyla içtim, tüm bu süre boyunca gözlerimi gözlerinden ayırmadım.

"Mutlu musun?"

"Daha mutluyum." İç çekerek arkasına döndü ve masadan iki tane krem aldı. "Bu arnika kremi. Homeopatik ama yemin ederim işe yarıyor ve kötü kokmuyor. Sana bir de *IcyHot* krem aldım, yakar ve burnunu temizler. Kullandıktan sonra elini gözüne sürme. Ve eve döndüğümüzde, sana bu konuda yardım edecek birine görünürsün."

"Turnede bir doktor var. Ben iyiyim, teşekkürler. Sezon bitince fiziğe gideceğim."

"O zaman git doktora görün."

"Hayır."

Yanakları kızardı. "Neden?"

Burnumdan bir homurtu çıkardım çünkü anlamıyordu. "Boğaya binmememi söyler. Herkes binmememi söylüyor."

Gözleri irileşti. "Binme o zaman."

"Binmek zorundayım."

"Neden?" Sesi herkes gibi hayretle doluydu. Kimse anlamıyordu. O kafayı, o bağımlılığı, o heyecanı. Bu olmadan kim olduğumu bulmam gerekeceğini.

Birkaç adım ilerleyip yatağın ucuna oturdum ve itiraf ettim: "Çünkü bir boğanın sırtındayken diğer zamanlara göre daha çok kendim gibi hissediyorum. Ben en başından beri sadece rodeocu oldum."

Bu itirafın verdiği hayal kırıklığı Summer'ın yüzüne yansımıştı ve gözlerinde pek çok soruyla bana baktı. Kafamı eğip ellerimin arasındaki küçük ve dayanıksız plastik bardağa baktım, uzun gibi gelen bir sürenin ardından nihayet tekrar konuşmaya başladı.

"Tamam. Chestnut Springs'e döndüğümüzde sana bir masaj veya akupunktur randevusu almama izin verir misin en azından? Sen kazanana kadar önümüzdeki birkaç ay boyunca acıyı sorumlu bir şekilde ele alabilir miyiz?"

Başım aniden havaya kalktı, saçlarımın uçları omuzlarıma değiyordu. "Kazanacağımı mı düşünüyorsun?"

Birdenbire kendimi fena halde ilgi bekleyen, etkileyici bir şey yaparken annesinin yanında olmasını isteyen küçük bir çocuk gibi hissettim. O da ilgi sayıldığı için azarlanmayı umursamayan, sorun çıkaran boktan trol gibi. Bu, birinin beni önemsediği anlamına geliyordu ve çiftliği idare etmek için kıçını yırtan bekâr bir babanın dört çocuğundan biri olarak, bazen o karmaşada gözden kaçardım.

Oflayarak kapıya doğru ilerledi. "Orada tam bir büyücü gibiydin. Elbette kazanacaksın. Şimdi kremlerini sürüp yat."

O kapı koluna uzandığında göğsüm ısınmıştı ve aniden gitmesini hiç istemedim.

Ona nasıl göründüğüme dair her şeyi duymak istiyordum.

Acayip ezikçeydi.

Boğazımı temizledim ve bana kremlerden bahsettiğinden beri çözmeye çalıştığım şeyi söyleyiverdim: "Omzuma krem sürmek için kolumu kaldırabileceğimi sanmıyorum."

Donakalırken eteği dizlerinin üzerinde dalgalandı. Derin bir iç çektikten sonra yüzünde tam olarak çıkaramadığım bir ifadeyle bana döndü. Sıkıntı ile üzüntü arasında bir şeydi. Sonra botlarını tekmeleyerek çıkarıp çoraplarıyla odanın içinde ilerledi, iki kremi de masanın üzerinden aldı ve yatakta dizlerinin üstünde sürünüp arkamda durdu.

"Hangi omuz?" Nefesi çıplak sırtıma çarparken sesi gergindi.

"Sağdaki."

"Neresi?"

"Her yeri."

"Tanrım Rhett," diye fısıldadı.

"Bu gece de gerilmenin de pek faydası olmadı." Bundan kötüsü de yoktu, çünkü felaketin geldiğini ağır çekimde görebilirdiniz. Orada sıkışıp kaldığınıza dair bu panik duygusu içinize yerleşirdi.

"Tamam, bu geceden önce neresi ağrıyordu?"

"Kürekkemiğimin altı."

Parmak uçları nazikçe kürekkemiğimin kaburgalarımın üstünde durduğu yere değince ürperdim. "Burası mı?"

"Tanrım, ellerin neden bu kadar soğuk?"

"Çünkü dışarısı buz gibi ve sana tüm bunları almak için yürüdüm salak herif." Parmakları kürekkemiğim boyunca ilerlerken ürperdim.

"Dikkatli ol. Baban ellerimi senden uzak tutmamı söyledi."

"Evet, şey, *bana* ellerimi *senden* uzak tutmamı söylemedi."

Elleri tenimde gezinirken boğazıma sessiz, boğuk bir ses takıldı. Her nasılsa, dudaklarından çıkan tek bir cümle tüm kanımın tek bir yönde toplanmasına neden olmuştu. Ve aniden, işler tuhaf gelmeye başladı. Her şey fazla sessizdi. Fazla kişisel.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, gözlerine bakmadan söylemek çok daha kolaydı.

Eli düz bir şekilde birkaç saniye sırtımda durdu, sonra sessizce, "Rica ederim," diye karşılık verdi.

Ardından eline krem sıktığını ve merhemi ısıtmak için ellerini birbirine sürttüğünü duydum. Sonra omzuma sürmeye başladı, elleri tenimde öyle bir hassasiyetle hareket ediyordu ki hiç acımadı. O nazikçe masaj yaparken gözlerim kapandı ve omuzlarım düştü, onları gerdiğimi hatırlamıyordum bile.

Parmakları sırtımın ortasından omurgama doğru ve tekrar omzumun üzerine kadar kasın her noktasına bastırdı, sonra da üzerinden kaydı.

"Bu kaslar taş gibi sert," diye mırıldandı, sesinde hafif bir rahatsızlık vardı.

Evet, şu an taş gibi sert olan başka bir şey daha vardı.

Parmak uçları omzumun üzerinden iterek boynuma doğru çıkınca inledim.

"Boynun da mı acıyor?"

"Dedim ya, her yerim acıyor."

İç çekerek diğer tüpü aldı. Sıkarak kremi çıkardığında naneli ilaç kokusu burnuma geldi. "Boynun acıyor çünkü altındaki kaslar tamamen boku yemiş."

"Bu tıbbi bir teşhis mi? Boku yemiş kaslar?" diye sordum, o saçımı kenara çekerken.

Karşılık olarak sessiz bir kahkaha attı ama sonraki an elleri boynumdaydı; parmakları kafatasımın dibine girip aşağı doğru çekiyor, başparmakları harıl harıl çalışıyordu. Ve bu sefer inlediğimde bu zevktendi, acıdan değil. Kulağının arkası okşanan bir köpek gibi dokunuşuna doğru eğildim.

En iyi günlerde bile turne doktoruna görünmekten nefret ederdim ama "Summer Tedavisi"nden sonra, onun bu dikkatli ve yumuşak elleri varken doktorun kalın ve kaba elleri karşısında kesinlikle dehşete düşerdim.

Aletim bacaklarımın arasında zonkladı ve o an geniş eşofman altımı giydiğime memnun oldum.

En azından o fark etmeyecekti.

Kas gevşeticiyi omuzlarıma sürerek çoktan rahatlattığı kısımların üzerinden geçti. Kendime bir an, onun bundan gerçekten keyif aldığını hayal etme izni verdim: Üzerime titremekten. Benimle ilgilenmekten. Ellerini üzerimde gezdirmekten. Bunun sadece iş olmadığını hayal ettim. Onun sadece acımasızca ve kıyasıya rekabet gerektirdiğini düşündüğüm bir sektörde kendini kanıtlamaya çalışmadığını.

Geri çekildiğinde, devam etmesini istememek için dilimi ısırdım.

Yüksek sesle yutkunduktan sonra yataktan inip yanımda duruşunu dikleştirdi. "Sadece kremin üstüne tişört giymeyi unutma, böylece daha iyi olur ve sıcak tutar."

"Peki. Tamam." Gözlerim valizime kaydı, kollarımı rahatlıkla tişört giyecek kadar kaldırabilir miyim diye merak ediyordum.

Summer yüzümdeki ifadeyi yakalamış olmalıydı, çünkü derin bir iç çekti ve başını iki yana sallayarak açık çantama ilerledi. "Bu tişört olur mu?" Elinde epey yıpranmış gri bir tişörtle döndü.

"Olur." Sakalımı ovuşturdum, onun buradaki müdahalesiyle hafiften utanıyordum ama rahatlamıştım da. Çünkü bıkmıştım. Canımın yanmasından bıkmıştım. Vücudumun ayakta duramadığını bilmekten ama her şey yolundaymış gibi davranmaktan bıkmıştım. Birinin önünde rol yapmak zorunda kalmamak hoş bir şeydi.

Ağır adımlarla bana doğru gelirken, tişörtün gövde kısmını yukarı toplayıp sağ kol ağzını bana doğru çevirdi ve bacaklarımın arasında durdu. Kolumu mümkün olduğunca az kaldırarak tişörtten geçirdim ve kokusunu içime çektim. Kokusu bile kiraz gibiydi. İki kolu da geçirdikten sonra daha da yaklaştı, yakayı başımdan geçirip aşağı indirirken bacakları iç bacağıma sürtündü.

Tüm duyabildiğim, kulaklarımda kumaşın sürtünmesi ve aynı havayı soluyan nefeslerimizdi.

Tişört vücudumdan aşağı inince bana bastırılmış dudaklarla gülümsedi. Sanki orada bir şey varmış gibi eliyle omzumu süpürdükten sonra hızla arkasını döndü. Benden yeterince hızlı kaçamıyormuş gibi aceleciydi.

Onu kim suçlayabilirdi? Hukuk fakültesine girerken hayalinin yetişkin bir adamı giydirmek olmadığına emindim.

"Teşekkür ederim Summer." Sesim kurumuş boğazımdan çatlak çıktı.

"Sorun değil, sadece işimi yapıyorum," diye karşılık verdi, çizmelerini bronzlaşmış baldırlarına geçirirken. "Bu akşam inanılmazdın. Kendinle gurur duyuyor olmalısın."

Bunu söylerken dışarı çıktı, bana bakmıyordu. Ki bu da iyi bir şeydi çünkü baksaydı, sadece işini yapmasının beni ne kadar rahatsız ettiğini görürdü.

Çünkü rahatsız ediyordu ama nedenini çözemiyordum.

En kötü kısım şuydu ki bu durum beni, Summer kapıyı kapattığı an topallayarak banyoya gidip onun kiraz dudaklarının hayaliyle kendimi tatmin etmekten alıkoyacak kadar rahatsız etmemişti.

12

Rhett

Beau: Summer nasıl?
Rhett: Ciddi misin?
Beau: Evet. Ona iyi davranıyor musun?
Rhett: Neden herkes Summer için bu kadar endişeli?
Beau: Çünkü sen bir pisliksin, o da gerçekten nazik biri.
Rhett: Evet, tabii. Eminim sen de onun karakterinin peşindesindir.
Beau: Gerçekten zeki görünmesinin de zararı dokunmuyor.
Rhett: Bitti mi?
Beau: Ayrıca ona bakmaktan da keyif alıyorum, söylemeden geçmeyeyim. Kız tam paket, değil mi?
Rhett: Artık siktirip gider misin?
Beau: Maalesef hayır. Sonsuza kadar benimlesin. Bu gece orada öleyim deme!
Rhett: Ya bana söylediğin son şey buysa?
Beau: O zaman kendi kendime şöyle düşünürüm: Keşke Rhett iyi tavsiyemi dinleseydi.

* * *

Yatağımın kenarına oturmuş, elimle sakallı yüzümü ovuşturuyordum ki kapımın hafifçe çalındığını duydum. Kapıya doğru yürürken hâlâ yorgun olsam da canımın eskisi kadar acımadığını fark ettim. Gerçi ağrı beni gece bir noktada uyandırmıştı ve daha fazla ilaç –Summer'ın benim için dizdiği hapları– içmiştim.

Hapları orada hazır görmek, tamamen farklı bir şekilde yüreğimi hoplattı.

Kapıyı açıp da kabarık bir cekete bürünmüş minyon figürünün, elinde kahve olduğunu düşündüğüm karton bardakla koridorda durduğunu görünce de aynı şey oldu.

"Günaydın," dedi ifadesizce, bir bardağı bana uzatarak. Ona daha yakından bakınca biraz yorgun göründüğünü fark ettim.

"Sen iyi misin?" diye sordum, içeri girmesi için kapıyı genişçe açarak.

Summer iç çekti ve eşiği aşıp yanımdan geçerek getirdiği ilaçların durduğu masaya ilerledi. "İyiyim," dedi, bıraktığı hapları sayarken. "Bu sabah nasıl hissediyorsun? İlaç içmek için kalktın mı? Yoksa sabah mı içtin? İçmek için on iki saat beklemen gerekir."

"Evet patron." Benim için böyle endişelenmesiyle havalanarak içimden güldüm. Bundan yüzde yüz büyük keyif alıyordum.

Hapları dünkü bardağa doldurduğum suyla içtikten sonra –tadı hâlâ biraz viski gibiydi– ilacı geri fırlattım ve gözlerinin altındaki koyu halkaları ve hayatta kalmak için ona ihtiyacı varmış gibi kahvesinden derin bir yudum alırken kirpiklerinin titreşerek gözlerinin kapandığını fark ettim.

"Yorgun görünüyorsun."

Başını yana eğerek bana en etkilenmemiş bakışını attı. Gözleri irileşmiş, dudakları büzülmüştü. "Teşekkür ederim. Ne hoş. Şimdi tişörtü sıyır ve yatağına geç."

Söylediklerinin arkasındaki gerçek anlamı anlayana kadar gözlerimi boş boş kırpıştırdım. "Çok acelecisin Summer."

"Bu sabah sabrımı sınama Eaton. Senin bu sevimli versiyonunla başa çıkabilmek için en az üç bardak kahve içmem lazım."

"Pekâlâ. Bir kadın ne istediğini bilip talep ettiğinde hoşuma gider." Gülerek yatağa gittim ve tam olarak dün gece oturduğum kenardaki yere yerleştim.

"Bugün birileri iyi bir ruh halinde," diye mırıldanıp kahvesini bıraktı ve iki krem tüpünü alarak yatakta yanıma doğru attı.

Sormadı bile; bacaklarımın arasında durup tişörtümün eteğine uzandı ve yukarı sıyırdı. Geçmişte bazı kadınların yaptığı gibi tantanalar, *ahlamalar, ohlamalar* yoktu. Doğrudan mevzuya girdi.

Ama aynı zamanda tişörtü yukarı sıyırıp başımın üzerine kaldırırken, gözlerinin vücuduma takılma şeklini de kaçırmadım. Genelde bana karşı kayıtsız görünüyordu, ama ara sıra yemin ederim aramızda bir şeyler kıpırdıyordu.

"Nasıl olmayayım? Bana az önce sevimli dedin."

Arkama tırmandı. "Bunları toka tavşanlarına* sakla Rhett."

Elleri tenime dokunduğunda buz gibiydi. Sıçradım. "Tanrım, Summer! Donuyorsun. Şimdiden dışarı mı çıktın?"

"Hayır," dedikten sonra tek kelime etmeden omzumda işe koyuldu.

"Sen toka tavşanlarını nereden biliyorsun?" diye sordum, aletimi Summer'ın üzerimde kayan ellerine odaklanmaktan alıkoyacak bir şey hakkında konuşmaya çalışıyordum.

"Sizin çiftliğe gelmeden Google'da birkaç araştırma yaptım."

"Hah." Orada benim hakkımda, spor hakkında ne görmüş olabileceğini merak ederek dudaklarımı kıvırdım.

Bana dün geceki gibi masaj yaptı ama gün ışığında aynı hissettirmiyordu. Bir şekilde daha az mahremdi, ama nezaketinden hiçbir şey kaybetmemişti. Uyanıp kahve almasına ve benimle

---

* Orijinali "*buckle bunnies*" olan bu terim, rodeo etkinliklerinde görülen genç ve güzel kadınlardır. Ayrıca rodeo yıldızlarına hayran kız grupları için de kullanılır. (ç.n.)

ilgilenmek için koridorun bu ucuna gelmesine farklı bir anlam yüklememeye çalıştım. Özellikle de bunları yapmasına *gerek* yokken.

"Neden bu kadar soğuksun peki?"

Başparmağıyla bir düğümün üzerinden geçerken iç çekti. "Odamdaki ısıtma çalışmıyor."

"Ne?"

"Şu radyatörlü ısıtıcı şey işte." Odamda pencerenin altında duran metal ızgarayı işaret etti. "Çalışmıyor."

"Yani buz gibi odada mı uyuyorsun?"

"Evet. Paltom ve battaniyelerle sorun olmadı. Daha kötülerini görmüşlüğüm var."

Aniden dimdik oturdum, ellerinden çok bütün gece dondurucu bir odada uyuduktan sonra burada benimle ilgilendiği gerçeğine odaklanmıştım. "Sana farklı bir oda versinler. Aşağıyı arayıp sordun mu?"

"Sordum. WBRF etkinliği sağ olsun, otel doluymuş."

Dönüp ona baktım, bakışlarım düğme gibi burnunun üzerindeki soluk renkli çillerde gezindi. "O zaman tamir ettirmeliler. Yoksa başka otele gideriz."

Tekrar iç çekti. Aniden sesi kulağa, göründüğü kadar yorgun gelmişti. "Baktım. Pine River büyük bir yer değil. Anca birkaç otel var, hepsi de dolu. Bugün tamirci gönderip baktıracaklar."

"Baktırmasınlar da göreyim." Bütün geceyi donarak geçirmesi aniden içimi öfkeyle doldurdu. Kapımı çalıp benden yardım isteyebileceğini ona hissettirememiş olmama kızdım. "Onlarla konuşacağım."

"Pekâlâ maço adam." Nefes verir gibi güldü. "Sesini kes ve bırak sırtına masaj yapayım. Ellerimi ısıtıyor."

Ve ona izin verdim çünkü böyle söyleyince, bana dokunmaktan müthiş zevk alıyormuş gibi gelmişti.

***

Günümü birkaç röportaj yaparak ve insanlar bana süt rezaletiyle ilgili yorumlarımı ve eylemlerimi sorduğunda uygun şekilde alçakgönüllü davranarak geçirdim.

Summer bir çeşit ağrı kesici pazarlamacısı gibi bana küçük haplardan içirirken, bazı doğru yüz ifadelerine de çalıştırmıştı.

Ona gerçekten üzgün olmadığımı söylemiştim ve o da bana, bazen diğer insanları rahatlatmak için aslında istemediğimiz bir şeyler söylememiz veya yapmamız gerektiğini anlattı. Bu düşünce bütün gün kafamda dönüp durdu.

Haklı olduğundan emin değildim.

Rodeo fuarında yürümüştük ve hayranlar yaklaştığında o geri çekilmişti. Her zaman oradaydı... ama tam olarak değildi. Gün ilerledikçe kendimi daha büyük bir hıyar gibi hissetmiştim. İyi türden de değil.

Sıra sıra satıcılar arasında yaptığımız yürüyüşün sonuna doğru, Summer özel kemerli tozluklar yapan bir derici bulmuş ve bir tanesini giyerek denemişti. Fildişi vurguları ve süslü gümüş detayları olan siyah deridendi. Kıçı, ısırmak için bir uzvumu feda edebileceğim bir elmaya benziyordu.

Fiyat etiketine bakmıştı ve üzerine düşündüğünü görmüştüm. Summer'ı çok kısa süredir tanıyordum ama hoş şeyleri sevdiğini biliyordum. Hoş çizmeler, hoş etekler; kaliteli şeyler... Ama bunda tereddüt etti.

"Binicilik yapmaya mı başlayacaksın dişi kovboy?" diye sataşmıştım.

"Nasıl yapılacağını biliyorum zaten." Yüzünde dalgın bir ifadeyle gülümsemişti. "Epey oldu gerçi. Çok meraklıydım ama hastalanınca bıraktım." Bunun ardından tozlukları adama geri verip kalabalığa doğru ilerlemiş ve beni peşinden gitmek zorunda bırakmıştı, ama önce birkaç saniye boyunca onun mükemmel yuvarlak kıçına bakıp iç geçirmiştim. Yine. Ayrıca geçmişiyle ilgili daha fazla soru sorabilmem için biraz daha kalmasını dilemiştim.

Şimdiyse diğer adamlarla beraber soyunma odasındaydım ve kafamı oyuna vermeye çalışıyordum. Ama düşüncelerim dönüp dolaşıp Summer'a geliyordu.

Saçlarımı kenara çeken parmakları.

Ensemdeki nefesi.

Onaylamaz bir tavırla büzdüğü dudakları.

O lanet kot ve kemerli tozlukların içindeki poposu.

"O ateşli yeni parça kim Eaton?" diye sordu Emmett, odanın karşısındaki bankta yayıldığı yerden. Emmett'ten nefret etmezdim ama ona bayılmıyordum da. Ve bunun puanlamada hemen dibimden gelmesiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Kısacık kesilmiş sarı saçları ve iri mavi gözleriyle o kadar erdem sahibi gibi davranıyordu ki kızlar akıllarını kaçırıyordu. Ama aslında tam bir bok çuvalıydı. İstediğini elde ettikten sonraki sabah onlara bok gibi davrandığında kızların da çabucak anladıkları bir şeydi bu.

Ben genellikle tek bir gecelik ilişkiyle kalırdım. Tek tük hayran kızlardan becermedim de diyemezdim. Sadece bu konuda saygısızca davranmıyordum. Emmett'le aramızdaki fark; ben kadınlardan *hoşlanırdım*... ama onun için aynı şeyi söyleyemezdim. Kız kardeşimin onunla aynı asansörde mahsur kalmasını istemezdim. Orası kesin.

Ayrıca gündemdeki skandalımla mest olduğunu biliyordum. Bunu bir dostun veya ekip arkadaşının başına gelen boktan bir şey değil de bir fırsat olarak görüyordu.

Evet, bu herife kaldırabileceğim kadar güveniyordum. Ki omzumun durumu göz önüne alınırsa, bu da "hiç" anlamına geliyordu.

"O yeni bir parça değil," diye karşılık verdim, başımı kaldırıp ona bakma zahmetine girmeden elimi bandajlarken; sesim niyetlendiğimden daha sert çıkmıştı.

Sanki orada olduğunu bile bilmediği bir hassas noktaya dokunduğunu biliyormuş gibi kıkırdadı. "Meşru hedef mi o zaman?"

"O benim menajerim. Yani hayır. Meşru hedef değil."

Emmett çizmeli ayağını dizine dayadı, artık odadaki diğer adamların da dikkatini çektiğini biliyordu. "Ben Kip Hamilton'u senin menajerin sanıyordum?"

"Evet. O da kızı."

"Hayda!" Dizine vurarak güldü, Güneyli aksanı artık tamamen ortaya çıkmıştı. "O zaman *senin* için meşru hedef değilmiş. Ama benim için öyle."

Karşılık olarak hımladım. Summer'ın benim yardımım olmadan bu zamparayla baş edebileceğinden fazlasıyla emindim ama düşüncesinden bile hoşlanmadım. Hem de hiç.

"Aldırma ona!" Theo beni dirseğiyle dürterek mırıldandı: "Biliyorsun, sadece seni sinir etmek istiyor."

"Bir bebeğe göre kafan çalışıyor Theo."

Gülümseyip beni biraz daha sertçe dürttü. Brezilyalı dünyaca ünlü boğa rodeocusu olan babası, bir boğa onu bizden alana kadar benim akıl hocamdı. Ben de Theo'yu kanatlarımın altına almış ve onun başarılı olduğunu görmeyi kendime vazife edinmiştim. Babasının bir zamanlar bana verdiği tüm desteği ona vermeye çalışıyordum.

"Hazır mısın ihtiyar?" Kulaklıklarını çıkardı ve gelip önümde durdu. Elini uzatarak beni oturduğum yerden yukarıya çekti, bekleme alanından kalabalığın uğultusuna ve ringde yanıp sönen ışıklara doğru yürümeye başladık.

Bu akşam bana başka bir güzel boğa çıkmıştı. Gerçek bir atlayıcı. Tehlikeli bir fırıldak. Ya beni çim dartı gibi fırlatacak ya da hayatımın binişini yaşatacaktı. Later Gator, tam da o türden bir boğaydı. Ona daha önce binmiştim ve bundan nefret etmişti. Ama ben puanımı sevmiştim. Bu yüzden, mahmuzlarımın bu gece yine kaburgalarına değmesinden nefret etmesini umuyordum. Çünkü o sohbetten sonra Emmett Bush'un sıralamada beni geçmesini kesinlikle istemiyordum.

İnsanlar merhaba dedi ama hepsi benim için uzaktı. Ringe adım atmadan önce bana hep böyle olurdu. Dünya bulanıklaşırdı

ve başka bir şey duymazdım. Başka bir şey görmezdim. Tek bir yere odaklanırdım ve bu hissi seviyordum.

Diğer biniciler sıralarını savdılar. Kalabalıktan gelen tezahürat ve renk, hem bana hem de yapmak üzere olduğum şeye bir ortam oluşturuyordu.

Bir boğanın beni öldürebileceğinin farkında mıydım? Evet. Ama bunu düşünmezdim. Bu spordaki savaşın yarısı zihinsel dayanıklılıktı. O şekilde düşünsem, kim bilir ne olurdu. Bir boğaya tepeden baktığımda beklenti yerine korku hissettiğim an, kariyerimin bittiğini anlayacağımı söylerdim hep kendi kendime.

Bunun yerine, kasıntılığı devreye soktum. Özgüveni. Umursamaz bir gülümseme. Bu benim için olduğu kadar, hayranlar ve yarışmacılar için de bir maskeydi. Adım söylendiğinde, dişliğimi taktım. Later Gator kafesli bölüme ilerlerken ben de en sevdiğim kahverengi şapkamı, en sevdiğim siyah kaskımla değiştirip çite tırmandım.

Omzum ağrıyordu, gerçekten lanet derecede ağrıyordu ama Summer elleriyle masaj yapmadan öncesine göre iyiydi. Bu gece boğaya binmeme engel olmayı denememişti bile ve bu, onun farkında olduğundan daha fazla takdir ettiğim bir şeydi.

Kafamı bir anlığına çevirip tribünde dün oturduğu yere doğru baktım. Tam olarak o noktaya. Oturduğu yerde öne eğilip dirseklerini dizlerine, ellerini yanaklarına dayamış halde onu görünce göğsümde bir kas gerildi. *Gergin* görünüyordu. Ve sadece yaralanacağımı düşündüğü için değil. Tuttuğun takım kazanmak üzereyken penaltı atışı yapacağında nasıl görünürsen, o da öyle görünüyordu.

Tamamen bağlanmış görünüyordu.

Ve bu, altımda titreyen dokuz yüz kiloluk boğaya doğru sırıtmama neden oldu.

Dakikalar içinde aşağı atladım ve bağlama halatını ovuşturdum, reçine ısınıp yumuşadı, böylece onu tam istediğim gibi sarabilirdim.

İyi bir biniş olacaktı. Bazen içimden böyle bir his gelirdi ve bu hisle dolarak her hücreme işlemesine izin verdim.

Theo bana bir şey söyledi ama ne olduğundan emin değildim. Omzuma vurdu ve çökerek denge merkezimi buldum. Acıyı hissetmedim bile.

Sonra başımı salladım.

Ve kapılar kayarak açıldı.

Kızgın boğa anında sağ omzunu düşürerek bir dönüş yaptı. Toz yeleğimi kapladı ve o dönüşte açtığı delikten uzaklaşarak dengemi buldum. Kesinlikle oraya düşmek istemiyordum.

Tek yapmak istediğiniz kolunuzu mükemmel L şeklinde tutmak olduğunda, sekiz saniye sonsuza kadar sürecekmiş gibi gelirdi. Bedenimden dolayı, tüm açıların benim lehime çalışması için duruşumun kusursuz olması gerekiyordu. Ve öyleydi, benim bildiğim şey buydu. Ben bir anomaliydim.

Çenemi göğsüme yakın tuttum, çünkü bu piç kurusunun bir noktada yön değiştireceğini biliyordum.

Ve acıtacağını da biliyordum.

Birkaç nefeslik süre sonra sonuç verdi. Havada sıçrayıp düşmeden ve dönmeden önce tam bir sporcu gibi büküldü. Omzum isyan ediyordu, ama parmaklarımı ipte tutmaya ve dirseğimi kaburgalarıma sıkıca sıkıştırmaya odaklandım. Şimdilik yapabileceğim tek şey buydu.

Vücudum isyandaydı ama boğa yok etme turuna devam ederken, bıyık altından küfrederek onu pozisyon almaya zorladım.

Zil çaldı ve içimi bir rahatlık kapladı.

Eskiden böyle bir boğanın sırtında sonsuza kadar gidebilecekmişim gibi hissederdim ama son zamanlarda, zil çaldığı anda inmek istiyordum. Boğaya her bindiğimde, istatistiklerin benim lehime olmadığını bilen küçük bir parçam var. Bu kadar uzun süre bu işi yaptıktan sonra mutlaka bir şeyler olacaktı.

Kimse o kadar şanslı olamazdı.

Bu gece elim serbest kaldı ve sıçrayıp ayaklarımın üzerine düştüm. Rodeo palyaçoları kontrolü ele alırken, ben yan çite doğru koştum ve Later Gator onları çıkış kapısına doğru kovaladı.

Ringin ortasında ayakta durmak ve kutlama yapmak her zaman film sahnesi gibi görünürdü; ta ki birkaç saniye arkalarından gelen bir boğa tarafından ezilen birkaç masum adam görene kadar.

Güvenle yan tarafa geçince gözlerim ilk iş Summer'ın oturduğu yere gitti. Arka arkaya iki gecedir ayağa kalkmış, gedikli ve yaşlı spor taraftarı gibi ıslık çalıyordu. Bu beni güldürdü. Güldüğümü görünce, çekingen bir şekilde başparmaklarını kaldırdı ve ardından utangaç bir tavırla gülümsedi.

Ve siktir, bu iyi hissettirdi.

Çünkü bu –tam olarak– onun iş tanımına dahil değildi.

13

Summer

Baba: Röportajlar nasıl gitti?
Summer: İyi.
Baba: Tüm söyleyeceğin bu mu? Düzgün davrandı mı?
Summer: Harika röportaj verdi. Kusursuzluk örneğiydi. Ondan bahsediş şekline benzemiyordu Kip. O bir köpek değil, biliyorsun.
Baba: Patronunu mu azarlıyorsun sen?
Summer: Hayır. Babamı azarlıyorum. Tabii yeni çalışanının adını hâlâ öğrenemediysen başka. O zaman patronumu azarlıyorum.
Baba: Zavallı, zavallı Geronimo.

* * *

Sadece işini yapması gereken biri için normal bir heyecan düzeyi değildi bu. Rhett'in boğaya binişini izlemek daha önce hiç yaşamadığım bir gerilimdi. Üst düzey bir erkeklik şovuydu sanki. Sizi öldürmek isteyen bir hayvanın sırtına atlayacak kadar deli olmak. Üstünde kalacak kadar güçlü. Ve bunu yaparken iyi görünecek kadar becerikli.

Bacaklarımın arasındaki zonklamaya bakılırsa artık benim de bir *toka tavşanı* olduğumdan emindim.

Bu düşünceyle içimden gülerken, tribünlerden arkadaki bekleme alanına doğru ilerledim ve güvenliğe geçiş kartımı gösterdim.

Binişiyle ilgili heyecan, tıbbi müdahaleye ihtiyacı varken boğaya binmeye devam ederek sakatlığını daha da kötüleştirdiği endişesiyle içimde birleşti. Ama bu benim işim değildi.

Benim işim, Rhett'in imajını korumasına yardım etmekti. Onunla ilgilenmekti.

Ya da en azından, Kip'in temsil ettiği sporculardan hiçbiriyle bir yolculuğa çıkmadığından veya kaslı omuzlarını ovuşturarak bir akşam geçirmediğinden oldukça emin olsam da kendime söyleyip durduğum şey buydu.

"Selam bebek." Köşeyi dönünce Ken-Barbie görünümlü kovboy duvara yaslanmış duruyordu.

Hoşlanmadığım bir şekilde koluma doğru uzandı ama geri çekildim –dokunuşundan kaçınmıştım– ve ona zoraki bir şekilde gülümsedim. "Adım Summer."

Adam da gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmamıştı. Tam o sırada deri bir eldiven bileğimi sardı ve derin pürüzlü bir ses, "Hey," dedi.

Rhett'in beni sıkıca çekmesine gerek yoktu. Vücudum sıcak ekmeğin üzerinde eriyen tereyağı gibi ona doğru akıyordu.

Öteki adama sırtımı dönüp Rhett'in kirli sakallı, haşin yüzüne baktım. *Siktir.* Gerçekten seksiydi. Bunu kendime itiraf etmemek için çok uğraşmıştım. Ama bazen ona attığım tek bir bakışla karnıma yumruk yemiş gibi oluyordum.

Saçları omuzlarına dökülmüştü ve düğmeli bir gömleğin üzerinde sponsor logolarıyla kaplı yeleği hâlâ üstündeydi. Bu sefer koyu gri bir gömlekti, düğmeleri zaten mükemmel bronzlukta bir göğüs olduğunu bildiğim şeyin üzerine serpiştirilmiş kılları görmeme yetecek kadar açıktı.

Aniden kuruyan boğazımı ıslatmaya çalışarak yutkundum. "Puanının ne olduğunu bile bilmiyorum," diye yumurtladım salak salak. "Ama harikaydın."

Diğer adama doğru kısılmış bakış atan viski rengindeki gözleri, sıcak ve parlak bakmaya başladı.

Bana.

"Öyle mi?"

"Öyle." Onunla ve vücudunun cezbedici sıcaklığıyla arama mesafe koyma ihtiyacıyla bir adım geri çekildim. "Sen..." Ona söyleyecek uygun bir şey ararken ellerimi beceriksizce salladım. "O boğanın üstüne binip anasını ağlattın."

Rhett başını geriye atarak içten bir kahkaha attı. Âdemelması inip kalkarken, parmakları dirseğimi tanıdık bir tavırla sıktı.

"Bunları onun hakkında bir ilan panosuna bastırmalısın." Theo Silva sırıtarak yanımıza geldi. Yakışıklıydı ama Rhett'in yanında acayip bebek suratlı kalıyordu.

Ellerini kaldırıp sanki bir gazete manşeti hayal ediyormuş gibi genişçe iki yana açtı. "Babalar kadar yaşlı ama hâlâ bir boğanın üstüne binip anasını ağlatabiliyor."

"Arsız velet!" Rhett sol elini ileri savurarak şakacı bir şekilde Theo'nun yeleğine vurdu. Güldüler.

Sarışın adam, "Ve turnedeki her hayran kızın da," diyene kadar.

Bunun üzerine Rhett'in tutuşundan sıyrıldım. Herif bir pislik olabilirdi ama haksız sayılmazdı. Rhett'in bir ünü ve bende de uzak durmam gereken adamlara kalbimi kırma izni vermek gibi kötü bir huy vardı.

* * *

Otele dönüş yolculuğumuz sessizdi. Hatta gergin sayılırdı.

Arenadayken her şey doğaldı. Ben gülüyordum, o gülüyordu, elleri üzerimdeydi ve arkadaşı dürtükleyerek ona takılıyordu. Kendisi gibi görünüyordu.

Sonra rahatsız edici o yorum her şeyi gerçekliğe döndürmüştü. Çünkü ben burada çalışıyordum, iş de oydu. Bu, kendime hatırlatmam gereken bir şeydi.

Bu defa asansörde birbirimize bakmadık. En azından ben ona bakmadım. Aksine, gözlerimi çizmelerime diktim ve ayak parmaklarımı oynattım.

Onun bana bakışını hissedebiliyordum ama başımı kaldırmadım. Çünkü ona başparmaklarımı kaldırdığımda karşılık olarak bana sırıttığı zaman, midem parende atıp tekrar yerine dönmüştü. Rob bana göz kırptığında da aynısı olurdu ve bunu bir daha yapamazdım.

"Odandaki ısıtıcıyı tamir ettiler mi?"

Sanırım bu sabah odamdaki ısıtıcıyı sorarken resepsiyondaki kadına gülümsemesiyle başardığı tek şey, kadının numarasını tezgâhın üzerinden ona vermesi olmuştu. Rhett'in onunla ne hakkında konuştuğuna dair kadının bir fikri varsa bile, onu gördüğü anda kaybolmuştu.

Bu konuda bir şaka yapmak için işitme mesafesinden çıkana kadar beklemiştim. Ama biz uzaklaşır uzaklaşmaz, üzerinde kadının numarasının yazılı olduğu kâğıdı gelişigüzel bir şekilde lobideki bir çöp tenekesine atmıştı.

"Emin değilim. Odama dönmedim henüz."

Başımı kaldırıp ona baktığımda, bakışlarını kaçırıp başını salladı.

"Omzun nasıl?" diye sordum, hâlâ kontrol etmediğimi fark etmiştim.

"Daha kötü değil."

"İyi." Dudaklarımı yalayıp birbirine sürttüm. "Bu iyi."

"Dinle, Emmett'in söylediği şey hakkında..." Sesi zayıfladı ve bir elimi kaldırıp onu durdurdum.

"Hiçbir şey açıklamana gerek yok."

"Gerek varmış gibi hissediyorum. Gerçekten öyle değilim artık." Sesi neredeyse çaresiz çıkmıştı.

"Cidden, sorun yok." Onunla başka kadınlarla ilgili konuşmak bile boğazımı kemiren bir his uyandırıyordu. Omuz silktim ve içime kapanmayı reddederek daha dik durdum.

"Hızlı yaşadığım oldu ama medyada gördüklerinin büyük kısmı iğrenç bir şekilde abartı. Ben domuz değilim."

"Rhett." Neden bu konuda konuşma ihtiyacı duyduğunu bilmiyordum. "Biliyorum. Biliyorum."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü günlerdir dibinden ayrılmadım ve sen öyle olduğunu düşündürtecek tek bir şey yapmadın. Tam bir centilmendin."

Şimdi birbirimize bakıyorduk ve dudaklarım seğirdi. "Huysuz ve inatçı bir beyefendi."

Nefes verir gibi gülerek başını iki yana salladı. Asansörden *ding* sesi geldi ve o an buhar olup uçtu. Birbirimize el sallayıp iyi geceler diledikten sonra odalarımıza girip gözden kaybolduk.

Ya da o sıcak odasına, ben ise soğuk odama girdim demeliyim, çünkü bu haltı tamir etmedikleri ortadaydı.

Sıcak duş alıp kat kat giyinmeye ve örtülerin altına girip görevlendirildiğim Dilek Kuyusu Çiftliği'ndeki rahat ve sıcak odamı hayal etmeye kadar verdim. Her sabah mutfakta bulunan sıcak kahveyi. Çiftlikteki tüm erkeklerin yemek pişirirken birbirleriyle dalga geçmek için ana eve geldiği büyüleyici aile yemeklerini.

Ama hiçbirini yapamadan telefonum çaldı.

Ekranda Rob'un adı belirdi. Meydanı boş bulduğunda arada arıyordu. Açmamam gerektiğini biliyordum ama bağlantılarımız o kadar iç içeydi ki, söz konusu o olduğunda neyin doğru neyin yanlış olduğunu söylemek zor oluyordu.

"Hey, ne oldu?" Bacaklarımı sallayarak çizmelerimi çıkardım ve köşedeki koltuğa attım.

"Nasılsın diye merak ettim."

Her zaman böyle söylerdi ama artık ona inanmıyordum.

"Ben iyiyim. Ne oldu?"

"Seni bugün televizyonda gördüm."

Kaşlarım çatıldı. "Nasıl?"

"Rodeoda. Bir rodeocuya başparmaklarını kaldırmıştın."

Ah. Mesele buydu. Ne zaman hayatıma devam ettiğimi hissedecek gibi olsa müdahale ediyordu. Eskiden bunun, onu geri kazanma şansım olduğu anlamına geldiğini düşünürdüm. Ama artık onun için bir güç oyunu olduğunu ve beni elinin altında tuttuğunu anlayacak kadar büyümüştüm. Parmağında oynatıyordu.

Dikkatimin yön değiştirdiğini görmüştü ve odağımı kaybettirebileceğini düşünerek beni yemliyordu. Sorun şu ki, onun yemleriyle bugünlerde pek ilgilenmiyordum. Viski ve deriye düşmüştüm.

"Aynen. Dinle, bir sorun mu var? Sen beni arayınca bir sorun mu var diye endişeleniyorum."

"Sadece senin için endişeliyim. Dikkatli olmalısın. Özellikle de öyle heriflere karşı."

Neredeyse gülecektim, ama zavallı bir tarafım o böyle şeyler söyleyince kendinden geçiyordu. Beni önemsiyormuş gibi konuştuğunda. Rob beni geri alınamayacak şekilde terbiye etmişti.

"İyiyim, sağ ol. Beni kollamana gerek yok." Sabrım tükenmişti. Yorgundum. Üşüyordum. Ve doğruyu söylemek gerekirse azmıştım. Bu hafta sonu, basit bir şehirli kızın dayanamayacağı kadar çok testosteronla doluydu.

Ayrıca itiraf etmem gerekirdi, onun Rhett hakkında bu şekilde konuşması hiç hoşuma gitmemişti.

"Dinle..."

"Evet," diyerek lafını kestim. "Benim yatma vaktim geldi. Bir sonraki randevumda konuşuruz. Hoşça kal." Telefonu suratına kapattım.

Tedirgindim ama zamanda geriye giderek koltuğa oturdum ve kim bilir ne kadar süre Rob'la geçirdiğim zamanları düşündüm.

Tek bildiğim, kapı çalınıp da beni anılar maratonundaki koşumdan çekip çıkardığında ayak parmaklarımı hissetmiyordum. Tahta gibi kaskatı halde kapıya ilerledim, giderken üşüyen uzuvlarımı silkelemeye çalışıyordum. Kapıyı açtığımda karşımda bulduğum Rhett yeni duş almıştı, nefis kokuyordu ve daha da iyi görünüyordu.

Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve gözleri bütün vücudumu inceledi; krem rengi kalın elbise ve taba palto. Paltoyu giydiğimde bana Rhett'in kemerli tozluklarını hatırlatmıştı.

Güzel göründüğü için giymiştim, o kadar da sıcak tuttuğundan değildi yani. Ve şimdi gözleri vücudumda gezinirken ürperdim.

"Yani üşüyorsun." Dişlerini sıkarken çenesi gerildi ve yanımdan geçerek odaya girdi. "Summer. Burası donuyor." Sesindeki sertlik karşısında irkildim. "Bugün tamir ettiklerini sanıyordum."

Duvara yaslandım, mağara adamı gibi odamda dolaşmasını izlemek bir bakıma eğlenceliydi. Tek eksiği elinde bir değnekti. "Sanırım etmemişler."

"Burada uyumuyorsun." Elleri kalçalarında döndü ve gözlerinde katı bir bakışla bana baktı.

"Ah tabii. Yastığı yorganı alıp koridorda yatarım ben de." Rhett'e gülümsedim ama gülümsememe karşılık vermedi.

"Saçmalama. Benim odamda yatarsın."

Gözlerimi birkaç kez ağır ağır kırpıştırarak şaka yaptığını söylemesini bekledim, ama öyle bir şey gelmeyince kahkahalara boğuldum. "Bu..." Onu işaret ettim. "...*olmayacak*."

"Ben koltukta yatarım. Yatak senin olsun."

"Bu da omzuna çok iyi gelir. Hiç şansın yok."

"O zaman yastığımı yorganımı alıp yerde yatarım."

"Rhett," diye çıkıştım, bu kadar zorlayıcı davranması karşısında göğsümde bir sıcaklık başladı. "Bunu yapmıyorum. Bunu *yapmıyoruz*."

Sırıtmaya başladı, ukala pislik. "Neden? Bana karşı koyamayacağından mı endişelisin?"

Ağzım açık kaldı. "Kaba herif! Ve hayır. Ben daha çok, o kibirli güzel yüzüne yanlışlıkla yastığı basıp seni boğacağımdan endişeliyim. Eşofman takımım var. Sıkıca giyinirim. İyi olurum."

Dönüp birkaç adımda bavulumun yanında bitti, üst yarısını kapattı ve ben kaşlarımı çatarak ona bakarken bavulun fermuarını çekti.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Duyduğum tek şey, güzel bir yüzüm olduğunu düşündüğün," dedi uygun adım yanımdan geçerken, valizimi de arkasından sürüklüyordu.

"Elbette seni öldürmek istediğim kısmı kaçırdın."

Kapıya vardığında omzunun üzerinden elini salladı ve koridora çıktı. "Arkada kalma Prenses. Beni ister öldür ister öldürme. En azından ısınırsın. Bu gece benimlesin."

14

Summer

Willa: Daha onu becermedin mi?
Summer: İyi geceler Willa.
Willa: Dünyaya bir kez gelirsin, biliyorsun. Bu, bir gün çocuklarına anlatabileceğin bir hikâye.
Summer: Çocuklarına ne çeşit boktan hikâyeler anlatmayı planlıyorsun Wils?

* * *

Rhett'in banyosundaki aynada, birbiriyle uyumlu sutyen ve külotumu inceliyordum. Bayıldığım bir takımdı. Kafayı taktığım gümüşi bir ipektendi. Onları çıkarmayı ve yanımdaki tezgâhta katlanmış halde duran uyumlu toz pembe eşofman takımımı giymeyi düşünüyordum.

Gereğinden fazla düşünüyordum.

İç çamaşırlarımı çıkarmazsam, bu ne anlama gelirdi? Bir anlam taşır mıydı? Dışarı çıkıp başka bir sutyen ve külot alırsam, dikkati üzerime çekerdim. Ve dürüst olmak gerekirse, diğer takımlarım da bundan iyi sayılmazdı. Süslü iç çamaşırları konusunda tam bir sürtüktüm.

Hastane önlüğüyle geçen uzun aylar, kendimi güzel hissettiren şeyleri takdir etmemi sağlamıştı. Ve seksi. Göğsümden aşağı inen parlak kırmızı yara izi bile bunu benden alamazdı artık. O güvensizliği aşmıştım.

Ama eşofman takımının altında tamamen çıplak olmak daha iyi olur muydu?

Evet. Daha gündelik olurdu. Daha rahat olacağı da kesindi.

Sutyenimin askılarını indirdim ve kopçalarını açmak için ters çevirdiğimde gözlerim göğüslerimin aynadaki görüntüsüne takıldı.

Dolgun ve soluklardı. Ve sert uçları dimdik olmuştu.

"Hay ben senin..." diye mırıldanıp sutyeni tekrar yukarı çektim ve askıları taktım.

O zaman sutyen kalıyordu, çünkü Rhett Eaton'la selektör yakar gibi memelerle yüzleşmeyecektim.

Eşofman takımımı giyip diğer kıyafetlerimi düzgünce katladıktan sonra odanın ana bölümüne girdim.

Kraliçe boy yataklı normal bir odaydı. Ve hiçbir kraliçe boy yatak, şu anki kadar küçük görünmemişti gözüme. İçten içe Rhett'in yerde yatmasına müsaade edemeyeceğimi biliyordum. Vücudu bu haldeyken olmazdı. Haksızlık sayılırdı.

Buz gibi odamda geçirdiğim zaman yüzünden hâlâ üşüyordum ve onu kapı eşiğinde durmuş biriyle konuşurken görünce ürperdim. Geniş omuzları belinin kıvrımını, beli de güzel poposunu vurguluyordu resmen.

Gözlerimi Rhett Eaton'un üzerinde gezdirmek, bir eğlence parkında vakit geçirmeye benziyordu. Her kısım bir öncekinden daha iyiydi. Kocaman ellerinde yemek paketleriyle bana döndüğünde, aklım o ellerin çıplak tenimde nasıl hissettireceğine kaydı. Büyük, sıcak ve nasırlı.

Beraber vakit geçirmeye alışkın olduğum adamlara hiç benzemiyordu. Onların hepsi solgun ve bakımlıydı; manikürlüydüler. Hatta bazıları manikürün hakiki hayranlarıydı.

Rhett hava şartlarından nasibini almıştı, geçen yazdan kalma amele yanığı hafifçe belli oluyordu. Ve gülümsediğinde göz çevresindeki cildi fazlasıyla içten bir şekilde kırışıyordu.

Çalışmaktan yıpranmış elleri tenimde kayarken cennet gibi hissettirirdi.

Tekrar ürperdim ama bu defa soğuktan olduğunu sanmıyordum.

"Yemek?" diye sorunca, beni kalleş düşüncelerimden kurtardı.

"Ee," diye karşılık verdim kekeleyerek, onun tarafından itilip çekilmenin nasıl hissettireceğini düşündüğümü yumurtlamadan söyleyebileceğim bir şey arayışındaydım. "Aç değilim."

Bana inanmamış gibi tek kaşını kaldırdı ve uzun adımlarla yatağa doğru yürüdü. Elinde yemekle yatağın ucuna tüneyip televizyonu açtı. Kanallar arasında gezindikten sonra insanların aşırı zorlu koşulları aşmaya çalıştığı ve ölmemek için elinden geleni yaptığı bir tür gladyatör dizisinde kaldı.

"Orada öylece dikilecek misin Prenses?"

Ağzım sessizce açılıp kapandı. Şu an kesinlikle bendeki dişliler dönmüyordu.

"Yemek yedin mi?" Beyaz kutuyu açtı.

"Hayır." Altdudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım. Zaten alanını işgal ettiğimi hissediyordum, bunun üzerine bir de oraya gidip yemeğini çalamazdım.

"Summer." Başını iki yana sallayarak yatağın karşı kenarına bir peçete fırlattı. "Otur. Yemen lazım."

Yatağa doğru yürüyüp kenara kıvrıldım ve karşısında dizlerimin üzerine oturdum. "Aç değilim. Sana lazım olan..."

"Ne?" Bir kutu dolusu patates kızartmasının üzerine ketçap boca etti.

"Sen böyle mi besleniyorsun?"

Kıkırdadı ama küçük örtüsünü önüne sermeye devam etti.

"Rhett, sen bir sporcusun. Vücuduna böyle davranamazsın." Bir kutudaki patateslere ve öteki kutudaki kızarmış tavuk kanatlarına

bakış attım. "Bu yemekler? Fizik tedavi eksiği? Egzersiz yapıyor musun bari?"

Artık bana sırıtıyordu. "Neden? Sence iyi mi görünüyorum?"

"Bence..." Ondaki deri kokusu kanatların aromasına karışırken gözlerimi tekrar üzerinde gezdirdim. "Bence kendine çok yükleniyor gibi görünüyorsun. Eğer kazanacaksan, kendine daha iyi davranman gerek."

"Bunu ifade etme biçimini sevdim. Tanıdığım ve kıçımı emekli etmeye çalışmayan tek kişi sen olabilirsin."

Karnım huysuz bir ayı gibi guruldamak için o anı seçti.

"Dinle patron, eğer bir şeyler yersen önümüzdeki iki hafta, bir sonraki rodeoya kadar ne kadar uygun görürsen o kadar üzerime düşmene izin vereceğim. Geleceğini bilsem daha fazla sipariş verirdim. Açlıktan ölen bir kızı odamda rehin tutmanın suçluluğunda boğulmamam için şimdilik bunları paylaşalım. Sonra belki tekrar sipariş veririz."

"Eğer yersem, önümüzdeki iki hafta ne dersem yapacak mısın?"

Viski rengi gözleri, kirli sakallı yüzü ve karışık saçlarıyla bana dik dik baktı. Ama ifadesi ciddiydi. "Evet."

Karşılık olarak iç çektim. "İyi, tamam. Anlaştık."

Başını salladı ama gözlerimizi birbirimize diktiğimiz tuhaf bir arafta sıkışıp kalmıştık. Daha fazlasını söylemek istiyor ama nereden başlayacağımızı bilemiyor gibiydik.

Gerilime son vermek için bir patates alıp ağzıma götürdüm. Rhett de gülümseyerek aynısını yaptı.

Diziyi seyrettik; insanlar düştüğünde ofluyor, şansları yaver gittiğinde tezahürat ediyorduk. Sanırım yanımızda yemek kutuları, boktan otel yatağının ucunda bacak bacak üstüne atarak birlikte oturduğumuz için yemek daha lezzetli geliyordu.

"Sanırım bunu yapabilirdim," diye duyurdum.

"Öyle mi?" Bana merakla baktıktan sonra kanat kutusunu işaret etti. "Bu senin."

Kutuya baktım, son kanat kalmıştı. "Onu sen ye," diye karşı çıkmaya çalıştım.

"Hayatta olmaz." Rhett ekrana bakarken dudaklarını yalayınca gözlerimi ondan alamadım. "Benimle başa çıkabilmek için enerjiye ihtiyacın var. Sen ye."

Yemin ederim, o küçük tavuk parçası bana bakıyordu. Buna olduğundan daha fazla anlam yüklemem için bana meydan okuyordu. Ama son parçayı bana vermesi çok... tatlıydı. Neredeyse kabul edemiyordum. Neredeyse kendi kendime ne anlama geldiğini sormak istiyordum.

Ama ben bile o kadar zavallı görünmek istemezdim. Böylece kanadı alıp ısırırken son yorumuma geri döndüm. "Evet, bence ben bunu yapabilirdim. Bence yeterince güçlüyüm."

"Yeterince akıllısın da. Bence bunlarla yapılan bir savaşın yarısı bir strateji oluşturmaktır. Sadece kaba kuvvetle işin içinden çıkamazsın. Biliyorsun, değil mi?"

Kanadı sıyırıp başımı salladım. Çünkü haklıydı. Ve iltifatı karşısında kalbim kanatlanıp uçtu. "Teşekkürler," dedim gülümseyerek.

Güldü. "Rica ederim. Ama yüzünde sos var. Kocaman bir leke."

Hemen elimle ağzımı kapattım. "Nerede?"

"Sen yüzünün yarısını kapatmışken görmesi biraz zor."

"Ama elimi çektiğim an bana güleceksin." Geriye doğru dizlerimin üstüne kalktım, bir şekilde daha az savunmasız bir pozisyondu.

Gülümsemesi genişleyerek bana yaklaştı. "Ah, kesinlikle."

Bıkkın bir şekilde inleyerek elimi çektim ve gözlerimi tavana diktim. "İyi be. Nerede olduğunu söyle. Banyoya gidemeyecek kadar yorgunum."

Birkaç saniye sonra gözlerim yeniden Rhett'e döndüğünde, artık gözlerime bakmıyordu. Ağzıma bakıyordu.

Hayır. Ağzıma *dikkat kesilmişti.*

Eli bana doğru hareket ederken nefesim boğazımda kaldı. Far görmüş geyik gibiydim, tehlikeden kaçamayacak kadar şoke olmuş ve sersemlemiştim.

"Sağda..." Sesi alçak ve boğuktu. Ve yüz ifadesinden gözlerimi alamıyordum. Ağzımı izleme şekli neredeyse müstehcendi, aklından geçenleri çaba göstermeden okuyabiliyordum sanki.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp başımı kavrayacağı ve dudaklarını benimkilere bastıracağı düşüncesiyle dudaklarım hafifçe açıldı. Hayalini kurduğum şeyin tadına bakacağımı düşündüm.

Nazik parmakları çenemin altını kavradığında iyice yaklaştı. Başparmağı oradaki yarığın üzerinde gezindi, sanki bana dokunmaya şüphesi varmış gibiydi.

Başparmağının ucu altdudağımın hemen altına değdiğinde dokunuşu tüy kadar hafifti. Kollarımdaki tüyler diken diken olurken gözlerim kapandı.

Ama durmadı, tereddüt etmedi.

Başparmağı üstdudağımı okşarken, boğazının gerisinden boğuk bir inilti çıktı. Nefesim daha da sığlaştı ve yüzündeki ifadeyi görünce tamamen nefes nefese kaldım.

Bana bakışı... nazik değildi. İlkeldi.

Dokunuşunu arayarak, gözlerindeki vaadin peşine düşerek öne –tam olarak ona– doğru eğildim. Ve onunla arama mesafe koyacak hiçbir harekette bulunmadım.

Başparmağını bir kez daha kaydırdığında, altdudağımın üzerini sıyırdı ve bu sefer daha sertti, dudağımı yana doğru bastırırken gözleri eridi, bedeni gergindi.

"İşte," diye homurdandı, hâlâ ağzıma bakakalmış halde.

"Rhett," diye soludum, başka ne diyeceğimden emin değildim. Göğüs uçlarım sutyenimin ipek kuplarına batıyor, külotum uygunsuz derecede yüksek sesle inlememe neden olacak şekilde merkezime sürtünüyordu.

"Hımmm." Gözleri gözlerime kaydı ve derinlerinde bir soru vardı. Yemin ederim; aramızdaki mesafeyi kapatırsam bunu yaptığıma beni memnun edecekti.

Ama kariyeri sallantıdaydı ve ben yardım edeceğime söz vermiştim. Sporcularla çalışmayı becerebilecek bir profesyonel

olmaya söz vermiştim. Ve Rhett Eaton hakkında bildiklerim yüzünden, aramızdaki mesafeyi kapatırsak, onun itibarıyla beraber kalbimin de darmadağın olacağını biliyordum.

"Uyumamız gerek." Boğazımı temizledim ve geri çekilerek daha dik oturdum.

Doğru kararı verdiğimi biliyordum. Hissettiğim rahatlık hayal kırıklığıyla dolu olsa da. Ona tokat atmışım gibi aniden geri çekilirken, aynı hayal kırıklığını onun yüzünde de gördüm.

Ama anında kayboldu ve yerini boş ifade aldı, gözlerini benden kaçırarak sessizce odayı toplamaya girişti.

* * *

Neredeyse öpüşüyorduk.

Bu düşünce tekrar tekrar aklımdan geçerken orada öylece yattım. Onun yatağında.

Her lanet gün seksi sporcularla çalışmamı gerektiren bir işte yeniydim ve bu sporculardan biriyle evden uzakta azıcık zaman geçirince, kafam allak bullak olmuştu.

Harika iş çıkarıyorsun Summer.

Battaniye tenime fazla sürtünüyor gibi geliyor, kalbim düzensiz atıyordu. Örtünün altında bile soğuğu üzerimden atamıyordum. Kendime bir çift çorap almak için neredeyse kalkacaktım ama Rhett'i rahatsız etmek istemedim.

Onun nefesini, devreye her girdiğinde ısıtıcının hımlamasını, asansörün ding sesini ve diğer insanlar odalarına dönerken koridordaki ağır ayak seslerini ve bastırılmış konuşmaları dinleyerek karanlıkta ne kadar süre yattığımı bilmiyordum.

Uyku şu ana kadar benden kaçmıştı ve zihnimin dönüp durmasına bakılacak olursa, erişemediğim bir yerde durmaya devam edecekti. Özellikle de tüm duygu ve düşüncelerim bir araya toplanıp Rhett'in sakatlanmış haliyle yerde yatmasının verdiği yoğun suçluluk hissine dönüşmüşken.

İhtiyaçlarını alıp halının üzerine yerleştirdiğinde karşı çıkamayacak kadar dilim tutulmuş haldeydim.

Yerden inleme sayılabilecek bir iç çekiş yükseldi.

"Uyanık mısın?" diye fısıldadım.

"Evet," diye homurdandı, yattığı yerde dönerek.

"Canın acıyor mu?"

"Hayır."

Dudaklarımı birbirine bastırarak tepemdeki yangın alarmına baktım ve üstündeki yeşil ışığa gözlerimi diktim. "Yalan mı söylüyorsun?"

Bana cevaben homurdandı ve bunun yalan söylediği anlamına geldiğinden neredeyse emindim.

"Rhett."

"Summer." Sesi benden usanmış gibi çıkmıştı.

"Bu kadar zor olmayı bırak da gel yatakta uyu."

Sessizlik odaya doldu ve beni duyup duymadığını merak etmeye başladım.

"Seni rahatsız etmek istemiyorum," dedi kulak tırmalayan bir sesle.

Zaten rahatsızdım. Rahatsız edici bir şekilde azgındım. Ama bunu söylemedim. "Etmezsin. Beni rahatsız eden şey, incinmiş bir omuz ve sırtla kirli yerde yatıyor olman. Kıçını buraya getir."

Cevap olarak derin bir nefes verdi ve bedeni odanın diğer tarafında şekillenirken battaniyelerin hışırtısını duydum. Gelip yatağa oturduğunda şilte altında çöktü ve yüzünü ovuşturdu. Ellerine sürtünen sakalının sesi karanlıkta daha belirgindi.

"Emin misin?"

Bu kadar kolay pes ettiğine göre omzu çok ağrıyor olmalıydı.

"Eaton, ödleklik etmeyi kes de gel şuraya. Kadınların yatağına girip çıkmakta usta olduğunu sanıyordum." Battaniyeyi kaldırıp ona daha çok yer açmak için kenara kaydım.

Gülerek örtünün altına girdi ve başını yanında getirdiği yastığa koydu. "Çoğu kadın senin kadar ürkütücü değil."

"Evet, tabii." Beni saran meyankökü ve deri kokusundan koruyabilirmiş gibi örtüyü kendime kundak yaptım. Sanki böylece yanıma yerleşen vücudunun sıcaklığını hissetmeyecektim ve zihnim acayip yerlere gitmeyecekti de.

Sırtüstü yatıp ellerini biçimli karın kaslarında birleştirdi. Çünkü lanet olasıca herif üstsüz yatıyordu.

Dirseği bana çarptığında irkilmemeye çalıştım. "Yani, beni uykumda öldüreceğini söyledin. Bende de biraz kendini koruma içgüdüsü var, biliyorsun."

"Meslek olarak öfkeli boğaların sırtına biniyorsun. Haliyle bundan o kadar emin değilim."

Hafifçe güldü ve rahatsız edici bir sessizliğe büründük.

Tam da olduğum tuhaf saçmalığa yaraşır bir şekilde, "Annen nerede?" dedim durduk yere. "O çiftlikte berbat derecede testosteron fazlalığı var. Tam sosis festivali."

"Öldü." Sesi yumuşadı.

"Anladım. Benim annem de yok."

Yüzü bana doğru döndü. "Gerçekten mi? Bir ablan var sanıyordum. Kip'in karısı hakkında konuştuğunu duyduğumu biliyorum."

Yüzümü buruşturdum. "Evet. Komik hikâyedir."

"Gülmek iyi gelebilir."

"Dadı benim annem."

Rhett'in bedeni yanımda kaskatı kesilince güldüm. Bu hikâye insanları *her zaman* dehşete düşürürdü. "Bir daha söyle?"

Boğazımı temizleyip alnımdaki saçları geriye ittim. "Kip dadıyla işi pişirmiş. Ve ta da! Ben olmuşum."

"Siktir!" Yüzünü görebilmek için ışıkların açık olmasını nasıl da isterdim.

"Evet. Aynen öyle. Annem bizim evde çalışırken yurtdışından gelen biriymiş. Esasında beni doğurup imza vererek babama teslim etmiş ve eve dönmüş. Onu suçladığımı bile sanmıyorum. Böyle bir şeyden sonra ben de bağlanmak isteyeceğimden emin değilim."

"Bu... şey, bu gerçekten boktan."

Güldüm, buna nasıl tepki vereceğini bilemiyormuş gibi bana baktığını biliyordum. Çoğu insan ne yapacağını bilemezdi.

"Ne zaman öğrendin?"

Kaşlarımı kaldırdım. Bu noktada insanlar genellikle konuyu değiştirir ve başka bir mevzuya balıklama atlarlardı. "Sanırım bir anlamda her zaman biliyordum. Üvey annem bunu garantiledi."

"Çekip gitmedi mi?"

"Gitmedi tabii."

"Hah!"

"Aynen. Ben de anlamıyorum. Özellikle de sürekli aramızı germek adına elinden geleni yaptığı için. Ablamla aramı. Babamla aramı. Onun için neredeyse üzülüyorum. Biliyorum, babam onu aldatmamalıydı, bu açık, ama sanki sırf herkesin hayatını mahvetmek için kalmış gibi. Keşke mutlu olabilseydi."

"Ne iş yapıyor?" Onun babamla parası için kaldığını düşündüğünü biliyordum.

"Cerrah. Tıpkı ablam gibi. Ya da ablamın olacağı gibi."

"Vay be." Gerçekten şoke olmuş gibiydi. "Peki ablanla sen?"

"Karmaşık." Gerçekten ama gerçekten karmakarışıktı. "O... şey, çoğunlukla benimle taban tabana zıt. Görünüşü. Karakteri. Lanet olsun, adı bile Winter. Sanırım babam bizim kocaman mutlu bir aile olmamız şeklindeki abuk tutkusuyla mevsim isimleri koyma modasına uymuş, ama onun yerine sadece karşı karşıya kaldık. Farkında olmadığımız zamanlarda bile."

Aramızda sessizlik uzadı. "Bununla büyüdüğün için üzgünüm," diye mırıldandı.

"Evet, şey, alıştık. Sizin çiftlikteki havayı tercih ederim."

"Anneni bulmayı denedin mi hiç?"

İçime keskin bir nefes çektim. "Hayır. Eğer beni tanımak isteseydi kolayca bulabilirdi. Ama hiç sesi çıkmadı, ben de tanımadığım birine yük olmak istemem."

Bundan sonra sessizleşti, bu yüzden bitkin birkaç dakikadan sonra, "Senin annene ne oldu?" diye sordum.

"Küçük kız kardeşimi doğururken öldü."

Onu biraz olsun rahatlatmayı umarak, hiç tereddütsüz yaklaşıp kolumu onunkine bastırdım, ne de olsa artık bu yolda ilerliyorduk. Dümdüz yoğun bir sohbetin içinde, karanlıkta sırlarımızı paylaşıyorduk.

"Üzüldüm Rhett."

"Daha iki yaşında bile değildim, o yüzden onu pek hatırlamıyorum. Aslında sanırım en kötü kısmı da bu. Hayatın bu yönünü tamamen kaçırdım. Bir annenin olması tecrübesini hiç yaşayamayacağım. Ve babam hiç atlatamadı."

Başımı salladım. "Bunu anlayabiliyorum. Ama biliyorsun, en azından annen seni istiyordu." Bunu söylemek kulağa berbat bir şekilde trajik geliyordu ama üzerine düşünmeden söyleyivermiştim. "Babam ömrünü beni sevdiğini kanıtlamaya harcadı ve sanırım bunu kısmen, çevremdeki diğer herkesin boktanlığını telafi etmek için yapıyor."

"Kip bazen sinirimi zıplatıyor." Güldüm, çünkü Kip'te *gerçekten* insanları sinir etme mahareti vardı. "Ama onun iyi bir baba olduğu belli. Komik babalardan. Korumacı. *Belli ki.* Bu yatak paylaşma şeyinden ona bahsetmesek olur mu?"

İkimiz de güldük. Babamın tehditlerini düşünüyorduk. Bize koyduğu kuralları.

"Tabii. Benim de uzlaşmam zaman aldı..." Ellerimi önümde salladım. "...doğduğum koşullarla yani. Babamın hem hatalı hem iyi bir adam olabileceği fikriyle. Hastalandığımda her gün yanımda kaldı. Resmen hastane odasından çalıştı ve köşedeki koltukta uyudu, sonra bir hemşire ona acıyıp portatif karyola getirdi."

Sesim çatladı. Bu her zaman içime dokunurdu. Bu tür bir sevgi, şey, nadir bulunurdu. Ne olursa olsun, yanından ayrılmayan biri. Annemin ya da üvey annemin aksine.

Bu defa Rhett elini uzatıp kararsız bir şekilde parmaklarını parmaklarıma geçirdi ve hafifçe elimi sıktı. Nasırları tıpkı düşündüğüm gibi tenime sürtündü ve akıllıca kararıma rağmen geri çekilmedim.

Tüm söylediği, "Bilmiyordum," oldu; bir şekilde bu tek kelime ve sıcak elinin verdiği his beni teselli etti.

"Evet, büyürken bir sürü sağlık sorunu meydana geldi. Doğuştan gelen teşhis edilmemiş bir kalp bozukluğum olduğu ortaya çıktı. Ameliyatla tedavi edilebiliyordu, ama ameliyatta sorun oldu ve komplikasyonlar oluştu. Büyük korkutucu olanlardan. Ve hoş bir enfeksiyon çıkageldi. Ergenlik yıllarımı katletti diyebiliriz. Sanki gerçekten her şey ortaya çıkıp, beni fazladan yük haline getirmek zorundaymış gibi."

Elimi sıktı. "Babanın seni yük olarak gördüğüne şüpheliyim."

Karanlıkta gülümsedim, çünkü babamın beni öyle görmediğini *biliyordum*. Hem de hiç. Başka birinin de bunu fark ettiğini duymak güzeldi. Bu bağlantıya benim de hakkım olduğunu, ne kadar karmaşık olursa olsun babamı sevdiğim için suçlu hissetmeme gerek olmadığını fark eden biri.

Böylece Rhett'in elini sıkıp ona doğru döndüm ve ayaklarımı yatakta onun tarafına uzattım. Sıcaklık arıyordum.

"Tanrım Summer." İrkildi ama uzaklaşmadı. "Ayakların donuyor."

Ayaklarımı anında geri çektim, karanlıkta kızardığımı göremesine minnettardım. "Üzgünüm!" Yüzümü buruşturdum, bu gece aramız zaten bu kadar belirsizken ona bu şekilde dokunma cüretinde bulunduğum için daha çok üzgündüm.

"Asıl bir buzhanede kaldığını bana önceden söylemediğin için üzülmelisin. Kapını daha önce çalmalıydım," diye mırıldandıktan sonra uzun bacaklarını yatak boyunca uzatıp benimkilere sardı ve donmuş ayaklarımı baldırlarının arasına aldı.

"Tamam," derken sesim, onun vücut sıcaklığının içime akmasıyla fısıltı gibi çıkmıştı. Beni iliklerime kadar ısıtıyordu.

Ve birlikte sessizliğe gömüldük. Aldığı nefeslerin sabit ritmini duydum ve nefesini göğsümde hissettim. Onun yumuşak ve sabit sesleriyle birlikte sağlam rahatlığı bana ninni gibi geldi ve uykuya daldım. Elini sımsıkı tuttum, ayaklarım tenine yaslıydı ve sözleriyle kalbim sımsıcak olmuştu.

15
Rhett

Kip: Röportajları gördüm. İyi iş çıkarmışsın. Kızıma iyi davranıyor musun?
Rhett: Teşekkürler. Senin onayını almayı umarak bütün gece uyumadım. Ve elbette, davranıyorum.
Kip: Ama gereğinden fazla iyi davranmıyorsun, değil mi?
Rhett: Amacım bu mu yani? İyi ama fazla iyi değil? Summer gibi becerikli bir yetişkin yetiştirmiş olman mucize.
Kip: Neden ondan yakınmıyorsun?
Rhett: Çünkü o kadar kötü değil.

* * *

Boku yemiştim. Süper boku yemiştim. Süper-mega boku yemiştim.

Ayrıca Summer haklıydı. Büyük bir çük kafalıydım. Çünkü bir saatin büyük bir kısmında uyanık kalıp, onun bana sarılmasına izin vermiştim. Her bir çili ezberlemeye çalışarak gözümü ondan ayırmıyordum. Karasevdalı Ted Bundy filan gibi uyumasını izliyordum.

Burnunu koluma sürtmesiyle uyanmıştım ve yavaşça gözlerimi açtığımda, ağzına dün geceki kadar yakındım. Dudaklarındaki

sosu lanet olası bir vahşi gibi yalamamak için elimden gelen her şeyi yaptığım zaman hani...

Ama şimdi o *üzerimdeydi.* Bacağını bacaklarımın üzerine atmıştı, sabah ereksiyonumun dünyayı –özellikle de Summer'ı– selamladığı yerin hemen altındaydı.

Küçük avucunu göğsümün ortasına bastırmış, yanağını omzuma yaslamıştı. Hatta hâlâ elimi tutuyordu. Bu, göğsümde sancılı bir zonklama yarattı.

Bir centilmen gibi davranmaya çalışıyordum. Gerçekten ama *gerçekten.* Ama aynı zamanda eşofman üstünün, karnının hemen üstüne sıyrıldığı da gözümden kaçmadı. İpek iç çamaşırının beli ise eşofman altının kenarından görünüyordu.

Beni baştan çıkarıyordu.

Su götürmez bir şekilde, Summer Hamilton'a centilmenliğe yakışmayacak şeyler yapmak istiyordum. Ama aynı zamanda onun soğuk ayaklarını tenimde ısıtmak da istiyordum. Ne zaman isterse... Onun üşümüş ve rahatsız olması beni çileden çıkarıyordu.

Bakıma ihtiyaç duymasa da ona bakmak istiyordum.

Bu gerçekten boktan ve kafa karıştırıcıydı. Ayrıca bok gibi bir fikirdi. Ama zaten iyi fikirler pek benim kalemim değildi. Neden şimdi başlayacaktım ki?

Kıpırdandı ve kapalı gözlerine baktım tekrar. Aşağı inmiş yumuşak kirpikler, burnunun üzerine ve elmacıkkemiklerine yayılmış çiller. Vücudunun başka yerlerinde de çil var mıydı acaba?

Aletim kabardı ve şu anki ereksiyonum için sabah vakti psikolojisini suçlayamazdım artık sanırım. Menajerimin kızını becermek istediğim için bu haldeydik.

Sonra ona sokulmak istiyordum. Çillerini takip etmek istiyordum.

Kahretsin. Serbest elimle yüzümü ovuşturdum ve canım ne kadar acısa da katlanıp yerde yatmadığım için kendime kızdım. Bu farkındalıktan daha kötü olmazdı ya.

Kendimi ondan kurtarıp birbirine geçmiş bacaklarımla duygularımı çözmeye çalıştım.

Ama dakikalar sonra duşta sessizce elimi becerirken başarılı olduğumdan pek de emin değildim. Özellikle de seramik küvetin dibine boşalırken dudaklarımdan onun adı döküldüğü göz önüne alındığında.

* * *

"Dönüş uçağında tuvalete gittiğim sırada Summer'ın bana bir bardak süt sipariş ettiğini duymak seni memnun edecektir."

Summer bir homurtu çıkararak elindeki çörekten bir ısırık daha aldı.

Kahvaltı masasının karşısında, Beau kahve kupasının üstünden kıkırdadı. "Summer, benimle evlenir misin?"

Abim şakasına teklif etmişti. Ama mağara adamı beynim şakayı anlamadı. Onun yerine abim ona asılıyormuş gibi geldi ve Summer'ı oradan kaçırıp saklamak istedim. Çünkü Beau'da bende olmayan her şey vardı: Fedakâr, düzenli, güvenilir, düzgün bir adamdı.

Summer için bir tip seçmek zorunda olsam, gözümün önüne Beau gelirdi.

Kendimi pişman olacağım bir şey söylemekten alıkoymak için sıcak kahveyle boğazımı haşladım. Hakkını vereyim, Summer gözlerini devirdi. Bu da acınası bir şekilde kendimi daha iyi hissetmeme neden oldu.

"Beni yaraladın!" Beau dramatik bir şekilde göğsünü tuttu. "En azından bu gece The Railspur'a gelir misin?"

"Senin yakında göreve gitmen gerekmiyor mu?" diye araya girdim.

"Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun küçük kardeş?" Beau bana göz kırpınca, *bir şeyler anlayıp beni kıskanç bir velede dönüştürmeye mi çalışıyor* diye merak ettim.

Summer maskaralıklarımızı görmezden geldi. Aslında yatağı paylaştığımız geceden beri tam bir profesyonellik abidesiydi. Tuhaf, rahat ya da garip değildi, sadece... profesyoneldi.

Geçen hafta boyunca, onun daha az profesyonel olmasını diler olmuştum. Daha gözü kara olmasını.

"Rhett hastanede MRI çektirecek," dedi. "Sonra dörtte akupunktur randevusu var. Ardından telekonferans röportaj verecek. Yani bu gece sanırım olmaz."

"Onsuz da gelebilirsin, biliyorsun değil mi?"

Summer sandalyesini itip kalkarken abime gülümsedi. Yeterince kibar bir gülümsemeydi ama tam gülümsemesi değildi. Tribünlerde bana tezahürat ederken yüzünde gördüğüm gülümseme değildi.

Eskiden beni gıcık eden sırıtıştı tam olarak. Ama artık farklı bir açıdan görüyordum; bunun kibar bir gülümseme olduğunu sanıyordu. Başına pat pat vurmakla eşdeğerdi.

"Gelebilirim," diye katıldı ve dönüp yürümeye başladı.

Gözlerim üzerine yapışan spor taytının içindeki poposuna indi. Kısa olabilirdi, ama lanet olasıca, kızın doğru yerlerinde kıvrımları vardı. Sıkı kaslar. Likra içindeki bir jimnastikçiyi hatırlatıyordu bana.

"Gidelim Rhett. Spor zamanı."

İnleyerek kalktım, hâlâ ağrılarım vardı. Ama itiraf etmeliyim ki Summer'ın bana yaptırdığı bu rutin kötü değildi. Her geçen gün daha iyi hissediyordum. En büyük şikâyetim, bana onun masajlarının yerine profesyonel masaj yapılmasıydı.

Kahvemden kalanları döküp kupamı lavaboda bıraktım. Beau, gözümün önünde bakıcımla flört ettiği için askeri temizlik disiplinini kullanıp onu yıkayabilirdi.

"İyi eğlenceler." Göz kırparak bana bilmiş bir şekilde sırıttı.

Puşt.

Parmağımı ağzıma sokup onun yanından geçerken ıslak orta parmak hareketi çektim. Şaşırtıcı bir şekilde tatmin ediciydi.

* * *

"Burada benimle kalman gerekmiyor, biliyorsun." Omzumla Summer'ın omzunu dürtüp elindeki kuşe kâğıda basılmış dergiye baktım.

"Biliyorum." Tek söylediği bu oldu. Ayrıntı vermedi, başını kaldırıp bakmadı bile. Aslında neredeyse benden bıkmış görünüyordu.

"Gidip Beau'yla takılabilirsin." Bunu yüksek sesle söylemek kabalık olsa da içimdeki kıskanç, abimin onunla flört edişine takmıştı. Beau herkese öyle davranırdı. Ama Summer'a yapınca sinirlerim zıplıyordu.

Dudaklarını birbirine bastırıp dergiye doğru sırıttı. "Biliyorum."

"O zaman neden burada benimle oturuyorsun?"

Başını kaldırdı ve gözlerini gözlerime çevirdi. Radyolojinin bekleme alanında yan yana oturmak aramızda pek mesafe bırakmıyordu, özellikle de etrafımızdaki diğer insanların duyamayacağı şekilde konuşurken. Bir şey söyleyecekmiş gibi dudakları aralandı.

"İşim bu."

Söylediği buydu, ama bu saçmalığı dile getirmeden önce dudaklarını hareket ettirişine dayanarak bana yalan söylüyor gibi gelmişti.

Birkaç kez gözlerini kırpıştırdıktan sonra dergiye döndü, o sahte sırıtış yerli yerindeydi. "Ayrıca buradaki bütün hemşirelere asılmana izin veremem. İyi bir imaj olmaz."

"Ah evet, çünkü ben kontrol edilemeyen bir hayvanım."

Başını yana eğip omuzlarını silkti. "Malum bir ün *var*."

"Geçen birkaç haftada buna dair bir kanıt gördün mü?" Dudakları fazlasıyla cezbedici bir şekilde büzüldü ama karşılık vermedi. "On yıl boyunca hiç değişmeyen veya büyümeyen birini düşünsene."

Gözleri yana kaydı.

"Babam, abilerim, tüm WBRF hayran kitlesi beni hâlâ sınır tanımayan yirmili yaşlarda Dünya Şampiyonu olarak görüyor

gibiler. Ya da ailem açısından, hâlâ dikkat çekmek için her şeyi yapan söz dinlemez bir çocuğum."

Yüzümü astım, devam ederken hayal kırıklığı yükseliyordu. "İşte ben otuzlarında bir adamım ama ne yaparsam yapayım, insanlar bana çocukmuşum gibi davranıyor. Sorumsuzun tekiymişim gibi. Daha da kötüsü, aptalmışım gibi davranıyorlar. Bana düşen de sırıtıp görmezden gelmek oluyor. Neden? Para yüzünden mi? İnsanlar beni böyle mi görmek istiyor? Acayip yorucu bir şey. Tek istediğim, boğalara binmek ve bana *bir şeyler* hissettiren o kafanın peşine düşmek. Tam sekiz saniye boyunca bana kaderim üzerinde kontrol veren o kafa hali. Sanki zamanın kısa bir parçasında odadaki tüm dikkat benim üstümdeymiş gibi. Şimdi de bütün sektörler için bir tür evde beslenen seks sembolü veya seks maskotu haline dönüştüğüm için kitleleri yatıştırayım diye domalmak zorunda mıyım? Asla böyle bir sorumluluk istemedim."

Sözlü taşkınımı bitirdiğimde neredeyse nefes nefeseydim. Summer bana bakakalmıştı; çikolata gözleri irileşmiş, yanakları hafifçe pembeleşmişti. Nefesimi verdiğimde o nefes aldı ve etrafımızdaki hava, kalabalık hastanede sessiz bir koza gibiydi.

O kadar alçak sesle konuştu ki neredeyse kaçıracaktım. "Ben seni o şekilde görmüyorum."

Kalbim göğüskafesime vuracak şekilde atmaya başladı ve gözlerim dolgun kiraz dudaklarına indi. Böylesine basit bir yorum asla bu kadar anlam ifade etmemişti.

"Summer." Tatsız bir ses anı bölünce ikimiz de sanki yapmamamız gereken bir şey yaparken yakalanmışız gibi birbirimizden uzağa sıçradık.

Summer ellerini fitilli kadife ceketinin önüne sürttü. "Winter. Merhaba. Ne hoş bir sürpriz." Şimdiki gülümsemesi kibirli olan değildi, zorlama bir ışıltı taşıyordu ve iki kadına göz atınca nedenini anladım.

"Son zamanlarda seni aile yemeklerinde göremedim." Diğer kadının Summer'a benzer tarafları vardı ama yine de ancak bu

kadar farklı olabilirdi. Porselen bir teni vardı ve soluk sarı saçları geride o kadar sıkı toplanmıştı ki tüm yüzü aynı şekilde gergin görünüyordu. Kurnaz buz gibi gözleri, yüz ifadesiyle benzerdi.

İsimleri yüzünden neredeyse gülecektim. Kış anlamına gelen Winter, buz gibi ve sertti. Yaz anlamındaki Summer ise sıcak ve yumuşaktı.

"Seyahatteydik." Summer başparmağıyla beni işaret etti. "Babam beni yakın zamanda Rhett'le çalıştırmaya başladı."

Mini bir mavi elbisenin üzerine uzun beyaz önlük giymiş olan kadın, kibirli bir gülümsemeyle beni inceledi. Summer'a karşı korumacı hissederek ve ablasının onunla konuşma şeklinden hoşlanmayarak araya girmeye karar verdim.

Ayağa kalkıp boyumu avantajıma kullandım ve Summer'ın dizi bacağıma değdirecek kadar yakınında durup Winter'a doğru elimi uzattım. "Rhett Eaton, tanıştığıma memnun oldum."

Elini elime yerleştirdi, o da soğuktu. Tokalaşması sertti ve gözleri bir anlığına kız kardeşine kaydı. İkisi arasında bir bakışma olduktan sonra Winter neredeyse neşeli göründü. "Doktor Winter Valentine. Summer'ın üvey ablasıyım." Bu tanımlama karşısında Summer yüzünü buruşturdu, ama esas ablasının bir sonraki sözleriyle telaşlanmış gibiydi. "Ve elbette kim olduğunu biliyorum. Senin Wrangler reklam posterin *yıllarca* Summer'ın odasında asılıydı."

Az önce ifşa ettiği şey karşısında aklım durdu.

Summer boğazını temizleyip ablasına pis bir bakış attı, yanaklarından boynuna ve göğsüne kadar uzanan benek benek kırmızılığa rağmen soğukkanlı duruşunu güzel bir şekilde koruyordu.

Daha sonra bu konuda Summer'a işkence edecek miydim? Kesinlikle. Onunla ağız dalaşına girmeyi seviyordum. Kendini gayet iyi savunduğu için ön sevişme gibi bile olabilirdi. Ama şimdi keyfim kaçmıştı. Ablasının ona bilerek acımasız davrandığı belliydi. Onu utandırmaya *çalışıyordu.* Bu da beni, Winter'ın elini artık çok uzun süredir devam eden bir tokalaşmayla tutarken yüzüme acımasız bir gülümseme oturtmaya itti.

Ona göz kırptım. "Görünüşe göre sen de gayet net hatırlıyorsun tatlım."

Sürtük.

Dudakları düz bir çizgi halini alırken elini benden çekti. "Belki bir sonraki aile yemeğinde bize katılabilirsin. Summer için bir hayalin gerçeğe dönüşmesi gibi olacağından eminim." İğneleyici bakışlarını Summer'a çevirdikten sonra neşeyle ekledi. "Pekâlâ, bir hastanın sonuçlarına bakmam gerekiyor. İkinizi de görmek keyifti."

Bunun üzerine gitti. Aynı minyon yapıya ama sert ve ince hatlara –neredeyse ruhu gibi– sahipti ve yürüyerek uzaklaşırken başı havada, neredeyse hiç bozulmamış gibiydi.

"Ufff. Tam bir buz kraliçesi, ha?" diye mırıldandıktan sonra yerime çöktüm.

Summer'dan ufak ve sıkıntılı bir ses çıkınca ondan tarafa döndüm. İki eliyle yüzünü kapatmıştı ve ne yaptığından tam olarak emin olamadım. Ama vücudunun titreme şekline bakarak gülüyor olabilirdi.

Ya da ağlıyordu. İkisinden biri.

"Sen iyi misin?"

"Hayır," dedi hırıltıyla.

"Ablan birinci sınıf bir yelloz olduğu için mi, yoksa ergenlikte kendine zevk verme materyalin olduğumu öğrendiğim için mi saklanıyorsun?"

Ondan boğuk bir, "Aman Tanrım," mırıltısı duyduğumdan emindim.

Parmaklarının arasından bana bakınca kaşlarımı indirip kaldırdım. Tek karşılığı, inleyerek başını plastik sandalyenin arkasına yaslamak olunca kahkaha attım.

"Lütfen bu hiç olmamış gibi yapabilir miyiz?" Avuçları yüzünden sesi boğuk çıkıyordu.

Sırıtarak başımı iki yana salladım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum, bu durumdan mantıksızca keyif alıyordum. "Hiç şansın yok Prenses."

16

Summer

Baba: Bu hafta personel toplantısına gelebilecek misin?
Summer: Hangi gün? Saat kaçta?
Baba: Perşembe birde.
Summer: Evet, Rhett'in çakışan toplantılarından birini iptal etmem gerekebilir.
Baba: Eminim bir randevuyu kendi başına halledebilir. Ona sıkı bir tasma takmışsın gibi.
Summer: Tekrar ediyorum: O köpek değil!

* * *

Bugün esen bir şinuk rüzgârı vardı. Esintinin yanaklarımı soğutacağı zannedilebilirdi ama hava çok yumuşaktı. Rhett taramasını yaptırırken bekleme odasında kendimi toparlamak için yaptığım tüm sıkı çalışma, yüzünde bilmiş bir sırıtışla uzun adımlarla dışarı çıktığı anda çöpe gitmişti.

Kibirli pislik.

Hastanenin ana kapılarından çıkarken gözlerimi ondan kaçırdım. Tuhaf bir durumdu. Gerçekten bok gibi tuhaftı. Ve tam Winter'lık hareketti. Hiçbir zaman bana doğrudan kötü

davranmazdı. Pasif agresif ve hesapçıydı. Winter uzun bir oyun çevirirdi. Babamın ne iş yaptığımdan bahsettiğini ve onun da bu bilgileri beni utandırmak için mükemmel bir an için kaydettiğini görebiliyordum.

Ona sinsi demekten nefret ediyordum, çünkü içimde küçük bir parçam onu gerçekten seviyordu. Ona hayrandı. Keşke bize kendimize has bir ilişki kurma şansı verilseydi. Ama kötü üvey annem oraya el atmıştı ve kukla gibi iplerimizi çekerek aileden ki tüm anlaşmazlıkların kaynağını "ben" olarak göstermekte hiç zorlanmıyordu. Winter'ın benden hoşlanma fırsatı hiç olmamıştı ve ne kadar denersem deneyeyim, ilgilenmiyor gibiydi. Geceleri uykumu kaçıran bir şeydi bu. Onunla bir ilişkim olması için can atıyordum. Ben sadece Kip'in dışında, "ailem" diyebileceğim birinin daha olmasını çok istiyordum.

Rhett ve ailesini bir arada görmek –birbirlerine sürekli sataşmalarına rağmen– kalbimi sızlatıyordu. Bir gün bundan istiyordum.

"Klasörlerinin üstüne isimlerimizi yazıp etrafına kalp de çizdin mi?"

Sessizliği de böyle bozdu işte.

Dudaklarımı ince bir çizgi şeklinde birbirine bastırarak gülmemeye çalıştım. Şakasına gülerek o tatmini yaşatmak istemiyordum ona. Komik olsa da.

"Hayır."

"Peki sen..." Susup sakalını ovuşturdu. "Dergiden yırttığın o sayfayı öptün mü?"

Somurttum. "Yırtmadım. Çok dikkatle kesip çıkardım. Ve şimdi onun üzerinde dart oynamayı dört gözle bekliyorum."

Uluyarak güldükten sonra bana sırıttı, aynı anda hem fazla yakışıklı hem de kendinden memnun görünüyordu. Bu da beni bakışlarımı kaçırıp gülümsememi saklamak durumunda bıraktı. Ama bunu yaptığımda gözlerim, tehlikeyi göze alıp çekme bölgesinde park etmiş McLaren'e takıldı. Plakası beni olduğum yerde durdurdu.

DRKALP.

Ergenken bunun zekice olduğunu düşünmüştüm. Artık kıyas kabul edilemez derecede ezikçe olduğunu düşünüyordum.

"Sen iyi misin?" Rhett elini belime götürüp bana baktı, yüzüne endişe yayılmıştı. "Sadece şaka yapıyordum. Cinsel tacizden beni kovdurmalısın."

"Ben..." Başımı iki yana salladım. "Hayır. Sadece eski sevgilim." Başımla önümüzde, on araba kadar ileride park etmiş aracı işaret ettim.

Bakışlarımı takip etti ve pahalı spor arabayı görünce gözlerini devirdi. "Tabii ki öyle."

Karşılık olarak yutkundum.

"Bu eski sevgiliden hoşlanıyor muyuz?" Parmakları sırtımın alt kısmında nabız gibi atıyordu ve ona yaslandım, Winter'ın pençeleri çıktığında beni korumak için nasıl öne çıktığını unutmamıştım.

"Karışık," diye soludum.

"Nasıl karışık?" Rhett'in sesi, bakışlarımı Rob'un yasadışı park edilmiş arabasından ona çevirmeme neden olan bir keskinliğe bürünmüştü.

"Şöyle karışık, çok ama çok önce aramızdakiler bitti. O hayatına devam etti. Ama ne zaman benim de aynısını yaptığıma dair bir işaret görse, bir şekilde ortaya çıkıveriyor. Mesela televizyonda Pine Lake'te sana başparmaklarımı kaldırdığım bir klip görmüş ve bu, ortalığı kolaçan etmek için geri gelmesine yetti."

Rhett'in başı daha da eğilerek aramızda kalan küçük saygıdeğer boşluğu da kapattı. Gözleri gözlerime kilitlenmişti. Bana her zaman baktığı gibi bakıyordu. İnanılmaz bir yoğunlukla. "O etkinlik televizyonda yayınlanmadı. Bu da senin ne yaptığını anlamak için yollar aradığı ve muhtemelen YouTube'da etkinliklerin çekimlerini araştırdığı anlamına geliyor."

O gece Rob bana yaptığım hareketi gördüğünü söylemişti ama sorgulamamıştım. Ama Rhett haklıydı. Hangi etkinliklerin

yayınlandığını biliyordum -Kip bu konuda çok netti- yani Rob'un o videoya denk gelme ihtimali yoktu. Ama Rhett haklıydı ve bu yalanı yakalayamadığıma inanamıyordum.

"Siktir. Bu... takipçilik." Gözlerimi kırpıştırarak Rhett'e baktım, diğer eliyle dirseğimi kavrayıp beni kendine çevirdi.

"Belki ona takip edeceği bir şeyler vermeliyiz. Sence o şu an arabada mı?" Önümdeki kuvvetli adam öyle bir sırıtıyordu ki tüm vücudum ürperdi. "Dergi sayfalarını öpmek yerine gerçeğini deneyebilirsin."

"Sen bir aptalsın," diye mırıldandım ama geri çekilmedim de.

Bunu yapacak mıydım? Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki etrafımdaki sesleri maskeledi. Tüm duyabildiğim, kulaklarımda çağlayan nabzımın sıkıcı sesiydi.

"Ya biri görürse? Ya bu yayınlanırsa?"

Rhett'in uyluğu benimkine bastırırken belimdeki eli kotuma doğru kaydı, parmakları kalça kemiklerimin hemen arkasındaki noktayı acıtacak şekilde sıkıyordu.

Yaklaştı, dağınık saçları etrafımızda uçuşurken kokusu beni çevreledi. Aramızdaki hava uğuldadı ve sakalının pürüzlü yüzeyini dudaklarımda, vücudumda nasıl hissedebileceğini merak ederek ağzına baktım.

Hiç Rhett gibi bir adam tarafından öpülmemiştim.

"Biliyor musun Prenses," dedi hırıltılı bir sesle, olduğum kişi yüzünden benimle dalga geçmek için doğan o lakaptan nefret etmem gerekiyordu, ama birdenbire içime işleyen bir şey haline geldi. Övgü gibi. Tapınma gibi. "Sen söz konusu olunca insanların ne düşündüğünü gerçekten pek önemsemediğimi fark etmeye başladım."

Bu sözler beni dut yemiş bülbüle döndürdü ve bir an insanların ne düşündüğünü umursamadığım bir dünya hayal ettim. Etrafımdaki herkesi memnun etmek için aralıksız çalışmadığım bir dünya. Sürekli kendini belli eden, bir yük olarak doğmuş olmayı telafi etme ihtiyacının olmadığı bir dünya. Böyle bir

özgürlük nasıl hissettirirdi? Olabilecek her tür felaket için endişelenmeden istediğim bir şeyi yapmak.

Rhett'in fevri tavırları ve haşin görünüşüyle ilgili bir şey, bir an için anı kucaklamak istememe neden oldu. Böyle bir anı hak ediyordum.

Güçlükle yutkundum ve bir kez başımı sallayıp parlak kehribar gözlerinde kayboldum. Dirseğimdeki el yukarı kayınca tüylerim diken diken oldu. Aynı el omzumun üzerinden süzülüp köprücükkemiğimde gezinirken ve boğazımdan yukarı kayarken, yüzüğünün soğuk metali tenime sürtünüyordu.

Alev almıştım.

Ellerini üzerimde hayal ettiğim anların hiçbirinde vücudumun *böyle* tepki vereceğini düşünmemiştim.

Dudakları aşağı inerek kıl payı bir aralık kaldığında ve parmak boğumları elmacıkkemiğimi sıyırdığında, Rob'un arabasının sürücü kapısının açıldığını göz ucuyla fark ettim. Ve hemen, "Tamam," diye fısıldadım. "Ama hiçbir anlamı yok."

Cevap olarak Rhett homurdandı ve dudaklarını dudaklarıma dokundurdu. Bana dokunan her sakallı nokta cildime dönen, dans eden bir kıvılcım gönderiyormuş gibi, karıncalanmalar elektrik gibi fırlıyordu. Her sinir ucunu yakıp geçiyordu.

Elleri bedenimi sahiplendi. Kafamı çok hassas bir şekilde kavrayıp beni çok dikkatli bir şekilde öperken, neredeyse agresif bir şekilde kendine doğru çekti. Beni ateşe veriyordu. Beni yakıyordu. Ben de onun sıcaklığının tadını çıkardım.

Dudakları geri gelip bu defa daha sıkı bastırdığında hastanenin etrafımızda dönen uğultusu azaldı. İnsanlar, sirenler, Rob'un varlığı... Rhett'in öpüşüne karşılık verirken hepsi yoldaki toz gibi uçup gitti.

Yapmamalıydım. Cidden bu adamı öpmemeliydim. Bu *müşteriyi*. Kesinlikle öpücüğüne karşılık vermemeliydim. Ama sorumluluk sahibi olmak bazen yorucu oluyordu, özellikle de Rhett Eaton gibi karşı konulmaz birinin yüzüne büründüğünde.

Dilimi ağzına sokan bendim. Eli aşağı kayarak popoma yerleşip beni pantolonundaki çelik gibi sert çıkıntıya bastırırken ona yaklaşan bendim. Beni daha sıkı bastırdığında inleyen bendim.

Bunu ona *benim* yaptığımı bilmek beni çılgına çevirdi. İhtimal dışı görünüyordu. *Biz* ihtimal dışı görünüyorduk.

Ama burada bir bağ olduğunu inkâr etmek için geri zekâlı olmam gerekiyordu. Ağız dalaşı. Şakalar. Lanet olası ergenlik aşkı.

Başparmağı boynumdan aşağı inerken ipeksi dili benimkiyle buluştu. Onu çok iyi kullanıyordu. Dizlerimin bağını çözmüştü. Aniden onu daha yakınımda istedim; *daha fazlasını* istiyordum.

Bacaklarımı birbirine bastırdığımda merkezimin kasıldığını hissedince, vücudumun da bunu istediğini fark ettim. Ve bu bir sorundu. Çünkü hâlâ bu adamla geçirmem gereken haftalar vardı. Bu adamla *yalnız* başıma. Bu da tüm bunların durması gerektiği anlamına geliyordu.

Nefes nefese geri çekildim. Ellerim yumruk halindeydi, gömleğinin önünü avuçlamıştım ve kalçalarımız hâlâ hastanenin ana girişine hiç de uygun olmayan bir şekilde aynı hizadaydı.

Rhett de nefes nefeseydi, o da gözlerini bana dikmişti.

Bakışları benden ileri kaydı ve gözlerini henüz kaçırmasını istemeyerek ben de bakışlarını takip ettim. Rob'un altın sarısı saçlarının hızla arabasına doğru kaydığını görmek için tam zamanında bakmıştık. Kapısının çarpma sesi beni yerimden sıçrattı. Sonra tekrar Rhett'e baktım; çenesini, kemiği neredeyse dışarı fırlayacak kadar sertçe sıkmıştı.

"Şey... Sanırım işe yaradı." Rhett'in kaya gibi sert vücudundan uzaklaşırken sesim nefes nefese ve yumuşak çıkmıştı, rüzgâr sanki öpüştüğümüzde ortaya çıkan tüm duyguları alıp götürüyormuş gibi aramızda esiyordu.

Keşke kafa karışıklığımı da alıp götürseydi.

Tekrar yürümeye başladık, hayatımın en akıl uçurucu öpücüğünden sonra dik durmaya çalışıyordum. *Sahte öpücük.*

Bu konuda konuşacak mıyız, diye merak ediyordum ama Rhett sadece kot pantolonunu düzeltti ve sohbeti daha güvenli alanlara geri döndürmeyi denedi. Yani benimle alay etmeye.

"Hastanede tıkılıp kaldığında düğünümüzü planladın mı? Ya da gerdek gecemizi? Bunu dinlemek hoşuma gider."

Sırıtarak kasıklarına baktım. O çıkıntıyı orada görmekten gizlice keyif alıyordum. "Bahse varım gider."

Serçeparmağı şefkatle benimkine dolandıktan sonra elini belime götürdü, güvenli bir şekilde yol boyunca bana rehberlik ederken göğsümün hızla çarpmasına neden oluyordu.

O şaka yapıyordu. Ama onunla bir gerdek gecesi hayal etmiştim. Çok uzun zaman önce.

Yıllardır yapmadığım bir şeydi.

Ama bu gece yapabilirdim.

* * *

"Bana ondan bahset," dedi Rhett yan koltuktan, ben boş yola gereğinden fazla odaklanmışken.

"Ne?" Ona şüpheli bir bakış attım, neden bahsettiğini bilmiyormuşum gibi davranıyordum.

"Doktor Denyo."

Dilim dudaklarımdan dışarı fırlayıp, parmak boğumlarım direksiyonun üzerinde bembeyaz olurken boğazımdan bir kahkaha yükseldi. "O bir denyo değil."

"Gerçekçi ol. Özel plakasını gördüm. Sırrı resmen ortada."

Gülümsedim. "Tamam, bu *kötü*."

"Kötü mü? Kötüden de kötü. Bahse varım sütlü içecekleri de seviyordur."

Gülerek başımı iki yana salladım.

"Neden ayrıldınız?"

"Ona ayrılık denilir mi, emin değilim. Senin düşünüyor olabileceğin şekilde birlikte değildik." Olayları kafamda evirip

çevirirken üst dişlerimle altdudağımı sıkıştırdım. Bunu sadece Willa'ya anlatmıştım ve konuyu Rhett'e açmak korkutucuydu.

"Biz... siktir. Bilmiyorum. Bunu en iyi arkadaşımdan başkasına anlatmadım."

"Yani Kip onunla tanışmadı mı?" Yüzünde bariz bir merak vardı.

"Şey. Hayır. Tanıştı."

"Summer, bu bir Christopher Nolan filmi değil. Kafamın bu kadar karışmasını hak etmiyorum, hele ki sana hayatının en iyi öpücüğünü..."

"Benim doktorumdu," diye yumurtladım.

Rhett donakaldı, tüm şakacı tavrı uçup gitmişti. Tekerlerin altında eziliyordu herhalde. "Aile doktoru gibi mi?"

"Hayır. Kalp ve damar cerrahı. Ergenlikte girdiğim kalp ameliyatını o yaptı."

Başı koltuğun arkalığına düştü. "Yüce Tanrım. Yani... az önce sen *ergen* mi dedin?"

"Ben reşit olana kadar hiçbir şey olmadı. Yaptığımız tek şey genellikle gizlice dolaşmaktı," diye ona bakarak aceleyle ekledim, çünkü aklından geçenleri anlayabiliyordum.

"Summer." İnleyerek elini yüzüne kapattı. "Bu, durumu daha iyi yapmıyor."

"Biliyorum," diye cevapladım sessizce.

"Biri onu rapor etmeli. Doktorlar ergen hastalarıyla çıkamaz." Ses tonu keskindi.

Gözlerim kocaman oldu. Bunu büyütmek istemiyordum. Hepsini ait olduğu yerde, geçmişte bırakmak istiyordum. Rob'dan nefret etmiyordum, sadece onu aşmak istiyordum. "Lütfen, *lütfen* bir şey söyleme. Sana bir şey söylememem gerekirdi. Ben sadece... kendimi açıklıyordum sanırım."

Rhett hırıltılı bir nefes verdi. "Bana bir açıklama borçlu değilsin. Kendini açıklaması gereken o." Camdan dışarı baktı ve başını iki yana sallayarak mırıldandı, "Seni televizyonda görmüş, kıçıma anlatsın."

Bir bakış daha attım, bu defa neredeyse gergindim. Ellerim direksiyonda kıvrıldı. "Bilmiyorum. İnsanları memnun etme çabası sanırım. Rob'la aramızdaki şey karışıktı. Sanırım hâlâ öyle. Yani mantıken ilişkimizin rezil bir şey olduğunu biliyordum. Ama o benim hayatımı kurtardı. Ondan önce çok hastaydım ve beni iyileştirdi. Ve bu ikisini birbirinden ayırmak imkânsız."

Rhett homurdandı. Bahse varım, ailevi ilişkilerimin çoğu ona göre berbat şekilde karışıktı.

"Sen çok daha iyisini hak ediyorsun Summer. Sanki kendini her zaman gülümsemeye ve mutlu olmaya zorlamakla o kadar meşgulsün ki, ne zaman sinirlenmeye hakkın olduğunu bile anlamıyorsun."

Sözleri beni sessizliğe sürükledi, umutsuzca karşılık olarak yeterli bir şey aradım. "Bugün bana arka çıktığın için teşekkürler. Ablama karşı. Ve şey için de..." Bir elimi direksiyondan çekip neredeyse spastik bir şekilde salladım.

"Öpücük?" diye önerdi.

"Evet o. Bundan sonra profesyonel olarak çalışmaya geri dönebileceğimiz için minnettarım."

Rhett bana tek kaşını kaldırdı ve bakışlarımı ondan kaçırıp dudaklarımı yalayarak yutkunmamı izledi.

"Ve Rob hakkındaki sırrımı sakladığın için teşekkürler."

Rhett'in verdiği tek karşılık dişlerini sıkmak oldu.

17

Rhett

Summer: Ben personel toplantısındayken lütfen aptalca bir şey yapma. Bir gün için düzgün davranacağına güveniyorum.
Rhett: Kahretsin Prenses. Bilemedim. Sensiz kafayı yiyebilirim.
Summer: Diktir oradan.
Summer: Diktir
Summer: *Diktir
Summer: SİKTİR. Aaah. Telefonum bu kelimeyi neden öğrenemiyor be? Akşam yemeğinde dönmüş olurum.
Rhett: İğne iplik hazır.

* * *

"Bu çok kötü bir fikir." Biz otlakta ilerlerken, Cade al kısrağının sırtında düpedüz cani gibi görünüyordu.

"Mümkün değil." Öte yandan Beau keyifli görünüyordu. "Bu eğlenceli. Eski günlerdeki gibi."

"Ne kadar eski günler? Ergenlik mi?"

"Evet. Aynen." Beau onu işaret etti. "Ailemiz Jansen'larla kavga etmek üzerine kuruludur. Hatfield ve McCoy'lar* gibiyiz."

* Aralarındaki kan davası 19. yüzyıla dayanan iki düşman aile. (ç.n.)

Cade bir homurtu çıkardı. "Hatfield ve McCoy'lar gibi değiliz."

"Daha çok Kaptan Amerika, Ebenezer Scrooge** gibi bir durum ve ben *Tombstone* filmindeki silahlarını gerçekten iyi döndürebilen havalı adamım," diye cevap verdim.

"O lanet saçlarla daha çok Fabio*** gibisin," diye homurdandı Beau. "Ve ben de Kaptan Kanada'yım, sağ olun var olun. Ah!" Beau bacağını eyere vurdu. "Hayır, hayır, hayır, ben *Top Gun*'daki Maverick'im."

"Peki ben ne bok yemeye Ebenezer Scrooge oluyorum?" diye homurdandı Cade, şapkasının altından.

Beau'yla birbirimize bir an baktık ve bu, kahkahalara boğulmamıza yetti.

"Cidden mi?" diye terslendi Cade, başını iki yana sallayarak. "Eğer siz de hayatınızı sizin gibi iki hödükten sorumlu olarak geçirseydiniz ve başınızda bir de amcalarına benzeyen bir velet olsaydı, siz de huysuz olurdunuz."

Bu beni biraz kendime getirdi. Cade'in omuzlarında dünyanın yükü olduğunu biliyordum. Son yıllarda onu daha iyi anlamaya başlamıştım. Ben, iki abimin arasında bir yerdeydim. Bazen Cade gibi sessiz ve huysuz olabiliyordum, ama Beau gibi şakacı ve gözü kara olduğum zamanlar da vardı.

Sorun, Beau'nun öz farkındalık eksikliğiydi. O tamamen tehlike, eğlence ve hayatı dolu dolu yaşamakla ilgiliydi. Hiçbir şey iz bırakmıyormuş gibi görünen, bahtsız ortanca çocuktu. Bir çeşit teflon tava gibi. Ya da en azından öyle görünüyordu.

Bir parçası olduğu birim son derece gizliydi, bu da onun nerede olduğunu veya ne yaptığını asla bilemediğimiz anlamına geliyordu.

Ama hepimiz becerikliydik.

** Ebenezer Scrooge, Charles Dickens'ın 1843 yılı romanı *Bir Noel Şarkısı*'nın ana karakteridir. Romanın başında Scrooge, Noel'i küçümseyen soğuk kalpli ve cimri biri olarak tarif edilir. (ç.n.)

*** Fabio Lanzoni, İtalyan-Amerkalı aktör. (ç.n.)

Ve sanırım bu yüzden buradaydık, birlikte arazimize gidiyorduk. Cade, Jansen'ların traktörlerini ve toprak işleme makinelerini *–yine–* arazimize park ettiğinden bahsettiğinde, Beau ancak onun olgunluk seviyesindeki birinin yapabileceği bir plan yapmıştı.

Sanırım ona katılacak kadar gıcık olmuştum. Öpüşmemizden bu yana geçen günlerde Summer, biraz temkinli de olsa tamamen profesyonel olmaya devam ediyordu. Sanki artık onun bir sırrını öğrendiğim için damarıma basmaktan çekiniyormuş gibi.

Spor salonuna gittiğimizde bana o kadar yüklenmiyordu. Önceden, hayal edebileceği en zor sırt egzersizleri yaptırmaktan zevk alırdı. Denge topunun üzerinde tek ayak üzerinde dururken bana top atmak gibi. Ne zaman tökezlesem, o gülerdi. Ama şimdi bana cesaret verici sözler söylüyordu. Ve bu çok tuhaftı. Nefret etmiştim. Onun canımı sıkması hoşuma gitmeye başlamıştı. Keskin küçük darbeleri.

Onunla böyle etkileşimlere bayılıyordum.

Ve işte buradaydım, eski alışkanlıklara dönmüştüm. Yapmamam gerektiğini bildiğim bir şeyi yapıyordum, çünkü sanırım baskıyı azaltıyordu. Kabul etmeyi reddettiğim şey, yakalanma riskinin aynı zamanda dikkat çekme şansını da beraberinde getirdiğiydi.

Negatif dikkat. Şu anda şehirde babasıyla buluşan Summer'ın dikkati. Ve kendisi bu yaptığımı öğrendiğinde çıldıracaktı.

Ama Summer'dan gelen negatif dikkat bile ödül gibiydi. Beni azarlamak isterse ona izin verecektim. Yanaklarının kızarışı, altdudağının çıkıntı yapması, gözlerini devirişi hoşuma gidiyordu.

Gözlerini, kirpiklerini aşağı indirerek başka şekillerde de devirtmek istiyordum. Bacaklarının arasından manzara muhteşem olurdu, bunu biliyordum.

Tepeyi tırmanırken ereksiyonumdan kurtulmalıydım. Eğer kardeşlerim bunu görürse boku yerdim.

"Gördünüz mü?" Cade çenesini sıkarak mavi traktörün park edildiği yeri başıyla işaret etti. Önemli miydi? Muhtemelen değildi. Ama yine de buradaydık. "Yıllardır süren bunca boktan

sonra dururlar sanıyor insan. Pisliğine yaptıklarını biliyorum. Bunların çoğu çöp."

Jansen'ların kasabada iyi bir itibarı yoktu, hiç olmamıştı. Bir sorun varsa, Jansen çocuklarından birinin başının altından çıkardı. Polis arabasının arka koltuğunda götürülmeler, uyuşturucu satışı, kaçakçılık, aklınıza ne gelirse. Gerçekten o kadar korkutucu olduklarını sanmıyordum ama daha çok... şey, Cade'in dediği gibi; çöplerdi.

Biz arazimizde otururduk, onlar arazilerinde otururdu. Tartışmanın çıktığı yer, Beau'nun evini yaptığı derenin yakınında bir bölgeydi. Beau orada balık avına çıkmayı severdi ve bu şerefsizleri onlara ait olmayan yerde balık avladıkları için arazimizden iki kez kovmak zorunda kalmıştı.

Jansen'larla ilgili şakalarımın çoğu, kümeslerini açmakla ya da gizlice dolaşmak ve saman balyalarının ipini kesmekle sınırlıydı. Benzin depolarına bir kez şeker koymuş muydum? Asla söylemem.

Temel olarak bir çiftlik çocuğunun rahatsız edici davranışlarıydı işte.

"Bailey o kadar da kötü değil," diye söze karıştı Beau.

"Evet, Bailey'ye üzülüyorum," diyerek ona katıldım. Sessiz bir kızdı. Barda gece vardiyasında çalışır ve başını yerde tutardı. Küçük bir kasabadaki suçlu girişimcilerin küçük kardeşi olmak, onun için zor olmalıydı.

Cade homurdandı. Bailey'e karşı bir zaafı olduğunu biliyordum. Bir küçük kız kardeş söz konusu olduğunda, üçümüzün de göğsünde kendine yer edinen bir şey vardı.

"Pekâlâ beyler." Beau sırıtarak eyer çantasını açtı ve içinden bir rulo tuvalet kâğıdı çıkarıp kaldırdı. "İşe koyulalım!"

Cade gerçekten kıkırdadı ve ayağını atının üzerinden atıp yere indi. "Yapalım bakalım."

Ben de uyum sağlayarak kendi rulolarımı çıkardım, sırıtışımı ve içimde yükselen çocuksu neşeyi bastırmaya çalışıyordum.

Benim yaşımda, komşunun traktörünü tuvalet kâğıdıyla paket etmek insanı neşelendirmemeliydi.

Ama işte buradaydık.

Tekerleri hallettik. Çeki demirini de. Beau altına girip aksları halletti. Cade öndeki kepçeye bağlı pistonlara el attı. Üçümüz olunca, o lanet şeyi kaplamak pek zaman almadı.

Geri çekilerek emeğimize hayranlıkla baktık, otuz iki diş sırıtıyorduk. Çocukça şakalarında birleşen üç Eaton çocuğu. İyi hissettiriyordu. *Normal* hissettiriyordu. Beklentilerin ezilmesi yoktu. Sponsorlar, hayranlar veya skorlar hakkında endişelenmenize gerek yoktu.

Arkada atlarımız homurdandı ve kendimi inanılmaz derecede... huzurlu hissettim.

"Gitmeden önce içeri gireceğim," diye duyurdum.

"Evet. Evet. Pedalları filan hallet," diye hatırladı Beau, Cade orada durmuş başını iki yana sallıyordu.

"Sana hiç yetmiyor, değil mi Rhett? Hep daha fazlasını arıyorsun." Bu sözlerin gerçekliğinden kaçarak, güneş gökyüzünde alçalırken başımı eğdim ve elimde tuvalet kâğıdı, kuru otların üzerinden ağır adımlarla traktöre doğru ilerledim.

Kapıyı çekip hızla içeri girdim ve hemen direksiyonu kapladım. Pedallarla ilgilenmek için eğildiğimde bir gürültü duydum.

"Hey! Ne oluyor lan?"

"Ah, siktir!" O derin homurtu sadece Cade olabilirdi.

Hemen kalkmadım. İki büklüm durup göğüs panelinin üzerinden araziye gizlice baktım. Sığ bir hendeğin karşı tarafında durmuş pancar gibi kırmızı görünen, bağıran ve el kol hareketi yapan iki Jansen çocuğu vardı.

Sonra kardeşlerime baktım. Lanet ödlekler, kahkahalar atarak atlarına atlıyorlardı.

Diğer ikisi onlara doğru koşunca atımı ürküttüler. Birkaç dakika içinde, kardeşlerim ve *benim* atım giderken bağırarak ve gülerek kırlarda uçarcasına kaçıyorlardı.

Beau'nun omzunun üzerinden dönüp üç parmağını selam verircesine kaldırdığını görünce gülmeden edemedim ve ardından, "Şans sonsuza dek seninle olsun!" diye bağırdı.

Adi şerefsiz.

Jansen'lar peşlerine düştü, ama yaya oldukları düşünülünce bu aptalcaydı.

Seçeneklerimi değerlendirdim. Traktörden inip koşarak uzaklaşmayı deneyebilir ya da burada kalıp bu pisliği hemen temizlemeyecek kadar tembel olmalarını umabilirdim.

En büyük olanın uzun bir bira kutusundan yudum aldığını gördüğümde, eğilmeyi tercih ettim. Ben bir iki bira yuvarlamış olsam, bu pisliği sabaha kadar bırakırdım.

"O Eaton şerefsizlerinden nefret ediyorum." Lance Jansen bir taşı tekmeledi.

"Traktörü çekmemiz gerekir mi?" diye sordu daha genç olan. Adını hatırlayamıyordum. Lance benim dönem olduğuna göre, o benden küçüktü.

"Yok. Siktir et. Artık her gün buraya park edeceğim. Onları sinir ettiğini bilmek bana yeter."

Başımı eğdim. Hakkı vardı. Bir şey söyleyeceğimden değil. Gevezelikleri bitene kadar saklandım ve gittiklerinden emin olunca iç tarafı da elden geçirdim.

Ve *gerçekten iyi* iş çıkardım. Yani, o pisliği baştan aşağı örtmüştüm. Sonra dışarı atlayıp tepeyi aştım, ara sıra o köylü orospu çocuklarının geri gelip peşime düşmediğinden emin olmak için omzumun üzerinden kontrol ediyordum. Akıllı biri, üç at ve sadece iki kişi olduğunu fark ederdi.

Ama Lance ve kardeşi o gruba dahil değildi.

Havada bahar vardı ve yürümek beni kızdırmadı bile. Bu hafta sonu olacak binişlerim hakkındaki düşüncelerimde kayboldum. Yarın gidiyorduk ve kafamı oyuna vermem gerekiyordu. Omzum çok kötü değildi ama harika da değildi, tarama sonuçlarının ameliyat olmam gerektiğini söylediğini düşünürsek bu mantıklıydı.

Bu son Dünya Şampiyonası'nı kemerime ekleyene kadar dikkate almayacağım bir şeydi. Doktor, hemen ameliyat olmayı reddetmemden nefret etmişti. Dudaklarını sımsıkı birbirine bastırmasına bakılırsa, Summer'ın da bundan pek hoşlandığını sanmıyordum. Ama en azından bu konuda beni azarlamamıştı.

O beni anlıyordu.

Başından geçen her şeye rağmen başarma dürtümü anlıyordu. Sebat etmeyi. İçinde bulunduğum durumun kurbanı olmamayı. Ve beni vazgeçirmeye çalışmak yerine, bana çocukmuşum gibi davranmayı bırakması için doktoru terslemişti.

Sesi sert, iğneleyici ve...

"Rhett Eaton. Ne. Halt. Ediyorsun. Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Kulak tırmalayıcıydı. Bunun gibi işte. Tam zamanında kafamı kaldırınca, onu dökümlü beyaz bir elbise ve yılan derisi çizmelerle atımın üzerinde gördüm.

Eğer yüzünde biraz daha az "*Seni geberteceğim*" ve biraz daha "*Lütfen becer beni*" ifadesi olsaydı, sırf ona bakarak sertleşirdim.

"Eve yürüyorum," dedim göz kırparak. Bundan nefret ettiğini fark ettim. Göz kırpılmasından. Onu gıcık etme listemin bir köşesine hemen ekledim.

Bana dik dik baktı. "Şu..." Traktörü işaret etti.

"Ah. O... Sadece abilerimle biraz stres attık."

Atı önümde durdururken altındaki hayvanla beraber vücudu sallandı. "Bu..." Tekrar işaret etti. "...otuzlarındaki üç adamın stres atma yöntemi mi? Neden sen de normal bir erkek salaklığı yapıp, toka tavşanları becermeye çalışarak beni peşinden koşturmuyorsun?"

Çıkışı karşısında biraz şaşırarak ona bakakaldım. "Gerçekten bunu mu tercih ederdin?"

Çenesini kaldırdığında altdudağı sarktı. Bana dik dik bakarken gırtlağının hareket edişini izledim, ama aramızda uzayan saniyelere rağmen hiçbir şey söylemedi.

Nihayetinde omuz silkip bakışlarımı indirdim. "Daha çok nostaljik bir şeydi. Eminim yakın zamanda Beau göreve gider. İkimiz de mesleklerimizi icra ederken, bunun ne zaman suç teşkil edecek fesatlığa son kez kalkışmamız olduğunu asla bilemeyiz."

Bunun üzerine gözlerini kırpıştırdı. İkimizin de hayatımızı riske attığımız mesleklerde olduğumuzu hiç düşünmemiş gibiydi. Ve sonra, bana üzengiyi uzatmak için bir bacağını kaldırırken atın eyerin arkasındaki geniş sırtına hafifçe vurdu. "Atla, seni koca aptal."

"Beni atının terkisine mi atıyorsun Prenses?" Çizmemi üzengiye yerleştirip biraz tuhaf bir şekilde kendimi yukarı çektim.

"Sana uyarsa," diye homurdandı, atı ileriye yönlendirirken.

Belinden tutmak yerine kollarımı onun minyon bedenin her iki yanından geçirip ellerimi ellerinin üzerine yerleştirdim. "Ben hallederim."

Bir an için elleri kasıldı, sanki bırakmak istemiyordu; ya dizginleri ya kontrolü ya da uzuvlarındaki gerilimi.

Ama sonra iç çekti ve ikimiz de atın salınan yürüyüşüyle sallanırken vücuduma dayalı vücudunun gevşediğini hissettim. Üstüne bindiğimiz zavallı at gibi o da nefes nefeseydi.

"Ne yaptın? Dörtnala savaşa mı geldin?"

"Önce abilerini payladım. Ama evet, ne tür bir belaya bulaştığını bilmiyordum. Yardıma ihtiyacın olabilirdi."

Bana yardım etmeye koşturmuştu. Yanımda olmak için.

Parmakları eyerin çıkıntısını kavradı, kürekkemikleri göğsüme sürtünüyordu. Ve kendime engel olamadım. Dizginleri bir elime alıp diğer elimi ön tarafına kaydırdım. Parmaklarımı göğüskafesinin üzerinde genişçe açtım.

"O nasıl geçti?" diye sordum alçak sesle, onu bir ürperti sararken vücudunun titrediğini hissettim.

Summer boğazını temizledi. "Şey, Cade kollarını göğsünde kavuşturup bana dik dik bakmakla yetindi. Beau tekme yemiş yavru köpeğe benziyordu. Babanla Luke o kadar çok güldüler ki donlarına işemiş olabilirler."

Göğsümden bir kahkaha yükselirken onun da göğsüme doğru yaslandığını hissettim, bir başka yokuşu tırmanırken sırtı tam olarak bana yaslanmıştı. Onu kollarımda tutmak gerçekten çok iyi bir histi. Benimle rahattı ve buna bayılıyordum.

Hiç düşünmeden başparmağım belinde nazik bir daire çizerek hareket etmeye başladı. İnce pamuklu kumaşın üstünden sutyeninin alt dikişine kadar ovalıyordum. "Ata binebildiğin konusunda yalan söylemiyormuşsun sanırım."

Buna verdiği karşılık, öne uzanıp parmaklarını dizginleri tutan parmaklarımın üzerinde gezdirmek oldu. Ani cesaretine şaşırarak derin bir nefes aldım. Parmaklarının narin uçları parmağımdaki gümüş yüzüğü takip ederken, dokunuşu saf bir sıcaklıktı. Ama az önce içinde bulunduğu hipnoz hali gözlerimin önünde uçup gitti ve elini geri çekti.

Biraz daha dik oturdu, giderek kendini uzaklaştırıyordu.

"Pardon. Tabii ki hayır. Kalp problemlerim kötüleşmeden önce gayet iyiydim. En iyi arkadaşım Willa'yla öyle tanıştık. Ayrıca bu yüzden, bu elbiseyle ata binmenin bacaklarımı bok gibi acıtacağını bilmem gerekirdi." Eyerde kıpırdandı.

Öne eğilip kulağına doğru, "Pekâlâ, kahramanlığın beni etkiledi," diye fısıldadım ve bu bana kaburgalarıma bir dirsek darbesi kazandırdı.

"Salaklığın da beni etkiledi. Yakayı ele verseydin, *benim* başım derde girerdi. İnsanları hayal kırıklığına uğratmış olurdum."

"Sürekli herkesi memnun etmek için yaşamaktan hiç yorulmaz mısın? Hiç sıkıcı olmuyor mu?" diye şaka yaparken, kulakmemesine hafifçe burnumu sürttüm ama Summer'ın gerilmesine bakılacak olursa şakayı anlamamıştı.

"Bırak beni, ineceğim!" Kollarına dayalı kollarımdan birini itti.

"Ne?"

"Bırak. Beni. İneceğim."

"Summer, ben öyle demek istemedim..."

"Ne demek istediğini biliyorum. Ve bu da *senin* isteklerin ve *sana* iyi gelen şeylerin ötesinde sorumluluktan hiç anlamadığının bir başka kanıtı."

Kolumu geri çektim, o da bacağını atın aşağı eğik boynunun üzerinden sallayıp kolayca indi. Giderken bir an için onun ten rengi dantel iç çamaşırını bile gördüm, ama bakışlarımı hemen başka tarafa çevirdim. Açıkça kızgındı ve hızla uzaklaşmaya çalışırken kızı süzmek centilmenliğe yakışmazdı.

"Summer, bekle!"

Beni durdurmak için elini kaldırdı. "Lütfen. Bırak yürüyeyim. Benim için önemli bir an. Zihnimi netleştirmem gerek. Yalnız kalmak istiyorum."

"Ben..."

Başını iki yana salladı ve gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Rhett. Lütfen. *Yalnız* kalmak istiyorum."

Sesindeki titremeyi kaçırmamıştım ve her ne kadar burada kalıp onu ata bindirmek ve daha iyi hissetmesi için gücüm dahilindeki her şeyi yapmak istesem de, yapmadım.

Çünkü ben bir *centilmendim*. Hoşuma gitmese de onun isteklerine saygı gösterecektim. Belli ki hassas bir noktaya basmıştım. Dolayısıyla atımı tırısa kaldırdım ve yanından geçerken şapkamın kenarına dokunarak ona sıradan bir selam verdim.

Sonraki birkaç dakika boyunca *bu da neydi* diye düşündüm. O sözlerle nereye dokunmuştum? Onu anında tetikleyen bir şeydi, orası kesin.

Çiftliğe döndüğümde abilerim ortalıkta yoktu. Yaralarını sarmak üzere bir yerlere çekilmişlerdi, bu ise yüzüme bir gülümseme oturttu. Keşke Summer onlara fırça çekerken burada olsaydım. Korumacı yönü çok güçlüydü. İnsanları memnun etmeye ne kadar uğraşıyor olsa da, bir de böyle saldırganlık huyu vardı. Korumacılık huyu.

Ve resmen buna aklım gidiyordu.

İğdiş edilmiş atımı çözdüm, onu hızlıca bir tımarladım ve omzuna sert bir şekilde vurarak geri döndürdüm. Sonra ana

avluyla birleşen kapıya geri dönüp bir çit direğine yaslandım ve Summer'ı beklemeye koyuldum.

Sonunda görüş alanına girdiğinde, nefesim ciğerlerimde kaldı. Beline sımsıkı sarılmış etekleri dalgalanan beyaz bir elbise ve uzun çizmeleri içinde tam seyirlikti. Bronzlaşmış bacaklar, etekteki yırtmaçtan hafifçe kendini belli ediyordu. Küçük elleri iki yanında kıvrılmış, yere bakıyor ve kendi kendine mırıldanıyordu, koyu renkli bukleler yüzünde uçuşuyordu.

Sanki kendiyle tartışıyor gibiydi. Çok sevimli bir şekilde öfkeli görünüyordu ve ağzımın bir kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı.

"Rhett, şu an seninle ağız dalaşına girecek ruh halinde değilim," dedi başını kaldırıp beni onu izlerken yakalayınca.

"Tamam. Makul. Kendinle girdiğin ağız dalaşında harika iş çıkarıyorsun gibi görünüyor."

Dudakları aralandı ama hiç ses çıkmadı. Lanet olası dikkat dağıtıyordu. O bana doğru gelirken, burada çit direğine yaslanmış öylece durmamı sağlayacak kadar dikkatimi dağıtıyordu.

Derin bir iç çekerken omuzları düştü. "Şunu kesebilir misin? Lütfen."

"Neden?" Kollarımı uzatıp en üstteki tahtayı tuttum, çünkü tutacak bir şey olmazsa onu yakalayabilirdim. Ve şu anda ihtiyacı olan şey bu değildi.

Ellerini saçlarının arasından geçirdi, yumruklarının arasına alıp çekti. Tedirgin görünüyordu ama aynı zamanda yenilmiş bir hali vardı.

"Ben sadece... Ben iyi bir iş çıkarmaya çalışıyorum. Kimseyi hayal kırıklığına uğratmamak için çok çabalıyorum. Babamı. İşini. Seni. Bu çok fazla sorumluluk ve ben bu işin içine kafa üstü fırlatıldım gibi bir şey."

Sesindeki çatlama ve bedenindeki bitkinlik şimdi dikkatimi çekmişti. Yirmi beş yaşında, yeni mezundu ve her ne kadar hayatını zehretmesem de tam olarak ona yardımcı olduğum da söylenemezdi.

Summer kendinden çok şey veriyordu. Babasına. Ablasına. Üvey annesine. Tanıştığı herkese.

Bana.

Ama lanet olsun, Summer'la kim ilgileniyordu?

Neşeliydi, mutluydu, zorlukların yüzüne gülerdi. Ama şimdi yorgun görünüyordu. Ve benim için yaptığı her şeyden sonra, ona güç vermek yapılacak en doğal şey gibi görünüyordu.

Çit direğinden uzaklaşıp kollarımı iki yana açtım ve parmaklarımı kendime doğru kıvırdım. "Gel buraya."

"Bu kötü bir fikir." Gözlerini devirip altdudağını dişledi, ama ben bunun genel olarak oradaki parlak cam görüntüsünü uzaklaştırmak için yaptığını hissediyordum. Beni bekletti, ama nihayetinde kollarımın arasına girdi ve ben de ona sarıldım.

İlk anlarda kibar bir mesafede durdu, ama ben başımı eğip boyun çukuruna doğru iç çekince gevşeyerek yaklaştı. Bir kolu omzumun üzerindeydi, diğeri de tereddütle göğsümde dolanıyordu.

Onu daha sıkı sardım.

Sağlıklı, güçlü, dayanıklı, ama yine de çok kırılgandı. Kollarımda küçücük kalıyordu ve bana tutunma şekli çaresizlik sınırındaydı. Keşke tüm acılarını, endişelerini ve kaygılarını yatıştırabilseydim.

Ne kadar kudretli olduğunu göremiyor gibiydi neredeyse.

Ama ben görüyordum.

Keşke onun da görmesini sağlayabilseydim.

Orada ne kadar öyle kaldık bilmiyorum, birbirimize sarılırken altın renkli güneş arkamızdaki tepelerin gerisinden battı.

Sonunda biraz geri çekildiğinde gözleri gözlerimi buldu. Ve orada gördüğüm, kafa karışıklığına benzer bir şeydi.

"Bugün işini zorlaştırdığım için özür dilerim," dedim ve sözlerimde ciddiydim. "Çok uzun süredir kendi başımın çaresine bakıyorum ve dürüst olmak gerekirse, bu eğlenmek için bir yol olarak gelmeye başladı. Ben, şey... bir başkasını hesaba katmaya alışkın değilim." Bu aydınlatıcı bir farkındalıktı. Ben

etrafımdakilere pek aldırış etmeden, hayatını iyi hissettiren şeylere göre günlük olarak yaşayan bir adamdım.

Başını salladı ve bakışları ağzıma doğru indi. "Eğlenmek için her şeyi kazanana kadar bekleyebilir misin? Ondan sonra ne istersen yapabilirsin. O kadar da uzun bir süre değil."

Belini tutan parmaklarım zonkladı ve onun ağzına bakma sırası bendeydi. İnledim. *Ne istersem.* Çok baştan çıkarıcı bir ifadeydi bu.

Göğsü şimdi biraz zorlanarak yükselip alçaldı. "Rhett. Bana böyle bakamazsın," diye soludu. "Gerçekten ama gerçekten bakamazsın." Beni zihninden silebilecekmiş gibi gözlerini sımsıkı kapattı.

"Neden?" Yüzündeki acı dolu ifadeyi içime çekerken sesim çatlak çıkmıştı.

"Çünkü kafa karıştırıcı."

Ne demezsin. Elimi aşağı doğru uzatıp bacağını kaldırdım ve belime doladım. Tam olarak ait olduğu yere.

"Senin hakkında fena halde yanıldım. Peki şimdi? Artık kafam hiç karışık değil." Parmaklarımla bronz bacağını sertçe sıktım ve zihnim onun bana tamamen dolanmasının nasıl bir his olacağı düşüncesiyle çılgına döndü.

Bu kahrolası vücut.

"Rhett?" Geri çekilmemişti. Aslında farkında olsun veya olmasın, parmakları ensemdeki saçlara dolanmış, yüzümü kendisine doğru çekiyordu.

Ardından ağzını öne uzattı. Bedeni evet diyordu, ama sözleri o kadar da emin olmadığını söylüyordu.

Elimi gövdesinde gezdirirken, dokunuşumun altında hafifçe titrediğini hissettim. Başparmağımla nabzını okşadım, parmaklarımın altında nabzı atıyordu. Çılgınca zonkluyordu. "Bana ne istediğini söyle Summer." Dudaklarımız birbirine çok yakındı, bir oyunda temas etmeden yüz yüze gelmişiz gibiydi. "Eğer bu dünyadaki son anın olsaydı, ne yapmamı isterdin?"

Çaresiz bir sızlanış dudaklarından kurtulurken gözlerini tekrar sımsıkı kapattı.

Ve sonra geri çekildi. Bacağını indirdi ve yaz esintisi onu benim uzanabileceğim mesafenin ötesine götürdü. İfadesi ıstırap dolu, duruşu yenikti.

Summer gururlu ve sorumluluk sahibiydi. Bunlar onda tamamen hayran olduğum iki özellikti.

Yani içimde, buna hiç de şaşırmayan ufak bir parça vardı. Gözlerimi, yaklaşmamam için işaret olarak kaldırdığı titreyen eline diktim.

"Maalesef, dünyadaki son anım bu değil." Yutkunarak omzunun üzerinden geriye baktı, utanmış gibiydi. "Hamilton Elite'te genellikle kâğıt işlerine bakarım. Bu ilişkiyi profesyonel tutmaya çalışıyorum. Eğer bu sektörde çalışacaksam, bu ilişkiyi profesyonel tutmam *gerekiyor.* Sporcularla düşüp kalkarsam onlarla çalışamam. Bu oyunu oynayacak başka birini bulman lazım."

Son cümlesi, yüzüme çarpılan tokat gibiydi. Kısmen ondan istediğim şeyin *ucuz bir kaçamak* olduğunu düşündüğünden, kısmen onu başka erkeklerle düşünmek beni delirttiğinden, kısmen de pek haksız sayılmadığı içindi.

"Gitmeliyim," dedi hüzünle. "Eşyalarımı toplamam gerek. Uçağımız yarın erken."

Ve sonra döndü. Neredeyse ona uzanıyordum. Ama Luke ana ambarın köşesinden koşarak gelip bana elini salladı ve Summer'a coşkulu bir beşlik çakarak geçerken koyun avlamakla ilgili bir şeyler haykırdı.

Summer dönüp omzunun üzerinden bana baktı, gözleri kısılmış ve kafası karışmıştı. Ve ona dokunduğum için kendimi neredeyse kötü hissettim, çünkü o da bunu istiyordu ve gidip bu konuda kendini azarlayacağını biliyordum.

Sorumluluk sahibi birinin yapacağı şey buydu.

Ben *o kadar* sorumluluk sahibi değildim.

Summer Hamilton'a dokunduğum için kendimi *neredeyse* kötü hissetmemin nedeni buydu. Bu oyunu oynamak istediğim başka tek bir kadın yoktu.

18

Summer

Summer: Neredeyse kovboyu tekrar öpüyordum.
Willa arıyor

* * *

"Dur biraz. Yani onu öpmedin mi?" Willa bu ihtimalle dehşete düşmüştü.

"Hayır Wils." Oflayarak bir nefes verdim, dün Rhett'le karşılaşmamızdan sonra hâlâ allak bullaktım. Patlama yapıp attan öylece indiğim ve çiftliğe giden yolun geri kalanında somurtarak yürüdüğüm için hâlâ biraz utanıyordum. Ve dönüş yolunda bir araya geldiğimizde vücudunun üzerimdeki baskısına birazcık müptela olmuştum.

Acayip iyi hissettirmişti.

Ah, ayrıca Rhett'i kafamda bir tür "köylü hesaplaşması" olarak tasavvur ettiğim şeyden kurtarmak için arkamdan kovalıyorlarmış gibi at sürmekten iç bacaklarımda morluklar vardı.

"Tam bir hayal kırıklığı. Bazen tam bir can sıkıntısı oluyorsun. Hayatını yaşaması gereken genç ve seksi bir can sıkıntısı." İç çekip hattın öteki ucunda çıtırtılı bir şeyi ısırdı.

"Güven oyu için teşekkürler kanka. Madem ben o kadar sıkıcıyım, senin aşk hayatın nasıl gidiyor?"

"Eh. Ne zaman biriyle tanıştığımı düşünsem ya beni sıkıntıdan öldürmek ya da ne yapacağımı söylemek istiyorlar."

Güldüm. "Willa'ya ne yapacağını söylemeye çalışan adamın Tanrı yolunu açık etsin."

Arkadaşımın net cevabı, "Amin," oldu.

"Kendine öncelik vermekte bir sorun yok. Sakın yetinme Wils."

Bir süre sessiz kaldı. Tek duyabildiğim çiğneme sesi oldu. Muhtemelen kurabiye yiyordu. Bir şeyler pişirmeyi severdi. "Sen de kendi tavsiyene uymalısın."

Bu sözlere homurdandım. Onu doğrularla bombardımana tutarsam, aynısını bana yapabileceğini biliyordum. "Sen yaparsan ben de denerim."

"Tamam." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Kovboyu sürmenin nasıl gittiğini bana bildir."

Başımı iki yana sallayarak, "Seni seviyorum psikopat," dedikten sonra telefonu kapattım.

Rhett'le havaalanına gitmek için yola çıkmadan önce bir fincan kahve içmek için başım önde rahat mutfağa girdim.

Dün gece resmen üstüne tırmandıktan sonra onunla yüz yüze gelme düşüncesi midemde kelebekler uçuşmasına neden oldu. Kusursuz bir centilmendi, vermeye gönüllü olduğumdan fazlasını almamıştı. Ama içimde bir yer, almış olmasını diliyordu. O zaman beni bir daha öpmesini söylemediğim için kendimi tekmelemem gerekmezdi.

Çünkü Rhett Eaton'un beni, sırf *eski sevgilim bizi izliyor* diye değil de gerçekten öpmesinin farklı olacağını biliyordum. *İyi anlamda* farklı.

Ve onunla, o çizgiyi geçmeye hazır olup olmadığımdan emin değildim. Sınıra zaten tehlikeli bir şekilde yakındık, profesyonel olandan daha yakın ama kariyer-mahvedici derecede profesyonellik dışında değil.

Arkadaş.

Köşeyi dönüp mutfağa girerken, kendime yalan söylemekte ne kadar usta olduğuma sessizce güldüm ve bir zırh gibi kuşandığım kurtarıcı gülümsememi takındım.

Ama ona gerek kalmadı. Orada sadece Harvey ve Cade vardı.

"Günaydın," diye şakıyarak içeri girdim ve ahşap dolaptan kendime bir kupa aldım.

"Günaydın Summer." Harvey her zamanki gibi kibarca gülümsedi.

Cade kollarını göğsünde çaprazlayıp geriye yaslandı. Sanırım alçak sesle homurdanıp selamlama sayılacak bir şekilde çenesini eğdi.

"Sabah insanı değiliz, ha Cade?" diye sordum, uyuyan ayıyı dürttüğümü biliyordum ama pek de umurumda değildi. Biraz dürtülmek ona iyi gelirdi.

"Ben çiftlikte çalışıyorum. Tabii ki sabah insanıyım. Saatlerdir ayaktayım."

Son kahveyi kupama doldurup tezgâha yaslandım ve kupamın üzerinden ona gülümsedim. "Yani iyi ruh hali genel olarak karşı olduğun bir şey mi?"

Bir an yanağı yukarı doğru hareket etti ama çabucak kupasının arkasına sakladı. "Hayır, sadece kendimi özür dilemeye hazırlıyorum."

"Kimden?" Gözlerim bir homurtuyla gülen Harvey'e kayarken kafam karıştı.

"Senden," diye homurdandı Cade, bunu yapmak ona fiziksel olarak acı veriyormuş gibiydi. "Rhett benim küçük kardeşim. Dün gece onu orada terk etmemeliydim. Geri dönüp onu alan kişi ben olmalıydım. Onun yanında olmalıydım."

"Hımmm." Başımı sallayıp düşünceli bir şekilde kahvemden bir yudum aldım. "Yani aslında Rhett'ten mi özür dilemek istiyorsun?"

Gözlerini devirdi. Tek söylediği, "Kadınlar," oldu. Bu da erkeksi ve keskin hatlı yüzüne bir tane çakmak istememe neden oldu.

"Eğer başı daha fazla belaya girer ve yakalanırsa bütün sponsorlukları mahvolur. Kariyeri de."

"Güzel. Boğalara binme işinin bitme zamanı gelmişti."

"Aman ne güzel. Yine bu konuşma!" dedi Rhett, mutfaktaki varlığını belli ederek. Doğruca kahve makinesine ilerledi.

"Hay aksi, pardon. Biraz daha yaparım." Kahve kavanozuna elimi uzattığım sırada Rhett de aynısını yapınca ellerimiz sürtünerek tenime kıvılcımlar gönderdi. Elimi anında geri çekip başımı kaldırarak ona baktım. Kaşlarını çatmıştı. Sıcak altın gözlerini kısmış, göğsüme sıkıca bastırdığım elime doğru bakıyordu.

Eaton çocukları bu sabah tam *havalarındaydılar*.

"Sorun değil. Ben hallederim." Elini bana doğru sallayıp yoldan çekilmemi işaret etti; ondan uzaklaşmamı yani.

Bu hareket karnıma yumruk gibi oturdu. Yanımda olmak bile istemiyordu. Ona gönderdiğim karışık sinyaller yüzünden kim onu suçlayabilirdi ki?

"Rodeo etkinliklerini, kullanışlı çiftçilik becerilerini sergilemek ve geliştirmek için geliştirdiklerini biliyor muydun Summer?" diye sordu Cade, ben ihtiyatlı şekilde masada bir sandalye çekip otururken.

"Bilmiyordum," dedim dikkatli bir şekilde, Rhett'in tezgâhta durduğu yerde sırtının gerildiğini fark etmiştim.

"Ve bir çiftlikte hiç kimsenin yapmadığı şey nedir, biliyor musun?"

"Hayır ama sen bana söylemek istiyormuşsun gibi görünüyor," diye mırıldandım, bunun kötü biteceğini biliyordum. Winter'ın ustalıkla bir hakaret oluşturmasını izleyerek geçen yıllar, örümcek hislerimi keskinleştirmişti.

"Bir boğaya binmek," diye devam etti Cade, kardeşinin beden dilini kesinlikle okuyamayarak. "Hiçbir amacı yoktur, bir şey kanıtlamaz. Tehlikeli ve anlamsızdır. Yani Rhett dışarıda toka tavşanlarını becerir ve hayatını kendi eline alırken..."

"Cade!" diye onu uyardı Harvey, gözleri iki oğlu arasında gidip geliyordu. Bir şekilde onun bu konuşmaya ilk kez şahit olmadığını hissettim.

"Ben buradayım, bu yeri hayatta tutabilmek için gece gündüz kıçımı yırtıyorum. Oğluma bakıyorum. Sorumluluk alıyorum. Yıllardır yaptığım gibi."

Rhett aniden döndü. "Sana acımamı istiyorsan abi, acıyorum. Senin bu *vay-halime* rutinin beni üzen şey değil. Bu kadar *çok* şeye sahip olmana rağmen, her şeye *öfkeli* olmana üzülüyorum." Başını iki yana sallayıp söylemek üzere olduğu şey her neyse, içinde tutmak için yanağını ısırdı ve mutfaktan çıkarken omzunun üzerinden, "Gidelim Summer," dedi. "Kasabadan kahve alabiliriz."

Ölüm sessizliği çökmüş mutfakta kalakaldım. Tek duyabildiğim, oturma odasındaki sarkaçlı saatten gelen tik tak sesleriydi; o da kavganın ardından kulağa tekinsiz geliyordu.

Tek kelime etmeden kahvemi lavaboya döküp kupamı bulaşık makinesine koydum. Hava gerilimle ağırlaşmıştı ve oradan kaçmak istiyordum. Fena halde. Ben insanları memnun etmeye çalışırdım ve buradaki kurtarılamaz bir durumdu.

Koridora doğru ilerledim ama kemerli girişte durup kenarını kavradım ve parmaklarımı yüzeye vurduktan sonra mutfaktaki iki adamla yüzleşmek için döndüm.

"Biliyorsunuz, bunu söylemek benim haddim değil, ama Rhett ne yapıyorsa sizin için yapıyor. Bu yer için."

Cade'in çenesinde bir kas seğirirken gözlerime baktı ve o gözlerde bir kafa karışıklığı izi gördüm.

"Şaka yapmıyordum. Ona bir özür borçlusun. Büyük bir özür." Duvara vurup ona düz bir şekilde gülümsedim. Ardından gittim.

Çünkü Rhett şu an benim yanımda olmak istemese de, ben onun yanında olmaktan daha çok istediğim bir şey olmadığını fark etmeye başlıyordum.

* * *

Blackwood Creed'e vardığımız andan itibaren Rhett'e yakın durdum. Mesafeliydi ve dürüst olmak gerekirse, tam bir huysuz pislik gibi davranıyordu.

Ama bunun beni etkilemesine izin vermedim. Geçirdiğimiz son birkaç haftadır onu tanımaya başlamıştım ve bazen sadece yaralarını sarması gerektiğini biliyordum. Sindirmesi gerekiyordu.

Ve şüphesiz Cade, onu bu sabah utandırmıştı.

Şu anda kayıttaki bir kameranın önündeki masada bir tabureye oturmuş, röportaj veriyordu. Ayrıca gücenmiş hayranlarını geri kazanmak için taşrada yetiştirilme tarzına değinmekte ve çekiciliğini devreye sokmakta olağanüstü bir iş çıkarıyordu.

"Biliyorsun Sheila, bir sığır çiftliğinde büyümüş biri olarak, üreticilerimizin pazara kaliteli ürün çıkarmak için ne kadar çok çalıştığını biliyorum. Babamın gecesini gündüzüne katarak çalıştığını gördüm. Bir iş kazası yüzünden bıraktı ve şimdi de orayı işletmek için abim ömrünü harcıyor. Bir gün aile çiftliğinde aynı şeyi yapmak benim de umudum."

Kadın ona gülümsedi. Bana göre biraz *fazla takdir* doluydu ve ona doğru eğildi. "Bu takdire şayan Rhett. Ailen seninle gurur duyuyor olmalı."

Gözlerini bir an gözlerime diktikten sonra fazla yakışıklı yüzüne bir gülümseme kondurdu. "Biz birbirine çok bağlı bir grubuz."

Onun için içim ezildi. Kendine herkesin fark ettiğinden daha çok yükleniyordu. Bu şovmenliği o kadar iyi yapıyordu ki, etrafındaki herkes onun aslından daha mutlu olduğunu düşünüyordu.

Ve çok daha sağlıklı.

Çünkü tabureden inerken yüzünü buruşturduğunu gözden kaçırmamıştım. Canı acıyordu ve yaptığımız tüm o terapiler, egzersizler ve esnemeler bunu gizleyemiyordu. Bedeni tedavi edilmemiş sakatlıkların bedelini ödüyordu ve onu bir yerlere bağlayıp doğru düzgün tedavi görmeye zorlamamak beni öldürüyordu.

Ama kendine bir şeyi yapabileceğini kanıtlama ve etrafındaki herkes için iyi bir şey yapma ihtiyacını da anlıyordum. Bu yüzden ne zaman ona yapması gerekeni söyleme ihtiyacı hissetsem dilimi ısırıyordum.

Sadece orada bulunmam bile yeterince sinir bozucu olmalıydı. Şansımı zorlamaya gerek yoktu.

Sonunda bana yaklaştığında, bir kolunu uzatarak medya odasından çıkan merdivenleri işaret etti. Önüne geçerken omzumun üzerinden geriye baktım. Ve onu kıçıma bakarken yakaladım.

Bu sabah sahadaki satıcılardan birinden kendime bir tane hafif taşlanmış Wrangler kot almıştım ve Rhett'in de onayladığı belliydi. Son etkinlikte gördüğüm o güzel ve özel tozluklardan değildi, ama en azından bu kot pantolonla ve üzerine uzun boynuzlu bir kafatası basılmış yeni WBRF tişörtümle ortamda sırıtmıyordum.

Ayrıca altına giydiğim kırmızı dantel iç çamaşırı ve yılan derisi çizmelerimle, kendimi bir tür Western seksi hatunu gibi hissediyordum.

"İyi iş çıkardın," deyince, onu gözlerime bakmaya zorlamış oldum.

Yanaklarıma bir kızarıklık yayıldı ve gözlerimi ondan kaçırarak ekledim: "Seninle gurur duyuyorum."

* * *

Rhett'in eldivenli elleri düzenli olarak halatı ovuştururken çenesi gerilmiş ve ifadesi odaklanmıştı. Geçen sefer onu binişe hazırlanırken izlemek beni heyecanlandırmıştı. İlgimi çekmişti.

Ama bugün evhamlıydım.

Son birkaç haftada ne değiştiğinden emin değildim. Tek bildiğim, onu bir boğanın üstüne binerken izlemenin bu akşam farklı hissettirdiğiydi. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki sanki yerinden fırlayıp karnıma düşecekti, tüm bedenim adrenalinle dolup taşmıştı.

Ne yaptığını bildiğinden emindim. En iyilerden biri olduğunu biliyordum. Ama başını sallayarak onay verdiğinde galiba düşüp bayılacaktım.

Kapılar kayarak açıldı ve kara boğa hızla çıktı; başı yerde ve toynakları havada, Rhett'i her yöne sallıyordu. Bu defa kalabalık tezahürat yaptı ama ben dirseklerimi dizlerime yaslayarak ellerimi ağzıma kapattım, baştan ayağa rahatsız edici bir sıcaklık hissediyordum.

Dikkatle bakılması gereken bir manzaraydı. Hareket edişi. Kolu havada, vücudunun hareketsizliği. Boğa döndüğünde vücudu gevşedi ve onunla hareket etti, her şey ahenk içindeydi. Boğanın öfkesi, Rhett'in yüzündeki huzurlu ifadeyle dengeleniyordu adeta.

Bir şekilde yin ve yang gibi. Bu ringe adım atan her kovboyda bu yoktu. Boğa vahşi bir şekilde zıplarken görülen bu dinginlik ve sihir. Rhett'te onu diğerlerinden ayıran anlaşılmaz bir şey vardı. Benim için bu, gün gibi ortadaydı.

Acaba diğerleri de bunu görüyor muydu?

Zil çaldığında oturduğum yere geri çöktüm ve göğüskemiğimi ovuşturarak orada oluşan gerilim yumrusunun gevşemesini umdum.

Bir binici, Rhett'i boğanın arkasından güvenle uzaklaştırana kadar da gevşemedi.

Onun 91 puanlık skorunu açıkladıklarında ayağa kalkıp tezahürat yaptım. Yüksek sesle ıslık çaldım ama bu defa kalabalığın tezahüratına karıştı.

Gözleri yine de beni buldu ve ben güldüm, kendisinden esirgendiğini düşündüğü tribünlerin tezahüratlarıyla çevrilmiştik. Bunu benimsemesini umuyordum. Hak ediyordu.

Ama her nedense, olması gerektiği kadar mutlu görünmüyordu. Ringde durmuş, kaskı elinde, daha önce yaptığı gibi bana bakıyordu. İçimi görebiliyormuş gibi bir bakıştı. Sanki göğüskafesimdeki yamalı kalbimi görebiliyordu.

Etrafımdaki herkes onun adını haykırırken ve on yıldan fazla bir süredir *onların* olan biri için tezahürat yaparken, o *benimmiş* gibi hissettiriyordu. Çünkü *bana* bakıyordu.

O bana bu şekilde bakarken, onlara aitmiş gibi gelmedi. Bir an, *o da beni kendisine ait olarak mı görüyor* diye merak ettim. Kalabalıkta arayıp durduğu o tek insan olarak.

Rhett'in ağzı alaycı bir sırıtışla büküldü ve başını sallayarak dağınık saçındaki lastiği çıkardı, o kadar güzel görünüyordu ki can yakıyordu.

Kalabalığın uğultusunu sımsıkı kontrol etmesine rağmen, kemerli tozluklarının püsküllleri sallanarak omuzları düşmüş halde ringden ayrılmasını izledim. Ve kendime sordum: Bu benim dünyadaki son anım olsaydı, mutlu gider miydim?

Cevap basitti, pişmanlıklarla dolu olacaktım. Etrafımdaki herkesi mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yaptığımı bilerek giderdim, ama aynı muameleyi kendime verememiş olurdum.

Ayağa kalkıp ilerlemeye başladım ve tekrar tekrar "Affedersiniz," diyerek benim sıramda oturan insanların dizlerini iterken, Rhett'le aramızdaki bağı her zamankinden daha derinden hissediyordum. Göğsümün ortasına bağlı bir halat gibi beni ona çekiyordu. Sanki doğanın kanunuydu ve ben çekimi inkâr edemeyecek durumdaydım.

Merdivenlerden hızla indikten sonra kısa bacaklarımın beni bekleme alanına, boğa ahırının yanından ileri ve soyunma odalarına giden ara yoldan aşağı taşıyabileceği hızla koşturdum. Kısa, düz bir gülümsemeyle güvenlik görevlisine geçiş kartımı gösterdim.

Bana bir şeyler söyledi ama tek duyabildiğim, kalbimin sağlıklı hatta göğüskafesimde güm güm atışıydı. Rhett'i gördüm ve neredeyse gülümseyecekken aniden durdum.

Bir elini metal bir panele dayamıştı, kovboy şapkası başının arkasındaydı. Saçlarının sırtına düştüğünü görebiliyordum ve önünde duran bir kadına doğru eğilmişti.

Güzel kadındı. Ve onu son rodeodan tanıdım.

Midem bulandı ve göğsüm daraldı. Bu, tam olarak ona söylediğim şeydi. Benim de onu istediğimi söylemem için bana süre tanımıştı ve ben de ona istemediğimi söylemiştim. Bu oyunu başka biriyle oynamasını söylemiştim. Bir kez olsun beni dinlediği için mutlu olmam gerekirdi.

Ama yıkılmıştım. Rhett'in namından asla bihaber değildim, ama hiçbir zaman benim önümde öyle davranmamıştı. Görüntü karşısında ağzımda acı bir tat hissettim.

Gitmek üzere döndüm, daha fazla görmek istemiyordum, tam o sırada kaya gibi sert bir göğse çarptım ve başımı kaldırınca Emmett Bush'un sırıtan yüzüyle karşılaştım.

"Nereye gidiyorsun tatlım?" dedi ağır ağır.

Dudaklarımı birbirine bastırıp seçeneklerini tarttım, içimde çatışan duyguların değerlendirmesini yaptım ve her zaman bu kadar sorumlu davrandığım için kendimi azarladım. O kadar sorumluydum ki gerçekten hoşlanabileceğim bir adamı *buna* itmiştim.

"Emin değilim. Gecem tamamen boş. Herhangi bir fikrin var mı?" diye sordum, pervasızlık damarlarımda akıyordu.

Emmett'in sırıtışı genişledi ve bir kolunu omzuma attı. "Pekâlâ, bizim için bir bar ayarladım."

Kolunun altında kaskatı kesilerek hafifçe geri çekildim. Rhett kollarını bana doladığında hissettiğim yuva hissini ondan almıyordum. Ama belki de hislere ihtiyacım yoktu.

Belki de ihtiyacım olan şey eğlenceydi.

"Hey, Eaton!" diye bağırdı Emmett ve ben irkildim. "Senin kızı kap da The Corral'a gidelim. Yaşlı kıçının bu akşam beni kıl payıyla yenişini kutlarız!" Güldü ve beni de kendisiyle çekiştirdi.

Omzumun üzerinden arkaya bakmayı reddederek gittim. Görebileceklerimden fena halde korkuyordum.

19

Rhett

Kip: Bu gece harika bir binişti evlat.
Rhett: Evet.
Kip: Sorun ne?
Rhett: Sorun, senin kızın.
Kip: Sana inanamıyorum. O kız tanıdığım en iyi insanlardan biridir. Ve babasıyım diye söylemiyorum...
Rhett: Evet, öyle. Sorun da bu.

***

Elimdeki boktan biradan agresif bir yudum aldıktan sonra niyetlendiğimden daha büyük kuvvetle masaya koydum. "O şeyi kıracaksın patron!" Theo gülerek kendi birasını yudumladı, yüksek masada karşıma otururken gözleri keyifle parlıyordu.

Sataşmasına karşılık vermek yerine şişeyi ellerimin arasında çevirdim, barda bangır bangır yükselen country müzik yüzünden gümüş yüzüğümün şişede çıkardığı çınlamayı duymaktan çok hissediyordum.

"Daha iyi bir ruh halinde olursun sanıyordum, kazandın ya. Yine. Biz geri kalanlara da zirvede azıcık yer versen ölür müsün?"

"Gençsin Theo. Daha sıkı çalış. Hak et. En az dirençli yolu seçeceğine, boğanı daha çok mahmuzla ve canını kurtarmak için tutun. Bu turneyi kazanmak için orta karar yeterli değil."

Sert çıkmıştım ama muhtemelen artık üst seviyeye atlama zamanı gelmişti. Babası hayatta olsaydı, o da aynı şeyi söylerdi. Bana söyleyişini hatırlıyordum.

Sırtımı sıvazlamış ve sonra bir gün beni resmen okyanusa atmıştı. Sert sevgi. İnsan benim gibi rekabetçi olunca işe yarıyordu. Daha iyisini yapmak için bir mücadele gibi.

Theo homurtuyla gülerken, başı biraz geriye gitti. Havalı takılıyordu ama gözündeki kıvılcımdan onu biraz gıcık ettiğim söylenebilirdi. Daha iyi olmak istemesini sağlayacak doğru miktar. Sürekli ufak ufak arttırarak.

Gelişimini izlemek beni çok mutlu ediyordu ve benim yerimde babasının olmasını istesem bile onun yanında olmayı seviyordum.

Bakışlarımı her ne kadar elimdeki kahverengi şişeye odaklamaya çalışsam da, Summer'ın o şerefsiz Emmett'le oturduğunu bildiğim yere doğru kayıp duruyordu. Tek görebildiğim Summer'ın sırtı, yepyeni WBRF tişörtünün dar kot pantolonunun içine sokulduğu, üzerinde renkli dikişli desenler olan bir kemerle sıkıştırılmış belinin incelen kısmıydı. Vücudunun genişlediği yerde pantolonun poposunu kavrayışı kıyaslanamayacak kadar dikkat dağıtıcıydı.

Herifin taburesi onunkine çok yakındı. Summer güler ve konuşurken o adi herif, ona bir şeyler söylemek için eğiliyordu. Ben burada oturmuş bir Neandertal gibi kara kara düşünürken, o gamsız altın çocuğu oynuyordu.

"Sence Cindy'le işi pişirmek kötü bir fikir mi?" Theo, konuyu tamamen değiştirerek dikkatimi tekrar kendisine çekti.

"Bilmem. Neden kötü bir fikir olsun ki? Kız senden hoşlanıyor. Bu yüzden beni bir kenara çekti. Bu gece senin ne yaptığını biliyor muyum diye anlamaya çalıştı. Sanki ben ilişki durumunla ilgili dedikodu yapmak isteyen liseli bir kızım." Başımı iki yana sallayıp biramdan bir yudum daha aldım.

Önceki sezonlarda iyi bir binişin ardından kutlama yapmak istersem ringden çıkar ve kendime bir toka tavşanı bulurdum. Ama bunun albenisi giderek azalıyor ve kızlar daha da genç oluyordu. Fazla genç.

Ya da ben yaşlanıyordum. Sanırım bu daha olasıydı.

"Çünkü o bir toka tavşanı dostum. Turnedeki başka adamlarla da birlikte olmuştur."

"Sen ne zaman yeniden bâkir oldun Theo? Soyunma odasına girdiğim bir keresinde seni onun arkadaşlarından birinin içine girmiş halde yakaladığımdan eminim."

Artık kahkahalarla gülüyordu. "Onu unut."

"Ama ondan hoşlanıyor musun?"

Utangaç bir gülümsemeyle başını yukarı aşağı salladı. "Evet. Sanırım hoşlanıyorum."

"O zaman kimin umurunda? Belki yürür, belki yürümez. Bu konuda domuzluk etme. Dürüst ol. Toka tavşanlarının da duyguları vardır." Ona göz kırptım.

"Ah, hanımların gözdesi Rhett Eaton'dan aşk tavsiyeleri!" Tokuşturmak için bira şişesini bana doğru kaldırdı ama görmezden gelerek bir yudum daha içmeye karar verdim. Geçmiş davranışımın kutlamaya değer olduğunu sanmıyordum.

Tekrar Summer'a kaçamak bir bakış attım. Gözlerimi ve zihnimi ondan alamıyordum. Eğer buradan Emmett'le ayrılırsa alev alabilirdim.

Herif sanki hakkıymış gibi kolunu onun sandalyesinin arkasına atmıştı.

"Kızlardan bahsetmişken..." Theo kaşlarını yukarı aşağı oynatarak çenesiyle Summer'ı işaret etti.

"Ne?" diye hırladım. "Bakıcım mı?"

"Yargılamam. Bakıcıyı becermek boşuna bir fantezi değil."

"Az önce sana domuzluk etmemeni söylediğimi sanıyordum?" Onun sadece yirmi iki yaşında olduğunu –ve etrafta hiç geçmeyen bir ereksiyonla dolaştığını– kendime hatırlatmam gerekti, yoksa kafasını koparacaktım.

"Neyse ne dostum. Sadece söylüyorum. Gözlerini ondan alamıyorsun. *Neredeyse* kıskanıyor gibisin."

Hemen o an oracıkta bir daha ona bakmamaya karar verdim.

"Emmett Bush'u mu?" Homurdandım. "Dünyanın sonu gelmiş olur. O zaman ona daha çok benzeyebilmek için saçlarımın rengini açtırır ve Ken bebek parıltısını yakalayabilmek uğruna da cilt bakım ürünleri kullanmaya başlarım."

"Kesinlikle *hiç* kıskanmıyor gibi konuştun," diye dalga geçti Theo.

Büyük bir yudum daha aldım. "İyi. Çünkü kıskanmıyorum."

"Gerçi neden kıskandığını da anlayabilirim. O boğanın üzerinde acayip iyi görünüyor."

"Ne?" O kadar hızlı döndüm ki bu sırada şişemi devirdim ve masanın üzerinde küçük bir bira birikintisinden fazlasını oluşturmadan hemen önce düzelttim.

Ama tekrar yukarı baktığımda, gerçekten de Summer'ın mekanik boğaya bindiğini gördüm. Etrafı köpük hasırlarla çevriliydi ve çemberin etrafındaki alçak bariyerin etrafında bir kalabalık toplanmıştı.

Ufak eli kulpun etrafına dolanmıştı ve açık renk kot pantolonu o kadar dardı ki, bacağının kalçasıyla birleştiği yerdeki kıvrımı görebiliyordum.

Genişçe sırıtıyordu, Emmett'e baktığında üst dişleri altdudağını ısırmıştı.

O lanet dudaklar.

Başını hafifçe sallarken kıkırdadı. Çok kaygısız görünüyordu. Çok genç. Benim yanımda genelde olduğundan çok daha mutlu.

Makineyi kullanan adam çalıştırdı ve kalçaları hareketle sallanmaya başladı.

Başka yöne bakmak zorundaydım. Beynim yanmıştı ve aletim kalınlaşıyordu. Onu omzuma atıp buradan götürmek istiyordum. Üzerinde izimi bırakmak istiyordum.

Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu.

Ama o bunu istemiyordu. Buna ihtiyacı yoktu ve kendime bir centilmen olmayı hatırlatıp duruyordum. Theo'ya domuzluk etmemesini söylemiştim ve benim de aynı tavsiyeye uymam gerekiyordu.

Taburemde Theo'ya doğru dönüp biramın kalanını içtim ve garsona bir tane daha getirmesini işaret ettim.

İhtiyacım vardı.

"Selam beyler." Cindy yaklaşırken Theo sanki pastaymış ve bugün onun doğum günüymüş gibi ona bakıyordu. "Nasıl gidiyor?"

"Harika." Theo gülümseyerek yanındaki tabureye vurdu.

Bir şey söylemedim. O ikisinin arasındaki feromonlar beni sadece gıcık ediyordu. Summer'la beni ayrı tutan şeyin, ikimizin de birbirimizle konuşamayacak kadar geri zekâlı olmamız olmasını dilerdim.

Ama bunu yerine o, hem akıllı hem sorumluluk sahibi hem de kariyer odaklıydı. Öteki şartlarda biz beyinsiz olacakken, şimdi sorun oluyorduk.

"Senin kız boğaya binebiliyor Rhett," dedi Cindy, başıyla Summer'ı işaret ederek.

Elbette binebilirdi. Güçlüydü. Mekanik bir boğanın üzerine ortalama bir insandan daha iyi oturabiliyor olması beni zerre şaşırtmamıştı. Egzersiz yapışını, poposunun taytın içinde kasılışını izlemiştim. Zorlu bir antrenmanın ardından nefes nefese dudaklarının aralandığını ve terin memelerinin arasından kaydığını görmüştüm.

Dönüp omzumun üzerinden tekrar baktım, çünkü Summer Hamilton söz konusuysa ben cidden zayıf orospu çocuğunun tekiydim. Elbette orada çok iyi görünüyordu. Kollar yukarıda, çene aşağıda, omuzlar geride.

Ama birinin uzun süre oturması işletme için iyi değildi, operatör onu diğer tarafa doğru sallayıp düşmeye zorlarken başımı çevirdim.

"O benim kız değil." Ona yapılan tezahüratları duydum, muhtemelen sonunda düştüğünü anladım.

Umarım iyiydi.

Theo gözlerini devirdi ama arkamdaki sahneyi gördüğünde gözleri kocaman açıldı.

"Haklısın," diye başıyla onayladı Cindy. "Emmett'in olabilirmiş gibi görünüyor."

Bu sefer dimdik ayağa kalktım ve odanın karşısındaki bara giderlerken Summer'ın Emmett'in kovboy şapkasını çıkarıp kendi kafasına taktığını gördüm.

Ve buraya kadardı.

Barı boydan boya geçerek olabildiğince hızla ona yaklaştım. Sonsuza kadar sürmüş gibiydi ama sekiz saniye bile değildi muhtemelen.

Summer göğüs dekoltesine bir shot sıkıştırmak üzereyken yanına gidip o lanet şapkayı kafasından indirdim.

"Sen ne..." Beni görünce konuşmayı kesti. "Sorun ne?" Gerçekten şaşkın görünüyordu. Sanki beni ne kadar delirttiğinin gerçekten farkında değildi.

Onu ne kadar fena halde istediğimin.

"Hey, dostum!" Emmett kendine yaraşır bir şekilde yılan gibi kayarak araya girdi. "Kuralları biliyorsun."

"Evet biliyorum. Ama o bilmiyor. Şapkanı kendine sakla."

"Hey, hey, hey!" Summer shot bardağını göğsünden çıkardı ve bizi durdurmak için kaldırdı. "Ne kuralı?"

"Sen kafanı buna yorma fıstık. Hadi vücut shot yapalım." Emmett konuşmayı saptırdı ve beni devre dışı bırakmak için vücuduyla önüme geçmeye çalıştı.

Ama ben daha uzundum, onun üzerinden uzanıp Summer'ın elindeki shot bardağını aldım. "Hiç şansın yok."

Emmett dönüp bana pis bir bakış attı; tüm o sikindirik kibar, neşeli, çiftçi çocuk kişiliği kayboluyordu. "Defol Eaton!"

"Beni duymadın mı Bush? Hiç şansın yok dedim. Senin oyunlarına hâkimim. Git başka yerde oyna. Bu kızdan yana yanlış bir nefes ver de, ringde kıçını tekmelemek yerine seni hemen burada bitireyim."

Bana dik dik bakarken soluk mavi gözleri kısıldı, çenesi kasıldı ve omuzları gerildi. Şu an bana vurmak istediğini anlamak için roket bilimci olmaya gerek yoktu. Keşke vursaydı! Böylece onun o aptal, parlak, yağmacı suratını dağıtabilirdim.

Şimdi öne çıkan Summer oldu, beni işaret etmek için elini kaldırdığında dolgun dudaklarına o seksi sırıtışı kondurmuştu. Durumu yatıştırmaya, beni beladan uzak tutmaya çalıştığını biliyordum. Bu yüzden, "Tamam. O zaman sen shot atıyorsun," dediğinde çok şaşırdım.

Bir adım atarak Emmett'in önüne çıkarken gözlerime bakmaya devam etti. Herif onun arkasındaydı ve tüm bar dibimizdeydi ama tek görebildiğim o oldu.

Gözleri parlıyordu, yanakları gösterdiği çabadan pembeleşmişti, koyu renk saçları omuzlarının etrafında dağınık ve karmakarışıktı.

Summer göğsünü bana doğru öne çıkardı ve gözlerim göğüslerinin kabartısına, göğüs dekoltesine ve merkeze kadar uzanan dikey yara izine indi. "İçine koy."

İnledim. Ne söylediğinin farkında olarak dudağını kemiriyordu. Bu yüzden bir adım yaklaştım, ellerimi her yerinde gezdirmemek için kendimi zor tutuyordum ve ince cam bardağı kaldırdım. Onu yavaşça yumuşak göğüslerinin arasına bastırdım, yüzük parmağımın ucunu etinin yuvarlak tepesi üzerinde gezdirdikten sonra tüm göğsünden yukarı çıkan çizgiyi takip ettim. Lanet derecede güçlü olduğu için saklamadığı yara izi. Çok cesurdu.

Bunu herkesin içinde yapmanın ne kadar mahrem olduğunu umursamadan kalkık tenine dokundum. Göğsündeki tüyler diken diken oldu ve bangır bangır müziğe rağmen hafifçe nefesinin kesildiğini duydum. Nefesinin tenimde gezindiğini hissettim. Lanet derecede dikkat dağıtıcıydı. Aletim kotumun içinde büyüyordu.

Eli havaya kalktı ve gözlerinde meydan okuyan bir parıltıyla elinde bir kutu krem şanti tutuyordu. Çitteki o günden beri garip

bir şekilde birbirimizin etrafında dans ediyorduk. Neredeyse hiç konuşmamıştık, ama şimdi bana konuşmaktan çok daha fazlasını yapmak istiyormuş gibi bakıyordu.

"Biraz süt ürünü havanda mısın Rhett?" Kutuyu salladı ve daha ben onu durduramadan, memelerinin arasına sıkıştırılmış shot bardağından yara izinin hemen üzerine bir çizgi şeklinde sıktı.

Lanet bir pornografiydi bu. Ya da benim için uzun zaman olmuştu. Her halükârda onu buradan çıkarmak ve Emmett'in şapkasını taktığı için domaltıp mükemmel kıçına şaplak atmak istiyordum. Onu dizlerinin üzerine çöktürmek ve haftalardır beni baştan çıkaran o dudakların arasına aletimi sokmak istiyordum. Boğazının arkasına çarptığımda gözlerinin irileşmesini izlemek istiyordum.

Başını kaldırıp bana baktı. Krem şanti, göğsünün ortasından başlayarak belirgin köprücükkemikleriyle boğazının altındaki yumuşak noktanın birleştiği çukura kadar hat çiziyordu. "Yoksa senin için fazla mı sütlü?"

Başımı ona doğru eğip birkaç izleyiciyi şapkamın kenarıyla engelledim. "Teninden krem şanti yalamamı mı istiyorsun Prenses?"

Gözleri vücudumu aç bir şekilde incelerken, dili dışarı fırlayıp altdudağını ıslattı.

"Evet. Sanırım istiyorum."

Ona ikinci kez sormama gerek yoktu. Eğilip dilimi çıplak tenine sürterken elleri omuzlarımı sıktı. Ağzım göğüskemiğinin üzerinde kaydı ve bu konuda kibar davranmaya tenezzül de etmedim. Yaladım, üzerinde dişlerimi gezdirdim ve o tatlı çukura geldiğimde tenini emdikten sonra nazik bir öpücük kondurdum.

Parmakları gömleğimi kavradı ve yüzüne bir bakış attığımda gözleri delip geçercesine bana odaklandı.

Ona en iyi ukala ve külot ıslatıcı sırıtışımı sunup tekrar göğüslerinin arasına daldım. Bir eli enseme kaydı ve parmaklarını tararcasına aralarında gezdirdikten sonra saçlarımı kavradı. Dudaklarım şuruplu ve tatlı bir şeyle dolu shot bardağını sardı.

Normalde içmeyeceğim bir şeydi, ama Summer nefis vücudunun her santiminden bunu yalamamı isterse, seve seve saatlerce ona boyun eğerdim.

Doğrularak bir kolumu beline dolayıp onu kendime çektim; başımı geriye ve aşağı doğru eğdim.

Kalbinin kaburgalarıma doğru hızla atışını hissedebiliyordum. Kolumun altına tam uymuştu, orası onun yeriymiş gibi.

"Tamam, benim sıram." Emmett araya girmeye çalıştı ama kolumu kalkan gibi kullanarak Summer'ı çektim. Onu bırakma düşüncesi artık katlanılmaz olmuştu. Bu herife ya da bir başkasına.

Sıra mı? Bowling oynamıyoruz, bok herif. "Sana söyledim. Hiç şansın yok."

Onun Summer'a bir şey söylemeye çalıştığını duydum, ama ben onu bileğinden tutup çıkışa ilerlemeye başladım.

Bu yerden siktir olup gidiyorduk.

20

Summer

Baba: Summer, zavallı çocuğa ne yaptın?
Summer: Neden bahsettiğini bilmiyorum. Ama keşke herkes otuzlarındaki bir adamdan çocukmuş gibi bahsetmeyi kesse. Ya da köpekmiş gibi.
Baba: Tamam. Sen de savunmaya geçiyorsun. Anladım.
Summer: Savunmaya geçmiyorum. Sadece bir şey belirtiyorum.
Baba: Savunmacı bir şekilde.

* * *

"Sen beni hangi cehenneme götürdüğünü sanıyorsun?" diye sordum, kapılardan dışarıdaki serin geceye çıktığımızda. Rhett Eaton tüm bedenimi ateşe verdikten sonra, o serin havaya acayip ihtiyacım vardı.

Ona kızgındım. Onu istiyordum. Ve bu ikisi karışarak neredeyse ayrılmaz hale gelmişti.

Yüz yüze geldiğimizde Rhett'in nefesi önünde duman oluşturdu. "Emmett'ten uzağa. Sana kovboy şapkası kuralını söylemeden önce."

Ofladım. "Kovboy şapkası kuralı da ne?"

"Şapkayı takarsan, kovboya binersin."

Gözlerim yuvalarından fırladı. "Ne?"

"Beni duydun. Emmett'e binmek ister misin Summer?" Sesi resmen zehir gibiydi ve bu tonla konuşmayı hak etmediğimi düşünerek geri çekildim.

"İstersem ne olacak?" Rhett bana mağara adamı gibi davranıyor diye geri basacak değildim. "Bu seni hiç alakadar etmez gibi görünüyor, ne de olsa fırsatını bulduğun anda gidip bir toka tavşanının üstüne..."

Elimi ikimizin arasında havaya kaldırdım, salak krem şanti kutusu hâlâ o elimdeydi ve gözlerimi kapattım. "Biliyor musun? Bir önemi yok. Orada bir an bir yargı hatasında bulundum ve sadece... unut gitsin."

Topuğumun üzerinde döndüm ve yaya geçidine doğru fırladım, otelimiz caddenin karşısında olduğu için rahatlamıştım. Parmağımı trafik lambasının düğmesine bastırdım, vazgeçmeye başladığım o kötü karar verme kuyusuna düşmeden önce Rhett'den uzaklaşabilmem için ışığın olabildiğince çabuk değişmesini diliyordum.

Gelip yanımda durduğunu hissettim ama hiçbir şey söylemedi. Gergin bir sessizlik içinde yürüdük. Bardan gelen gümbür gümbür müzik uzaklaşırken, yeşil ışık sinyalinin bipleyen sesi tek yoldaşımızdı. Parmaklarım krem şanti kutusunu sıkıca sardı ve bir an için bunun Rhett'in boynu olduğunu hayal ettim, ama doğrusunu söylemek gerekirse bu ellerimin terlemesine neden oldu.

Neden Rob'dan beri midemde kelebekler uçuşturan ilk erkek o olmak zorundaydı? Ve azgın bir ergenken fotoğraflarına baktığım zamanki gibi değildi. Bu kelebekler neredeyse can yakıcıydı. Derimin altında kanat çırpıyor, midemi ele geçiriyor, görüşüme engel oluyorlardı.

Çünkü gözüm sadece Rhett'i görüyordu. Uyurken gözkapaklarımın altında ve uyanıkken de lanet olası her an sürekli yanımdaydı.

Bir uzantım haline gelmişti resmen, kişisel ekosistemimin gerekli bir parçası gibiydi. Yakınlık kaynaklı karasevda. Bana hiç şans tanınmamıştı adeta.

Otele yürürken benden bir iki adım geriden geliyordu. Birbirimize bakmadık, konuşmadık, ama fazlasıyla yoğun bir beklenti göğsümde büyümeye başladı. Yayılıyor, baskı yapıyor, acı veriyordu.

Hem durmasını hem de sonsuza dek devam etmesini istiyordum. Rhett'e bir bakış atmak istedim. Ama eğer bakarsam, yapmak üzere olduğumuz şey beni korkutup içine girdiğim transtan kurtarabilirdi. Nasıl bir kararlılık seviyesinde olursam olayım.

Bir kişiyle birlikte asansörün yanında bekledik, dar alana adımımızı attığımız anda Rhett ve ben karşı duvarlara geçtik. Kollarımı göğüslerimin altında kavuşturdum, metal kutunun soğuğu kaburgalarıma bastırıp gömleğimden içeri sızarken karşıya doğru ona baktım.

Öteki adam ortadaki boşluğa geçti. Yorgun ve yatmaya hazır görünüyordu, Rhett kadar heyecanlı değildi. Rhett, karanlıkta kıvılcımlar saçan devrilmiş bir elektrik hattına benziyordu.

Sanırım o hattı kavrayıp vücuduma elektrik akımı yüklemek üzereydim.

Adam, sanki sadece görme güçleriyle birbirlerini ateşe atabileceklermiş gibi birbirlerine bakan iki kişinin arasında durduğunu fark edince duruşunu dikleştirdi. Onu bizi dikizlerken yakaladım, başını bir o yana bir bu yana çevirerek ikimizi de inceledi.

Kendi katına vardığımızda asansör çınladı ve yemin ederim dışarı çıkarken aramızda bir çeşit kavga çıkacağını biliyormuş gibi başını salladı.

Kapılar onun arkasından kapanır kapanmaz vücudum karıncalandı; bu his parmak uçlarımdan kollarımın içine, dirseklerime ve oradan da doğruca sutyen askılarımın altındaki ağrıya doğru patladı.

Rhett, bana daha önce hiçbir erkeğin bakmadığı gibi bakıyordu. Bakışını çözemediğim her seferinde onun bana rahatsızlık, hayal kırıklığı veya hoşnutsuzlukla baktığını düşünmüştüm...

Yanıldığımı fark ettim.

Beni istiyormuş gibi bakıyordu. *Gerçekten* istiyordu. Benim için canı yanıyordu sanki. Sırf benim için eriyecekmiş gibi.

Nefesim hızlanırken hatlarını inceledim. Kalın kaşlar, düz burun, derin, samimi gözler, hepsi. Tanrı biliyor, yıllardır ona yeterince bakmıştım ama giderek güzelleşiyordu. Sıkı geniş omuzlar, incelen bel, uzun ince kaslar.

Asansör *ding* sesi çıkardığında, irkilerek sertçe yutkundum; aynı şekilde onun âdemelmasının da oynadığını gördüm, bir elini uzatarak önce benim çıkmamı işaret etti.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ama çıktım, şimdi ne yapacağım düşüncesiyle zihnim dönüyordu.

Odama gitmeliydim.

Odasına gitmeliydim.

Kahrolası bir soğuk duş almalıydım.

Koridordan aşağı hızla koşup James Bond'un süper kötü adamdan kurtulurken yaptığı gibi pencereden atlamalıydım, çünkü ne yaparsam yapayım bunun sonu kötüydü. Biliyordum işte.

Ona fırsat verirsem Rhett Eaton beni mahvederdi ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum bile.

Sanırım onun beni mahvetmesini isteyebilirdim.

Bitişik odalarımıza yürürken nefes almaya odaklandım. Varlığının o kadar aşırı bir şekilde farkındaydım ki, kendime sürekli olarak nefes almayı hatırlatmazsam tamamen unutabilirdim.

Nihayet kapıma ulaştığımda, avucumu oraya yaslayıp destek alarak onun yanımdan geçmesini bekledim. Bu, dünyadaki en kontrolden çıkmış ve kafa karıştırıcı duyguydu. Hem bütün gece ona bakmak hem de gözlerimi sımsıkı kapatıp onu bir daha görmemek istiyordum.

"Rhett, ben..."

"Yatağına git Summer."

Sözlerine şaşırarak geri çekildim. "Yatağıma mı gideyim?"

"Evet. Ben sana centilmenliğe yakışmayacak belli bir şey yapmadan önce."

Lafı dolandırmaması karşısında şoke olarak kaşlarımı kaldırdım.

"Ne gibi?" Sesim alçak ve kararsız çıkmıştı. Hafif düşmanca şakalaşmamız benim konfor alanımdı, ama Rhett Eaton gibi bir adamla baş başayken ve bana böyle bakarken, bu durum kesinlikle bilmediğim topraklardı.

Rob'la seks hızlıydı ve tatmin edici değildi.

Hukuk fakültesindeyken yaşadığım "seks yapan arkadaş" durumu da karşılıksız bağlanmayla sonuçlanmıştı.

Bir keresinde yaşadığım tek gecelik ilişki de... kötüydü işte.

Bunun beni Rhett'le hangi noktaya getirdiğinden emin değildim. Ondan ne istediğimi bilmiyordum. Ama yatağıma gitmek istemediğimi biliyordum.

Tek başıma değil, en azından.

Boynundaki bir kas atarken kollarını göğsünde kavuşturunca gömleği pazılarının etrafında gerildi. "O kahrolası güzel dudaklarla başlardım."

Gözlerimi kırpıştırdım ve boğazımdan bir inleme çıkarken *buna* nasıl cevap vermem gerektiğini çözmeye çalıştım.

Boğayı boynuzundan yakalamaya karar verdim. İleri doğru bir adım atarak ellerimi uzattım ve taba rengi şapkasını başından çıkarıp kafama taktım. Deri ve meyankökü kokusu beni sarınca içime derin bir nefes çektim.

Elimde olsa bu kokuyu şişelerdim. Tatlı, topraksı ve fena halde erkeksiydi.

İnledi ve başımda onun şapkasıyla bir adım geri çekilerek odalarımızın arasındaki düz duvara yaslandım, dudaklarıma ufak bir sırıtış yerleşmişti. Bunu yaptığımda gözlerinde beliren sıcaklıkla mest oldum.

İki adımda önümde dağ gibi dikildi. Arzu dolu güzelliğini tamamen görebilmek için başımı geriye attım.

"Neyden bıktım, biliyor musun Summer?" Eli boynuma gelip tenime nazikçe dokunduğunda, baskıyı arttırmak için ona doğru eğildim.

"Neymiş?"

"*Seni* gördüğüm ilk günden beri hiçbir şeye ve hiç kimseye bakmamış olmama rağmen, hareket eden her şeyi becerdiğimi sanmandan. O Tanrı'nın belası toplantı odasına adım attığım an, resmen beni kendine takıntılı hale getirdin sen."

Nefes nefese kaldım, dilim tutulmuştu.

Parmak uçları boynumu öyle bir şefkatle okşuyordu ki, ona sandığımdan daha duygusal bir şekilde gözlerimi kırpıştırdım.

"Başka neyden lanet şekilde usandım, biliyor musun?"

"Neyden?" Sorum bir nefes, bir fısıltı... bir yakarıydı.

Eli yukarı çıktı ve başparmağını sıkıca çeneme bastırıp nazikçe güç kullanarak ağzımı genişçe açtı. Bunda ilkel bir yan vardı ama bunu yaparken bana bakışı beklentiyle titrememe neden oldu, bacaklarımı birbirine bastırdığımda oranın ıslak ve yapış yapış olduğunu fark ettim.

"Her günü ve her anı seninle ve bu akıllı ağızla geçirmekten..." Boştaki eli krem şanti kutusunu terli elimden aldı. Bana aşırı günahkâr bir gülümsemeyle bakarken kutuyu kaldırdı.

"Ve onu istediğim şekilde kullanamamaktan. İstediğim gibi dolduramamaktan." Sesi boğuktu, ama daha ben tam olarak anlayamadan püskürttüğü krem şanti ağzıma dolarak aramızdaki havaya yayıldı.

Durduğunda çenemi iterek ağzımı kapattı. "Tadı nasıl Prenses?"

"Mmmmm," diyebildim sadece, tat alma reseptörlerim kremsi tatlılıkla dans ederken, her sinir ucum yakıcı elektrikle dans ediyordu.

"Aferin kızıma. Bunun benim menim olmasını isterdin, değil mi?" Boğazımdan boğuk bir inleme çıkarken kehribar gözlerine kilitlenmiş halde başımla onayladım. Bana doğru eğildi, dudaklarıma çarpan nefesi ıslaktı. "Yut Summer," diye homurdandı.

Keskin bir beklenti damarlarımda hızla akıyordu, onun için yutarken küçük bir inleme sesi çıkardım. "Oyunlar oynamayı

bıraktık mı?" Sesi ağır ve vaatlerle doluydu, kollarımdaki tüyleri ürpertti.

Gergin bir şekilde dudaklarımı yaladım ve bakışlarından kaçamayarak başımı salladım.

"Güzel." Ensemi kavradığında başparmağı kulağımın altındaki hassas yeri okşuyordu. "Şimdi bana dürüstçe söyle Summer. Eğer bu dünyadaki son anın olsaydı, ne yapmamı isterdin?"

Düşünmeme gerek bile yoktu. Ondan ne istediğimi biliyordum.

"Mahvet beni."

"Güzel. Sana centilmence davranmaktan bıktım. Ve senin için mahvedeceğim tek şey başkaları olacak."

Anahtar kartı çıkarıp bizi kapıdan içeri soktu.

Sonuç olarak odasına gidiyordum galiba.

21

Rhett

Krem şanti kutusunu halıya bıraktığım an ağır kapı arkamızda klik sesiyle kapandı ve her şey mümkündü. Bütün vücudum ihtiyaçla titriyordu. *Onun* için.

Mahvet beni.

Bana onu mahvetmemi söylemişti. Onun için mahvedeceğim tek şey ise başka adamlar olacaktı. Ona asla unutamayacağı bir gece yaşatacaktım. Daha fazlasını isteyerek sürekli gelmesini sağlayacak bir gece.

Onu kapalı kapıya yasladım, dudaklarını tatmak için eğilirken kafasındaki şapkamın kenarı yüzüme sürtündü. Ama bu seferki öpücük birilerine göstermek için değildi. Bu defa, bu dünyadan böyle göçüp gitmek istediğini söylediği içindi. *Beni* öperek.

Ve siktir, böyle bir söz çok güçlü bir uyuşturucuydu.

Hayatım buna bağlıymış gibi, hayatı buna bağlıymış gibi onu öptüm. Birbirimize kenetlenirken elleri boynuma dolandı, benimkiler de onun vücudunu araştırıyordu.

Çaresiz denilebilecek bir öpücüktü; endişe ve özlem doluydu. Acelesi varmış gibiydi. Bitecek sanıyordu sanki. Yaptığımız şeyde bir zaman limiti varmış gibi.

Biraz geri çekilip başını tuttum, ipeksi saçları elimin altındaydı, nefes nefeseydi ve şekerli krem şanti gibi kokuyordu, elleri hâlâ beni hararetle kendine çekiyordu. "Acele etme Prenses. Bütün gece bizim. Enerjini sakla, ihtiyacın olacak."

"Siktir..." diye fısıldadı, içine keskin bir nefes çekerek.

"Bırak sana göstereyim. Sana epey zaman harcayacağım," diye mırıldandıktan sonra dudaklarını ele geçirerek çıkardığı o küçük tatlı mırıltıları yuttum, kolları gevşedi ve elleri omuzlarımda gezinmeye başladı. Tırnakları sürtününce sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Summer'la aramızdakinin ne olduğunu bilmiyordum ama ona tapınmak istiyordum. Ona her şeyin en iyisini vermek istiyordum. En iyi *beni.*

Dilini benimkinin üzerinden kaydırınca, ona yutturduğum krem şantinin tadını aldım. Ona söylediğim şekilde yutuşunu ve boğazının hareket edişini gözüm kapalıyken bile görebiliyordum. Gözlerime kazınmıştı.

Aletimin daha fazla sertleşebileceğini sanmıyordum, ama o an aklıma geldikçe kotumun içinde acı verecek şekilde zorluyordu.

Elimi vücudunun kıvrımından aşağı kaydırdım. Göğsünü sıyırıp geçerken başparmağım ince pamuklu kumaşın üzerinden meme ucuna dokundu ve Summer, belirlediğim yavaş tempoda hızlanmaya çalışarak ağzıma doğru inledi.

"Açgözlü kız," diye homurdanıp geri çekildim ve çenesinin altına bir öpücük kondurdum.

Ağzının kenarını öptüm.

"Rhett." Dudaklarından dökülen adım. *Siktir.* Dua gibiydi. Bir yakarıydı. Benim kahrolası felaketimdi.

Yanağını öptüm.

"Tribünlerdeki hayranların adımı haykırmasına bayıldığımı zannederdim."

Şakağını öptüm.

"Ama inleyerek adımı söylediğini duymak?"

Başını yana eğerek bana daha iyi erişim verdi. Daha fazlasını istiyordu.

"Senin inleyerek adımı söylediğini duymak çok daha fazla tatmin edici."

Kulağının altındaki noktayı öptüm ve bana doğru kıvrandı. Nefesi tamamen kesildi ve tekrar adımı söyledi: "Rhett."

"Hoşuna mı gitti?" Burnumu kulağına sürttüm.

"Sakalın. Çok iyi hissettiriyor. Ben... ben daha önce böyle bir şey hissetmedim." Normalde çok sakin ve ağzı laf yapan kız, şimdi benim sakalım yüzünden eriyip gitmişti.

Bundan acayip zevk aldım. Ona sakalını sürten ilk adam olmak aklımı uçurdu. Bu gece boynu da bacaklarının içi de güvende değildi.

Güldüm ve dişlerimi boynunun yan tarafına sürterek aşağı indim, inlemeleriyle gaza geliyordum. Kalçalarının bana doğru salınışı. Parmaklarının ensemdeki saçları kavrayışı.

Parmaklarım onun kahrolası dar kotunun beline ulaştı ve tişörtünü oradan çekip çıkardım. Hemen belinin incelen kıvrımını, pürüzsüz sıcak tenini sıktım; üstünde hangi lanet seksi iç çamaşırı varsa artık, bel lastiğinin kalçasının üstünden aşırı baştan çıkarıcı şekilde yukarı kıvrıldığını fark ettim.

Hemen sonra beyaz tişörtünü bir an önce çıkarmak isteyerek başının üzerinden yukarı çektim. Bu son derece sakin yüzeyin altında ne sakladığını görmek istiyordum.

Kollarını kaldırdı ve tişört başından geçerken şapkam ayaklarının dibine düştü. Ama şapkayı orada bırakıp kapıya yaslanmış; dağınık saçları, hızla inip kalkan göğsü, kırmızı dantel sutyenin içinde yukarı taşmış dolgun göğüsleriyle Summer'ın görüntüsünü içime çektim. Sutyenin takımı olan dantel külotunun lastikleri, kotunun altından yukarı çıkıyordu.

Biraz dengesiz, fazlasıyla çaresiz görünüyordu. Tamamen dağılmıştı.

Ve ondaki bu görüntüyü çok sevdim.

Hızla eğilip şapkayla kutuyu aldım ve şapkayı tekrar başına taktım. *Benim şapkam.* Karşımdaki erotik rüya karşısında inleyerek gözlerimi kapattım.

"Şu an kendini görmelisin." Dişleri yumuşak altdudağına batarak tüm görüntüyü tamamladı. "Lanet derecede güzel."

"Lütfen, sakın durma."

"Öyle bir planım yok. Sadece manzaranın tadını çıkarıyorum."

"Gömlekten kurtul."

Güldüm. "İşte karşınızda benim buyurgan kızım!" Bir adım yaklaşarak onu iyice kapıya bastırdım. "Kurtulmak istiyorsan sen çıkar bakalım."

Yüzünde bir meydan okuma ifadesi belirdi ama saniyeler içinde vazgeçti. Küçük elleri gömleğimin düğmelerine uzandı ve ilk çifti çevik bir şekilde deliklerden geçirdi.

Dudaklarında küçük bir sırıtışla başını kaldırıp bana baktığında, yaramazca bir şeyler yapacağını biliyordum. Gömleğimi kavrayıp yırttı. Düğmeler etrafımızda uçuştu.

Ben sutyenini çekip indirene kadar kendinden memnun görünüyordu, sessiz odada dantelin yırtılma sesi yankılandı.

"Hey!" diye çıkıştı ama çıplak memeleri önümde duruyordu. Yumuşacık ve dolgundu, uçları taş gibi sertleşmişti. Caddenin karşısındaki boktan barın neon ışıklarından odaya yansıyan mavi ışıltı ruhani güzelliğini arttırıyordu. Göğsünün ortasındaki yara izi bile ona uyuyordu. Bir savaş yarası. Ne kadar zorlu mücadele ettiğine dair bir kanıt. Ne kadar güçlü olduğuna.

Tamamen çarpılmıştım.

"O sutyen La Perla'dan. Bana bir..."

Sağ meme ucuna krem şanti sıkarak onu susturdum. Beni azarlamak yerine inlemeye geçiş yaptı ve başımı eğip göğsünü ağzıma alıp iyice çekerek emerken ellerini saçlarıma geçirdi.

Çırpılmış krem şantiyi vücudundan yalarken göğsü bana doğru büküldü. Bir süt ürünü hiç bu kadar leziz olmamıştı. Teninin

ürperdiğini dudaklarımda hissedebiliyordum ve onu tertemiz yaptığımda meme ucunu dişlerimin arasına aldım.

"Mmmm," diye mırıldandım ve hafifçe geri çekilerek göğsünün parlayışına hayranlıkla baktıktan sonra sırtına uzanıp yırtık sutyeni tamamen çıkardım.

Dilini yutmuş halde izliyordu.

Diğer meme ucunu krem şantiyle kapladım, bir an durup utangaç görünüşünün ve kremayla kaplı halinin tadını çıkardım.

Aklıma pis fikirlerin gelmesine neden oluyordu. İnleyip kıvrandı ve başımı tekrar eğip tadını çıkara çıkara onu temizlerken, fikirlerin zihnimde dönmesine izin verdim.

Doğrulup kutuyu yere düşürdüğümde göğüslerini kavradım ve ona sırıttım.

"Sütten nefret ettiğini sanıyordum?" diye soludu, gözleri tereddütsüz ve hevesliydi.

"Giderek zevkine varmaya başladım." Homurdanarak onu kaldırıp duvara bastırdım ve tekrar öptüm. Bacakları belime dolandı, beni öpücüğüyle yakarken kalçalarımı sıkıyordu. Şapkam ayaklarımızın dibine düştü.

Sadece krem şanti ve kiraz tadı alıyor, sadece *onun* kokusunu duyuyordum.

Sadece *onu* istiyordum.

Böylece kendimi mavi ışıkla dolu otel odasında uzun ve emin adımlarla onu taşırken buldum, omzumdaki sancıyı görmezden geldim –çünkü böyle bir kız varken kimin bir omuza ihtiyacı olurdu ki?– ve onu yatağa fırlattım, koyu renk saçları çilli yüzünden yansıyan güneş ışığı huzmeleri gibi etrafında parlıyordu.

Bir saniyeliğine durduk. Ben büyülenmiş halde bacaklarının arasında dururken, o yatağımın üzerine yayılmıştı. *Bunu gerçekten yapıyor muyuz*, diye kafamıza o an dank etmişti.

"Beni istiyor musun Prenses?" diye sordum ayaklarındaki çizmeleri tek tek çıkarırken.

Dudakları aralandı ve ben çizmeleri ağır bir pat sesiyle yere bırakırken bana baktı. "Evet."

Öne eğilip kotunun düğmesini çözdüm ve bacaklarından sıyırmak için bir adım geri çekildim. "Neden?"

"Çünkü..."

Kotu bir kenara attım, külotu yukarı çekilmişti ve kadınlığının hatları belli oluyordu. İnledim. Bu görüntü, diz altı çorapları ve ortadaki çıplak göğüsleriyle birleşince oracıkta boşalmama neden olabilirdi. Onu tamamen başka bir şeyle kaplayabilirdim.

Dizlerim yatağa değene kadar yaklaştım ve dizlerini kavrayıp bacaklarını genişçe açtım. Ben bunu yapınca, külotu kayarak çıplak dudaklarından birini ortaya serdi.

"Kahretsin Summer. Siktir, kendine bir bak."

Ürperdi ve sanki örtmek ister gibi ellerini memelerine götürdü. Ama göğüs uçlarını iki parmağının arasında çevirmeye başladığını fark ettim, soruma cevap vermekten kaçmaya çalıştığı belliydi.

"Söyle bana. Neden beni istediğini söyle!"

Dudaklarını birbirine bastırdı, duyulabilir bir şekilde nefes alıp veriyordu.

"Bunu istiyor musun?"

Başıyla onayladı.

"Konuş benimle Summer. Bu sıkı küçük şeyi doldurmamı istiyor musun?"

"Siktir!" Gözleri şaşkınlıkla kocaman açılırken kelime ağzından fırlamıştı. Ne kadar da terbiyeli küçük bir prenses.

"Artık dikkatini çektim mi?"

"Dikkatim hep sendeydi Rhett." İtirafı alçak ve yumuşak bir sesle gelmişti. Âşıkların paylaştığı bir sır gibi. Ve en derin yaralarıma sürülen merhem gibi.

İnleyerek elimi uzattım ve başparmağımı kadınlığının külotta oluşturduğu izde gezdirdim, kasılma ve zonklamalarını hissedebiliyordum. Dantelin şimdiden ne kadar ıslanmış olduğunu fark ettim.

Kumaş şeridini bir kenara iterek parmağımı içeri soktum ve pürüzsüz yumuşaklığının keyfine vardım. Islanmıştı.

"Sırılsıklamsın Summer. Tüm bu karmaşa benim için mi?"

Yemin ederim; yanaklarının pembeleştiğini görebiliyordum, mavi ışıkta daha çok mora çalıyordu.

"Evet," dedi uysalca, neredeyse utanmış gibiydi. Ve şey, bu şekilde olmazdı.

Bunun beni ne kadar çıldırttığını bilmesi gerekiyordu.

"Bayıldım," diye homurdandım ve tek dizimin üzerine çökerek bacağını omzuma alıp poposunu yatağın kenarına kadar çektim. Dantel parçasını kenara çektiğimde, daha önce sadece hissettiğim şeyle gözlerime ziyafet çektim.

"Bunun hepsi benim için." Kadınlığını tekrar okşadım, başı utangaç bir şekilde yana dönerken bacağının omzumda kasıldığını hissettim. "Ne harika bir sürpriz."

Boştaki bacağını kapatmaya çalıştı ama onu tutarken ıslak sıcaklığına parmağımı kaydırdım. "Yok, yok. Şimdi utangaç davranmaya başlama. Bacaklarını benim için iyice aç Prenses."

Sessizce, "Tamam," diye solurken, bir elimi bacağının arkasına kaydırıp bacaklarını açtım.

Dizinin arkasına bir öpücük kondururken, sakalımın sürtünüşünü hissettiğinden emin oldum. "Devam edeyim mi?" diye sordum.

Karşılık vermesi bir an sürdü. Bacağının iç tarafına öpücükler kondurarak bekledim, kalçası sıçrayınca sırıttım. "Ben hiç... şey, bu yeni."

Bir an donakaldım ve diz çöktüğüm yerden ona doğru baktım. "Yeni mi? Yani kimse bunun tadına bakmadı mı?" Onu tekrar okşadım, eskisinden de ıslak olduğunu fark edince aletim sıçradı.

Başını hayır anlamında iki yana salladı.

Doktor Denyo gerçekten berbattı. Ama ona bunu söylemedim. Onun yerine dantel külotuna uzanıp çekerek bacaklarından

sıyırdım. Eğer bu, onun bir adamın yüzüne ilk binişi olacaksa iyi olmak zorundaydı. Ve araya hiçbir dantel külot girmeyecekti.

Bileklerinden de sıyrıldığında eski pozisyonuma döndüm. "Bu bir suç Summer. Berbat bir rezalet." Bir parmağımı içine soktum ve nefesi kesilirken beni kavradığını hissettim. "Görünüşe göre düzeltmem gereken bazı yanlışlar var." İçeri sokup çıkararak kendimden geçmiş halde, kadınlığının parmağımı alışını izledim, sonra iki parmak oldu. "Ve bu konuda üzgün bile değilim. Neden, biliyor musun?"

"Neden?" diye karşılık verdi hemen, sesi çatlak ve boğuktu.

"Çünkü eğer bu dünyadaki son anım olsaydı, böyle gitmek isterdim." Artık sertçe giriyordum, güç yüzünden vücudunun titrediğini hissederken küfrettiğini duydum. "Kafam bu güzel bacakların arasında ve dilim oranda..."

Bacaklarını iyice açıp başımı eğdim ve işe koyuldum.

22

Summer

Gözlerim geriye yuvarlandı ve yıldızları gördüm. Parlak, ışıltılı ve neredeyse kör ediciydi. İyi seksin beden dışı bir deneyimle karşılaştırıldığını duymuş, ama bu duyguyu hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştım.

Ama Rhett Eaton'un kafası bacaklarımın arasındayken, artık anlıyordum.

Kaslı kolları bacaklarımı sarmıştı ve bir eli karnımda açılmış, beni yerimde tutuyordu. Diğer eli üst bacağıma sarılıydı ve o kadar sıkıyordu ki, birkaç gün önce eyer yüzünden oluşanların hemen yanında yeni morluklar bırakacağını düşündüm.

Dili.

Dili.

Kahrolası dili.

Beni neredeyse göğüslerimden krem şanti yalarken yaptığı gibi saygıyla emiyordu, ama yeterince baskı uyguluyordu. Tam kıvamında çekiyordu.

Doğru miktarda diş kullanıyordu. Dilini içime daldırdı ve kıvranmaya çalıştığımda nasırlı eli bastırarak sırtımı tüy gibi yumuşak yatağa bastırdı. Kadınlığıma değen sakalı dikenli ve sertti. Bacaklarımın içine sürtünüyordu. Aldığım zevki ona

katlıyordu. Bu da kısmen asıl hislerden, kısmen de şey... Rhett olduğu içindi.

Rhett Eaton. Ergenlik aşkım. Rhett Eaton. Seks sembolü. Rhett Eaton. Kadınların gözdesi çapkın adam.

Öyle miydi gerçekten? Bunun, Rhett'in bir türlü kurtulamadığı eskide kalmış bir durum olduğunu düşünmeye başlıyordum.

Beni takıntı yaptığını söylemişti. Kafasının bacaklarımın arasında olması ne kadar iyiyse, bu sözleri de neredeyse o kadar şaşırtıcıydı.

Rhett'in beden nefret ettiğini ama bana katlandığını sanıyordum.

Ama söylediği şeylere bakılırsa yanılmışım gibi görünüyordu. Hem de *fena halde* yanılmıştım.

"Rhett!" diye haykırdım, bir elim göğüs ucumla oynamaya devam ederken öteki elim başını aşağı itti. Özgüvensiz hissetmek ve acayip iyi olduğu için salıvermek arasında gidip geliyordum.

Durarak geri çekildi. "Bana ne istediğini söyle Summer."

Tüm bu konuşmalarıyla beni öldürüyordu. Bir şeyleri yüksek sesle söylemek kesinlikle konfor alanımın dışındaydı. Sohbet etmeye pek bayılmayan bir adama göre, kıyafetlerim çıkınca çenesi düşmüştü.

Dirseklerimin üzerinde doğrulup ona baktım, gözleri kadınlığıma kilitlenmişti. "Bunları bana yüksek sesle söyletmeyi kesmeni istiyorum." Hafifçe güldüm.

Gözleri gözlerimi bulurken sırıttı, çok şehvetli bir sırıtıştı, ardından dudaklarını yalayıp bana göz kırptı. "Ne diyebilirim? Pembe yanaklarını ve kıvrandığını görmeyi seviyorum."

Daha çok kızardım.

Nazikçe bacaklarımı indirip ayağa kalktı ve açıktaki vücudumun önünde dikildi. Bana kendimi fazlasıyla savunmasız hissettiriyordu. Mahvolmuş gömleğini çıkarıp yere attı ve bana tek kaşını kaldırdı. "Sana bırakmanı söyledim mi?"

"Neyi bıraktım?"

"Kendine dokunmayı. Devam et."

Yutkunarak ona neden böyle güçlü tepki verdiğimi merak ettim. Şiddetli bir şeydi ve hayır demek aklımın ucundan geçmedi. Onun yerine tekrar yatağa uzandım, bir elimi karnımdan yukarı kaydırıp göğsümü avuçladım.

Diğer elimle de aynı şeyi yaptım ama bacaklarım içe doğru bükülünce, nasırlı avucu bacağımı hafifçe iterek açtı. "Onunla işim bitmedi," diye homurdanarak pantolonunu çıkardı, valizinden bir şey almak için kısa süreliğine dönünce bana poposunun görkemli bir manzarasını sundu.

Yuvarlak ve kaslıydı, tam avuçlanmalıktı.

Geri döndüğünde elinde folyo kondom paketi vardı. Aleti kocaman ve sertti, doğruca beni işaret ediyordu. "Bunu hâlâ istiyor musun Summer?"

Sesi şimdi neredeyse kararsız çıkıyordu, onu geri çevirebileceğimden endişelenmiş gibiydi.

"Evet," diye soludum, ona daha fazlasını vermek istiyordum. "Seni içimde istiyorum."

Saçının bukleleri yüzüne dökülmüştü. Dağınık ve nefis görünüyordu, sanırım biraz da çekingen duruyordu. Acaba ne söylememi istiyordu? Ağzımdan ne çıkarmaya çalışıyordu?

Tüm bunların müstehcen konuşmalar olduğunu düşünmüştüm ama şu anda kondomu çelik gibi uzunluğuna geçirirken beni izleme şekli, bunun başka bir şey olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

Doğrulurken beceriksizce, "Seni üstümde istiyorum," dedim. Müstehcen konuşmamın işe yaraması gerekiyordu. Aletini kavrarken gözleri kısıldı, ama o bana doğru ilerlerken bakışlarımı onun yüzünden ayırmadım, kalbim göğüskafesime çarpıyordu. Sanki vücudumdan fırlayıp kendini bu adama vermek istiyormuş gibiydi.

Bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi.

Nihayet üzerime uzanınca elimi ikimizin arasına uzatıp kalın aletini kavradım. Ve *kalındı.* "Tanrım. Bunun acısı yarın benden çıkacak, değil mi?"

Rhett sırıttı. "Eğer yarın düz yürüyebilirsen, bu gece işimi iyi yapamamışım demektir."

Artık çok oyunbaz, çok nefis, kendinden çok emin görünüyordu. Tüm dikkati sadece benim üzerimdeydi. Kolayca ağına düşüp sonunda sadece kırık bir kalple kalakalacağım tipte bir adama benziyordu.

Aletinin başını kaygan girişime kaydırıp ucunu sürttüm ve gözlerinin kapanışını izledim.

Beni öptü, ayak parmaklarımın kıvrılmasına ve kalçalarımın ona ulaşmak için yükselmesine neden olan yakıcı bir öpücüktü. Ardından içime doğru itmeye başladı –yavaş, istikrarlı ve nefis bir şekilde– beni doldururken vücuduma ona alışması için gereken zamanı veriyordu. Tek bacağımı kaldırıp onu kendime çektim. Onu daha yakınımda istiyordum.

"Kahretsin Summer," diye homurdandı dudaklarıma doğru. "Siktir. Nasıl bu kadar dar olabilirsin?"

Ellerimi daha önce ona masaj yaparken hiç yapmadığım şekilde gezdirdim, tırnaklarım sırtında kayıyordu. Şu an Rhett Eaton'a dokunma şeklimin profesyonellikle uzaktan yakından alakası yoktu.

Tamamen girdiğinde kalçalarıma yaslanarak inledi. "İyi misin? Çünkü sanırım nazik olmayı ancak buraya kadar başarabileceğim."

Çenesini öptüm. "Sana beni mahvetmeni söylediğimi sanıyordum?"

Üzerimde şahlanırken fazlasıyla ciddi ve acı verecek kadar yakışıklıydı. "Ne dilediğine dikkat et Prenses."

Kendini tamamen geri çektikten sonra tekrar içeri itti. Vücudum titrerken başım geriye düştü. Aramızda temas eden her yeri, tenimizin her santimini, her kılı hissediyordum. Bakışları

bile üzerimdeydi, sanki sadece gözlerindeki bakışla ruhumu tenimden dışarı çekiyordu.

Yavaş ama güçlü bir ritim tutturarak beni sertçe beceriyordu; her hareketimi izliyor, her sesi içine çekiyordu.

Bir yandan sinir bozucu olmanın eşiğindeydi. Öte yandan, Rhett Eaton'un altında lanet olası bir tanrıça gibi hissediyordum. Gözlerini benden alamıyormuş gibi, dünya kadar vakti varmış gibi, bunu hiç unutamayacakmış gibiydi.

Hiç doymayacakmış gibi.

Ben doyamayacağımı biliyordum.

İtişleriyle vücudumu daha da gergin hale getirirken, inlemelerim daha yüksek perdeden çıkmaya başladı, ama sonra içimden çıkıp dizlerinin üzerine çöktü ve yine kendine benimle ziyafet çekmeye girişti.

Basınçtaki değişim, verdiği his –her şey– vücudumun yetişmek için sersemlemesine neden oldu. Göğsümden hafifçe ter boşanırken, sanki tadına baktığı en iyi şey benmişim gibi beni diliyle becermeye devam etti.

"Rhett," diye nefes nefese adını söylerken, vücudumu usta olduğu bir enstrüman gibi çalışının verdiği hissin içinde tamamen kaybolmuştum.

"Evet Prenses? Bunu neden istediğini bana söyleyecek misin şimdi?" Doğruldu ve uzaklaşırken ayak bileklerimden tutup beni istediği gibi katladı, ki bu şu anki noktada, ayaklarımı omuzlarına kadar kaldırması demekti ve tüm bu sırada bir tür vahşi tanrı gibi tepemde belirdi.

Sonra kendini hizalayıp tekrar içime kaydı. Çok derine girdi. Her santimimi doldurdu.

"Bilmiyorum," dedim nefes nefese, gözlerimi terle parlayan teninde dolaştırdım.

"Tekrar dene." Daha çok cezalandırıcı bir tempoyla içime girdi. Başını geriye atarak âdemelmasının çıkıntısını vurgulamış oldu. Her itişle inlemelerim daha yükseldi, daha çılgın bir hale

büründü, tıpkı onun hareketleri gibi. "Sen bana söyleyene kadar, bütün gece sana çığlık attıracağım."

Siktir, ben çığlık mı atıyorum?

Tam sinir uçlarım yeniden kıvrılırken ve fena halde ulaşmak istediğim o noktaya varmak üzereyken, içimden çıkıp yere indi. Beni boş ve nefessiz bırakmıştı.

"Bütün gece gelmeni sağlayacağım Summer. Ama sen onu yüksek sesle söyleyene kadar olmaz. Duymak istiyorum." Parmakları yavaşça –çok yavaşça– şişmiş klitorisimi okşadı. İki parmağını içime soktu ve onun için ne kadar ıslandığımı gösteren ses kızarmama yetti. Ama o sadece yumuşak ve derin bir şekilde güldü. "Sadece bir boğa rodeocusunu becermek mi istedin bebeğim?"

Başını tekrar eğip beni yaladı; dili düz, hareketleri ölçülüydü ve beni sınırdan geri çekiyordu.

"Hayır." Ellerim kendi iradesiyle göğüslerimi buldu, vücudum rahatlamak için sızlıyordu.

Klitorisimi ağzına alıp emdi ve dişlerini kadınlığıma boydan boya sürttü.

"Senin şık şehirli delikanlılar yerine, bir kovboyla vahşi tarafta gezintiye çıkmak mı istedin?" diye mırıldandı, kafasının bacaklarımın arasındaki görüntüsü hafızama kazınmıştı.

"Hayır!" Cevabım bu defa daha kuvvetli çıkmıştı.

Daha sert emdi ve bacaklarım daha da açıldı. Bunu hiç yapmamaktan, bir yalama kralı tarafından tüketilmeye nasıl geçiş yaptığımı asla anlayamayacaktım. Ama kesinlikle bir şikâyetim yoktu. Özellikle de nihayet rahatlamaya doğru ilerlerken kendimi ona doğru iter ve parmaklarım meme uçlarımı amaçsızca sıkıştırırken.

Ama geri çekildi.

Hayal kırıklığıyla homurdanarak dirseklerimin üzerinde doğruldum. Bana şeytani bir sırıtışla bakarken tek kaşını kaldırmıştı, ne yaptığının gayet farkındaydı.

"Bana bunu neden istediğini söyle Summer." Sesi boğuktu ve daha önce olmayan bir keskinlik vardı.

Bu.

Kendinden bir eşya gibi bahsettiği kafama dank etti. Belki de bu, onun için gerçekten oyun değildi. Belki de gerçekten benim gibi bir kızın neden onun gibi bir adamı isteyeceğini çözmeye çalışıyordu.

Gözlerimi gözlerine dikerek yatağın kenarına oturdum ve ona uzandım. "Ben *bunu* istemiyorum Rhett. *Seni* istiyorum."

Elimi nazikçe araştırarak üzerinde gezdirdim ama o sessizliğini korudu. Her zaman yaptığı gibi beni izliyordu. "Yapmam *gerekeni* yapmaktan ve istediğim şeyi yok saymaktan bıktım usandım. Ve istediğim sensin. İçimde. Her tarafımda. Seni *yanımda* istiyorum. Ve sadece *ben* olayım istiyorum."

Yüksek sesle söyleyince kulağa çok özgüvensiz gelmişti. Ama kalbim tekrar kırılmayı kaldıramazdı. Rhett gibi bir adamın bana kemerindeki bir çentikten fazlası değilmişim gibi davranmasını kaldıramazdı. Tüm bunların ne demek olduğunu bilmiyordum, yine de bunun benim için sıradan olmadığını anlamasını istediğimi biliyordum. Ne olduğunu bilmiyor olabilirdim ama sıradan olmadığı kesindi.

Az önce söylediklerimi sindiriyormuş gibi bana baktıktan sonra bana doğru eğilip başımı kocaman elleriyle öyle bir şefkatle kavradı ki göğsüm sızladı.

"Bana sahipsin Prenses. *Sadece sen*, söz veriyorum," diye boğuk sesle fısıldadıktan sonra beni öptü. Yakıcı bir öpücüktü. Dudaklarında kendi tadımı aldım, sakalı yanaklarıma sürtünüyordu. Saçları etrafımıza dökülüp bizi özel bir kozaya sardı ve ağzına doğru gülümsedim, çünkü şu an her tarafımdaydı.

Bir soğuma anından sonra, vücudum onun için çok kolay bir şekilde yeniden hararetlendi. Sanki bir düğmem vardı ve onun yerini bilen tek kişi oydu.

Daha fazla konuşmadan bedenlerimizi yakın tutarak beni nazikçe geri yatırdı, bu süreç boyunca beni öptü, ağzını

–sakalını– ben onun altında kıvranan, sızlanan bir karmaşa haline gelene kadar üzerime sürttü. Yüzü benimkinin üzerinde gezindi ve dirseklerini yatağa başımın iki yanından yaslayarak gözlerimin içine baktı.

Gözlerini bir an bile ayırmadı. Sanki gözünü kırpsa yok olacaktım.

Başparmağının ucu şakağımda saygıyla gezindi ve yanağıma düşen bir tutam saçı itti. Aletinin kalın ucu bacağımı dürterken bu anın tadını çıkardık. Bu beklentinin. Çünkü aniden, bu gece farklı gelmeye başlamıştı.

"Hayatımda hiç kimseyi bu kadar istemedim," diye itiraf ettim. Karşılık olarak yumuşak bir şekilde gülümsedi, daha önce böyle gülümsediğini gördüğümden emin değildim.

Başparmağı acı verici bir nezaketle şakağımı okşamaya devam ederken içime kaydı. İkimiz ahenkle iç çektikten sonra, "Ben de Prenses," dedi. "Ben de."

Öpüştük, birbirimize dokunduk, üzerimde sallandı, ben altında titreyene kadar beni becerdi. Bulabildiğimiz her yüzeyde yaptık. Bütün geceyi beni ne kadar çok istediğini kanıtlayarak, beni her çatlakta parçalara ayırarak, onun için tekrar tekrar parçalanmamı izleyerek geçirdi.

Sanırım o da benim için biraz parçalara ayrıldı.

İkimiz de kendimizden geçip bitkin düştüğümüzde, beni vücudunun kozasına çekti ve hiç bırakmayacakmış gibi sarıldı.

Ve ayaklarımın ne kadar soğuk olduğunu fark edince, sıcak bacaklarını ayaklarımın etrafına sardı.

23

Rhett

Kip: Her şey yolunda mı? Ariat'taki adamlarla röportajın hakkında attığım mesajlara ikiniz de cevap vermediniz.
Rhett: Evet babacık. Her şey yolunda. Bazılarımız geceleri uyuyor.
Kip: Kızımın seni öldürmüş olabileceğinden endişelendim. Sadece seni kolluyorum evlat.
Rhett: Neredeyse öldürüyordu.

***

Hiç olmadığı kadar rahat uyumuştum. Summer sanki benim için yaratılmış gibi vücuduma uymuştu. Soğuk ayakları umurumda bile değildi.

Onu daha yakına çekmek, ipeksi saçlarından bir tutam okşamak ya da o şiş dudaklarına tüy kadar hafif bir öpücük kondurmak için uyanıp durmuştum. Ama asla uyanmak gibi gelmemişti, sadece mutlu rahatlığımın bir uzantısıydı. Sabun ve naneli diş macunu gibi kokuyorduk, çünkü doğrusu o kadar uzun süre uyumamıştık.

İzlendiğim hissi sonunda gözlerimi açmaya zorladı, oda çoktan aydınlanmıştı. Summer saçları darmadağın, dudakları pembe

ve şiş, pastaların üstündeki toz şekerlemelere benzeyen çilli makyajsız yüzüyle kolumun altına sıkışmış yatıyordu.

Gözlerine baktığımda bakışlarını kaçırmadı.

"Burası beni uykumda öldürdüğün yer mi? Bir ara bahsetmiştin." Sabah sesim çatlak çıkmıştı ve onu sıktığımda onun gülüşü de öyleydi. "Tüm bu süre boyunca uzun vadeli bir oyun oynuyordun, değil mi? Ergenken bana aslında hiç vurulmamıştın. On yıldır cinayetimi planlıyordun."

Yüzünü göğsüme sürdü. "Kes sesini."

Kirpikleri tenimi sıyırırken parmaklarıyla göğsümdeki kıllarla oynadı.

"Benden mi saklanıyorsun Summer?" Elimi saçlarında yumruk yapıp çekerek çenesini kaldırmaya zorladım.

"Sadece kafamda olanları çözmeye çalışıyorum."

Pekâlâ, şey... bunu öngörmediğimi söyleyemezdim. Sabah kendini geri çekeceğini biliyordum. Kalmasını istediğim insanlar asla kalmazdı. Kurtulamadığım kişiler genelde yapışıp kalırdı. Benden bir şeyler isteyen tipler...

Çıplak bir gece geçirdikten sonra Summer'a mantıksız bir şekilde bağlanmış hissederek belli belirsiz homurdandım. Bu, yalnızca tek gecelik ilişki isteyen biri için yepyeni bir şeydi.

"Bana homurdanma Rhett Eaton."

İç çekerek yüzümü ovuşturdum. Bu sohbet başlamadan önceki sessiz, mutlu sükûnet haline geri dönmek istiyordum. "Neyi çözmeye çalışıyorsun?"

Başını kaldırıp bana bakış attı. "Şey, başlangıç olarak, seni bir tur daha atmaya nasıl ikna edebileceğimi."

Kaşlarım kalktı. "Öyle mi?"

Sırıttı. "Evet ama saate baksana. Röportaj için arenaya gitmen gerekiyor ve bir saat içinde de bir sponsorla toplantın var."

Onu üstüme çektim, lanet olası saat zerre umurumda değildi. Özellikle de bacakları belime dolanmışken ve oraya ait olduğunu biliyormuş gibi iç çekerken.

"Siktir et toplantıyı." Ben belini kavrarken dudağını ısırdı.

Çarşaf belinin etrafında toplandı ve güneş parlak bir şekilde arkasından sızarak, dik göğüslerinin bana baktığı yerin hemen yukarısında, göğsündeki sakal izini vurguladı.

"Ayrıca sadece tek gecelik ilişki yaşayan bir müşteriyle işi pişirmeye nasıl devam edebileceğimi çözmeye çalışıyorum."

"Siktir et tek gecelik ilişkileri." Ellerimi göğüskafesinden yukarı kaydırarak göğüslerini birbirine bastırdım.

"Devam etmem profesyonelliğe sığmaz ama..." Artık gülümsüyordu; rahat, tatlı ve tamamen becerilebilir görünüyordu.

"Siktir et profesyonelliği," diye homurdanıp göğüs ucunu çimdikledim.

"Evet, şey, Kip Hamilton bu yoruma katılmayabilir. Sen hâlâ bir müşterisin." Gözleri ciddileşti.

"Kip Hamilton'u da siktir et. Kovuldu."

"Rhett..."

Bir elimi yukarı kaydırıp başparmağımı ağzına sokarak onu susturdum, dudaklarının aralanmasını ve ben bastırırken pembe dilinin parıltısını izledim. "Önemsiz şeyler hakkında konuşmaya devam edersen, önemli şeyleri yapmaya vaktimiz kalmaz."

Sadece başıyla onaylayıp parmağı emerken, taş gibi sertleşen aletimi çıplak poposuna yasladım. "Şimdi sesini kes ve üzerime bin. Sen aletimin üzerine boşalırken bu güzel memelerin zıplayışını izlemek istiyorum."

Gözleri neredeyse komik bir şekilde kocaman açıldı ama dizlerinin üzerine doğruldu ve küçük, ahlaksız bir inlemeyle kendini üzerime bıraktı.

Ona başım bacaklarının arasındayken göçüp gitmek isteyeceğimi söylemiştim ama sanırım son anlarımda ona yakın bir yerde olmaya da tamamdım.

* * *

"Röportaj iyi geçti." Summer önümde volta atarken, düzenli bir şekilde ellerimi bantla sarıyordum.

"Evet." Arenadan gelen müziği ve tezahüratları ta soyunma odasından duyabiliyordum.

"Ve sanırım Wrangler'dan gelen adam onlara söylediklerinden memnun kaldı." Görüş alanımın kenarından, ellerini ovuşturduğunugörebiliyordum.

"Hımmm." Başparmağıma özel ilgi gösterdim. Birkaç hafta önceki asılmadan sonra hâlâ sancıyordu.

"Ayrıca markanın kotlarını iyi taşıyorsun."

Bu defa başımı kaldırıp ona bir bakış attım, son derece ciddi ve endişeli görünüyordu. "Bu bir iltifat mıydı?"

Kaşlarını çattı. "Evet."

"Hah." Sarma işine döndüm, dudaklarım yukarı kıvrılırken, parmaklarını bacağının yanına vurmaya başladı.

"Ben sana iltifat ederim," dedi bana. Sanki bu bir şekilde onu haklı çıkarıyormuş gibi.

"Tamam."

"Ediyorum." Yılan derisi çizmelerini yere vurdu. "Turnedeki bütün diğer kızlar gibi sana methiyeler düzmemi mi istersin? Ya da seninle röportaj yapan spiker Barbie gibi?"

Ellerime doğru sırıttım. Summer'ın kıskançlığı su olsaydı, içinde banyo yapmak isterdim. "Hayır Prenses. Senin beni kıskandığını izlemek, benim gibi basit bir adam için yeterli bir zafer. Bunun bu kadar hoşuma gideceği hiç aklıma gelmezdi. Pembe yanaklı ve böyle öfkelenmiş halinle baştan ayağa çok sevimlisin."

"Hah!" diye bağırdı, inanamayarak sesi yükselmişti. "Bunu senden duymak tuhaf. Dün resmen beni bardan dışarı taşıdın."

"Ve yine yaparım. Emmett, çiftliğimde ceset gömmek için harika yerler olduğunu biliyor. Sana elini sürseydi, bir daha onu kimse bulamazdı."

Güldüm ama Summer sessizleşmişti. Parmaklarını tekrar bacağına vurmaya başladı, bu da bakışlarımı oturduğum banktan güzel yüzüne çevirmeme neden oldu.

"Sorun ne?"

"Dün gece seni uyutmadım. Dinlenip bugüne hazırlanman gerekiyordu. Sen bir sporcusun. Hazırlıklı olman lazım."

Altdudağını dişledi. Endişeli görünüyordu.

"Summer, ben iyiyim. Gel buraya." Tek kolumu açtım ve anında aramızdaki boşluğa adım atıp beni göğsüne bastırdı. Parmakları saçlarımın arasından geçerken kalp atışlarını hissettim.

"Dikkatli ol, tamam mı?" diye fısıldadı. "Bana orada kalp krizi geçirtme."

"Bu şaka sana hiç yakışmadı Summer."

Güldü ama zayıf bir gülüştü. İçi boştu.

Ona daha sıkı sarıldım, o da öne doğru eğilip başımın tepesini öptü. Söylemediği şeyi bir anda anlayıverdim. İkimizin de dile getirmediği şeyi. Yapamazdım çünkü her hafta sonu içimde ufak bile olsa bir korkuyla oraya gidersem, o boğanın üzerine asla binemezdim. Mantık beni ele geçirirdi. Hayatta kalma içgüdüleri.

Ve işim biterdi.

Ama şimdi bu içgüdüler tamamen dizginlenmişti. Bir şampiyonluk daha ve belki altın kemer tokamı alıp şapkamı asardım.

Tercihen Summer Hamilton'un kafasına.

24

Summer

Kip: Neden Rhett bana kovulduğumu söyleyen bir mesaj attı?
Summer: Atmamıştır.
Kip: Attı. Mesajda yazan bu: "Profesyonelliği siktir et ve sen de siktir ol. Kovuldun."
Summer: Pekâlâ, haksız da sayılmaz. Bu pek profesyonelce olmamış. Gerçekten kovulduğunu sanmıyorum ama.
Kip: Tabii ki kovulmadım. O piç kurusu bana mecbur.

* * *

Summer: Omzun nasıl? Bandajlıyor musun? Gelip bandajlamamı ister misin?
Rhett: İyi. Buraya gelme. Terli taşak gibi kokuyor.
Summer: Açık tasvir için sağ ol. Rotator manşet yaralanmaları için darbeli elektromanyetik alan tedavisi hakkında bir şeyler okuyordum. Belki de denemeliyiz? Şehirde bunu yapan bir fizyoterapist var.
Rhett: Ben de bana daha çok masaj yaparsın diye umuyordum? Ama bu defa üstsüz.
Summer: Önümüzdeki haftaya ayarladığım randevuya gidersen yaparım.

Rhett: Günlük masaj. Omzumu ovarken aletime bineceksin. O zaman giderim.
Summer: Omzun o kadar kötü mü?
Rhett: Hayır Prenses. Amın o kadar iyi.

* * *

Bu gece Rhett'i izlerken, on beş dolarlık arena biramı önümdeki insanların üzerine savurmak istiyordum. Önce Emmett çıkmış ve harika bir biniş yapmıştı. Rhett'in gördüğünü biliyordum, çünkü Theo'yla beraber kapının tepesinde oturup izlemişti.

Gözlerindeki rekabet parıltısını görmüştüm. Bütün gece aleti içimdeydi, ama hâlâ adamı öldürecekmiş gibi görünüyordu.

İçimdeki küçük bir parça, onun hemen çitten atlayıp oracıkta emekli olmasını diliyordu. Güvende olmasını istiyordum. Ama kazanmasını da istiyordum. Onun adına bunu istiyordum.

Ama ayrıca onu kendime istiyordum.

Lanet şekilde kafa karıştırıcıydı bu. Bir insan için hiç bu kadar endişelenmemiştim ve tüm hayatımı etrafımdaki insanlar için endişelenerek geçirdiğim göz önüne alındığında, bunun bir anlamı vardı.

Theo şimdi boğasının üzerine atlamış ve bunu yaparken Rhett'e biraz çılgınca sırıtmıştı. Theo bağlama halatını ovuşturup başını sallayarak dinlerken Rhett'in onunla konuşmasını izledim. Şu anda konuşmalarında daha önce fark etmediğim bir yoğunluk vardı.

Genellikle aralarındaki şeyler neşeli ve dostane olurdu, ancak bu gece etkileşimlerinde kesin bir akıl hocası hissi vardı. Bu hem iç açıcı hem de sinir bozucuydu.

Boğa kendini kapalı alanın metal kenarlarına vurdu ve Rhett'in benzer durumlarda geri çekildiğini gördüğüm yerde Theo sırıttı, çenesini indirip başını salladı.

Kapılar açıldı ve boğa da jet hızıyla adeta uçtu. Theo, boğanın her aşağı inişinde mahmuzlayarak onu yükseltirken, daha genç ve daha ufak bir Rhett gibi görünüyordu. Hayatı buna bağlıymış gibi biniyordu. Boğanın ne kadar öfkeli olduğuna ve kaç defa yön değiştirdiğine bakılacak olursa, hayatının gerçekten de buna bağlı olduğunu söyleyebilirdim.

Theo'yu pek tanımıyordum ama aynı şekilde nefesimi tuttum. Tribünlerde oturarak geçirdiğim akşamlarda, başka adamların kafalarına tos yiyip üzerine basıldığını görmüştüm. Bir sedyenin üzerinde ayrıldıklarını görmüştüm.

Pek çok açıdan izlemesi zordu, ama başka açılardan... gözlerimi alamıyordum.

Bu yüzden Theo yere atlayıp şapkasını havaya attığında ben de ayağa fırlayıp tezahürat yaptım. Boğa, palyaçoyu kovalayarak ringden ayrılırken Theo kalabalığın tezahüratını içine çekti. Tam 90 puan alarak bu hafta sonunun sıralamasında tepeye yükseldi.

Çite tekrar baktığımda Rhett'in otuz iki diş sırıtarak orada oturduğunu gördüm. Acayip gururlanmış ve göğsü kabarmıştı, gururla dolup taşıyordu.

Ayrıca fena halde nefis görünüyordu. Şapkası yüzünün altına kadar çekilmiş, boğa binici yeleğinin altındaki kömür karası gömleği ve o sade, sıcak kahverengi kemerli tozluklarıyla karanlık ve gizemliydi.

Çok. İyi.

Yere atlayıp esnemeye ve ısınmaya başladığında anlık sakinliğim buharlaştı ve gerilim geri döndü.

Bu histen nefret ediyordum. Bunu hissetmekten nefret ediyordum. Ölümle pek çok açıdan uzlaşmıştım. Her an vadenin dolabileceğini o kadar genç yaşta öğrenmek insana tuhaf şeyler yapıyordu. Ama her nedense kendi ölümümü düşünmek, Rhett'in başına bir şey gelebilecekken burada, tribünlerde oturmak zorunda kalma düşüncesinden daha tahammül edilebilirdi.

Ona "kalbim kaldırmadığı için risk almamasını" söyleyen kız olmak istemiyordum. O yüzden onun yaptığını söylediği gibi bunu dizginledim.

Biradan birkaç büyük yudum alıp etrafımda dönen konuşmalara kulak kabarttım. Ve Rhett'in sırası geldiğinde daha büyük yudumlar aldım.

Her anını izledim, dalgın bir şekilde bunun son olabileceğinin farkındaydım . Zaman yavaşlamıştı sanki. Kibirli gülümsemesini ve gülümserken yanaklarının ağzının kenarında kıvrılışını gördüm. Sırf onu izlerken bile sakallarının batışını ensemde hissedebiliyordum neredeyse.

Bağlama halatını çekti, hipnotize olmuş gibiydi ve ben de oraya odaklanmaya çalıştım.

Ve sonra daha önce yapmadığı bir şey yaptı. Oturduğum yeri tam olarak biliyormuş gibi şapkasının kenarından bana doğru bir bakış attı.

Bana göz kırptı.

Sonra başıyla onayladı ve kapılar açıldı.

* * *

"Çok yakındın."

Rhett sırtımı bir bezle ovarken suyun dalgalanma sesi duyuldu. Otelin boktan küveti ikimiz için çok küçüktü ama bir şekilde sığmıştık. Eğer onu epsom tuz banyosu yapmaya zorlamaya devam edeceksem, benim de onunla gelmek zorunda olduğumu söylemişti.

Ve işte buradaydım, insanlığın gördüğü en seksi ve en küçük küvette onun bacaklarının arasında oturuyordum.

Bu arada Rhett Eaton beni yıkıyordu. Ve öpüyordu.

İşte hayattan *böyle* göçmek isterdim.

"Ah, eğer birine kaybedeceksem o Theo olmalı. Ona bir iki yıl ver, göreceksin sağda solda ne varsa kazanacak."

"Yani... senin daha yeni ve daha parlak versiyonun gibi mi?" diye sataştım, ama sonunda saçlarımı yumruğuna dolayıp çektiğinde nefesim kesilmişti.

"O güzel ağzından çıkanlara dikkat et Summer," diye mırıldandı kulağıma.

Ereksiyonu sırtıma yaslanmıştı ama biraz olsun yıkanmak için bir süredir onu görmezden geliyorduk.

"Etmezsem ne olur?" Onu tahrik etme umuduyla dudaklarımı büzerek omzumun üzerinden arkaya baktım.

Güldü ve kızarmış tenimin ürpermesine neden oldu. "Bir şey olmaz. Prezervatifim bitti."

"Bunu sana kovboy okulunda öğrettiler mi bilmiyorum, ama oral seks yaparak hamile kalmam."

Elini öne uzatıp göğsümü sertçe sıktı ve beni kendine çekti. "Tanrım kadın. Bazen ağzından çıkan şeyler var ya."

Kıkırdayarak ona doğru gevşedim. "Tamam. *Tamam.* Sen başlattın."

"Neyi başlattım?"

"Bunu."

Göğsünden yükselen kahkahayı omuzlarımda hissettim. "Başlatmadım."

"Başlattın. Önce sen beni öptün," diye şaka yaptım.

"Hah. Onun bir anlamı olmadığını söylediğini sanıyordum." Lifi kollarımda gezdirmeye başladı.

Gözlerimi kapatıp iç geçirdim. Bunu söylemiştim. Ve o zaman söylediklerimde ciddiydim ya da en azından öyle olmasını istiyordum. "Bir anlamı olmamasını istiyordum, çünkü böylece biraz da olsa profesyonellik hissi barındırabilirdim." Acı verecek kadar dürüst bir ifadeydi ve içimde sözümü geri alabilmeyi dileyen küçük bir parça vardı.

Ama Rhett ve ben birbirimizle ne kadar kafa bulsak da, beni hafife aldığını sanmıyordum. Bir kadını hafife alan bir adam, o kadına Rhett'in bana baktığı gibi bakmazdı.

O bakışı kafamdan uyduruyor olabilirdim.

Belki de hiç var olamayan bir bakışı gördüğümü sanıyordum.

"Müşterilerinle epsom tuz banyosu yapmak sana hukuk fakültesinde öğrettikleri bir şey mi?" Kendi şakasına gülmemek için uğraşmaktan göğsü titriyordu. *Mankafa.*

İnledim ve ellerimi yüzüme kapattım. "Rhett."

Başımın tepesine bir öpücük kondurdu. Kahkahasını bastırmak için yaptığından gayet emindim.

"Komik değil. Burada ne yaptığımızı bilmiyorum. Yıllarca okula gittim ve bu işi yapabilmek için okula on binlerce dolar harcadım. Bu... ne yaptığımı bilmiyorum."

"Bence biliyorsun. Bence hayatında ilk kez istediğin bir şeyi yapıyorsun ve bu seni korkutuyor."

"Evet. Belki de."

"Bence benim müşteri olup olmamam seni endişelendirmemeli. Bence seninle aramızdakilerin bununla bir alakası yok."

"Ama buradaki algı..."

"Ne algısı? Bunu daha önce yaptın mı? Gelecekte daha fazla yapmayı mı planlıyorsun? Ya da aramızda olanların ikimizin de iş olarak ne yaptığıyla alakası yok mu? Başka şartlar altında tanışsaydık, farklı mı olurdu sence?"

"Bana karşı o kadar huysuz bir hıyar gibi davranmazdın belki," dedim, sohbeti yüzleşmeye hazır olduğumdan daha büyük gibi görünen yönden uzaklaştıramaya çalışıyordum.

"Ben ciddiyim Summer. Sanki önemi varmış gibi neden sürekli iş konusunu gündeme getirdiğini anlamıyorum. Yanlış bir şey yapmıyoruz. Sanırım Doktor Denyo, seni başka biriyle olmakta utanç verici bir yan olmasından korkutmuş. Saklamaman gereken şeyleri saklamak zorunda hissettirmiş."

Hay ben bu işin. Haklı mıydı? Geçmiş ilişkilerime dair zihinsel fihristimi inceledim.

Erkeklerle hiç ortalıkta görünmemiştim. Onları ailemle hiç tanıştırmamıştım. Bir keresinde Willa bana lezbiyen olup

olmadığımı sormuş, sonrasında da bununla bir sorunu olmadığını söylemişti.

Belki de gerçek duyguların olduğu bir ilişkiyi saklamam gerektiğini ilk düşündüğüm sefer, beni bunun doğruluğuna inandırmıştı.

"Ben... şey... siktir."

Beni sıkarak başımın arkasına burnunu sürttü. "Ben her zaman ne istersem onu yaptım. Başka insanların ne yapmam gerektiğine dair düşüncelerine asla önem vermedim. Sanıyorum seninle benim ortamızda yer alan biri ideal olurdu, çünkü ben de muhtemelen bu süreçte birkaç köprüyü yakmışımdır."

Bir homurtu çıkardım. "Büyük ihtimalle haksız sayılmazsın. Ben..." diye itiraz etmeye başladım ama sözümü kesti.

"Yanlış gidebilecek her şey için endişelenmeyi bırakıp sadece bunun ne kadar doğru hissettirdiğinin keyfine varsan ne olur?"

Sırtıma ıslak bir öpücük kondurdu ve nasırlı avuçları sabunlu tenimde fazlasıyla şehvetli şekilde kayarken vücudum canlandı. Başımı geriye attım ve vücudumu bu kadar ustaca çalmasının verdiği hisle iç çektim.

Doğru hissettiriyordu.

"Seninle bir fırsat yakalamak için daha fazla köprü de yakarım Summer. Bana bir şans ver."

Gözlerimi tekrar tekrar kırpıştırdım. Beynimin henüz algılayamadığı bir şey yüzünden kalbim takla atıyordu. Az önce söylediği şeyler beni allak bullak etmişti. Ve dilim tamamen tutulmuştu.

Ama Rhett konuyu orada bırakarak devam etti: "Bir keresinde kişisel antrenör olacağını söylemiştin sanki?"

Donakaldım. Bundan bahsetmiş miydim? "Bunu hatırlamıyorum."

"Ben hatırlıyorum. Satır aralarını okudum. Antrenman yapışını izledim. Ne kadar sıkı çalıştığını ve ne kadar güvenilir olduğunu gördüm. Eğer şu an mesleğin o olsaydı, yine aynı şeyi mi söylerdin? Kip ne yapardı?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım, şu an kimseyle yüzleşmek zorunda olmadığıma memnundum. "Muhtemelen hayır." İtiraf ederken sesim çatladı.

"O zaman neden yapıyorsun? Neden bu zırvalığa devam ediyorsun?"

Nefesimi verdim. "Bu... bu zırvalık değil. Sadece babamı mutlu görmek hoşuma gidiyor. Benimle ne kadar gurur duyduğunu biliyorum. Bazen psikopat bir hıyar gibi davransa da beni ofiste görmeyi ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Beni yanında tutmak için ailesini parçaladı. Çok şeyden feragat etti ve hastalandığımda her gün benimle olabilmek için her şeyi bir kenara bıraktı. Onun için en azından bu şeyleri yapmam gerekiyor gibi hissediyorum, biliyor musun? Ben sadece... Tanrım bunu söylemek berbat bir şey, ama ben olmasam hayatı daha kolay olurmuş gibi hissediyorum. Ve eğer kurmak için hayatını harcadığı işinin bir parçası olarak ona yardım edebileceksem, o zaman ona karşılığını vermek için en azından bunu yapabilirim."

Rhett karşılık vermedi. Sadece kolumu okşamaya devam etti. "Kip adına konuşamam, sadece geçen yıllarda senden ve ablandan bahsetme şeklini biliyorum. Ve psikopat bir hıyar olabilir, ama kızıyla vakit geçirmesinin karşılığını isteyecek bir türde adam gibi görünmedi bana."

Gözlerim yanarken başımı salladım. İnsanları memnun etmeye çalışan kafamın arkasında küçük bir ses *"Evet!"* diye çığlık atıyordu. Sanırım içten içe Rhett'in haklı oluğunu biliyordum. Ama bununla yüzleşmek, aynı zamanda hayatımın son birkaç yılını aslında benim olmayan bir hayali kovalayarak geçirdiğim gerçeğiyle de yüzleşmek demekti.

Ağzımdan bir nefes çıktı ve çenemi göğsüme yaslayıp gözlerimi sımsıkı yumdum, Rhett'in az önce yıkıp geçtiği o duvarı zihnime geri koymak istiyordum.

Bu defa ensemi öptü, dudakları ıslak tenimde hareket ederek, "Hadi yatağa gidelim," diye fısıldadı.

Arkamda ayağa kalkıp havlularımızı alırken, ben de boşalan küvetin içinde oturup suyun dönerek girdap oluşturmasını izledim. Şu an içimde hissettiklerimin kusursuz bir yansımasıydı.

Sarsılmış. Fırıl fırıl. Kesinlikle kendim gibi değildim, ama yine de hiç hissetmediğim kadar kendimdim.

"Summer?"

Tüm ihtişamıyla Rhett'e baktığımda, uzun saçlarının uçlarının ıslak olduğunu ve biçimli omuzlarından aşağı su damlattığını gördüm. Sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı. Bana bir havlu açmış bekliyordu ve tek istediğim ona gitmekti.

Ben de gittim. Suyun üzerimden dökülen bir deri gibi kaydığını hissederek ayağa kalktım. Sanki Rhett bir şekilde o lifle ovalayarak tüm kötü anıları ve duygusal problemleri silmişti. Küvetten dışarı adım attığımda gözlerini vücuduma dikmesini bekliyordum ama o, derin bir şekilde gözlerimin içine baktı.

Bunu yapmasını neden beklemediğimi bilmiyordum. Saygılı olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Namı yüzünden miydi? Görünüşü? Söylediği ayak kıvırtan şeyler belki?

Onun tam bir centilmen dışında başka bir şey olduğunu düşünmek haksızlık olurdu. Biraz kaba saba ve adı çapkına çıkmış küçük kasaba kovboyuydu, bana herhangi bir adamdan çok daha iyi davranıyordu. Herhangi bir insandan da...

Beni havluyla sararken uykulu bir şekilde iç çektim. Ama orada durmadı. Beni nazikçe kuruladı. Saçlarımı, boynumu, sırtımı. Yanımda diz çöküp büyük bir özenle bacaklarımı kuruladı. Sanırım beni genel olarak kendimden daha iyi kuruladı.

Ama doğrulup ayağa kalkmadan önce popomun yanağına bir öpücük kondurdu, yüzünde çocuksu bir sırıtış, gözlerinde şeytani bir parıltı vardı. "Gidip uzan." Yatağı işaret etti ve normalde ona laf yetiştireceğim yerde, sadece gittim.

Çünkü istiyordum. Çünkü artık onunla mücadele etmek *zorunda* değildim. Çünkü artık onunla mücadele etmek istemiyordum.

Yatağa gittiğimde yüzüstü devrildim; yatağın üstünde, havluya sarılı halde böylece uyuyabileceğimi hissediyordum. Gözlerimi kapattım ama birkaç kalp atımlık süre sonra gözlerim açıldı.

Havlu üzerimden çekildi. Bir losyonun sıkıldığını ve Rhett'in ellerini birbirine sürttüğünü duydum.

O sıcak nasırlı eller çıplak sırtımdan yukarı kaydı ve çok iyi hissettirdiği için inledim, ama daha büyük neden, Rhett'in bana bu şekilde dokunmasına asla doyamayışımdı.

"Benim sana masaj yapmam gerekiyormuş gibi geliyor..."

"Bana da yanılıyorsun gibi geliyor," dedi boğuk bir sesle. Ve yatağın içinde eriyip onun bu varlığından bile haberdar olmadığım yanını içime çektim. Tatlı, hassas ve kendinden geçirici.

Bir şekilde onun bu kaba ve dağınık görünüşü, bu kendinden geçiş halini arttırıyordu. Süslü sözler söyleyip sizi lüks randevulara çıkartacak türden yumuşak bir adama benzemiyordu.

Birlikte olduğum adamlarla hiç alakası yoktu.

Ve bu bir lütuftu.

"Çillerini seviyorum," diye mırıldandı arkamdan, parmak uçları sırtımın genişliği boyunca çizgiler çiziyordu. "Takımyıldızları andırıyorlar. Aralarındaki çizgileri çizebilirsem, resimler ortaya çıkacak sanki."

Söylemesi tuhaf bir şekilde tapınma dolu bir şeydi bu. Ayak parmaklarımı oynatarak hafifçe mırladım ve yanağımı yatağa yaslayıp ona baktım.

"Tam burada iki tanesi birbirine o kadar yakın ki, tek bir taneymiş gibi görünüyor."

"Çift yıldızlar gibi," diye mırıldandım.

"Çift yıldız ne?" Parmağı bahsettiği yerin üzerinde şefkatle gezindi.

"Gökyüzüne baktığımızda bize tekmiş gibi görünen iki yıldız. Aslında iki taneler. Çekimsel kuvvetle ikisi bir arada, sürekli birbirlerinin yörüngesinde dönerler."

"Biraz bize benziyorlar sanki, bir aradalar," dedi düşünceli bir şekilde.

Bu bir arada olduğumuz düşüncesi, kaymakta olan bilincimde yankılandı ve ardından komidinin üstünde titreyen telefonumun sesi geldi.

Ardından Rhett ellerini üzerimden çekti.

Ardından mideme ağırlık çöktü, çünkü Rhett'in söylediği şey, "*Rob arıyor* diye yazıyor," oldu.

Dirseklerimin üzerinde doğruldum ve omzumun üzerinden Rhett'e baktım.

"Seni neden arıyor?"

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. Ama tahminde bulunmam gerekirse, Rhett'in bu akşam rodeosundan önce *ve* sonra bana göz kırpmasıyla ilgili bir şey olmalıydı. Bu akşamki etkinlik televizyonda yayınlanmıştı, bu da herhangi birinin kolaylıkla görebileceği anlamına geliyordu. Bu biri de eskiden beni aradığında midemde kelebekler uçuşturan Rob oluyordu. Ama şimdi Rhett'in elindeki telefonumun aydınlanan ekranına bakarken tek hissettiğim kaygıydı.

"Onunla konuşmak istemiyorum," dedim, dönüp oturarak havluyu üzerime çektim. Bu, Rhett'e göstermeye henüz hazır olmadığım bir karmaşayı ortaya serecekti. O yola girmeden ve her şeyi ifşa etmeden önce bunun nereye gittiğini çözmem gerekiyordu.

Rhett telefonu bana uzattı, ifadesi sert ve anlaşılmazdı. "Aç şunu."

Tek kaşımı kaldırarak ona baktım, bununla başa çıkabilecek miydi acaba? Emmett'e ağzına geleni söylemesinden yola çıkarsak, sanırım cevap hayırdı. Ama tartışacak ruh halinde değildim, bu yüzden yatağın üzerinde geriye çıkıp yatak başlığına yaslandım ve telefonu Rhett'in elinden aldım. Gözlerine bakmadan ekranı kaydırarak telefonu açtım. "Alo?"

Rhett yatakta yanıma çöktü.

"Summer?" diye sordu Rob, sesi nazik ve yumuşaktı. Hiç de tüylerimi ürpertmedi. Çakıl taşları üzerinde gıcırdayan tekerler gibi kaba ve seksi değildi.

"Evet, benim." *Belli ki. Başka kim olacaktı?* "N'aber? Bir sorun mu var?"

"Neden? Seni aramam için illa bir sorun olması gerekiyor?"

Yüzümü buruşturup gözlerimi devirdim. Bir yıl önce bu bana çok tatlı görünebilirdi, ama şimdi sadece aptalca geliyordu.

"Beni hiç aramaman gerekiyor."

Rhett'in başı bana doğru döndü, bakışını tenimde bir dokunuş gibi hissedebiliyordum.

"Biliyorum," dedi Rob. Gerçi Rhett'in içimde yarattığı farkındalık dalgası nedeniyle onu zar zor duyabilmiştim.

"Tamam, yani..." Aniden Rhett eğilerek beni kaldırıp üzerine oturtunca ciyaklamamı bastırdım. Havlum düştü, çırılçıplak bir şekilde Rhett Eaton'un kucağında ata biner gibi oturuyordum ve kendisi, elleri kalçalarımı kavrarken vücuduma bir sonraki yemeğiymiş gibi bakıyordu.

"Pardon," diye soludum, hissettiğim kadar şoke olmamış gibi konuşmaya çalışarak. "Ben, ee, telefonumu düşürdüm." Rhett tek kaşını kaldırdı ve sonra işaret parmağını ağzının önünde kaldırarak evrensel *sessiz ol* işaretini yaptı.

Bir an kafam karıştı.

Sonrasında Rhett elleriyle kalçalarımı kaldırdı ve yatakta kendini geriye bırakıp ağzını tam olarak benim...

"Ah Tanrım..." diye mırıldandım, Rhett'in kehribar irislerine bakarak. Bela ve vaat doluydu. Ona doğru gözlerimi kocaman açtım, *"Sen şu anda benimle kafa mı buluyorsun?"* der gibiydim.

Ama Rhett'in ağzı şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Rob, ki Rhett'in elleri kulp gibi kalçalarıma yapışmış kadınlığımı sakallı suratına doğru çekerken kesinlikle her şey yolundaydı.

Rhett beni diliyle yalarken derin bir nefes aldım ve gözlerim yuvalarından fırladı. Gözlerimi ondan alamıyordum. "Evet evet. Üzgünüm, sadece, şey, çakırkeyifim de."

Sanırım Rob güldü ama tam olarak dinlemiyordum. Bacaklarımın arasındaki kötü çocuğun, çok ama *çok* kötü bir şey yapmasını izlemekle meşguldüm.

"Şu anda neredesin?"

Rhett beni emerken beynim tekledi. "Otel odamdayım." Benim değil, Rhett'in odasıydı. Ama buraya aitmiş gibi hissediyordum ve Rhett'in gözlerindeki bakıştan sözlerimin hoşuna gittiğini anlayabiliyordum.

"O zaman dinle. Seninle konuşmak istiyordum. Sadece seni merak ettim," diye Rob tuhaf bir şekilde gevezelik ediyordu ve şu an neler olduğunu tam olarak bilmese de durum onun için tuhaf olmalıydı.

"Hımmm," diye ses çıkardım ve Rhett dikleştirdiği dilinin ucunu klitorisimin üstünde dolaştırınca gözlerimi kapattım.

"Geçen gün seni hastanede gördüm. O rodeocuyla."

"Rhett," diye adını söylemeye çalıştım, ama aslında daha çok inlemeye benzedi. Güçlü elleri popomu avuçlayarak beni yüzüne doğru bastırdı.

"Evet. Her neyse." Rob onun adının geçmesine hafiften sinir olmuş gibiydi ve bu da beni kızdırdı. Bu yüzden kalçamı Rhett'in yüzüne doğru döndürdüm ve karşılık olarak mutlu bir şekilde inlemesine bayıldım.

Bana bunu hiç yapmadığı için Rob siktirsin! Benim onu ağzıma almamla ilgili bir derdi yoktu ve buradaki haksızlığı neden göremediğimden emin değildim. Ama artık açık ve net olarak görebiliyordum.

"Öyle adamlara karşı dikkatli olmalısın."

Rhett'in elleri büyük bir arzuyla gövdemde gezinirken vücudum kıvrıldı, kalçamın iç kısmı sıkı bir şekilde kasıldı. Onun üzerinde eriyebilir ve sonsuza kadar burada kalabilirdim.

"Nasıl adamlar Rob?" diye çıkıştım, sesim boğuktu. Aniden onu boğmuş olabileceğimi düşünerek Rhett'in yüzünden kalktım, ama aşağı baktığımda gözlerinde zafer gördüm ve dudaklarını yalarken sakalında benim ıslaklığım parlıyordu.

Ahlaksız bir görüntüydü.

Buna bayıldım. Tekrar oturup Rhett'in saçlarına elimi soktum ve köklerinden çektim.

"Biliyorsun Summer. Bizim gibi olmayanlar." Hep böyle kasıntı bir hıyar mıydı bu? "Eğitimsiz. Asi. Farklı bir tür işte."

İçimde korumacı bir damar attı. Rob bana o şekilde davranıp sonra da Rhett'i aşağılayabileceğini mi sanıyordu? Hayatıma devam etmemi imkânsız hale getirmeye devam mı edecekti?

Siktirsin gitsin!

"Onun ne olduğunu biliyor musun Rob?" Şimdi nefes nefeseydim ve otel odamda tek başıma kibarca oturmadığımı nasıl anlamadığından tam olarak emin değildim.

Bilin bakalım kim doktor olduğu halde bu kadar salak olabilirdi?

Rhett'in dili ve dudakları bacaklarımın arasında hararetle çalışıyor, beni hızla rahatlamaya doğru götürüyordu. Ve direnmiyordum bile. Artık ben de peşinden gidiyordum.

"O am yalayacak kadar erkek olan türden."

"Affedersin?" Rob hattın diğer ucundan kekeledi ama yüzüne binerken baktığım yer Rhett'in kocaman açılmış gözleriydi. Ve dişleri klitorisimi sıyırdığında patladım.

"Ahh! Rhett!" Telefonu yan tuşuna basıp kapattıktan sonra fırlattım ve yatakta öne doğru yığıldım, üzerime çöken dev bir sıcak su dalgası gibi hissettiren bu şeyle aklım başımdan gitmişti. Vücudum titriyor ve seğiriyordu. Parçalanıyordum ve mahvoluşumun her bir saniyesine bayılmıştım.

Bir an tek duyabildiğim ikimizin sığ nefesleriydi, sonra Rhett sessizliği bozdu.

"Pekâlâ Prenses." Ben yanına doğru devrilirken popoma bir şaplak attı. "Umarım bu senin için, benim için olduğu kadar tatmin edici olmuştur."

Kıkırdadım. Elimde değildi. Rhett Eaton birkaç beyin hücremi eritmiş olabilirdi. Belli ki birkaç sınır da gitmişti, çünkü bu Summer'ın kibar ve insanları memnun etmeye çalışan versiyonundan çok çok çok beklenmedik bir şeydi.

"Gerçekten öyleydi." Az önce yaptığım şey yüzünden yayılmaya başlayan kızarıklığı saklamak için kolumu yüzüme kapattım. "Ama aynı zamanda lanet derecede kabaydı, Rhett Eaton."

Attığım fırçayı tamamen görmezden gelerek sordu: "Sence adımı haykırdığını duymuş mudur?" Sesindeki neşe kesinlikle örtülü değildi.

Tekrar kıkırdadım ve diğer kolum birinci kola katılarak yüzümü hem canlandırıcı hem de biraz utanç verici bir deneyimden korudu. "Tanrım... Bilmem."

Rhett güldü, elleri çıplak göğsünün üzerindeydi. Tavana bakarak gülümsüyordu. "Umarım duymuştur. Adımı haykırmanı başka insanların duymasına bayılıyorum galiba."

Sırıttım ve yüzüstü dönerek yüzümü yastıklara gömdüm, çünkü buna ben de bayılmaya başlamıştım galiba. Bir çukur kazıp içine saklanmak istiyordum ama aynı zamanda kahkahalara da boğulmak istiyordum, çünkü Rhett sahip olduğumu düşündüğüm bütün sınırları itelemişti.

Utanmıyordu, daha çok benimle gurur duyuyor ve onunla yattığımı herkesin bilmesini istiyor gibiydi. Bu ise başlı başlına yeni bir tecrübeydi.

Ben bunu düşünürken, yataktan kalktığını hissettim ve arkamda ayaklarını sürüdüğünü duydum. Tekrar yatakta yanıma geldiğinde, "Sırtındaki çillerin ne anlama geldiğini çözdüm," dedi.

"Ah, öyle mi?" diye ciyakladım.

"Evet."

Sırtımda sivri bir uç hissettim. "Üzerime mi çiziyorsun?"

"Hayır, üzerine yazıyorum."

"Ne yazıyorsun?" Güldüm, çünkü çok saçmaydı. Kendimi liseye dönmüş gibi hissediyordum.

Karşılık olarak gülüşü alçak ve derindi. Midemin kasılmasına ve merkezimin zonklamasına neden oldu. "Gidip bakman gerekecek."

Rhett'in sesi fazlasıyla tatmin olmuş, kendini beğenmiş çıkıyordu ve dönüp ona bakınca ifadesinin de aynı şekilde olduğunu fark ettim.

"İyi," deyip yataktan indim. Ayaklarımı sürüyerek, hâlâ Epsom lavantalı tuz banyosu gibi kokan banyoya girdim ve sırtımı aynaya döndüm. Yatağın kenarından beni izlerken ona meraklı bir bakış attıktan sonra dönüp ne yazdığına baktım.

Çilleri birleştirerek "*Benim*" diye yazmıştı.

Ve Tanrım, o an bunun doğru olabileceğini hissettim.

25

Rhett

Rhett: Odama gel.
Summer: Hayır, babanın evinde parmak uçlarımda gezinerek onunla aynı katta seninle seks yapmayacağım. Bu terbiyesizlik.
Rhett: Terbiyesizlik yapmayı tercih edeceğim başka biri yok.
Summer: Cevabım hâlâ hayır.
Rhett: Ben senin odana gelirim. Bu şekilde aynı katta da olmayız. Herkes kazanır.
Summer: Tam bir hayvansın.
Rhett: Ekip toplantısı yapıyoruz diyebilirsin.
Summer: Seks yapmaya ekip toplantısı mı diyeceksin?
Rhett: Ekip kurulu mu?
Summer: Ne kuruyoruz? Hahaha!
Rhett: Samimiyet.
Summer: İyi deneme.
Rhett: Tamamen mutsuz ve yapayalnız bir halde mastürbasyon yapayım diye bana çıplak fotoğraf gönderecek misin bari?
Summer: Zavallı şey. Senin külüstürle bir gece yarısı gezintisine çıkmak ister misin? BENİM yazan takımyıldızını ararsın? ;)
Rhett: Evet. Seni dört ayak üzerine indirebilirsem kesin bulurum.

* * *

"Peki bu beraber seyahat etme olayı nasıl gidiyor?" diye sordu babam, yanımda ağzı yemekle doluyken. Sofra adabı bu evde yitik bir sanattı. Babam için üç delikanlının önüne yemek koymak yeterli olmuştu. Şey, Jasper'ın da sürekli buralarda takıldığı için bizden biri olduğunu göz önünde bulundurursak, dört delikanlı da diyebilirdik.

Bu gece de buradaydı. Beau tekrar göreve çağrılmadan önce, pazar akşam yemeği için şehirden buraya gelmişti.

"Birisi bana cevap verecek mi?" diye üsteledi Harvey.

Masanın öteki ucunda oturan Summer'a bir bakış attım; gözleri kocaman olmuş, çatalı havada kalakalmıştı.

Neredeyse kahkaha atacaktım. Berbat bir yalancıydı.

"Harika." Omuzlarımı silkip gözlerimi köfteli spagettime diktim. Cade huysuz bir pislik olabilirdi. Ama yemek yapabilen bir huysuz pislikti.

"Öyle mi?" diye sordu Beau, yüzünde meraklı bir sırıtış vardı. "Vahşi çocuk sana iyi davranıyor mu Summer?"

Summer tuhaf bir cırtlak kahkaha attıktan sonra hemen ağzına bir çatal makarna doldurdu ve cevap verememesinin nedeni buymuş gibi özür diler bir tavırla ağzını işaret etti.

Gözlerini bana dikti. Ve kahkahayı bastım. Engel olamadım.

"Yorgunluktan canını çıkarıyor, değil mi?" diye sordu Beau. Eksik olmasın. Çok tatlıydı, hangi hassas noktaya parmak bastığının farkında bile değildi. Cade farkındaydı ama. Masanın karşısından bana bakış şeklinden anlayabiliyordum.

Bunun hangi tür bir kaş çatış olduğunu söylemek zordu, ama sanırım anlamı, *"Cidden menajerinin kızını becermiyorsundur, değil mi?"* olan bir türdü.

Babamın da bunu yediğinden şüpheliydim.

Ben mi? Umurumda değildi. Ne düşündükleri umurumda olsa, yıllar önce boğaya binmeyi bırakırdım. Summer'ın yanına

oturup kolumu sandalyesinin arkasına atmaktan mutlu olurdum. Ama Summer'ın henüz o noktaya gelmediğini biliyordum. Benim aksime Summer, insanların ne düşündüğünü gerçekten ama *gerçekten* önemsiyordu.

Summer peçetesini kaldırıp derin bir nefes alırken ciddi bir tavırla dudaklarını sildi. Parmaklarının baskısı altında dudaklarının düzleşip tekrar dolgun haline dönmesini izledim ve aletimin pantolonumun içinde büyüyen şekline uyum sağlamak için sandalyede kıpırdanmak durumunda kaldım.

Abime içten bir şekilde gülümsedi. "Hayır, her şey kesinlikle yolunda. Fazlasıyla olaysız. Sen ne zaman gidiyorsun? Hepinizi son rodeonun olduğu hafta sonu göreceğimizi varsayıyorum?" Masum bir tavırla masadakilere baktı. Ama söylediklerinin hiç de masum olmadığını biliyordum. "Hemen şehirde olacak. Eminim hepiniz Rhett'i desteklemek için arabayla gelebilirsiniz."

Bu sözler üzerine birçok göz masaya indi ve çiğnemeler yoğunlaştı. Şaşırmamıştım. Ailem beni bu tehlikeli girişimde desteklemiyordu. Bu noktada benim için yeni bir sohbet konusu değildi.

"Üzgünüm Sum." Sanki onu bu kadar iyi tanıyormuş gibi adını kısalttığı için Beau'ya gözlerimi kısarak baktım. "Bu haftanın başında gidiyorum. Babamla bu işi ülkede bir araba yolculuğuna çevirdik."

Ama Summer iş bitiriciydi, sevdiği insanları desteklerdi. Bunu tam olarak anlayamadığından emindim. O yüzden herkese beklentiyle bakmaya devam etti.

"Ben gelirim!" diye haykırdı Luke. "Ben de Rhett Amca gibi boğa rodeocusu olmak istiyorum!"

Summer gülümsedi. "Harika, ben seni ala..."

"Hayır." Cade'in sesi tamamen dondurucuydu. Bu sevdiği bir sohbet değildi. Hem de hiç.

Takım şapkasını takmış olan Jasper konuşmayı devraldı: "Ben sana katılırım Summer. Evim arenaya yakın ve o gece boşuz."

Summer kısaca başını sallayarak canlandı ve omuzlarını geriye atıp babamla ağabeylerime dik dik baktı.

"Maçın olsa da fark etmezdi ki. Bir gece izin alabilirsin. Elemelere yükselmeye bu kadar uzaksınız." Beau kendi şakasına kahkahalarla güldü.

Jasper gözlerini devirerek başını iki yana salladı ve "Kahrolası pislik," diye mırıldandı. Ama sesinde hiç kin yoktu. Jasper ve küçük abim pek çoğumuzun tecrübe edemediği kadar sıkı dostlardı. Resmen kardeşlerdi. Tanrı biliyor, Jasper'ın birine ihtiyacı vardı.

Ya da birkaç kişiye. O kişiler de Eaton delikanlıları olmuştu.

"Pekâlâ," diye ilan etti Beau ellerini çırparak, "Kim The Spur'a saha gezisine var? Gitmeden önce Summer'la dans etmek istiyorum."

Abime dik dik bakarken dişlerimi sıktım.

"Böyle yaparak dişlerini mahvedeceksin oğlum." Harvey elini sandalyemin arkasına koyarak bana sırıttı. Ürpertici bir sırıtıştı. Bilmiş bir sırıtış.

"Teşekkürler baba."

"Her zaman. Biliyorsun iyi tavsiye vermekte üstüme yoktur." Herkes gecenin ilerleyen saatleri için planlarını konuşurken babam bana yaklaştı. Sesini alçaltmıştı. "O yüzden sana şu güzel tavsiyeyi vereceğim: biraz gevşe. Eğer başka kimsenin istemediği bir şeye sahip olsan, kendine bunun ne değeri var diye sorarsın."

Kafa karışıklığıyla yüzümü buruşturarak babama baktım. "Ne?"

Özlem dolu bir şekilde gülümseyerek masadakilere bakış attı. "Annene kimin baktığı hiç önemli değildi. Çünkü onun gözleri hep bendeydi." Omzuma hafifçe vurdu ve sonra sandalyesine yaslanarak beni dirseklerimin altındaki eski meşe masaya bakakalmış halde bıraktı. Ahşaptaki çizgiler, hayatım boyunca tam olarak bu noktada yediğim tüm yemeklerin bir kanıtıydı.

Etrafımda hararetli bir sohbet dönerken annemi düşündüm. Summer'ı düşündüm.

Ve başımı kaldırıp baktığımda, gözleri *benim* üzerimdeydi.

* * *

Babamın tavsiyesine uymaya karar verdim. Biri Summer'dan tarafa her baktığında lanet bir goril gibi göğsüme vurmaya son verecektim. The Spur'da arkama yaslanıp onun tadını çıkarmaya karar verdim. Beau ve Cade barın yüksek tarafındaki kanepelere geçtiler. Her zaman oturdukları yerdi ve mucizevi bir şekilde hep boş olurdu.

Sanırım kasabada özel bir yeri hak edecek kadar seviliyorduk. Beau buraya Summer'la benden önce gelmişti, ama birileri onun içeri girdiğini gördüğü an masadan kalktıysa bile şaşırmazdım.

Ya buydu ya da Cade'in onlara kaş çatması milleti kaçırmaya yeterdi.

Her iki durumda da, oturduğum yerden Pazar Batakhanesi'nin dans pisti için açtıkları alanı mükemmel bir şekilde görebiliyordum. Bunun, pazar geceleri insanları dışarı çıkarmanın bir yolu olduğundan oldukça emindim ve işe yarıyordu.

Modası geçmiş country müziği, çizgi dansı, iki adım dansı. Chestnut Springs yeterince küçük bir kasabaydı ama hepsi kovboylar ve çiftçilerden oluşmuyordu. Bu yüzden pazar geceleri kovboy kıyafeti giyen insanları görmek beni her zaman mutlu ederdi.

Bankanın finansal danışmanı Eric kocaman gümüş bir kemer tokası ve kordon kravat takmıştı. Bu adam yıllardır şık bankadan dışarı adımını atmamıştı ve çocukken şehirdeki özel okula gittiğini biliyordum.

Laura buradaydı ve o kadar bariz bir şekilde benimle göz göze gelmeye çalışıyordu ki, neredeyse ona acıdım. Başkası adına utanmak da kötüydü. Kendisine yaklaşan her kadına kötü davranan ve onları yok edecekmiş gibi sırtını dönen Cade'in aksine, ben kadınları geri çevirmekte zorlanırdım.

Fiziksel anlamda değil... Çünkü onları geri çevirmek kendimi kötü hissettirdiği için birçok geceyi barda bir kadına sarılarak geçirmiştim. Elbette bundan daha fazlası olmamasına rağmen,

internete düşmesi ve spekülasyonların patlaması için tek gereken onlarla bir fotoğrafımın çekilmesiydi.

Bununla birlikte, onları geri çevirmem gerektiğini hiç hissetmemiştim. Kimseye bir borcum yoktu ve kimseyi incitmiyordum.

Ama Summer'ı Beau'yla beraber gülerek ve birbirlerinin ayağına basarak beceriksizce iki adım dansı yaparken izleyince göğsüm sızladı.

Nasıl bu kadar çok ve bu kadar hızlı duygular geliştirdiğimden emin değildim. Aslında hiçbir şeyden emin değildim. Kariyerim. Sağlığım. Ama Summer'ın birçok açıdan ezberbozan biri olduğundan son derece emindim.

Ayrıca olgun davranmaktan ve abimin benim kızla dans ederek eğlenişini izlemekten bıktığımdan da gayet emindim. Bira şişemi masaya koyup kanepeden kalktım. Cade bana şüpheli kaş çatışıyla baktı ama onu görmezden geldim ve dönüp dans pistine ilerledim.

Beau'nun omzunun üzerinden Summer'la göz göze geldik ve bana gülümsedi. Midem yalpaladı. Parmak uçlarım o dudaklara dokunmak –ve becermek– için karıncalandı.

Döneli daha yarım gün olmuştu ve onu öpememek beni delirtiyordu.

Bütün bir sezon boyunca evde olmayı diledikten sonra, sırf o zaman Summer'la yalnız kalacağım için tekrar yollara düşmek istiyordum.

Ellerim Beau'nun omuzlarını kavradı. "Artık araya giriyorum."

Sırıtarak omzunun üzerinden baktı. Bilmiş bir sırıtıştı. *Lanet olası ortalık karıştırıcı.*

Beau aptal gibi davranırdı ama işin aslı, onun sahip olduğu zekâ seviyesine aptal denilemezdi. Hayır, o gösterdiğinden çok daha zekiydi. Ve bazen gösterdiğinden çok daha boku yemiş olup olmadığını merak ederdim.

"Elbette küçük kardeş." Sırtıma vurup Summer'ın elini elime uzattı ve göz kırparak uzaklaştı. Sefil görünen Cade'e arkadaşlık etmek ve onunla da konuşmaması adına Laura'yı korkutmak için gittiğini umuyordum.

Summer'ın önünde durup bir elimi belinin etrafına doladım, parmaklarımı parmaklarına doladıktan sonra ışıldayan gözlerine ve kızarmış yanaklarına baktım. Mutlu görünüyordu.

"Eğleniyor musun?"

"Evet," dedi nefes nefese. "Çok uzun zamandır dans etmemiştim." Onu basit bir iki adım dansına yönlendirdim, taşra barlarında Beau'dan çok daha fazla deneyimim vardı. Maskara olmadan dansı yönetmeyi bilirdim. "Willa'yı özlememe neden oldu."

"Willa kim?" Öne doğru eğilirken bu yerde Thanos* gücü kullanabilmeyi diledim; keşke parmaklarımı şıklatınca herkes ortadan kaybolsaydı.

"En iyi arkadaşım. Tanısan seversin." Summer homurtu çıkararak güldü. "Bir tür senin dişi versiyonun gibi."

"Belki de bu yüzden beni bu kadar iyi idare ediyorsundur."

"Seni idare etmek mi? Rhett Eaton, hiç kimsenin seni gerçekten idare edebileceğini sanmıyorum. Sadece yolda eşlik ediyorum ben."

"Aynen öyle yapıyorsun."

Bir kahkaha patlatınca nefesini boynumda hissettim. Giydiği elbise dardı ve vücudunu sararak yumuşak bir şekilde aşağı iniyor, bacaklarının etrafında salınıyordu. Elbise adeta eteklerini yukarı kaldırıp onu eğmem için yalvarıyordu.

"At binme dersleri alırken tanıştık. Hastalanıp bırakmak zorunda kaldığımda, hastanede beni ziyaret etmeye devam etti. Hiç bırakmadı. Resimler ve videolar gönderdi. Birlikte senin rodeonu izlediğimizden eminim."

Bunu itiraf ederken utangaç bir tavırla başını eğdi.

---

* Thanos, Marvel Comics tarafından yayımlanan Amerikan çizgi romanlarında ortaya çıkan kurgusal bir karakter. (ç.n.)

"Bizi biliyor mu?" Biz. Bunu söylemek aptalcaydı. Henüz ortada bir "biz" yoktu. *Henüz.* Ama ben bu *henüz* üzerinde çalışırken Summer'ı korkutmamın anlamı yoktu.

Ama korkmuş görünmüyordu. Dudaklarını birbirine bastırıp gözlerime baktı. Müzik yavaşladı ve otomatik olarak bana yaklaşarak kalçalarımızı hizaladı, ellerini omuzlarımdan kaydırarak iki kolunu da boynuma doladı.

"Hayır. Şey... pek sayılmaz. Sanırım birkaç hafta önce önerisi –nasıl söylemişti– *seni ehlileşmemiş vahşi bir at gibi sürmem* gerektiğiydi."

Aletim seğirdi.

Kulağına bir şey fısıldamak için eğildim, ama önce oraya bir öpücük kondurmaya direnemedim. "Bu arkadaşlığı onaylıyorum."

Kıkırdayarak parmaklarını ensemde ve saçlarımın arasında gezdirdi, bundan hep keyif alıyormuş gibiydi. "Dikkat et. İnsanlar meşhur bekâr Rhett Eaton'un sahipli olduğunu düşünebilirler."

Güldüm ve bara doğru bir bakış attım.

"İnsanlar kesinlikle bakıyor," diye mırıldandı.

Elimi kaldırıp çenesini tuttum ve kendime doğru çevirdim. "İyi. Bırak baksınlar."

Bana doğru gözlerini kırpıştırdı. Ve herhangi birinin ona birlikte görülmeye değer olmadığını hissettirmesinden nefret ettim. Sanki saklanması gereken gizli bir sırmış gibi.

"Konuşacaklar."

"O zaman bırak konuşsunlar. İnsanların düşündüklerini zerre önemsemediğimi biliyorsun Summer. Ve beraber itibarımı mahvetmeyi tercih edeceğim başka biri yok."

Elim hâlâ çenesini tutarken onu öptüm.

Bu insanları siktir et. *Rob*'u siktir et. Boktan ablasını siktir et. Bu kadına kendini olduğundan daha az hissettiren herkesi siktir et.

Başta kaskatı kesildi –şoke oldu– ama parmakları saçlarımda hareket etmeye ve dudakları dudaklarımda kaymaya başladığında,

devam etme iznini aldığımı anladım. Şu an burada onunla itibarımı mahvetme izni.

Kollarımdaki kadından başka bir şeye dikkat ediyor olsaydım, kızların kalplerinin kırılışını ve abilerimin haykırışlarını ve kahkahalarını duyabilirdim.

Dilim onunkiyle dans ederken tek duyabildiğim; kalbimin gümbür gümbür atışı ve Summer'ın tatlı iç çekişiydi.

Orada durduk. Apaçık ortada. Öpüşerek. Portatif dans pistinin orta yerinde. Bazı kaşları kaldırarak. Beyanda bulunarak.

Yapmamız gereken yerine, istediğimizi yapıyorduk.

26

Rhett

Summer: Bir gece yarısı gezintisine çıkmak ister misin?
Rhett: Şimdi kim hayvan?
Summer: Hâlâ sensin. Ben prensesim.
Rhett: Kesinlikle öylesin. *Benim* prensesim.
Summer: Tamamdır mağara adamı. Dışarıda buluşalım mı? Bir kondom getir.
Summer: Aslında birkaç tane olsun.
Rhett: Daha yeni tüm koliyi satın aldım. Kasiyerin yüzünü görmeliydin.
Summer: Harika. Muhtemelen yarın yerel gazetelere çıkarız.
Rhett: Ne manşet olur ama!
Summer: İğrenç. Dışarı çıkıyor muyuz, çıkmıyor muyuz?
Rhett: O edepli eteklerinden birini giy ama külot giyme. Külüstürde buluşuruz.

***

"Bu ne?" Summer masada tek başıma oturup kahve keyfi yaptığım yere bir hediye paketi koydu. Bu sabah Beau'ya veda ettiğim için biraz buruk hissediyordum. Babamla ikisi Ottowa'ya doğru arabayla yola çıkmıştı ve Summer

spor salonundayken, ben de son bir saatimi, "eğer ben abime veda ederken böyle hissediyorsam, onlar beni etkinliklere uğurlarken nasıl hissediyorlar acaba?" diye düşünerek geçirmiştim.

"Bu bir paket Summer."

Kızgın bir boğaya binişimi izlerken Summer ne hissediyordu acaba? Nedenini bilmiyordum ama işimin diğer insanlara ne hissettirdiği üzerine pek kafa yormamıştım. Başka insanların ne düşündüklerini umursamamakla meşguldüm.

Ve bir de kendimi bu sporun gerçeklikleriyle kendimi korkutmamaya çalışmakla.

Kalçasını bükerek başını kaldırınca, gür atkuyruğunun narin boynundan kaymasına neden oldu. Alnının üzerinde kurtulan saçları antrenmanından sonra terleyen tenine yapışmıştı. "Dalga geçme Eaton."

"Nereden çıktı?"

Çarpık bir şekilde sırıttım. "Benden."

Beni ölçüp tartarken dudaklarını birbirine bastırdı. "Ne bu?"

Son birkaç günü koridorda kaçamak öpüşmelerle geçirmiştik. Ya da eski kamyonetime atlayıp araziye açılıyor ve açık göğün altında birbirimize yumuluyorduk. Lanet derecede romantikti. Ayrıca yaşadığım en iyi seksti.

Summer'ı kurallara karşı gelmesi için çoğunlukla ikna etmiş olsam da o, "babanın evinde işi pişirmemek" konusunda gerçekten çok titizdi ve aptalca bir nedenden dolayı -herkesin ne yaptığımızı bilmesine rağmen- ne yaptığımızı saklaması gerektiğine inanıyordu hâlâ.

Kendi evime çıkmayı hiç bu kadar istememiştim, böylece her istediğimde onun üstüne çıkabilirdim.

"Siz elit kesim hediye bulunca ne yapıyorsunuz bilmem, ama buralarda bir hediye bulunca açarsın."

Ağzının köşeleri aşağı kıvrıldı. "Sana verecek bir şeyim yok."

Güldüm. Bu tam Summer'lık bir cevaptı, her zaman başkaları için endişeliydi.

"Ben hiçbir şey istemiyorum Prenses. Çünkü bu bir hediye. Şimdi o güzel kıçının üzerine otur da aç şunu."

Başını iki yana sallayarak sandalyeyi çekti. "Peki, hediyeleri severim," diye mırıldandı, oraya kısmen gelişigüzel sıkıştırdığım kâğıt mendili çekerken gözleri parlıyordu.

Çantanın içine elini soktuğunda donakalarak gözlerini bana dikti. Aniden her şeyi çıkarmaya başladı.

Çantadan kemerli deri tozlukları çıkarınca tatmin dolu küçük bir ses çıkardı: "Rhett."

Kahvemi yudumlarken, yüzünde oynayan her damla heyecanı izlemekten keyif aldım. Daha önce birine hediye vermek hiç bu kadar hoşuma gitmemişti.

"Beğendin mi?"

"*Beğendim* mi? Benimle dalga mı geçiyorsun? *Bayıldım.* Ama bunlar gittiğimiz ilk rodeodan?"

Omuz silktim.

"Sipariş filan mı verdin?"

"Hayır."

"Biz oradayken mi aldın?"

"Evet."

Tozlukları tekrar kaldırırken ağzı açılıp kapandı. Gerçekten güzel tozluklardı. İşçiliği olağanüstüydü. Fiyat etiketi de öyle. Önümde ilerlerken hızla satın almam gerekmişti.

Tamamen özverili bir hediye değildi. Onları giydiğini görmeye can atıyordum.

"Neden?"

"Başka nerede hoş bir çocuk boy tozluk bulacaksın ki?"

Gözlerini devirdi.

"Bunları aldım çünkü onlara baktığını gördüm. Yüzündeki bakışı gördüm. Sonra bana hastalanınca ata binmeyi bırakmak zorunda kaldığını söyledin. Bir noktada tekrar başlamak isteyeceğini düşündüm. Belki de burada. Benimle. Sonra seni atımın üzerinde gördüm –acayip doğaldı– ve doğru seçimi yaptığımı anladım."

Bana doğru gözlerini kırpıştırdı, gözleri saniyeler önce olduğundan daha parlaktı. Duygulanmış bir şekilde gülümseyerek aşağıya baktı ve zarif parmaklarını cilalı gümüş düğmelerin üzerinde gezdirdi. "O zamanlar benden nefret ettiğini sanıyordum."

Başımı iki yana salladım, ona karşı ne kadar huysuz bir hıyar gibi davrandığım için biraz mahcup olmuştum. "Nefret ettiğim tek şey, seni o kadar fena halde istemekti Prenses."

"Teşekkür ederim." Bunu içtenlikle söylemişti ve var olduğunu bile bilmediğim bir noktaya dokundu. O duygu dolu iri kahverengi gözler –siktir– onun benden istediği her şeyi yapardım. Bu kıza tamamen kapılıp gitmiştim ve böyle olacağını tahmin bile etmemiştim.

"Rica ederim." Sesim boğuktu ve ona bunun ne olduğunu söylemem gerektiğini de biliyordum. Düşündüğüm şeyleri ona söylemeliydim. Mesela sezon bitince artık onun müşterisi olmayacaktım ve sezon dışındaki tüm zamanımı onun bana bir şans vermesine adayacaktım. Gerçek bir fırsat için.

Her şey olma fırsatı.

Ama ödlekliğim tuttu, reddedilmeyi veya başka birinin daha beni terk etmesini kaldırabileceğimden emin değildim. Özellikle de benim için hızla bu kadar önemli hale gelen Summer gibi bir kişinin. Bu yüzden sadece, "Bunları giy, sonra bana dizlerinin üzerinde teşekkür edersin," dedim.

***

Onu merdivenlerden yukarı sürüklerken Summer homurdandı, eli elime fazlasıyla kusursuz bir şekilde sarılmıştı. Homurdanmaları isteksizdi ve hafifçe gülümsüyordu. Eğer bir seks bağımlısı olduğumu öğrenirlerse, basının burada kamp kuracağıyla ilgili bir şeyler söyledi.

Odama girdiğimizde, kapıyı kapatıp onu genişleyen alana doğru hafifçe ittim. Ahşap kirişli tavanda, dört direkli çam

yatağın üzerinde asılı çatal boynuzlu bir avize vardı. Büyük sürgülü kapılar, doğrudan Rocky Dağları'na bakan ikinci kattaki geniş verandaya açılıyordu; orada da aşınmış metalden küçük bir masa sandalye takımı vardı.

"Vay canına," diye soludu, manzara karşısında etkilenerek. Durup baktı. "Böyle bir manzaran varken neden kahve içmeye aşağı iniyorsun?"

Manzaraya hayranlıkla bakışını izledim; ince boynu, çenesinin keskin açısı, abartısız altın bir küpeyle süslenmiş zarif kulağı. Summer kesinlikle klas sahibiydi. Parlak, usturuplu ve iyi eğitimli.

Lanet derecede seksiydi. Aynı zamanda ben de onu biraz kirletme ihtiyacı uyandırıyordu.

"Son zamanlarda aşağının manzarası daha güzel oldu."

Bana cilveli bir bakış attı, dudaklarını büzüp başını iki yana salladı.

"Bana tozlukları göster." Bir adım geri atıp elindeki özel deriyi işaret ettim.

Bana doğru döndü. "Üstümde spor kıyafetlerim var. Bunlar için kot lazım." Onları bana doğru kaldırdı.

"Hiçbir şey lazım değil. Kıyafetleri çıkar. Bana göster." Çenemle onu işaret ettim.

Gözleri alev aldı. "Altında bir şey olmadan mı giymemi istiyorsun?"

"Kesinlikle istiyorum."

Gözlerimin önünde yanakları pembeleşti. "Duş almadım. Gerçekten terliyim."

"Pek umurumda değil Prenses." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Zaten seni hemen terletmek niyetindeyim."

Bir an gözlerini kaçırırken yanakları hafifçe titredi. Utangaç ama... hevesli.

Tozlukları bir pat sesiyle ahşap zemine bıraktı. Elmacıkkemiklerindeki pembelik yoğunlaşarak dudaklarının aynı gül rengine ulaştı.

Soyundu ve onu tam bir dikizci gibi izledim. Sadece soyunuyordu, seksi davranmaya çalışmıyordu. Ama karşımdaki *o* olunca, yaptığı her şey bana seksi geliyordu.

Spor tişörtü ve sutyeninden kurtuldu. Diri altın göğüsleri cilveli bir zıplamayla meydana çıktı. Bir tutam parlak çil üstlerine serpiştirilmişti ve her birini parmağımla takip etmek istedim. Her bir memesinin üzerine "*benim*" yazmak.

Dapdar taytını indirdi, eğilerek ayak bilekleri ve ayak parmaklarından çıkarıp yanındaki spor kıyafetleri yığınına doğru fırlattıktan sonra doğrulup bana baktı. Tüm kıvrımlar, yumuşak hatlar ve biçimli kaslar.

"Böyle mi?" diye sordu, yumuşak dudakları aralık ve gözleri yarı kapalıydı.

"Külot yok mu? Evet. Buradaki görüşüne tamamen katılıyorum. Aşırı seçkin."

Karşılık olarak bana utangaç bir şekilde gülümsedi ve ben de ona yakın olma ihtiyacıyla hızla yanına yürüdüm. Temas etmem gerekiyordu. Önünde dizlerimin üstüne çökerken, ellerimi kalçalarından kaydırıp yuvarlak poposunun üzerine koydum. "Sen her şeyin çok fazlasısın. Fazla güzel. Fazla iyi."

"Hayır, sen öylesin." Elleri yanaklarımı kavradı, tırnakları sakallarımın üzerinde gezindi. "Sanırım yeterince iyi olmayan adamlarla, senin iyiden öte olduğunu anlamama yetecek kadar vakit geçirdim. Yeterli olmanın çok ötesindesin."

Bir an gözlerimi kapatarak bu anı içime çektim. Summer gibi biri için yeterli olduğumu duymak... Bunu duymaya bu kadar ihtiyacımın olduğunu bilmiyordum.

Tek yapabildiğim, başımı iki yana sallayarak karnına bir öpücük kondurmak oldu ve yanında duran tozlukları aldım. Yumuşak deri kayışı tokanın içinden geçirerek beline bağladım ve kalça kemiklerinin altında gümüş detayların parıldamasını izledim.

Gevşek bir deri parçasını bacağına sardım, fermuarı üstten birleştirdim ve inerken çıplak tenine oturtmamaya dikkat ederek

aşağı doğru çektim. Karşı tarafa geçtiğimde elimde hafif bir titreme fark edince başımı tekrar salladım.

Summer parmaklarını saçlarımda dolaştırırken fermuarı tamamen çektim. Öne eğilip kadınlığının yarığını uzun ve sert biçimde yaladım. Çünkü ona bu kadar yakınken ilgi göstermesem olmazdı.

Parmakları saçlarıma yapışarak beni daha yakına çekti. Klitorisini ağzımın içine alıp yalarken içimde bir kahkaha yükseldi.

"Aşağıları hiç yalatmamış bir kıza göre kesinlikle zevkine varmaya başladın."

Gerilerek başımı geri çekti. "Çok mu oldu?" Bana bakarken gözleri kocaman açılmıştı, "Ah siktir. Özür dilerim," diye fısıldadı.

Omuzlarımı yakalayıp beni yukarı çekmeye çalıştı, ama iki parmağımı çoktan ıslanmış sıcak girişine kaydırdım. Benim için fazlasıyla hazırdı. "Summer, kes şunu. *Asla* çok olamaz. Asıl zevkine varan benim."

Bu kız için dizlerimin üzerinde öne eğilip tekrar uzun ve sert biçimde yaladım. "Asla bunun fazlası olmaz. Bu güzel amı her gün her an yalayacağım. Hele ki bu, senin kıvranarak aletim için yalvarmanı izlemek anlamına geliyorsa. Sana bunu yapmayı seviyorum."

Parmaklarımı ağır ağır içine iterken sertçe klitorisini emdim, onu yaklaştırıp geri uzaklaştırarak azgın ve huysuz edebileceğimi biliyordum. Çaresiz.

Bunu da seviyordum.

Üzerime doğru yaslandığında geri çekilip ayağa kalktım ve başını tutup ağzını sertçe öptüm. "Tadının ne kadar iyi olduğunu gördün mü?" Dilimi ağzına kaydırarak boğazının gerisinden gelen müstehcen inleme sesini yuttum.

Girmeyi istediğim bir sonraki yer de buydu.

Daha iyi görebilmek için bir adım geri çıktım. Seksi, şık deri kemerli tozluklar, inip kalkan memeler ve parlayan gözler.

Siktir.

Evet, bunu seviyordum.

"Dön." Parmağımı çevirdim ve ağır ağır yutkunmasını izledim. "İzin ver seni göreyim."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve talimatımla göğüs uçları dikleşti. Çıplak kadınlığındaki ıslaklığı görebiliyordum. Ama çok uzun süre bakarsam, onu yere devirip hemen mevzuya girecektim.

Ağır ağır döndü, göğsümdeki sıkışmayla donakaldım. O mükemmel, şeftali biçimli poposunun altındaki kıvrımı izlerken kotumda da acı verici bir sıkışma oldu. Yumuşak deriyle çevrelenmiş çıplak popo. Sapık beynim *çılgına* dönmüştü.

Bana tekrar döndüğünde dudakları yukarı kıvrılmıştı. "Nasıl görünüyorum?"

"Mükemmel." Sesim çatlak çıktı.

"Öyle mi?" Başını yana eğdi.

Parmağımı bükerek daha yakına gelmesini işaret ettim. Çıplak ayakları bana doğru adım attı ve çenesini kavrayıp güzel yüzünü kendime çevirdim, kalbim göğsümde hızla atılmıştı. "Ne kadar da kahrolası güzel bir prenses," diye sataştım, dudaklarımda bir sırıtışla. "Ve bu güzel prensesin nereye ait olduğunu biliyor musun?"

"Nereye?" Sesi yumuşak ama boğuktu.

Parke zeminde aşağıyı gösterdim. "Dizlerinin üzerine."

Gözleri kocaman açıldı ama aç gülümsemesini bastırmak için dudaklarını birbirine bastırdı. Benim kızım, onunla böyle konuşmamdan hoşlanıyordu.

"O gömlekten kurtul Rhett!" İşte verdiği tek karşılık oldu.

Tek elimle yakamın arkasını tutup sertçe çekerek gömleği yırtıp attım. Avuçlarını göğsümde gezdirdi, omuzlarıma çok nazikti, hâlâ bana çok dikkat ediyordu. Parmakları kolumdaki şişkin kası sıkarken gülümsedi.

Bu, aletimin seğirmesine neden oldu. Sonra ellerini gövdemden aşağı kaydırarak ayaklarımın dibine çöktü. Aniden acele etmeye

başladı, sanki aletime yeterince hızlı ulaşamıyormuş gibi elleri fermuarımla uğraşıyordu. Açlıktan ölüyordu sanki. Yukarıdan manzara muhteşemdi. Koyu renk parlak saçlar, diri ve sert meme uçları.

İç çamaşırımı aşağı çektiğinde aletim aramızda yukarı doğru fırladı ve Summer hiç vakit kaybetmeden ellerini kalınlığımın etrafına dolayıp dilini başımda gezdirmeye başladı. Bu arada gözlerini kocaman açarak yüzüme bakıyordu.

"Bana böyle bakmaya devam edersen yüzüne boşalacağım Summer."

Gülümseyerek tekrar yaptı. "Güzel. Yap hadi."

Derin ve vahşi bir sesle homurdandım.

Ama bana hiç şans tanımadı. Ağzını kocaman açıp mırlayarak beni boğazının derinlerine aldı.

Başım geriye düşerken gözlerimi kapadım. "Siktir Summer!"

Beni yavaş ama sertçe emmeye başladı; elleri kökümle ilgileniyor, başı hevesle öne arkaya hareket ediyordu.

Sonunda kendimi toparlayıp ona tepeden bakma fırsatı bulduğumda, yüzünde neredeyse taparcasına bir ifadeyle bana baktığını gördüm.

Elimi çenesinin kenarında gezdirdim. "Bunu seviyorsun, değil mi?"

Mırlayarak başını salladı, başını hafifçe elime bastırmıştı.

Diğer elim gür atkuyruğuna dolandı. "Kendine dokun."

Gözlerini kırpıştırdı, ama bir elini kaldırıp bacaklarının arasına kaydırdı ve oraya dokunduğunda gözleri hafifçe kapandı.

"İşte bu." Yavaşça ağzına soktum, kendine odaklanmasına izin vererek bir parmağını içeri kaydırıp klitorisinde daireler çizmek için geri çekmesini ve gözkapaklarının sürekli titreşmesini izledim.

Gözlerini kapatıp inlediğinde neredeyse oracıkta patlayacaktım. Atkuyruğunu daha sıkı kavrayıp başını sabit tuttum ve ağzına girme hızımı arttırdım.

"Ne iyi kızsın sen böyle. Ben boğazını becerirken sen de parmaklarını beceriyorsun."

Anında bana dönen gözleri irileşirken, göğsü ve boynu pembeleşti. Önümde küçük bir rodeo hatunu gibi duruyordu. Aletimin etrafında haykırdı, aşağıda parçalara ayrılırken vücudu titriyordu.

Ve bunu izleme şansına eren şanslı orospu çocuğu da ben oldum. Çok fazlaydı. Daha fazla bekleyemedim. Ellerimi kollarının altına koyup onu kaldırdım, bacaklarımı sallayarak pantolonumdan kurtuldum ve onu domaltarak yüzünü yatağıma bastırdım.

Sürünerek dört ayak üstünde durdu ve kendini bana sergiledi, çaresizce sızlandı. "Rhett, lütfen."

Aletimi yumruğumun içinde sertçe sıkarken gözlerim orgazm sonrası sarsıntılarıyla kasılıp gevşeyen kadınlığına odaklandı.

"Siktir. Summer. Dur biraz. Kondom lazım."

"Hayır," diye sızlandı. "Onu istiyorum. Seni istiyorum. Sadece seni." Dönüp omzunun üzerinden bana baktı, gözleri vahşi bakıyor ve parlıyordu. Söylediklerinde ciddi miydi bilmiyordum ama sırtını büküp poposunu bana doğru kaldırdı.

"Hep kondom kullandım," dedim dudaklarımı yalayarak.

"Bende spiral var. Temizim."

Ellerimi poposuna koyup okşadım. Ayırdım. Titremem hafifçe geri geldi. Aletim daha önce hiç olmadığı kadar zonkluyor ve yatağım onun içine girmek için mükemmel bir yükseklik sağlıyordu.

"Emin misin Summer?" diye sordum, iki parmağımı sırılsıklam girişine kaydırırken.

"Evet. Evet, evet, evet," dedi melodik bir şekilde ve kalçalarını bana doğru salladı.

İnleyerek aletimin kalın başını ona yasladım.

"Daha." Narin parmakları çarşafları kavradı. Hareket etmedi ama bana etmem için yalvarıyordu.

Ellerimi kalçalarına doladım ve yavaşça, dikkatlice içine ittim. O her zaman çok küçük görünüyordu ve aşağı bakıp vücudunun beni almak için esnemesini izlemek, bu gerçeği iyice vurguladı.

"Siktir," diye inledi. "Bu his çok..."

"İnanılmaz," diye bitirdim, kendimi dibine kadar sokarken onun içinde çıplak olmanın verdiği hissin tadına vardım. Ten teneydik. Her hareketi, her atışı ve kavrayışı ezberledim. Lanet olası dünya dışı bir deneyimdi.

"Tekrar."

"Prenses, bir saniyeye ihtiyacım var. Buradan nasıl olduğunu görmen gerek."

"Anlat bana." Bana yaslanmış kalçalarını oynatıp tekrar omzunun üzerinden bir bakış attı. Yanakları kızarmış, saçları şakaklarına yapışmıştı. Gözlerinde aç bir bakış vardı. Kadınlığının aletimin etrafında kasıldığını hissettiğim sırada, "Nasıl göründüğümü anlat," dedi.

İnleyerek bir elimi sırtından yukarı kaydırıp onu yatağa bastırdım, diğer elimle de tozluklarının kemerini arkadan tuttum ve kıçını kaldırıp onu istediğim gibi konumlandırdım.

Geri çekilip tekrar girdim. "Kusursuz görünüyorsun."

"Daha."

Elimi sırtında dolaştırarak içine girip çıkmaya başladım. "Sırtındaki bu eğimi seviyorum. Ve bu kıç." Sertçe sıktım, kavradım ve bıraktım, beyaz parmak izlerinin pembeye dönmesini ve poposunu bana tekrar salladığında gülümsemesini izledim. Ona sert bir şaplak attım ve ciğerlerinden çıkan nefesi duydum.

Bir elimi ikimizin arasına götürüp parmağımı kadınlığının aletimi kavradığı yere sürttüm. Sırtından aşağı bir ürperti indi. "Aletimi içine almak için doğmuş gibi görünüyorsun."

İnledi. "Tanrım, böyle şeyler söylemene bayılıyorum."

Zaferle gülümseyip içine sertçe ittim ve girişimin gücüyle vücudunun sarsılmasını izledim. "Prenses, benim için yaratılmış gibi görünüyorsun."

Cevap verirken sesini alçalttı. Ama ben yine de duydum.

"Senin için yaratılmış gibi hissediyorum."

Dağılmam için bu yeterli oldu. Bir elimle belinin etrafındaki kemeri, diğeriyle poposunu kavrayıp onu benim için yaratılmış gibi becerdim.

Parçalanmadı. Her darbeyi karşıladı, sırtını büktü ve daha fazlası için kendini geriye itti. Onu olduğundan daha ileri ve daha derin almama izin verdi.

Şakağımdan ter damlarken inlemeleri çığlıklara döndü. "İçine alacaksın Summer. Her lanet santimini al. Ve geldiğinde adımı haykıracaksın."

Sanki bu bir emirmiş gibi, vücudunun altımda sarsılıp büküldüğünü hissettim.

Ve adımı haykırdığında dalgalar halinde içine boşaldım, o an beni sersemleten bir farkındalıkla sarsıldım.

Summer benim için yaratılmakla kalmıyordu.

O benim için tekti.

27
Summer

Summer: Bu hafta sonu benimle rodeoya gelecek misin?
Baba: Hayatta kaçırmam. Biralar benden. Belki bazı tarçınlı mini donutlar da.
Summer: Kulağa sağlıklı geliyor.
Baba: Eğer bu dünyadaki son anım olsaydı; bir elimde bira, ötekinde mini donutla gitmek isterdim.
Summer: Senden nefret ediyorum.
Baba: Ben de seni seviyorum.

* * *

Şehir merkezindeki şık bir restorana adım attık –tüm o beyazlar, gümüşler ve o modern çizgiler– ve Rhett buraya ait değilmiş gibi görünüyordu. Açıkçası ben de kendimi buraya ait değilmiş gibi *hissediyordum,* son birkaç ayda içimde bir şeyler değişmişti sanki.

Chestnut Springs'te geçirdiğim zamandan önce, burası akşam yemeği için gelmek isteyeceğim türde bir yerdi. Ama bozkırlarda uzun günler geçirmek, dağları görmek, farklı şeylere değer veren insanlarla çevrili olmak, şey... sanırım bunlar bana da bulaşmıştı. Belki önceliklerimi değiştirmişti.

Rhett restoranın içine göz gezdirirken eli elime değdi. Bakmadan hatta muhtemelen hiç düşünmeden elimi tuttu.

Bunun gibi yerleri seven kız kafamda ortaya çıkıverdi ve bana "alenen elini tutmamam gerektiğini" söyledi. Bu münasip değildi. İkimizden birinin başını belaya sokacaktı.

Ama yeni kız –bir tarlanın ortasında eski bir paslı kamyonetin arkasında sevişen, çok güzel deri kemerli tozlukları olan, rüzgâr görmüş, güneş yanığı tenli kız– hiç sallamadı.

Yumuşak elimi, Rhett'in nasırlı eline kaydırıp hafifçe sıkmamı söyledi.

Yanağı hafifçe seğirdiğinde, doğru kızı dinlediğimi anladım.

Bu gülümseme benim kriptonitimdi*. Bu eller de. Bu ağız ve yaptığı ayak parmaklarımı büktüren şeyler. Ve bu penis. Rhett Eaton'un penisinin büyük hayranıydım.

Aslında sanırım ben Rhett Eaton'un büyük bir hayranıydım, ama herkesin gördüğü o ukala kovboy olarak değil. Beni tatlı bir şekilde öpen adamın, bana bakıldığımı ve yük olmadığımı hissettiren adamın hayranıydım; sadece biraz savunmasız ve güvensizlikleri olan adamın.

Kimsenin gerçekten görmediği adam. Bu tarafını neden bana göstermeyi seçtiğinden emin değildim, ama dikkatli davranmam gerektiğini biliyordum. Rhett'in gösterdiğinden daha hassas olduğunu biliyordum. Yaraları derindi ve onları, tanıdığım duygusal adama hiç uymayan halka açık bir karakterle ve kendini beğenmiş bir sırıtışla kapatıyordu.

"İşte orada." Selam vermek için öteki elini kaldırdı ve elimi sıkıca tutarak Jasper'ın oturduğu masaya doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Komik bir şekilde, Jasper da buraya ait gibi görünmüyordu. Gür sakalı yüzünün çoğunu kaplıyordu ve giydiği takım şapkasının altından dağınık koyu sarı saçları görünüyordu.

---

* Süpermen'in gücünü etkisiz kılabilen kurgusal bir malzemedir. (ç.n.)

"Merhaba çocuklar." Jasper'ın gözleri kenetlenmiş ellerimize takıldı ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Rhett, seni daha önce bir kızın elini tutarken gördüğümü sanmıyorum," diye devam etti, biz masanın karşısında sandalyelerimizi çekerken.

Kızararak elimi çektim ama sandalyelerimize yerleşir yerleşmez, Rhett aramızdaki mesafeden uzanıp elimi yeniden tuttu, başparmağı güven verici bir şekilde okşamaya başladı.

"Elemelere çıkmaya bu kadar uzakken eleme sakalı bırakmak gibi bir şey olduğunu bilmiyordum," dedi Rhett ciddiyetle.

Jasper sırıttı ve çenesini eğip önündeki menüyü okumaya girişti. "Haince, küçük Eaton." Başını kısa bir an çıkarıp, "Seni görmek güzel Summer," dedi.

Jasper'da bir şeyler farklıydı. Biraz sessiz ve içe dönük bir şeyler. Tatlı ama aynı zamanda bertaraf olmuş. Ama tam olarak çıkaramadım. Bildiğim tek şey, babamın kalecilerin ortalama bir hokey oyuncusundan farklı sporcular olduğundan bahsetmesiydi.

"Seni de," dedim ona dürüstçe.

"Bugün bizimle buluştuğun için teşekkürler," dedi Rhett. "Ben rodeodan önce dışarıda yemeyi sevmem."

Jasper homurdandı. "Evet. Onu duydum. Tok karnına oynamak bende kusma isteği uyandırıyor."

Ağzım büküldü. Jasper ile sohbet etmeye çalıştığım ilginç bir akşam içindeydim. En azından beni Rhett'in, bu hafta sonu tekrar rodeo yapmasına dair içimi kemiren endişeden uzaklaştırırdı.

Telefonum çantamda yüksek sesle çalmaya başladı, sessiz restoranda fazla gürültülüydü.

"Hay başlarım. Pardon çocuklar." Çaresizce telefonu bulup kapatabilmeyi umarak büyük çantamı karıştırırken, hiç ihtiyacım olmayan fişler de dahil olmak üzere her şeyi buraya attığım için kendimi içimden azarladım.

Elim titreşen telefonun üzerine kapandı ve garson gelip uzun ince bardaklarımıza su doldururken çantadan çıkardım.

Sesini kapatırken ekranda *Doktor Denyo* yazıyordu. Gözlerim anında Rhett'i buldu, telefonuma aynı oranda hem eğlenmiş hem de öldürücü bir şekilde bakıyordu.

"Bunu ne zaman yaptın?" diye fısıldadım.

"Bir gün telefonunun kilidini açık bırakmıştın," diye mırıldanırken gözlerini omzumun üzerinden bir noktaya dikti, pek de pişman olmayan azarlanmış küçük bir çocuğa benziyordu.

Ağzım açık kaldı ve gülmemek için kendimi zor tuttum. "Çok olgunca," diye karşılık verip telefonu kapattım ve çantanın içine attım, bu arada Jasper'a özür diler bir şekilde baktım. "Bunun için üzgünüm. Peki anlat bakalım, daha önce Rhett'in etkinliklerinden birinde bulundun mu?"

"Uzun zamandır gitmedim. Sezonlarımız çakışıyor ve benim programın genellikle onun..."

Telefonum tekrar çalınca yüzümü buruşturdum ve tekrar çantamdan çıkarırken içten içe tırstım. Rhett'e bakma zahmetine girmeme gerek yoktu, çünkü yanımda bedeninin gerilmesinden bir şeyleri kırmaya hazır olduğunu anlayabiliyordum.

Ne olduğumuz ya da ilişkimizin nereye gittiği hakkında pek konuşmamıştık. Muhtaç veya yapışkan görünmeyi o kadar istemiyordum ki sormaya korkuyordum. Bana bir şey söylememişti ama vücudu her şeyi dile getiriyordu.

Vücudu benim ona ait olduğumu söylüyordu.

Bu defa telefonu çıkardığımda ekranda ablamın adını görünce kaşlarımı çattım. Beni pek aramazdı.

Rhett'e endişeli bir bakış attım, onun da ifadesi aynı şekilde kafasının karıştığını gösteriyordu.

"Pardon, bunu açmam gerek," diye duyurdum masadaki iki adama, ikisi de mırıldanarak açmamı söylediler.

Başparmağımı ekranda kaydırıp telefonu kulağıma götürdüm. "Winter?"

"Summer, şu an neredesin?" Sesi her zamanki gibi soğuktu ama orada ayrıca başka bir şeyden bir iz vardı.

"Dışarıda yemekteyim."

"Şehirde misin, değil misin?"

Nerede olduğumla hiçbir zaman ilgilenmemişti.

"Şehirdeyim. Winter, ne oldu?"

Rhett yüzünde endişe izleriyle beni inceliyordu.

"Babamız kalp krizi geçirdi."

Mideme kurşun çöktü. "Ne?"

"Çok hafif." Burnunu çekti ve sanki doktor olmadığım için bir tür ahmakmışım gibi tırnaklarını incelediğini hayal edebiliyordum. "İyileşecek. Ama eğer onu görmek istersen, burada hastanede."

Kalbim, göğüskafesime deli gibi çarpıyordu. "Tabii ki onu görmek istiyorum!" Panik damarlarıma sızarken sesim niyetlendiğimden daha kuvvetli çıkmıştı. "Bu ne zaman oldu?" Çoktan ayağa kalkmış, kollarımı paltoma geçiriyordum.

Adamlar da ne olduğunu anlamasalar bile takip etmeye hazır bir şekilde ayakta duruyorlardı. Beni destekleyen insanlar olduğunu bildiğim için göğsümde bir sancı belirdi. Alışılmadık bir histi ve içimde köpüren endişeye rağmen onların sessiz desteği beni rahatlatıyordu.

"Birkaç saat önce," diye yanıtladı Winter.

"Winter. Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Babam birkaç saat önce kalp krizi geçirdi ve sen bana şimdi mi söylüyorsun?"

"Abartma Summer. Hukuk diplomasıyla onun için yapabileceğin bir şey yoktu," diye tersledi ve gözlerime yaşlar doldu.

"Onun yanında olabilirdim! O benim de babam Winter."

Onun için dünyadaki en rahatsız edici insan benmişim gibi iç çekti. Ve sanırım öyle olmam mümkündü. Bu berbat aile bağını o istememişti. Ama ben de istememiştim ve bana öyle davranılmasından bıkmıştım.

"Neyse, şimdi burada. Ve durumu iyi. Birkaç gün gözlem altında kalacak. Ziyaret edebilirsin." Telefonu yüzüme kapattı.

Rhett benimle konuşuyordu ama ben etrafı beyaz görüyordum.

Beyaz yanıcı bir öfke. Beni gerçekten önemseyen tek insanın son anlarını kaçırabilecek olma ihtimalimden kaynaklanan öfke. Winter ve üvey annemin bir yetişkin olarak bana böyle davranmaya devam etmelerinden doğan öfke.

Rhett enseme masaj yaptı. "Hadi gidelim Summer. Seni götüreyim."

"Üzgünüm Jasper," dedim cansız bir şekilde, yüzeyin altında kaynayan öfkeyi dizginlemeye çalışıyordum.

Bana elini salladı. "Üzülecek bir şey yok. Git. O kaçığa benden selam söyle."

Başımı salladıktan sonra Rhett beni aceleyle kapıdan çıkarıp doğruca arabama götürdü ve yolcu kapısını açıp sanki ben bir çeşit komadaymışım gibi beni oturttu. Hareketleri hızlı ve etkiliydi, endişe yüklüydü... çok fazla alaka yüklüydü.

Eğilip saçımı öptükten sonra kapıyı kapattı ve dolanıp sürücü tarafına geçti. Koltuğu ve aynaları ayarladıktan sonra bir elini koltuğumun arkasına atıp arabayı geri geri çıkardı. "Ben kadınlara vurmaya karşıyım, ama senin ablana bir tane çakmanı tamamen destekliyorum."

Benden karanlık bir kahkaha çıktı ve sonra gaza bastı.

* * *

Kardiyoloji kanadına koşturduk. Nane yeşili duvarları gayet net hatırladım.

"O nerede?" Ablama gözlerimi kısarak baktım. Çillerle kaplı olan benim yanımda porselen bebek gibi görünüyordu: soluk sarı saçlar ve kusursuz ten.

"Kardiyologla konuşuyor. Yani öfke nöbetini dizginle." Ellerini kaldırıp tırnaklarını inceledi. Bu beni aşağılama yöntemlerinden biriydi. Tırnakları benden daha ilginçmiş gibi davranırdı.

"Bana söylemediğine inanamıyorum," dedim sesim titreyerek. İç geçirip babamın odasının kapalı kapısına bir bakış attı.

"Winter, ya daha ciddi bir şey olsaydı? Ya onun yanında olma şansımı kaçırsaydım? Bütün bunlar... niçin?" Sesim çatladı ve Rhett bir adımda arkama geldi, vücudu sağlam ve belimdeki eli sabitti.

Winter'ın bakışları Rhett'in bana dokunduğu yere takıldı ama sadece gözlerini kırpıştırdı.

"Dünyaya geliş şeklim yüzünden bana karşı bir tür kan davası beslediğin için mi?" diye devam ettim. "O işin içinde ben yoktum, biliyorsun değil mi? O konuda pek seçim şansım yoktu. Tıp fakültesinde bunu anlattılar mı? Çünkü o odadaki adam..." Kapalı kapıyı işaret ettim. "...sahip olduğum tek şey. Sen ve Marina bunu kesin olarak sağladınız. Benden daha fazla ne istediğinizden emin değilim."

Baraj kapağı açılmış gibi içimdeki her şey boşalıyordu ve ben bu sele engel olamıyordum. Utanç vericiydi.

Arındırıcıydı.

Ya da Winter bana boş bakmaktan öteye gitseydi, öyle olurdu. Tam bir robot gibiydi ve neredeyse onun için üzüldüm. *Neredeyse.*

Sahte bir gülümsemeyle yüzü aydınlandı ve omzumun üzerinden bir yere odaklandı. "Ah, ne güzel. Rob, buradasın."

Rhett arkamda kaskatı kesildi ve ben de donakaldım, dönmeyi reddediyordum. İşte o an boku yediğimi anladım. Rhett'le olan her şey çok hızlı gerçekleşmişti, bir orgazm ve oyalanan bakışlar silsilesiydi. Etrafımızdaki dünyayı unutmuştum.

Etrafımdaki dünyayı. Ve bu Rhett'e, bugün beraber hastaneye adım atmadan önce söylemem gereken bir şeydi kesinlikle.

Valentine şekillendirilmiş saçları ve havalı kazağından görünen yakalı gömleğiyle Rob görüş alanına girdiğinde, beni ona neyin çektiğini merak ettim. Rhett'in yanında o çok... etkisiz kalıyordu.

"*Onun* burada ne işi var?" diye homurdandı Rhett.

Winter'ın gözleri irileşti ve kızarak söze başladı: "O benim kocam. Asıl soru şu ki, *senin* burada ne işin var?"

"Merhaba hayatım." Rob, Winter'ın yanağına bir öpücük kondurdu, onun kaba yorumundan etkilenmediği belliydi.

Şimdi Rhett önüme geçmişti, bir kolunu önüme koyup beni arkasına yönlendirerek bedenini bana siper etti.

"Bu bir tür hastalıklı bir şaka mı?" Rhett'in iri bedeninin arkasından bakışlarını Rob'a çevirdiğini gördüm, o kadar yavaştı ki neredeyse ürkütücüydü. Bir yırtıcının avını tartışı gibi.

Kolunu sıktım. "Biraz uzaklaşabilir miyiz? Seninle özel olarak konuşmak istiyorum." Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, göğsümün titrediğini hissedebiliyordum. Artık kalbimin tamamen farkındaydım. Ritimdeki ve kuvvetteki değişiklik; bunu asla düşünmeyecektim.

Ve şimdi, sanırım hiç olmadığı kadar hızlı atıyordu. Çünkü en derin ve en karanlık sırrım ortaya serilmeye tehlikeli bir şekilde yakındı.

"Burada şaka yok dostum." Rob'un bunu söyleyiş şekli, neredeyse bir köpekle konuşur gibiydi. Ve Rhett, edilen hakareti gözden kaçırmadı. Anında karşı hamle yaptı.

"Ergen hastanın peşine düşmek yeterince kötü değil miydi? Dönüp bir de onun ablasıyla evlenmen mi gerekiyordu?"

Midem boğazıma yükseldi. Korku beni felç ederek olduğum yerde dondurdu.

Her şey ağır çekimde ilerliyordu sanki. Rhett'in öne doğru harekete geçtiğini hissederek onu tutuyordum. Kip'in hastane odasının kapısı açıldı.

"Rhett, dur!" Beni duymadı. Artık panikliyordum. Bunların hiçbirinin bu şekilde açığa çıkmaması gerekiyordu. "Rhett!" Kolunu salladım. "Lütfen dur!"

"Ne?" Winter'ın teni saçıyla aynı renge dönmek üzereydi. Solgundu ve kanı çekilmişti.

"Şu dağdan inmeyi boş ver Winter. Onun gibiler böyle eğleniyor. Hadi gidelim biz." Olduğu yere çakılı kalan karısını çekmeye çalıştı.

Rob çok kibirli ve kendinden çok emindi, olacakları öngöremiyordu bile. Rhett gibi adamlar onun gerçekliğinde bir etken değildi. Önemsediği biri incindiği zaman sosyal doğruluk ile kendine hâkim ve kibardı o. Hepsine tamamen içgüdü ve hissiyat olarak bakardı.

Rhett bir dağdan inme değildi, daha çok aslana benziyordu. Ve Rob onun gururuyla dalga geçiyordu.

O yüzden durması için yalvarışımı duymuyordu.

Rhett omuzlarını arkaya itti. "Benim gibi insanların mesleki kuralları çiğneyerek ve genç kadınları kendi boktan postlarını kurtarmak için küçük kirli bir sır olmaya zorlayarak yıllar geçirip keyif çatmadıklarına eminim. Benim gibi insanlar gerçekleri söyler." Karanlık bir gülümsemeyle parmağını kaldırıp Rob'un yüzünü işaret etti. "Ve sen, *dostum*, benim çizmeme bulaşan bok olamazsın."

Ablamın ağzı açık kaldı. Aklında düşüncelerin cirit attığı gözlerinden anlaşılıyordu. Herkes izliyordu. Bakışları tenimi karıncalandırıyordu, dönüp kaçabilmeyi diledim. Rhett'i de yanıma alıp saklanmak istiyordum.

Ama yapamadım. Çünkü Rob şu an yapabileceği en kötü kararı verdi.

Kötücül bir ifadeyle gözlerini kısarak üzerime yürüdü, sesi safi zehir doluydu. "Çeneni kapalı tutman gerekiyordu!"

Bana bunu söylemesi adilikti ama Rob'u pek önemsemiyordum. Ben ablamdan gözlerimi alamıyordum. Bunu hak etmiyordu.

Rhett'in kolu tekrar önüme geçti ve konuştuğunda sesi tanınamaz haldeydi. O kadar soğuktu ki, omurgamdan aşağı buz gibi bir ürperti yayıldı. "Bir daha onunla böyle konuşursan, seni buraya gömerim. Ve güven bana, kimse seni özlemez."

Rob önemsiz bir tavırla elini salladı. "Otur oğlum."

Bu söylenecek en yanlış şeydi. Çünkü ben daha Rhett'e geri çekilmesi için yalvaramadan, kolunu kurtarıp Rob'un ukala boktan yüzüne bir yumruk çaktı.

"Rhett!" diye haykırdım. Rob'un burnundan kanlar fışkırırken, hastane etrafımızda hareketlendi. Hemşireler koşturarak geldi, Rob dava etmekle ilgili bir şeyler haykırdı ve Winter kocasına, onu daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu. Onun için yüreğimin sızladığını hissettim. Çok genç görünüyordu. Kaybolmuş gibiydi.

Keşke ona sarılabilseydim.

İlişkimiz ne kadar sıkıntılı olursa olsun, yine de o benim ablamdı. Ve onunla daha fazlasını dilemekten asla vazgeçmeyecektim.

Önümdeki sahneyi izlerken ellerim ağzımın üstüne örtülmüştü ve sağa döndüğümde, babamın açık kapısını gördüm; solgun bir yüz ve acımasız bir ifadeyle yatağında oturuyordu.

Şakaklarımı ovarken başımı kaldırıp Rhett'in sıcak gözlerine baktım.

"Üzgünüm," dedi, sanki etrafımızdaki kargaşayı daha yeni fark ediyordu. "Siktir. Çok üzgünüm Summer. Ben sadece... siktir. Kimse seninle o şekilde konuşamaz. Kimse. Asla."

Burnuna gazlı bezden kocaman bir tampon sıkıştırılmış Rob araya girdi. "Donuna kadar alacağım senin."

Dönerek elimi kaldırdım, artık sabrım taşmıştı. "Rob, *siktir git.* Git burnunu düzelttir ve ait olduğu yere sok. Ki bu kesinlikle benim işlerim *değil.* Rhett'in peşine düşersen, ben konuşmaya başlarım. Yani çeneni kapat, tamam mı?"

Yıllardır çektiği yere gelen kibar ve uysal kızın, az önce ona bunu söylediğine inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. Onu çeken Winter oldu. Gözlerime bakamayan da Winter'dı.

Ona sırtımı dönerek Rhett'e baktım. "Gitmen gerek."

"Ne?" Aklı tamamen karışmış görünüyordu.

"Cidden mi Rhett?" diye fısıltıyla azarladım. "Ortalık lanet olası bir keşmekeş. Babam hastanede ve sen hayatımdaki en büyük ve en karmaşık sırrı çok ama çok çarpıcı bir tavırla ortaya serdin. Gitmelisin. Seninle sonra konuşacağım. Şu an senin burada tüm bu sahiplenici şeyi sergilemene ihtiyacım yok."

Rhett gözlerini kırpıştırdı, sakallarının altında yüzü hafifçe kızarıyordu. Derin bir iç çektikten sonra, "Peki, tamam," dedi. Bir adım yaklaştı ve çenemi kaldırarak başparmağını altdudağımın hemen altından kaydırdı. "Ama bir şeyi netleştirmek istiyorum. Ben sahiplenici değilim. Ben korumacıyım. Ve seni korumayı asla bırakmayacağım. Eğer seninle bu şekilde konuşmasına bir son vermezse, ciğeri beş para etmez o adiye yine vururum."

Başımı salladım, az önce söylediği şeylerle biraz afallamıştım ama daha fazla bir şey yapamayacak kadar bitap düşmüştüm. Verebildiğim tek cevap, "Tamam," oldu.

O an duygu ve düşüncelerimi çözemeyecek kadar sersemlemiştim ve çözünce bulacaklarımdan da korkuyordum. Tek bildiğim, gidip babamın yanında olmam ve aklımı toplamam gerektiğiydi.

Rhett eğilip alnıma bir öpücük kondurdu, sakalı tenime sürtününce tüylerim diken diken oldu. Arkasına dönüp dönerkapıya doğru uzun adımlarla uzaklaştı. Odadaki tüm gözler onun üzerindeydi.

Benimkiler dahil.

28

Summer

Rhett: Dibine kadar üzgünüm.

* * *

"Bugün bir kalp krizi geçirmemiş olsaydım, bu bana geçirtirdi zaten."

Babamın odasının köşesine yerleştirilmiş rahatsız koltuğun arkasına başımı yaslayıp gözlerimi kapattım. "Komik değil."

"Kalp problemleri bulaşıcı mıdır? Çünkü bana bulaştırdığını düşünüyorum."

Başımı iki yana sallarken ağzımın kenarları yukarı kıvrıldı. Ben küçükken bunu sorarak üzülmeme asla izin vermezdi. O dönemde bana çok yaklaştığı veya benimle çok vakit geçirdiği için doğuştan gelen kalp hastalığımın ona bulaşma ihtimaliyle endişelenirdim. "Yine komik değil."

"Sence Rob'un burnu kırıldı mı?"

Derin bir iç çektim. "Bilmem. Bu ailedeki doktor ben değilim."

"Kırıldığını umduğum için hıyar olur muyum?"

Hüzünlü bir kahkaha patlattım. Kip'le aramızda, arkadaşlık sınırında bir baba-kız ilişkisi vardı ve bunu hiçbir şeye değişmezdim. "Sen zaten hıyarsın."

"Evet. Bu doğru," diye dalga geçti yanımdaki yatağın kenarından. Tek gözümü açıp ona bir bakış attım. Koyu renk saçları normalden dağınıktı ve muhtemelen hatırladığımdan daha çok gri saç çıkmıştı. Babam... yaşlanmış görünüyordu. Yakın zamana kadar fark edemediğim kadar. Sanırım altmışlarına yaklaşırken böyle oluyordu.

Ama onun faniliği şu an beni çok etkilemişti. Bir hastane odasındaydı ve her zaman olduğu takım elbiseli, ağzına geleni söyleyen, parlak ofisindeki rahatsız edici adam gibi görünmüyordu.

Onu incelerken gözlerim batmaya başladı. Titrek nefeslerimi saklamak ve sarkıtmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Dönüp bana baktığımda gözlerimi kapattım. Sıkıca yumarak gözkapaklarımın arkasında biriken yaşların kaybolmasını diliyordum.

"Summer, bebeğim, gel buraya. Ben iyiyim." Sesi çok yumuşak ve yatıştırıcıydı. Bu beni, çocuk koğuşunda onunla geçirdiğim uzun günlere geri götürdü.

İçimden bir hıçkırık yükseldi ve kolunu kaldırıp kendisini işaret etti. Gözyaşları yanaklarımdan dökülürken, ayaklarımı sürüyerek yürüdüm ve dar hastane yatağına, babamın kolunun altına girdim. Hastane çarşaflarının korkunç yavan kokusunun üzerinden bile, özünde rahatlatıcı olan kokusunu alabiliyordum.

"Çok korktum baba. Ben... öğrenir öğrenmez geldim. Daha önce gelmem gerekirdi."

Yanağını başımın tepesine bastırarak, geniş avucuyla kolumu yukarı aşağı sıvazladı. "Hayır, gerekmezdi. Benimle ilgilenmek senin görevin değil. Öncesinde Winter'a seni aramamasını ben rica ettim. O aramak istedi. Ama ben seni endişelendirmek istemedim."

Bu daha da şiddetle ağlamama neden oldu. Yüzümü göğsüne gömüp, ıslak gözyaşlarımı üstündeki kalın hastane önlüğüne sildim. "Baba, gerçekten batırdım."

"Evet." Kolumu okşamaya devam ediyordu. "Gördüm."

"Böyle ortaya dökülmesini istememiştim. Winter. Ben asla onun..."

Sesi ölümcül bir ton aldı, hatta parmakları daha çok sıkmaya başladı. "O şerefsiz puşt seni bir şeye zorladı mı?"

"Hayır. O... Ben, şey biliyorsun, ben ona hep biraz vurgundum. Sadece kontrollere gelmeye başladığım zamanlarda bile." Babam homurdandı. Eskiden beri süregelen bir şakaydı bu aslında. Ben gizleyememiştim ve onun bana yaptığı gibi, hayatınızı kurtaran yakışıklı bir doktora gözlerinizde kalplerle bakmak pek zor değildi. "On sekizime bastığım zamanlardı. Reşittim ve arkadaşlarımla bir şeyler içmeye çıkmıştım. Barda ona rastladım ve partilemek yerine kendimizi bütün gece etrafta arabayla gezinerek konuşurken bulduk. İşler oradan sonra ilerledi."

"Ne kadar sürdü?"

Bir of çekerek başımı kaldırıp gözlerimi tavana diktim. "İki yıl."

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı Kip. "Peki sonra?"

"Sonra... Winter." Rob'un bana, onunla çıktığını söylediği zaman hissettiğim işkence dolu acıyı hissederek yutkundum. O zamanlar aklım ermemişti. Ama artık anlayabiliyordum. Gençtim ve profesyonel sınırları olmayan bir adam için lanet gibi istekliydim. O zamanlar bunu nasıl böyle göremediğimi bilmiyordum. Winter aynı hastanede işe başlamıştı ve Rob anında ona tutulmuştu.

Ve ben tamamen unutulmuştum.

Beni sevmiyordu, beni kullanıp atmıştı. Ve bu şimdi tüylerimin ürpertiyordu.

"Ona asla kimseye söylemeyeceğime dair söz verdim. Kariyerini mahvetmek istemedim. Yani yaptığı işte iyi olduğu gayet ortada. Ama..."

"Ama ne?" Kip'in sesi tamamen öldürücüydü.

"Sürekli beni oyalayıp durdu. Arada bir aramalar, mesaj atmalar. Aile toplantılarında bir sohbet... Winter işin içinde olduğu

için hiçbir fiziksel sınırı aşmamak konusunda dikkatliydi. Ama bana her zaman belki, *belki* işlerin değişebileceğini düşündürdü."

Hüzünlü bir kahkaha attım. Yüksek sesle anlatınca apaçık görülüyordu.

"Çünkü seni kontrol altında tutmak istedi," diye babam teyit etti.

"Evet. Şimdi bariz olarak görülüyor. Çok manipülatif. Özel hayatımın geçmiş yıllarda nasıl geliştiğini düşününce, ben sadece... sanırım bu yüzden 'Maymun gözünü açtı' diyorlar."

"Saçma sapan bir deyim," diye mırıldandı Kip, elini tekrar aşağı yukarı kaydırarak. "Elbette maymunun gözü açık."

Gülümsedim ama yarı cansızdı. "Winter'ı bulmam lazım."

"Ona biraz zaman vermen gerek. Benim Marina'yla çözmem gerekenler var. Ve senin de Rhett Eaton'un neden senin etrafında ateş üfleyen ejderha gibi dolandığını dökülmen gerekecek. Ama şimdilik yaşlı babanla biraz uzan burada. Eski günlerin hatırına."

Onunla tartışmadım, sadece burnumdan derin bir nefes alarak, bir zamanlar olduğum küçük kızın yaptığı gibi teselli aradım. Tam olarak bu hastanede. Tam olarak bu kolun altında. Her koşulda yanımda olmaktan asla vazgeçmeyen tek insanla.

Ve uyuyakaldım.

* * *

Üvey annem Marina loş odada omzumu sertçe dürterek beni uyandırdı. Saçları soluk sarıydı ve yüz hatları ciddiydi. Tıpkı onun gibi. Gri kalem elbise giymişti, üzerinde de beyaz bir palto vardı. Burada çok saygı duyulan bir doktordu, ama kocası kalp krizi geçirdikten sonra birkaç saat onu ziyaret etme zahmetine bile girmemişti.

Gerçi o her zaman merhametsiz biriydi.

"Çık dışarı." Kapıyı işaret etti.

Benden hiç hoşlanmıyordu. Ve bir yandan, onu kim suçlayabilirdi ki? Ama diğer yandan... yetmişti artık.

"Hayır." Doğrulup oturarak parmaklarımı saçlarımdan geçirdim, kafamı toplamaya çalışıyordum.

"Evet. Burada bir gün için yeterince dert oldun."

Bugünkü yaşananları hatırlayınca kalbim hızlandı. Winter'la olanlar. Göğsümdeki kaslar kasılırken bakışlarımı kaçırdım.

Onun benden nefret etmesi için bir neden daha. Ablamın benden nefret etmesi için.

"Dinle, ben..."

Hızla elini kaldırıp dümdüz avucunu havada tutarak beni susturdu, gözleri buz gibi bir öfkeyle doluydu. "Yuva yıkmak senin için kalıtsal bir durum. Elinde değil. Anlıyorum. Ama şimdi Kip'in kalp atış monitörünü yerinden edecek ve herkese daha çok iş çıkaracaksın. Yatıya kalmak için uygun bir zaman değil. Eve git."

Bu kadına bakarken ağzım açık kaldı. Kip asla yeterince yaklaşmasına izin vermediği için beni sadece kısmen büyüten bu kadına. Bu durum yıllar boyunca bana böyle yorumlar yapmasını engellememişti. Marina Hamilton söz konusu olduğunda derim kalınlaşmıştı. Darbeleri eskiden acıtırdı ama şimdi...

Babamı alnından öpüp dar yataktan kalktım, bacaklarım kurşun gibi ağırdı ve gözlerim kum kaçmış gibi yanıyordu. Ağladığım için rimel kalıntılarının kaçması daha muhtemeldi.

"Senin için üzülüyorum Marina," dedim sakince, kıyafetlerimi silkerek düzeltirken.

"Acımana ihtiyacım yok," dedi tükürür gibi, babamın dosyasını alıp bakışlarını önündeki evraka dikerek.

"Ama acıyorum. Ve tüm hayatım boyunca bana bu kadar berbat davrandığın için de seni bağışlıyorum."

Küçümsemeyle dudak büktü ve olabildiğince dik durarak gitmek üzere kapıya döndüm. Marina'yla kavga etmek harcanan çabaya değmezdi. Ancak bu, sesim titreyerek de olsa bazı ayrılık sözleri söylememe engel olmadı.

"Babamı üzmek için bir ömür harcadın ve ben bundan nefret ediyorum. Kip'le aranızdakiler benim üzerime vazife değil.

İkiniz de yetişkinsiniz. Ama Winter'la bir ilişkimizin olmasını imkânsız hale getirdiğin için seni *asla* affetmeyeceğim. Hayatım boyunca çevirdiğin dalaverelerin sadece beni incittiğini sanıyorsun, ama Winter'ı da incitti. İşleri öyle bir hale getirdi ki, bilmeyi hak ettiği şeyleri ona söyleyemeyeceğimi hissettim. Birbirimizin yanında olabilecekken ikimiz de bir başımıza kaldık. Ve bu..." Parmağımı doğruca yüzüne doğrulttum. "...*sen* ve *senin* lanet kan davan yüzünden oldu."

Sonra topuklarımın üstüne dönüp çıktım. Ona bir an daha bakamayacak kadar öfkeliydim.

Tökezleyerek odadan çıkarken yüzümü düzeltmek ve mesanemi boşaltmak için tuvalet aradım. Ve bulmuşken belki biraz kendi kendime ağlardım. Winter'ı bulmalıydım. Winter'ı aramalıydım. Ablama kendimi açıklamalıydım.

Ama köşeyi dönüp bekleme salonuna geldiğimde Rhett Eaton'u gördüm; kollarını göğsünde kavuşturmuş, saçları gevşekçe omuzlarına dökülmüş, sakallı çenesini kaldırmış, gözlerini tavana dikmişti. Sanki bir şey izliyormuş gibi altın irisleri ileri geri dans ediyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Anında oturuşunu dikleştirip gözlerini bana dikerken boğazını temizledi ve kolçakları kavradı. "Bekliyorum. Sanırım. Evet, bekliyorum. İyi olduğundan emin olmak istedim."

"Saat kaç?"

Arkamdaki duvarı başıyla işaret etti. "Neredeyse iki olmuş."

"Gecenin ikisi mi?"

"Evet."

İç çekerek yüzümü ovuşturdum. "Gitmeni istemiştim."

Arkamdaki hastanenin sessiz uğultusunun tanıdıklığı huzur veriyordu.

"Pekâlâ, gitmek istemedim. Burada oturup seninle işleri düzeltmek için bekledim. Mecbur kalırsam tüm hafta sonu otururum."

"Hayır oturmayacaksın. Yarın rodeon var. Dinlenmen lazım."

"Summer. Anlamıyor musun?" Ayağa kalkıp hayal kırıklığıyla kollarını iki yana açtı. "Ben *seni* önemsiyorum."

İçime derin bir nefes çekip bakışlarımı yıpranmış çizmelerine indirirken başımı salladım. "Doğru. Ama sana susman için yalvarırken konuşmayı kesecek kadar değil. Yaşadığın patlamanın sonuçlarını düşünecek kadar değil. *Bana* olacak etkilerini düşünecek kadar değil."

"O bunu hak etti Summer," diye homurdandı Rhett.

"Peki ya ben Rhett?" Sesim kulak tırmalayıcı olmanın eşiğindeydi. "Ben ne hak ediyorum? Kendi hikâyemi anlatma fırsatını hak etmiyor muyum? Anlamıyor musun? *Benim* sırrımı söylemek bana düşerdi!" Başparmağımla neredeyse acı verecek kadar sertçe göğsümü dürttükten sonra onu işaret ettim. "Bu sırrı tutacağına söz verdin. Ve sözünden döndün. Sana *güvenmiştim.*"

Gözlerini kırpıştırdı, omuzları düşerken bakışları yumuşadı. "Bunun gibi sırlar seni yıpratır Prenses. Bana onun ailenin bir parçası olduğunu söylememiştin. Yani lanet olsun! Bir insan ne kadar iğrenç olabilir?"

"Bana prenses deme! Birbirimizi o kadar uzun zamandır tanımıyorduk! Sana daha ilk günden en kirli sırlarımı anlatmadığım için kusura bakma. Ne kadar da bencilim." Sesim başka bir seviyeye çıkarken, az önce hissettiğim uykulu halin kaybolup yerini paniğin aldığını hissettim. Yerini kalp sancısı almıştı.

"Sırf insanların ne düşüneceğinden endişelendiğin için seni içten içe kemiren sırları saklamaman gerekir. Ve kesinlikle bunu yapasın diye seni manipüle eden biri için olmaz."

"Bunu biliyorum! Bilmediğimi mi sanıyorsun? Ama bu hikâyeyi ben anlatmalıydım ve sen benden bunu aldın. Ve mümkün olan en aleni, en aşağılayıcı şekilde yaptın. Ve Rob beni ne kadar incitmiş olsa da, onun kariyerini mahvetmeye niyetim yok." Bu son ifade atom bombası gibi aramıza düşüp etraftaki her şeyi sessizliğe boğdu. Rhett'in yüzü ifadesizleşti.

Sanki bana bakmak canını yakıyormuş gibi bakışlarını kaçırdı ve başını hafifçe iki yana salladı. "Tanrım... Hâlâ onun için bir şeyler mi hissediyorsun?"

Bir elimi ikimizin arasında sallarken diğerini saçlarımın arasından geçirdim. "Hayır! Tabii ki hissetmiyorum! Hayır. Sadece bu karmaşık bir durum. Ve sadece onunla ilgili değil. Gerçekten değil. İnsanların ne düşündüğünden endişelenmediğini biliyorum. Ama ben? Ben endişeleniyorum. Ve sen bunu çiğneyip duruyorsun. Belki insanların ne düşündüğünü ben daha az önemsemeliyim, belki sen daha çok umursamalısın. Belki ailen seni pek desteklemiyor ya da belki o kapıdan her çıktığında seni son görüşleri olabileceğinden endişeleniyorlardır."

Artık nefes nefeseydim ve Rhett az önce söylediklerim karşısında sarsılmış görünüyordu. "Başka insanların hisleri mevzubahis. Her şey sadece sen ve senin isteklerinle ilgili değil Rhett. Birini sevdiğinde öyle olmaz. Ablamın benim hakkımdaki düşüncelerine önem veriyorum... vermemem gerekse bile, o kötü davransa bile. Ve babam?" Arkamı işaret ettim. "O odadaki adam bugün ölebilirdi ve beni bu hayatta önemseyen tek kişi, elimde olan tek kişi o. İkisi de olanları bu şekilde duymaktan daha iyisini hak ediyordu. Belki Rob hak ettiğini buldu, ama ya geri kalanımız?"

Dişlerini sıkarken gözlerini kırpmadan bana baktı. Bir eliyle ağzını sildi. "Bunu anlıyorum. Gerçekten. Ve bu şekilde patladığım için çok özür dilerim. Ama Summer..." Bana uzandı ama geri adım attım. "...ben de varım. Başka nasıl ispatlayabileceğimi bilmiyorum. Sana söyleyip duruyorum ama sanki beni hiç duymuyor gibisin."

Gözlerim yanıyordu. Fena halde duymak istediğim her şeyi söylüyordu. Ondan çaresizce istediğim tüm desteği teklif ediyordu. Ama ayrıca güvenime ihanet ettiği ve aynı anda hem çok haklı hem de çok haksız olduğu için ona acayip kızgındım.

Bunun daha kolay olmamasına kızgındım. Hayatımda hiçbir şeyin kolay olmamasına. Şu anda bardağın dolu tarafını göremi-

yordum ve öfkemi karşımda duran adamdan çıkardım. Çünkü ne kadar istesem de, kimsenin ne düşündüğünü umursamamakla bu kadar meşgul olan bir adamın haklılığını kanıtlarken beni de incitmeyeceğine güvenemezdim.

"Ah, seni duyuyorum Rhett. Sadece sana inanmıyorum. Bu gece yaptığın şey, beni önemsiyormuşsun gibi gelmedi. Kontrolü kaybedip zıvanadan çıkmışsın gibiydi." Aniden bir mide bulantısı beni çarptı ve bir elimi ağzıma kapatırken yaşlı gözlerimi ona diktim. "Eve git. Oteline. Sadece git. Şu an seninle baş edemem."

"Bu ne anlama geliyor? Sen ve ben için?"

Gözlerim kapandı. Bu ufak hareket bile canımı yakıyordu. Her şey *canımı yakıyordu.* Dudaklarımdan hıçkırıkla karışık bir kahkaha kurtuldu. "Bilmiyorum Rhett. Ortada bir sen ve ben olduğundan bile emin değilim. Asla şimdi buradakinden daha fazlası olmadık."

Ve sonra onu iterek yanından geçip planladığım gibi ağlamak için tuvalete gittim.

Şey, planladığımdan biraz daha şiddetli oldu.

29

Summer

Summer: Winter, lütfen konuşabilir miyiz? Bugün yine hastaneye geleceğim. Seninle istediğin yerde istediğin zaman buluşabilirim. Beni affetmeni beklemiyorum senden. Sadece sana hikâyeyi benim açımdan anlatmak istiyorum.
Winter: Affedilecek bir şey yok.
Summer: Tamam. Yine de konuşabilir miyiz? Aramızın biraz sıkıntılı olduğunu biliyorum, ama seni seviyorum. İyi olduğundan emin olmak istiyorum.
Winter: İyi değilim. Hamileyim. Ve çocuğumun babası bana yıllardır yalan söylüyormuş. Konuşmaya hazır değilim. Lütfen sormayı bırak. Hazır olduğumda seninle iletişime geçeceğim.

* * *

Rhett: Kip nasıl?
Summer: Gayet iyi.
Rhett: Sen nasılsın?
Summer: Yorgunum.
Rhett: Yardımcı olmak için ne yapabilirim? Söylemen yeter.
Summer: Hiçbir şey.

Rhett: Ne kadar üzgün olduğumu söylemiş miydim?
Summer: Bu gece güvende ol, lütfen.

* * *

"Peki, haydi bana kovboyu anlat."

Arkama dönmemeye karar verdim. Onun yerine babamın çiçeklerini vazoda yeniden düzelterek kendimi oyaladım. "Hım?" diye sordum, onu duymamış gibi yaparak.

"Tanırsın. Uzun saçlı. Sana yanlış yapan insanları döven. Ergenken duvarına posterini astığın."

İnleyerek kafamı öne eğdim.

"Bahse varım, bunu hatırlamadığımı sanıyordun."

"Aynen." Ayaklarımdaki beyaz spor ayakkabılara baktım. Nihayet bu sabah gizlice eve girmiştim. Bana kendimi daha iyi hissettirecekmiş gibi bir duş almış, saçlarımı kurutmuş ve güzel bir sutyen tanga takımı giymiştim. Üzerime bir kot pantolon ve yumuşak, gri bir örme kazak geçirip babamın yanında kalmak için geri dönmüştüm.

Bomba gibi hissediyordum. Bu son anım olsaydı, babamın yanında mutlu olurdum. Bu yüzden böyle hissetmek için kendimi zorluyordum. Bunu yapmak için. Yapabileceklerimi kontrol etmek için.

Ve başarısız oluyordum, çünkü Winter konusunda çok endişeliydim. Bana yolladığı son mesajla *gerçekten* midem bulanmıştı. Bir şekilde kendimi oyalamam gerekiyordu. Rhett'in bu akşam rodeosu vardı, Willa'nın barı bu hafta sonu bir konsere ev sahipliği yapıyordu, dolayısıyla ben de burada bana cevaplamak istemediğim sorular soran Kip'leydim.

İç çekerek dönüp babama baktım, berbat şekilde kendisinden memnun görünüyordu. "Daha kötü görünmen gerekiyor. Daha yeni kalp krizi geçirdin."

Önemsiz bir tavırla elini savurdu. "Ufak bir kalp krizi. Ve neyin bana daha iyi geleceğini biliyor musun?"

"Ne?" diye canlandım, beni meşgul edip kafamın içinden kurtaracak her şeye hevesliydim. Düzenlenmesi gerekmeyen çiçekleri düzenlemekten başka bir şey.

"Rhett'le neler olduğunu anlat bana."

"Aaah." Ayaklarımı sürüyerek odanın karşısına ilerledim, yanındaki koltuğa çökerken gözle görülür derecede kendimi çocuk gibi hissediyordum. "Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Ondan hoşlanıyor musun?"

Siktir, bu tuhaftı. Kip'e bakamıyordum bile. Son yirmi dört saat içinde seks hayatım hakkında, tüm hayatım boyunca bilmesini isteyeceğimden daha fazlasını öğrenmişti.

"Evet, baba. Hoşlanıyorum. Öyle gösterdiği gibi biri değil. Herkesin düşündüğü gibi değil."

"Biliyorum."

Başım hızla ona doğru döndü. "Biliyor musun?"

"Tabii ki biliyorum. O çocuğa on yılı aşkın süredir yardım ediyorum. Serseri bir mayın gibi olduğundan beni kızdırıyor ama ondan hoşlanıyorum. Eninde sonunda ikinizin anlaşacağını biliyordum."

Tüm bu süt olayı ortaya çıktığında, Kip'in onun hakkında nasıl atıp tuttuğunu hatırlayarak gözlerimi kırpıştırdım. Ben onu hayal kırıklığı sanmıştım, ama şimdi bunun şefkat olabileceğini düşünüyordum. *Ona* değil de işlerin onun için yanlış gitmesine duyulan bir hayal kırıklığı.

"Şey, ne hoş..." dedim koltuğumda arkaya yaslanarak. "Garip bir çöpçatanlık yolu. İşe yaradı."

Babamın bana baktığını hissedebiliyordum. Yakıcı bakışları, daha fazla bir şey anlatmama kararlılığıma koca bir gedik açtı.

"Pantolonuma girmesine izin verdim, tamam mı?" diye yumurtlayıverdim.

Babam kahkahayı bastı.

Elimi alnıma bastırıp gözlerimi tavana diktim. "Sen bana onun pantolonuma girmesine izin vermememi söyledin, ben de bu delice

bir şeymiş gibi seni geçiştirdim. Sonra da pantolonuma girmesine izin verdim. Yani işe geri döndüğümüzde beni kovabilir ve ne kadar profesyonellik dışı bir hayal kırıklığı olduğumu bildirebilirsin. Ha bir de bundan sonra seks hayatımı konuşmasak, olur mu?"

Kip'in kahkahası sakinlerken şöyle bir bakıp dirseğimi sıktı. "Tamam. Şey, sana ona âşık olmamanı söylediğimi sanmıyorum."

"Onu âşık değilim."

Omuz silkti ve bana, "*Peki, tamam, ama ikimiz de saçmaladığını biliyoruz,*" anlamına gelen alaycı bakışlarından birini attı.

Benimle dalga geçmesi için ona daha fazla bilgi vermemeye kararlı halde kollarımı kavuşturdum. Bu konuda konuşmak istemiyordum. Ve Rhett Eaton'a âşık olabileceğim ihtimalini düşünmeyi kesinlikle istemiyordum.

İşlerin almış olduğu hal, âşık kelimesini kullanmadan da yeterince can yakıcıydı zaten.

"Etkinliğini izleyip ne kadar berbat olduğundan bahsedelim ister misin?"

Bir homurtu çıkardım. Üst üste attığım bacağımı sallayarak babamla göz teması kurmaktan kaçınmaya çalıştım. Neredeyse direnemeyeceğim bir yem atmıştı bana.

Bir yandan izlemek istiyordum, çünkü Rhett'i şimdiden o kadar çok özlemiştim ki göğsümde geçmeyen bir sızı vardı. Öte yandan izlemek istemiyordum, çünkü göğsümde geçmeyen bir sızı olduğu için bu sadece onun boğaya binişini izlerken hissettiğim endişeyi arttırmaya yarayacaktı.

"Tamam. Peki." Zayıf biriydim. Lanet olasıca bir zayıftım. Aslında bir mazoşisttim.

Kip sırıtarak iPad'ini aldı ve yana kayıp yatağa pat pat vurdu. Yatakta yanına kıvrıldım ve canlı yayının çoktan ayarlanmış ve izlemeye hazır olduğunu gördüm.

Hain.

Kollarımı kavuşturup arkama yaslanarak izlemek için yerleştim. Başlangıç, çok sayıda havai fişek, ellerinde pankartlar tutan

deri pantolonlu kızlar ve iki hafta sonra yapılacak olan Dünya Şampiyonası'na giden sıralamaların bir özetini veren spikerlerden oluşuyordu. Tek konuştukları, o lanet olası altın kemer tokasıydı. Rhett gibi konuşuyorlardı.

Sıralarını savarken pek çok adamın adını hatırlamıştım. Spor hakkında öğrendiğim her şeyi babama anlattım: puanlama, bir boğayı iyi yapan şey, reçineyi yumuşatmak ve ellerine oturtmak için bağlama halatını nasıl ovuşturdukları.

İçimden bir ses, ona anlattıklarımın çoğunu bildiğinden emin olsa da babam kendinden geçmiş bir şekilde dinledi. Sanırım boşluğu, benim seks hayatım olmayan bir şeyle doldurmam gerekiyordu.

Adamlar düştüğünde ya da rodeo palyaçosu kıl payı kurtulduğunda hep aynı anda tıslayıp inliyorduk. Korkunç bir spordu bu.

"Ah, bu Theo." Ekranı işaret ettim. "Rhett'in çırağı. Küçük kardeşi gibi bir şey."

"Ah harika. Bir Rhett daha. Tam da dünyanın ihtiyacı olan şey," diye şaka yaptı babam. Güldüm ama pek candan değildi, çünkü aklıma gelen ilk düşünce, *"Rhett'in yeri doldurulamaz,"* olmuştu.

Âşık kelimesi yine aklımda belirdi ve geri ittim, düşünceyi vücudumdan sıkarak atabilecekmişim gibi kollarımı kendime doladım.

Rhett'in Theo'ya yardım etmek için çit panellerine tırmandığını gördüğümde ciğerlerim göğsümde sertleşti. O bir turne koçu değildi, bu yüzden orada olmasına gerek yoktu. Sadece oradaydı. *Her şeyin onunla ilgili olmadığı* konusunda ona söylediklerimi söylediğim için içimde bir suçluluk duygusu belirdi.

Acımasız bir sözdü.

Kapının hızla açıldığını ve gürültünün yükseldiğini küçük tablet ekranından gördüm. Theo'nun bacakları sallandı, kolu mükemmel bir konumda duruyordu. Yerinde duramıyor gibi görünen boğa olduğu yerde kıvrandı ve fazla yüksek değildi, bu yüzden Theo mahmuzlarını vurdu.

Boğa hızla ve sertçe döndü, ama Theo hazır değildi. Boğanın boynunun üzerinden ileri fırladı. Şapkası bir yana gevşek vücudu diğer yana uçtu. Nefesim kesildi ve elimle ağzımı kapatarak öne doğru eğildim. Yere indiğinde, etrafından toz bulutu kalktı, öylece hareketsiz yatıyordu.

"Siktir." Kip'in sesini duydum ama pek anlamıyordum, çünkü boğa kovalamakta olduğu palyaçoyu terk etmişti ve dokuz yüz kiloluk ağırlığıyla cansız görünen Theo'ya doğru dörtnala gidiyordu.

Ringin dışında olanları zar zor algılıyordum, bu yüzden olacakları öngöremedim. Rhett ekranın solundan fırlayıp kendini Theo'nun vücuduna siper etti.

Özverili, kahramanca ve aptal.

Ve boğanın darbesinin yükünü taşımak için tam zamanında yetişmişti.

Bildiğim tek şey çığlık attığımdı.

30

Rhett

Kip: Umarım ölmemişsindir, ama kızım senin için perişan oldu ve eğer ölürsen, onu üzdüğün için kıçını tekmeleyemem, sırf ondan diyorum.

***

Kırmızı ışıklar yanıp sönüyor ve ambulansın hastaneye yanaştığı alanın çevresinde yansıyordu. Sağlık görevlilerini her fırsatta uzaklaştırdım. Kaburgalarım boku yemişti. Bunu bana bir sağlık uzmanının söylemesine gerek yoktu.

Theo kask takmayacak kadar aptal olduğu için bilinci açılıp kapanıyordu ve ben onun yanından ayrılmayacaktım.

Arka kapıları açıp Theo'nun sedyesini çıkardılar. Onu sert bir tahtaya bağlamışlardı. Bacağını kolayca kıpırdattığı düşünülecek olursa, bunun sadece bir önlem olduğunu umuyordum. Bilinci yeterince geldiğinde ona bunu yaptırabilmişlerdi.

Ben de sırtıma saplanan acıyı görmezden gelerek peşlerinden gittim, kendimi yüz kat yaşlı hissediyordum. Dün gece gözüme uyku girmemiş olmasının da pek faydası dokunmamıştı.

Gözlerimi kapattığımda tek görebildiğim Summer olmuştu. Kusursuz dudakları. Gözyaşlarıyla kaplanmış koyu kahverengi gözleri.

Resmen aklımdan çıkmıyordu. Ama şu an sadece Theo'nun iyi olduğunu bilmem gerekiyordu. Peşlerinden acile girerken, acil tıp teknisyeninin şüpheli bakışlarını görmezden geldim. Onlara yaralarım konusunda yalan söylediğimi biliyordu. Üstüne bir de Theo'yla gitmek için fena olay çıkardığım için muhtemelen bana pek de bayılmıyorlardı.

Daha sonra turne doktoruna muayene olurdum.

"Siz." Beni işaret etti. "Burada oturun." Theo'yu içeri götürürlerken kapının hemen içindeki plastik sandalyeyi işaret etti ve bu kez söz dinledim.

Oturmak için eğildiğimde nefesim kesildi, başımı ellerimin arasına aldım ve hareket etmezsem ağrının azalacağını umarak sığ bir şekilde nefes aldım.

Orada öylece kaburgalarımın ağrısı ve arkadaşım için hissettiğim endişenin içinde kaybolmuş halde ne kadar oturduğumu bilmiyordum, sonra, "Rhett," diye bir ses duydum. "Uzun saçlı. Yakışıklı. Muhtemelen size bok gibi davranmıştır."

Summer'ın perişan sesiydi bu; acı, endişe ve panik doluydu. Dünkü boktan davranışım yüzünden ve onu ağlattığım için – Tanrım, bu beni öldürmüştü– yeterince rezil hissetmiyormuşum gibi, şimdi bir de onun dehşete düşmüş sesini dinlemek zorundaydım.

Onun bu kadar üzgün olduğunu duymak, kırık camların içinde yuvarlanıyormuşum, vücudumun her yerinde binlerce kesik varmış gibi hissettirdi.

Ve ona bunu *ben* yapmıştım. Dün. Bugün.

"Rhett!"

Onu görünce doğruldum. Acı her yerimde zonkladı. Koridorda bana doğru koşarken rimel yüzünden aşağı akmış, parmakları kol manşetlerine dolanmıştı.

Güzel ve harap.

Bunu ben yaptım.

"Aman Tanrım. Sen iyi misin?" Önümde diz çöktü, kendine bana dokunma izni vermeden önce elleri dizlerimin üzerinde asılı kaldı. "İyi misin?"

Kıyafetlerimin ve tenimin altından kırık kemikleri görebilecekmiş gibi gözleriyle beni taradı.

"İyiyim." Canım kıpırdayamayacak kadar acıyordu. Bir yanım ona dokunmam gerektiğini düşünüyordu. Diğer yanım ise onu bunun acısından, bunu yaparken beni izlemenin acısından kurtarmam gerektiğini biliyordu. Babam ve abilerimin duyguları kilitliydi. Gerçekten benim için korkuyorlar mı, yoksa sadece benimle dalga mı geçiyorlar emin değildim.

Ama Summer'da gün gibi ortadaydı.

Korku.

Dün gece birbirimize söylediğimiz sözlerden sonra, bundan ne anlamam gerektiğini bilmiyordum. Ama onu bu kadar üzgün görmenin beni öldürdüğünü biliyordum. Beni hasta ediyordu.

Kaburgalarıma dokunduğunda irkildim. Ben onu durduramadan gömleğimi kaldırdı.

"Ah Tanrım. Rhett." Sesi çatladı ve gözünden kocaman bir damla yaşın düşmesini izledim. Koyu renk kirpiklerinden süzülüp yanağına damladı.

Bu lanet olasıca kalbimi kırdı.

Henüz kaburgalarıma bakmamıştım ve öyle bir planım da yoktu. Tırnağını tenimde hissedince sıçrayarak elini ittim, gömlek aşağı kayıp korkunç bir morluk gibi görünen alanı kapattı.

"Gidip doktor çağırayım."

Gitmek üzere döndü ama bileğini yakaladım. "Hayır."

"Hayır mı?" Yüzü gerçek bir kafa karışıklığıyla çarpıldı.

"Hayır. Daha sonra turne doktoruna muayene olacağım. Buradaki doktor beni yatırmak ve rodeodan uzak tutmak isteyecektir."

Gözlerini kırpıştırdı. Bir kez. İki kez. Üç kez. Burnunun ucu ağlamaktan kızarmıştı. "Rodeo yapacak mısın?"

"Muhtemelen yarın değil. Ama evet, yapacağım. Bu noktaya kadar kemer tokasındaki şansımı kaçırmak için gelmedim."

Az önce duyduklarına inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Kaburgaların muhtemelen kırılmış. İç hasar alabilirsin."

"İyi olacağım," diye söylendim bakışlarımı kaçırarak, çünkü artık ona bakamıyordum. Kaburgalarımdan daha çok can yakıyordu.

"Rhett, lütfen. Bu şekilde en iyi binişini yapamayacağını bilecek kadar her şeyin farkındayım. Güvenli değil."

Endişeliydim, çünkü şu an beni resmen öldürüyordu. Ve pes etmek istiyordum. Gerçekten. Onun için istiyordum.

Haksız değildi. Ama insanların bana binmeyi bırakmamı söylemelerinden de nefret ediyordum. Bu son zaferi istiyordum. Elimde sadece bu vardı. Dün bana acı veren şeyler söylemişti. Anlam yüklü şeyler. Ona *gerçekten* sahip olmadığımı fark etmeme neden olan şeyler.

Yani belki de kızgındım. Biraz yaralıydım.

Zaten bu kadar çok şey yaşamışken, onun buna katlanmasının adil olmadığını biliyordum. Onu incitebilecek her pislikten korumak istiyordum. Ve buna, benim de dahil edilmem gerekiyordu.

Belki de bu yüzden sonradan pişman olacağım bir şey söyledim.

"Sadece birkaç haftadır yatıyoruz Summer. Bana ne yapacağımı söyleme." Öfkeli ve aşağılık sözleri ona tükürür gibi söyledim ve dudaklarını birbirine bastırışını izledim.

Anında kendimden nefret ettim.

Doğrularak derin bir nefes aldı ve ayağa kalkarken burnunu sildi, zarafet ve klas yüklüydü. Lanet olası ligimin epey dışındaydı. Bundan nefret edeceğimi bilsem de ondan istediğim üzere benden uzaklaştı.

Pişmanlık her uzvuma yayıldı. Bütün damarlarımda dolanıyordu. Her sinire dokundu.

Summer bana başını salladı ve yürüyüp gitti.

Giderken kahrolası kalbimi de beraberinde götürdü.

* * *

"Summer nerede?" diye sordu babam, ben mutfağa girerken.

Ve işte bu. Bu sabah odamda kahve içmeye dönmemin nedeni buydu. Ama verandamın manzarası bile artık o kadar etkileyici değildi.

Babamın sorusuna nasıl cevap vereceğimi düşünürken, bir kupa daha kahve almak için makineye doğru topallayarak ilerledim; olduğum kadar sakatlanmış görünmemeye çalışıyordum ama üzerimden lanet bir tır geçmiş gibiydi.

Turne doktorlarının da onayladığı üzere kaburgalar kırıktı. Şehirde bir gece daha kalmıştım. Theo'yu şiddetli bir beyin sarsıntısı teşhisiyle taburcu etmişlerdi ama yine de ertesi gece boğaya binmişti. Ona yapmamasını söylemek istemiştim ama dilimi o kadar sert ısırmıştım ki kanatmıştım.

Summer'a bana ne yapacağımı söylememesini söylemiştim. Öyleyse ben kimdim ki, bana benzer başka bir adama boğaya binmemesi gerektiğini söylüyordum?

İyi bir biniş yapmıştı ve kenardan izlemiştim. Birkaç arızam olabilirdi, ama sınırlarımı biliyordum ve şu anda içinde olduğum acı miktarı bir boğanın üzerinde oturmak için işe yaramıyordu. Bu beni Dünya Şampiyonası'na girerken geriye düşürdü, ancak yalnızca ikinci sıraya kaydırmıştı. Emmett birinci ve Theo üçüncü oldu.

"Babasıyla şehirde," dedim nihayet. Güvenli bir cevaptı ve doğruydu. Ne durumda olduğumuza dair başka bir şey bilmiyordum. Ancak bir gün dayandıktan sonra ona mesaj atmaya başlamıştım. Özür diliyordum.

Ama kahretsin, bu yeterli olmanın yakınından bile geçmiyordu. Çok üzgün, çok endişeli, çok acı doluydum... ama söylediğim şeyin bir bahanesi yoktu. Özellikle de gerçeklerden bu kadar uzakken.

İçimde yanan hüsran soğuyunca ağır bir kayaya dönüşmüştü. Beni hasta etmişti. Midemi bulandırmış, başımı döndürmüştü.

Bir kız yüzünden hiç hasta olmamıştım. Hiç daha büyük bir hata yapmamıştım.

Ve o hâlâ cevap vermemişti.

Cade arka kapıdan hızla fırlayarak mutfağa girdi, öfkeli ve siyahlar içinde, arkasından gün ışığı vururken intikam peşindeki bir kovboya benziyordu. "Neden barakadaki çocuklar dün gece seni lanet bir boğanın teptiğini konuşuyorlar?"

Babamın donakaldığını hissettim, gazetesinden başını kaldırıp bana baktı.

Tabii ya, tüm o lanet pislikler çenelerini çalıştırmadan duramazdı.

"Rhett?" Babam tek kaşını kaldırdı, Cade nefes nefeseydi ve dik dik bakıyordu.

"Adamlardan biri bilincini kaybetti. Benim adam. Gabriel'in oğlu. Boğa ona doğru atağa geçtiğinde, ben de..." Sakalımı ovuşturarak o anı düşündüm. Aklımdan ne geçmişti? Tam olarak emin değildim. Tek bildiğim, orada oturup en iyi arkadaşlarımdan birinin boynuzla delinmesini izleyemeyeceğimdi. "İçgüdüsel davrandım sanırım. Onun önüne fırladım."

"Ne yaptın?" diye babam haykırırken, Cade de aynı anda, "Salak olduğunu hep biliyordum da bu gerçekten ayrı bir seviye oldu!" diye bağırdı.

"İyi misin oğlum?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Cade araya girdi. "Hayır, iyi değil. Hayatını kazanmak için testisli kızgın ineklere biniyor. Duruşuna baksana, kırık sik gibi bükülmüş. Ve kalın kafasının içinde gevşemiş birkaç vidadan daha fazlası olduğu açık."

Kesinlikle öfkeden kudurmuş abimin dik bakışlarına karşılık verdim. "Kelimelerle aran her zaman iyi olmuştur."

Babam buna güldü, ama sonra bana döndü. "Tek parça gibi görünüyorsun?"

"Kaburgalarım değil," diye cevap verdim, dumanı tüten kahvemi tekrar ağzıma götürerek.

"Yani sezondan çekildin mi?" Babamın sesindeki umut izi gözümden kaçmadı.

Bu da ona gerçeği söylediğimde kendimi bok gibi hissedeceğim anlamına geliyordu. "Hayır. Yine de Vegas'a gideceğim. O kemer tokası için son fırsat."

"Çocukken benim görmediğim bir zaman atlardan biri kafana tos mu attı senin?" diye sordu Cade. "Beau bir seferinde seni fena mı benzetti? Seni yeterince kuvvetle sallarsam, aklın başına gelir mi?"

Cade kızmıştı ama babam üzgün görünüyordu. Biraz uzunca bir süre gözlerini kırpıştırdıktan sonra başını sallayıp gazetesini katladı. "Summer ne zaman geliyor?" diye sordu masadan kalkarken.

"Bilmiyorum." Bunu söylerken ayaklarıma baktım.

Cade ofladı.

"Babası kalp krizi geçirdi, yani şimdi onun yanında."

"Yani yakında gelecek mi? Kip iyi mi?" Babam çok umutlu görünüyordu. Summer'ı seviyordu. O ikisinin sabah kahvesi içip keyifli sohbet ettiklerini biliyordum. Sanırım buradaki herkes onun çiftlikte olmasından keyif alıyordu.

"Baba, bilmiyorum. Ama Kip'in iyi olacağını biliyorum."

Bana tatsız bir şekilde gülümsedi ve elini salladıktan sonra döndü. "Gidip kasabada halletmem gereken işler var. Sonra dönerim."

Bir şey söylemedim. Erkeklerle dolu bir ev, oturup duygularından konuşmaya pek elverişli değildi. Babamla hiç böyle bir ilişkimiz olmamıştı. Hatta abilerimle de. Birbirimizi önemser, birbirimizle dalga geçer ve bazen de birbirimizle kavga ederdik.

Ve görünüşe göre, Cade mutfağa doğru tehditkâr birkaç adım atarken bunun için can atıyordu. "Akıllı kız," diyerek kalçasını tezgâha dayadı ve siyah ceketinin kanvasını gıcırdatarak kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Siktir git Cade." Başımı iki yana salladım.

"Hayır Rhett. *Sen* siktir git. Seni sikik mal değneği! O kızla aranızda bir şey vardı."

Öfkeyle kahkaha attım. "Cade, ondan hoşlanmıyorsun bile."

"Sana iyi geldiği için ondan hoşlanıyorum. Bize pabuç bırakmadığı için ve karasevdalı bir fino gibi peşinde dolanmadığı için ondan hoşlanıyorum. Benden daha zeki olduğu için ondan hoşlanmıyorum, çünkü bu lanet derecede rahatsız edici."

Abim bana tepeden bakarken dişlerimi gıcırdattım. "Onunlayken farklı biriydin. Mutluydun. Sendeki o hüzünlü, kayıp çocuk bakışı gitmişti. Sürekli ilgi arayan ve elde etmek için saçmalayan çocuk yoktu. Çünkü *onun* ilgisine sahiptin. Sadece bunu göremeyecek kadar aptalsın."

"Bu senin tarzında bir moral konuşması mı?"

"Hayır aptal herif. Kaburgası kırık bir adamı dövmeden kıçını tekmelemeye en yakın yapabileceğim şey bu."

"Seni hâlâ yenebilirim." Yenemezdim. Cade daha iriydi. Daha uzun. Ve daha kötü.

"Caka satan bir rodeocu çocuk olmakla o kadar meşgulsün ki, neye sahip olduğunun farkında bile değilsin. Sırf pisliğine mi boğalara binme konusunda başının etini yediğimizi sanıyorsun? Seni sevdiğimiz için yapıyoruz. Annemin ölümünü sen hatırlamıyorsun. Ama ben hatırlıyorum. Oradaydım. Kanaması varken babamın ona sarılmasını izledim. Sekiz yaşındayken aniden sen ve Beau'yla ilgilenmek durumunda kaldım, çünkü babam bir kabuktan başka bir şey değildi, Violet'le ilgilenmeye odaklanmıştı. Şimdi de bekâr bir babayım. Luke'un her gün büyümesini izliyorum ve bir gün onu güvende tutamayacak olmaktan korkuyorum."

Yanağımın içini ısırdım. Cade'in şu an son derece ciddi olduğunu biliyordum, çünkü beni sevdiğini söylediğini hiç hatırlamıyordum.

"Çocuğun olduğunda herkes seni uykusuz geceler için uyarır. Bez değiştirirken yaşanan patlamalar. Çok hızlı büyüdükleri için kıyafetlerine bir servet harcandığı. Sana söylemedikleri şey, artık hayatının

başka bir gününü bir başkası için endişelenmeden geçiremeyeceğindir. Bir daha asla tamamen rahatlayamazsın, çünkü dünyaya getirdiğin o kişi her zaman ama *her zaman* aklında olur. Nerede olduğunu, ne yaptığını, iyi olup olmadığını merak eder durursun."

Sözleriyle burnumun direği sızladı ve geçirmek için burnumu çektim. Yaparken acı bir mızrak gibi saplandı. *Hay başlarım, her şey acıtıyor.*

"Beau'nun nerede olduğunu veya ne gibi kötü şeyler yaptığını bilmiyorum. Ama bu ülkeye hizmet ediyor ve gitmek için iyi bir nedeni var. Ama sen? Her şeyi kazandın. *İki kez.* Milyonlarca dolar kazandın. Azıcık beynin olsaydı o parayı alır ve kendine iyi bir düzen kurardın. Ne zaman senin için yeterli olacak?"

Orada sözünü kestim. "Niyetim paramı bu yere yatırmak.. Planım, buraya gelip sana yardım etmek. Vakit geçirecek bir şeyler yapmam lazım."

Cade'in bakışları kısıldı. "Ne zaman?"

"Bilmiyorum."

"Bu sezondan sonra mı?"

İç çektim. "Bilmiyorum. Bazı günler bundan gerçekten hoşlanıyor muyum, yoksa sadece yapmayı bildiğim şey mi, onu bile bilmiyorum. Bırakmak zor. Bütün kimliğim boğaya binmek üzerine kurulu."

"Onunlayken öyle değildi. Ve senden o parayı vasiyet olarak almayı istemiyorum." Tezgâhtan uzaklaşırken başını iki yana salladı. "Önümüzdeki yıllarda fakir olmayı ve beni kızdırmak için burada olmanı tercih ederim!"

Cade'den gelince bu duygusallık, kalbe bir kurşun yemek gibiydi. Yanımdan ayrıldı, ancak kapıya vardığında durup parmaklarıyla çerçeveye hafifçe vurdu. Omzunun üzerinden bana baktı.

"Rhett, çiftlikte çalışmak vakit geçirecek bir şey değildir. Bu bir iş. Sevdiğim bir iş. Sevmesem yapmazdım. Neyi sevdiğini bulmalı ve onu hayatın haline getirmelisin."

O tel kapı arkasından çarptığında aklımdaki tek kelime *Summer*'dı.

31

Summer

Rhett: Lütfen telefonuna cevap ver.
Rhett: Söylediğim şeyde ciddi değildim.
Rhett: Siktir, sana bunu yaptığım için kendimden acayip nefret ediyorum.
Rhett: İyi misin? Sürekli bok gibi hissederek ortalıkta dolaşmayı bırakmak için biraz yaşam belirtisi alabilir miyim?
Rhett: Baban bana hâlâ hayatta olduğunu söyledi. Ayrıca uykumda saçlarımı keseceğini de söyledi.
Rhett: Kendimi açıklamak istiyorum. Özür dilemek istiyorum. Sesini duymak istiyorum. İstersen bana çemkirebilirsin. Bunu hak ettim. Lütfen aç.
Rhett: Hayatının geri kalanında telefonunu aramalarla patlatacağım.
Rhett: Aramızdaki sadece yatmak değildi. Alakası bile yok. Her şeydi. Ve beni korkuttu.
Rhett: Seni kaybedemem.

***

"Senin epey katı davrandığını duydum. Tam bir despotmuşsun."

Kip sanki geçen hafta kalp krizi geçirmemiş gibi ofisime girerken, elimdeki okuduğum sözleşmeden kafamı kaldırdım.

"Senin burada olmaman gerekiyor."

Gözlerini devirip karşımdaki sandalyeye oturdu. "Beni ispiyonlayacak mısın Prenses?" Ben irkilince babam başını yana eğdi. "Bu isim için çok mu büyüdün artık?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp boğazımdan yukarı yükselen acıyı yuttum. "Evet," dedim çatlak bir sesle. "Sanırım. Winter'dan haber aldın mı?"

Ofis koltuğumda dönüp dosya dolabımdan bir şey –herhangi bir şey– çıkarmak için eğildim. O lanet lakaptan sonra nefes almaya ihtiyacım vardı. Aralıksız arama ve mesajlardan molaya ihtiyacım vardı. Sadece kalbimi ezmekle kalmayıp, aynı zamanda en sevdiğim çocukluk oyununu ve lakabı mahvetmek tam Rhett Eaton'a göreydi.

"Hayır." Babam sadece biraz tereddüt etmişti ama bu beni, hikâyenin tamamını bilmediğime ikna etmeye yetti. "Burada bensiz günlerin keyfini çıkarıyor musun?" diye şaka yaptı, konuyu değiştirecek kadar zekiydi.

İç çekerek önümdeki kâğıtları kaldırdım, üst köşelerinden bir ataç geçirmeden önce tüm kenarlarını hizalamak için masaya vurdum. "Dürüst olmak gerekirse baba, pek sayılmaz. Burada olmanı seviyorum. Tam bir kaçıksın." Gülümseyip kâğıtları yanımdaki klasöre koydum. "Ama benim kaçığımsın."

Gülmesini bekliyordum ama parmaklarını çenesinin altında birleştirdi ve sanki bundan sonra ne söyleyeceğine karar veremiyormuş gibi dikkatle bana baktı, ki bu gerçekten Kip Hamilton gibi bir adama göre bir şeydi. "Sen de benim kaçığımsın. Ama mutlu bir kaçık mısın?"

"Yeterince mutluyum."

Gergin bir enkaz gibi masamdaki şeyleri düzelttim. Telefonum çaldı ve bu bile irkilmeme neden oldu. Rhett bir haftadır aman

vermiyordu ama ben ona karşı sessizliğimi koruyordum. Onunla konuşmaya hazır değildim. Ya da belki onunla konuşmaktan korkuyordum.

"Buna cevap verecek misin?"

Sonunda babamın gözlerine baktım. "Hayır."

"*Yeterince mutlu* olmanın aslında yeterince mutlu olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Ağzımdan bir iç çekiş kaçarken sırtımı koltuğa yasladım ve omuzlarımı geriye ittim.

"Özellikle de bana pek mutlu görünmediğin için."

Homurdandım. "Sadece kötü bir gün geçiriyorum."

"Tereciye tere satma Summer. Hayatın boyunca seni izledim ben. Mutluyken nasıl göründüğünü biliyorum ve buradaki halin değil. Burada neden çok çalıştığımı biliyor musun? Uzun saatler? Hafta sonları?"

Laf cambazlığı yapacak halim kalmamıştı, bu yüzden açık gerçeği söyledim. "Dürüst olmak gerekirse, her zaman bunun Marina'yla vakit geçirmek zorunda kalmamak için olduğunu düşünmüşümdür." Üvey annem keyifli bir insan değildi.

İrkilme sırası ondaydı. Babamın sadakatsizliği hakkında pek konuşmazdık. Bu tuhaftı, çünkü ben bunun meyvesiydim ve pişman olduğunu duymak istemezdim. "Hayır. Çalışıyorum çünkü yaptığım şeyi seviyorum. Bu şirketi sıfırdan kurdum ve Hamilton Elite'i bugün olduğu yere getirmek için canımı dişine takarak çalıştım."

"Biliyorum. Ve bir gün, bunu bana devredebilecek ve müsrif bir emekliliğin tadını çıkarabileceksin."

"Hayır Summer. Bu asla benim son hamlem olmadı. Sana her şeyin mümkün olduğunu göstermek istedim. Günahlarımızın bizi tanımlamadığını. Boktan bir şey yaptım ama hayatımdaki en iyi şeylerden biri ondan çıktı. Marina ile aram her zaman gergin olacak, çünkü ondan ne kadar özür dilesem de pişman olduğumu söyleyemem. Çünkü sana sahibim."

Gözlerime yaşlar doldu. "Evet, şey... bahse girerim beni büyütmeye karar verdiğinde bu kadar zaman kaybı olacağımı bilmiyordun."

"Summer, kes şunu." Öne doğru eğildi, geniş bir eli masanın üzerinde aramızda uzandı. "Marina ya da ablanın evlendiği bok çuvalı bir an bile kendini değersiz hissettirdiyse, şunu kafana sok: Sen yük değilsin. Zaman kaybı değilsin. Fazlasıyla istenen birisin. Ve sana daha az önemli olduğunu hissettiren herkes, yüzüne Rhett Eaton'ın yumruğunu yemeyi hak ediyor. Ya da senin yumruğunu. Sen de yumruk sallayabilirsin, biliyorsun değil mi? Her seferinde kefaletini öder, seni çıkarırım."

Başımı sallarken yanağıma bir damla yaş düştü. "Yaparsın biliyorum. Ben de senin için öyle olmak istiyorum. Burada sana yardım etmek istiyorum. Mirasını sürdürmek."

"Summer." Sesi de omuzları gibi alçalmıştı. "Bu yer benim mirasım değil. Burası benim zihnimi ve vücudumu meşgul ettiğim yer. Burası benim tutkum. Benim mirasım sana, sevdiğin bir şeyin peşinden gidersen yürütebileceğini göstermek. Kan. Ter. Gözyaşı. Ve çokça sevgi. Burası için böyle mi hissediyorsun?"

Burnumu çekip gözlerimi kırpıştırarak bakışlarımı parlak, ışıltılı, tertemiz modern ofiste dolaştırdım. Tek istediğim spor salonundaki terli paspasların kokusu ve halterin ucundaki ağırlıkların şıngırtısıydı. Açık tarlalar, berrak hava ve ufkun sonunda Rocky Dağları'nı istiyordum.

Deri gibi kokan, bir kadeh viski gibi görünen, sırtımı çizerken bana "Prenses" diyen bir adamı istiyordum.

Rhett'in söylediği şeyi geri almasını istiyordum.

Beni istemesini istiyordum. Her şeyden çok istemesini istiyordum. Bunu hak ediyordum. Bana hak ettiğimi o öğretmişti.

"Hayır, hissetmiyorum. Sadece seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum," diye hıçkırdım, kontrolüm dağılırken.

Kip masanın üzerinden uzanıp avucunu yukarı kaldırdı ve ben elimi onunkine koyana kadar parmaklarını oynattı. "Beni

dikkatle dinle Summer. Beni hayal kırıklığına uğratabilmenin tek yolu, hayatını dolu dolu yaşamaman olur. Seni neşelendiren şeyin peşinden gitmemen. Bunu hak ediyorsun. Ve ayrıca senin için bunu isteyen birini hak ediyorsun."

Elimi çekmeye çalışınca parmakları bileğime dolandı. "Ben aptal değilim. O patlamanın ardından Rhett'le aranızın sıkıntılı olduğunu biliyorum. Ama aynı zamanda o kişi için akıllarını kaybetmedikleri sürece, erkeklerin bir kadına onun sana baktığı gibi bakmadıklarını da biliyorum. Verecek bir şeyin kalmayana kadar insanları memnun etmek için sürekli kendinden vermeye alışkın olduğunu biliyorum. Rhett biraz dik bir adam olabilir ama belki sen onu yatıştırırsın, o da seni sertleştirir. Bilmiyorum... Bu kararları sadece sen verebilirsin. Ama ben o gece seni korumak için her şeyi yakacak bir adam gördüm. Sırf seninle ilgilenmek için her şeyi riske atan bir adam gördüm."

"Benimle ilgilenilmesine gerek yok."

"Belki öyle. Ama o adam sana olan sevgisini alenen sergiliyor. Kimin gördüğü de umurunda değil. Sen istesen dağlardan haykırır. Her yerinde yazılı resmen. Ve senin kesinlikle buna ihtiyacın var."

Derin bir nefes verip tavana baktım. Rhett beni seviyormuş. Bu pek olası görünmüyordu. Çok uzak ihtimaldi.

"Finaller için Vegas'a gidecek misin?"

Kip bu yorumla dikkatimi çekti. "Tekrar çöpçatanlığa soyunmaya çalışıyorsun? Acayip sinir bozucu da."

"Peki, gidecek misin?"

"Tabii ki hayır. Yaşlı kıçını dinlendirmeni telafi etmek için çalışacağım," diye şaka yapmayı denedim. Bizim için tanıdık bir temeldi, ama tamamen duygusal çıkmıştı.

Rhett'in, tribünlerde onu gerçekten tanıyan tek kişi olmadan üçüncü şampiyonluğunun peşinden koşması düşüncesi kalbime yumruk yemiş gibi hissettirdi. Bu kadar umursamamalıydım ama umursuyordum. Annesini kaybeden, ailesinin desteğini alamayan vahşi çocuğu yaralı halde ve muhtemelen son kez boğaya

binerken düşününce daha çok gözyaşı döktüm. Bir stadyum dolusu yabancı ona tezahürat yapacak, ama onu seven tek bir kişi bile buna tanık olmayacaktı. Paylaşacak kimse olmayacaktı.

"Hayır, çalışmayacaksın. Çünkü kovuldun."

Donakalarak babamın gözlerine baktım, dudaklarımda hüzünlü bir gülümseme oynaşıyordu. "Ha. Ha. Çok komik!"

"Şaka yapmıyorum. Kovuldun. Masanı boşaltmak için günün sonuna kadar vaktin var ve ben de sana altı haftalık bir izin vereceğim."

"Dalga mı geçiyorsun?" Kalp atışlarım hızlandı. Ciddi olamazdı. "Bunu yapabilmek için hukuk fakültesine gittim ben. Senin için burada en uygun yere gelebilmek için."

Ayağa kalktı ve burada harika bir iş çıkarmış gibi ellerini birbirine vurarak silkeledi. "Aynen. Ve şimdi gidip *senin* için en uygun olacak şeyi bulacaksın. Başka insanların senin hakkında düşündükleri ve senden istedikleri konusunda endişelenmeyi bırakacaksın. Ve dünyada yolunu bulacak, bir kez olsun bencil olacaksın. İstediğini elde edecek ve bu konuda suçluluk hissetmeyeceksin. Bana inan, suçluluk seni canlı canlı yer."

Yumruğunu masama vurdu ve uzun adımlarla ofisimden çıkmak için ilerlerken omzunun üzerinden, "Toplantıma gitmeliyim," dedi.

Sanki bana bir tür sert sevgi dolu ders vermek için tüm hayatıma veryansın etmemiş gibi sıradan bir tavır takınmıştı.

* * *

Aynada kendime bakarken gözlerimi sildim, boynum ve göğsümdeki kızarıklığı gidermeye çalıştım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, her attığında boğazımdaki derinin zıpladığını görebiliyordum.

Rahatlatıcı ve dikkat dağıtıcı bir şeydi. Hayattaydım ama gerçekten yaşıyor muydum? Yoksa diğer herkesi ön plana koyarak koşturup duruyor muydum?

Kan pompalayan organı hissetmek için avucumu göğsüme, oradaki yara izinin hemen üstüne bastırdım.

Babam dışında bana öncelik veren tek adamı kovalamış mıydım? Çizgiyi aşmış mıydı? Yoksa âşık olduğumuz kısmı kaçıracak kadar isteklerimden uzaklaşmış mıydım? Bana söylemeye çalıştığı şey buyken, onu kovmuş muydum?

Birlikte haftalar geçirmiştik. Seyahat ettik. Antrenman yaptık. Yemek yedik. Son tavuk kanadını bana vermiş ve şikâyet etmeden ayaklarımı üzerinde ısıtmama izin vermişti.

Bunlar aleni ilanlar değildi. Ama varlardı. Ve ne hissettiğimi yok sayarken onları gözden kaçırmıştım.

Başımı salladım ve parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip ellerimle üzerimdeki güzel kestane rengi kalem eteği düzelttim. Bendeki kıyafetler sadece otel odamdan aldığım ve babamın şehirdeki evinde bıraktığım şeylerdi. En sevdiğim parçaların hepsi, en sevdiğim bir yığın insanla beraber Dilek Kuyusu Çiftliği'ndeydi.

Derin bir nefes alarak arkamı dönüp tuvaletten çıktım, yüksek topuklu ayakkabılarla ofisime doğru yürüdüm, etrafta az önce kovulmuş gibi dolaşmayı reddediyordum. Çenemi dik tutup sahte yüz ifademi takındım ve kalçalarımı sallayarak ilerledim.

Bu aptal koridor benim podyumumdu.

Ta ki toplantı odasına bakıp iki ay önce onunla tanıştığım sandalyede oturan Rhett Eaton'u görene kadar.

Adımlarım tekledi ve ona bakmak için durdum. Sandalyesinde arkasına yaslanmış, çizmeli bir ayağı gelişigüzel bir şekilde dizine atılmış oturuyordu.

Haşin hatları, dağınık saçları ve kehribar gözleriyle yıkıcıydı. Böyle cilalı bir alanda oturmak için fazla erkeksiydi. Oraya hükmediyordu.

Bana hükmediyordu.

Sadece ona bakınca bile boğazım düğümlendi. Ve gözleri camın ardından benimkilerle buluştuğunda, göğsüm çatlayarak açılıyormuş gibi hissettim.

Üstümde hareket edişini, kemerli tozlukları giyip ona modellik yaptığımda bakışlarındaki takdiri, insanlarla dolu bir odada beni şefkatle öpmesini çok keskin bir şekilde hatırlıyordum.

Yaptığımız şeye "birkaç haftadır yatmak" dediğini de hatırlıyordum. Rob, ablamla birlikte olmak için benimle arasındakileri bitirdiğinde bana benzer bir şey söyleyerek, "sadece *yattığımız* için önemi olmaması gerek" demişti. O zaman canım yanmıştı ama bu seferki işkence gibiydi.

Ama sanırım canımı en çok acıtan, onun için hissettiğim endişeyi elinin tersiyle itme şekliydi. Onu önemsediğim için kendimi zorba bir deli gibi hissettirmişti.

Ve bu beni tekrar harekete geçirmeye yetti. Başımı çevirip koridorda ilerlemeye devam ettim, koşma dürtüme karşı koydum, kendimi sakin ve aklı başında görünmeye zorladım.

Sakin ve aklı başında hissetmiyordum. Ama Rhett'e beni ne kadar derinden yaraladığını göstermektense ölmeyi tercih ederdim.

"Summer!" Tam ben geçerken kapıyı hızla açtı. Kokusunun esintisi akıldan çıkmayan bir anı gibi beni kovaladı. "Seninle konuşmak istiyorum."

"Almayayım, kalsın," dedim ona dönmeden.

"Lütfen. Sadece beş dakika." Sesindeki yalvarır ton neredeyse beni durduracaktı.

Neredeyse.

"Bence yeterince şey söyledin, değil mi?" Saatime bakıp buradan defolup gitmeme ne kadar zaman kaldığını kontrol ettim ama sonra artık burada çalışmadığımı hatırladım, yani önemi yoktu.

"Daha hiçbir şey söylemedim." Yanımda yürüdüğünü hissedebiliyordum; sıcak sağlam varlığı üzerime çökmüş ama beni ele geçirememişti.

"Az önce bir toplantıdan öylece çıktın. Geri dön."

"O toplantının bir önemi yok."

Dudak bükerek ofisime girdim. Ofisim? Yoksa eski ofisim mi?

"Önemli olan sensin." Koluma uzandı ama ben geri çektim.

Dişlerimi sıkarak döndüm. Köşeye sıkıştırılmış gibi hissettim. Saldırabilirmişim gibi. "Rhett. Defol. Git!"

"Hiç şansın yok Prenses." Kapıyı kapatıp oraya yaslandı, elleri arkasındaydı. "Sana söylemem gereken şeyler var ve sen de dinleyeceksin."

Masama ilerleyip sıkılmış görünmeye çalışarak bir dosyayı açtım. "Pekâlâ, beni burada hapsettiğin belli olduğuna göre sanırım başka şansım yok."

"Hayır, sanırım yok. Bir haftadır sana ulaşmaya çalışıyorum."

"Hımmm." Gözlerimi dosyaya diktim. Ancak neye baktığımı bile bilmiyordum. Tüm vücudum ona ayarlıydı. Aslında odaklanabildiğim tek şey oydu. "Meşguldüm."

"Saçmalık. Beni görmezden geliyorsun ve ben bunu hak ettim."

Gözlerimi kırpıştırdım, bunu beklemiyordum.

"Dinle Summer." Elini saçlarının arasından geçirdi ve parmaklarım bunu benim yapışımın hatırasıyla ürperdi. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Güvenine ihanet ettiğim için özür dilerim. Bunun geceleri uykumu kaçırdığını söylediğimde bana inan."

Başımı kaldırarak gözlerimle kontrol ettim. Yorgun görünüyordu.

"Yatağa yattığımda o olayı kafamda yeniden canlandırıp, durumu daha iyi ele alabileceğim yolları düşünüyorum. Seni incitmeden savunabileceğim bütün yolları."

Yaşlar gözlerime dolmaya başladı, çünkü belli ki yeni olayım buydu.

Geçen hafta boyunca gözyaşlarım sel olup akmıştı. Yıllarca her şeyin olumlu tarafını gördükten sonra şimdi hüzünlü, sızlanan ve olumsuzluk dolu bir karmaşaydım.

"Siktir." İnledi ve kapıya daha çok bastırırken bedeni gerildi, sanki benden uzak kalabilmek için kendini zorluyor gibiydi.

"Lütfen ağlama. Ağlamandan ölesiye nefret ediyorum. Göğsüme kurşun yemiş gibi oluyorum."

"Çok kurşun yedin herhalde?" Sesim zayıf çıkmıştı ve bundan nefret ettim.

"Hayır," dedi boğuk bir sesle, "ama yerim. Senin için yerim."

Bunun üzerine hafifçe inledim ama bunu bir, "Hımmm" ile saklamaya çalıştım.

"Pişman olduğum çok şey söyledim. En çok da birlikte geçirdiğimiz zamanla ilgili söylediğim şey. Özel hayatınla ilgili meseleyi ortaya dökmeme, kendi dikkatsiz yöntemimle seni savunmaya çalışmamı bahane gösterebilirim. Çünkü sen henüz kendi değerini bilmiyor olabilirsin, ama ben biliyorum. Ve sana değerini sorgulatan herkese o yumruğu seve seve çakarım. Ama o gece hastanede sana söylediğim o şey... onu seni incitmek için söyledim."

"Şey, işe yaradı."

Yüzünü buruşturdu ama devam etti: "Kendimi bunun için asla affetmeyeceğim."

Ve sonra eski halimize döndük. Zaman durdu. Karşımızdaki kişinin yüzünde, yazılı sorunlarımızın cevaplarını bulabilirmişiz gibi birbirimize baktık.

"Bana ne yapacağımı söyle Summer. Söyle ve ben de yapayım. Daha önce net değil miydim? Çünkü artık çok net olmak istiyorum. Seni seviyorum. Toplantı odasına girip bana sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi sırıttığında sana âşık oldum. Beni gıcık etti ama aklımdan çıkaramadım. Bildiğin şeyi öğrenmek istedim. Ona kafayı taktım, ama aslında sanırım sana kafayı takmıştım."

Güneşin sıcaklığında yuvarlanan bir kedi gibi sözlerini içime çektim. Yanakları kızarmıştı ve ayakları gergin bir şekilde kıpırdanıyordu. Bu, Rhett Eaton gibi biri için fazla duygusal bir konuşmaydı.

"Ve hâlâ öyle. Her zaman da böyle olacak. Aramızdaki bu şey? Benim için? Bu her şey demek. Bu *o*. Sen *o'sun*. Yıllardır beni gerçekten destekleyen kimsem yok diye düşündüm. Ama bunun tek sebebi, seninle henüz tanışmamış olmammış. Sen orada bir

yerlerde, beni istiyormuşsun. Ve tek bir görüşme, benim de seni istememe yetti. Birkaç haftada ben de seni desteklemek için her şeyi yapabileceğimi anladım." Başını iki yana sallayarak pencereden dışarı baktı. "Bunca zaman orada bir yerlerdeydin ve ben artık senin var olduğunu bilirken, eskiye geri dönemem. Dönebilecek olsam da istemezdim."

Yanaklarımdan sıcak gözyaşları süzülüyordu. Bakışları bana dönerek gözyaşlarımı takip etti.

"Yani acele etme. Ne yapman gerekiyorsa yap. Soğuk tavrına devam et, benden nefret et, bir voodoo bebeği yapıp her yerine iğne sapla. Hiç umurumda değil. Hepsi kabulüm. Sadece sana söylediklerimi bir düşün. Benim her şeyim olmayı düşün. Ne olursa olsun, sürekli geleceğim. Benim önceliğim sensin. Sürekli deneyeceğim, çünkü senden vazgeçmiyorum. Asla."

Gözyaşlarının yanaklarıma ne zaman akmaya başladığını bilmiyordum, ama bu adamın kalbini bana açışını izlerken iki musluk sessizce çağlamaya devam etti.

"Kendimi net olarak anlattım mı?"

Başımı salladım. Taş kesilmiştim. İnanılmaz kırılgan hissediyordum.

O da başını salladı ve gitmek üzere dönmüştü ki, ben konuşunca durdu. "Kaburgaların nasıl?"

Omzunun üzerinden baktı. "İyi. İyiler, Summer."

Altdudağımı ısırdım, Rhett'in bana ilanıaşk etmesine verdiğim karşılık biraz tuhaf gelmişti bana. "Vegas'a gidecek misin?"

İç çekerek gözlerini kaçırdı. "Evet."

Buna ne söyleyeceğimden emin olamayarak tekrar başımı salladım. Önceliğinin ben olduğumu söylemişti. Ama bunun belaya davetiye çıkarmak olduğunu bilirken, beni çılgına döndürdüğünü bilirken, işler ters giderse onsuz bir dünyada yapayalnız kalacağımı bilirken boğaya binecek olması...

Bu hâlâ önceliğinin, boğalar ve kemer tokası olduğunu düşündürüyordu.

32

Summer

Summer: Kahvaltıya gitmek ister misin?
Willa: Cuma günü sabah sabah. İkimiz de çalışmıyor muyuz?
Summer: Ben kovuldum.
Willa: Bu hiç senlik değil! Ne zaman oldu?
Summer: Bir hafta önce.
Willa: Ne de güzel haberdar ettin. Seksi kovboy mu kovdu?
Summer: Hayır. Babam.
Willa: Hadi be. The Lark. 10.30. Mimozaları önden söylerim.

* * *

Willa'yla en sevdiğimiz kahvaltı mekânına girdim, daha ön kapıdayken onun yele gibi kızıl saçlarını ve dikleştirdiği omuzlarını hemen fark ettim. Önünde iki mimoza* vardı... ve masanın karşısında iki tane daha vardı.

Sanırım o sabahlardan biri olacaktı; tüm hafta kara kara düşündükten sonra ihtiyacım olan türden.

---

* Bir mimoza kokteyli, şampanya ve soğutulmuş narenciye suyundan, genellikle portakal suyundan oluşur. (ç.n.)

"Hey! Gelmişsin!" En iyi arkadaşım sandalyesinden kalkıp kollarını bana doladı. Willa çok iyi sarılırdı. Benden çok daha uzundu, bu da başımı göğüs hizasına getiriyordu.

Ben de ergenlikten beri yaptığım şeyi yaptım. Bu noktada artık özel selamlaşmamız gibi bir şey olmuştu. Başımı eğip yüzümü şakacı bir şekilde memelerinin üzerinde salladım. "Seni özledim," dedim, daha çok memelerine.

İkimiz de güldük. "Hep öyle söylerler." Saçlarımı karıştırdı ve bir adım gerileyip birbirimize gülümsedik. Bazen bir ailem yokmuş gibi hissetmeye o kadar odaklanıyordum ki Willa'yı unutuyordum. O da benim ailem olabilirdi.

"Ben de neden ölüm sessizliğinde olduğunu merak ediyordum," dedi sandalyesine oturup peçeteyi kucağına sererken. "Hastanenin orta yerinde patlayan atom bombasıyla ilgilendiğini düşündüm. Ya da belki sağda solda atları kurtarmışsındır. Benimle konuşamayacak kadar, o direk gibi kovboya tırmanıyor da olabilirdin."

Ben de aynısını yaparak gözlerimi devirdim. "Hayır. Kara kara düşünüyordum."

"Hamilton Babacık seni kovduğu için mi?"

"Ona böyle demesek olmaz mı?" Mimozaya uzanıp bir yudum aldım.

Willa kaşlarını kaldırıp indirdi. Babamdan hoşlandığına dair hep şaka yapardı. Aslında ne kadar şaka olduğunu bilmiyordum çünkü sürekli yaşlı erkekleri süzüyordu.

"Yani seni kovdu. Neden?"

Tekrar içtim. "Çünkü orada çalışmayı, gerektiği kadar sevmediğimi söyledi."

Bir homurtu çıkardı. "Hadi canım. Vura vura aklını biraz olsun başına getirmesine sevindim."

"Şimdi hayatımla ne yapmak istediğimi bulmam lazım. Bu da cevaplaması zor bir soru. Temel olarak, geçen haftayı eşofman altını çekip bu zamana kadar sadece başkalarının benden

istediğini sandığım şeyleri yapmış olduğum gerçeğini düşünerek geçirdim. Aslında ne istediğime dair hiçbir fikrim yok."

"Şey, abisinin barında tam gün çalışan ve bundan başka da bir şeyi olmayan yirmi beş yaşındaki biri olarak ben buna içerim."

"Eh, sen bir yöneticisin, gündüzleri ofis işi yapıyorsun. Bu sadece barmenlik değil."

Başını eğdi, yeşil gözleriyle beni değerlendirirken sırıttı. "Öyle mi yapıyorum? Yoksa en iyi arkadaşımla sabah sabah sarhoş mu oluyorum?"

Bardaklarımızı tokuşturup ilk mimozamızı silip süpürdük ve hemen ikinciye geçtik.

"Yani, hiç fikrin var mı?" diye sordu Willa.

"Hayır," dedim biraz fazla hızlı şekilde.

"Tamam, eğer bu konuda konuşmak istemiyorsan, Wrangler'ın içindeki seksi şeyden bahsedebilir miyiz?"

"Aaah." Döşemeli berjerin yüksek sırtlığına yaslandım. Bu restoran için derleme denilebilirdi. Her masada farklı farklı koltuklar vardı. Her yerde antika avizeler vardı. Çiçekli, çizgili, puantiyeli duvar kâğıtları yan yanaydı. *Alice Harikalar Diyarında*'daki Çılgın Şapkacı'nın evinde çay partisi veriyormuşum gibiydi. Mimozalar hariç. "Biz şeyiz... ne olduğumuzu bilmiyorum. Kovulduğum gün ofisime daldı."

İçtim.

"Tüm aramalarını ve mesajlarını görmezden geldiğin için mi?"

"Evet."

"Ne dedi?"

İçtim. Rhett'in dudaklarıma dokunmasının nasıl bir his olduğunu düşünerek, parmaklarımı dudaklarımın üzerinde gezdirip büyük pencerelerden güneşli şehir merkezine baktım.

"Beni sevdiğini."

"Hadi buyur." Willa da koltuğunda geriye yaslandı. "Sen bunun üzerine ne dedin?"

Altdudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım. "Kaburgalarının nasıl olduğunu sordum. Ne diyeceğimi bilemedim. Ona kızmayı gerçekten kafama takmış durumdaydım, bu yüzden bu beni şaşırttı. Önceliğinin ben olduğumu söyledi. Sürekli geleceğim dedi."

Willa özlemle iç çekti. "Lanet şekilde romantik."

"Elbette, sonra bana yine de finallerde yarışacağını söyledi ve bundan ne çıkaracağımı bilmiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

İçtim. İçimi çektim. En yakın arkadaşıma baktım. "Yani, birine sevdiği bir şeyi bırakmasını söyleyen kız olmak istemiyorum. Herkes ona bırakmasını söylüyor. Etkinlikleri yakında olsa bile ailesinin onu izlemeye gitmediğini biliyor musun? Orada bir başına. Ve onun adına bundan nefret ediyorum."

Bunun beni ne kadar çok rahatsız ettiğini düşünerek tekrar iç çektim. Ailesiyle bu kadar yakındı ama yine de yapayalnızdı.

"Omzu ve kaburgalarındaki yaralanmalarından sonra her zamanki gibi biniş yapamayacak kadar sakatlanmış durumda. Güvenli şekilde yapamaz. Biliyorum. O da biliyor. Bunu sonunun kötü bitebileceğini biliyor, fena halde kötü hem de." Sesime hiddet sığmıştı. "Ama yine de gidip yapacak. Kötü bir şey olursa, beni bunun sonuçlarıyla baş başa bırakacak. Şimdiye kadar hayatımda zaten çok boktan şeyler düştü payıma. Birini kendinden çok düşünmeye gönüllü olmak istediğimden pek emin değilim."

Arkadaşım düşünceli bir şekilde "hımmm"larken zarif bir şekilde içkisini yudumladı. "Belki de kendisi kimsenin önceliği olmadığı için seni öncelik yapmanın nasıl göründüğünü bilmiyordur."

Ağzımı açtım ama hiç ses çıkmadı. Tekrar kapatıp bu düşünceyi aklımdan geçirdim. Kip onun önceliği olduğumu her zaman kesin olarak göstermişti, hayatımızda ne olursa olsun hiçbir şey ya da hiç kimse araya giremezdi. Winter dahil.

Ama Rhett... hayat, trajedi ve geçinme telaşının içinde bir nevi kaybolmuştu. Birinin önceliği olmanın neye benzediğini gerçekten bilmiyor olabilir miydi?

"Görüyorum ki seni dumura uğrattım. TED konuşmama geldiğin için çok teşekkürler. Şimdi söyle bakalım: Bu adamı seviyor musun?"

Kalp atışlarım hızlandı. Yemin ederim; damarlarıma pompalanan kanı hissedebiliyordum. Bunu sadece kendime itiraf etmiştim. Kafamda. Yüksek sesle dile getirmek, bunu şaşılacak derecede gerçek yapacaktı.

Ama belki Rhett'in, bunu yapmama ihtiyacı vardı.

Mimozayı dudaklarıma götürüp bir elimi gözlerimin üzerine kapattım ve "Evet," diye mırıldandıktan sonra içkinin geri kalanını kafaya diktim. Bunu gerçekten de küçük bardaklarda servis etmeliydiler.

Sonra yüzümü ellerime gömerek bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalıştım. Willa'nın garsona bir tur daha istediğimizi söylediğini duydum.

"O iyi mi?" Adamın sesi kuşkuluydu çünkü muhtemelen dayak yemiş gibi görünüyordum. İyi değildim, ama "aç karnına iki mimoza" da ayık kafa için harika bir tarif değildi.

"O mu? Yok. O epey sıkıntılı. Hanımefendiye bir içki getir."

Adam kıkırdadı ve ben avucumun altına saklanmaya devam ederken onun ayrıldığını duydum.

Gülümseyip gözlerimi açarak Willa'ya, bir tura daha ihtiyacım olmadığını düşündüğümü söyledim ama o başını eğmiş telefonuna bakıyor, başparmaklarını ekranda öfkeyle kaydırıyordu.

"Kime mesaj atıyorsun?"

"Kimseye. Bize uçak bileti alıyorum."

Bir homurtu çıkardım. Beni başından savmak için hep böyle şeyler uydururdu. "Ay, öyle mi? Yalvarırım söyle kanka. Nereye gidiyoruz? Meksika? Aaa. Paris'te bir hafta sonu? Eyfel Kulesi'ne doğru şarap içebiliriz."

"İşsiz bir insana göre pahalı zevklerin var."

"Lütfen bana bunu hatırlatma."

"Vegas'a gidiyoruz."

Öne eğilip bardağımı önümdeki masaya koydum. "Pardon?"

"Aptala yatma. Hiç yakışmıyor. Beni duydun." Başını kaldırma zahmetine bile girmedi.

"Ne zaman?"

Dudaklarında yavaş bir kedi gülümsemesi yayıldı. Kendisinden fazlasıyla memnun görünüyordu, bu da kafamda hemen alarm zillerini çalan bir şeydi.

"Birkaç saate. Oraya vardığımızda yemek yiyip rodeoya yetişecek vaktimiz olur. Belki ben de bu akşam bir kovboya binerim?" Göz kırptı ve ona ağzım açık bakakaldım.

"Şaka yapmıyorsun, değil mi?"

"Bu konuda neden şaka yapayım?" Kaşlarını çattı.

"Sen delisin."

Willa parmağını şampanya kadehinin kenarında gezdirerek hafifçe güldü. "Bazıları bunun kızıl saçlılara özgü olduğunu söyler."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Garson içkilerimizi bıraktı ve muhtemelen koltuğumda sallanıp sallanmadığımı kontrol ederek beni süzdü.

"Bu muhteşem bir fikir. Eğlenceli olur. Ve yakışıklı prensini kaparsın. Rica ederim."

Aramızda bir sessizlik oluşurken gözlerimi ona dikerek sindirmeye çalıştım. Willa ile ilgili olan şey, sindirilememesiydi. Pek mümkün değildi. Taşaklı kızdı. Şekillendirilmiş kaşlarından birini kaldırarak sadece bakışlarıma karşılık verdi.

"Dünyadaki son anın olsaydı, sen..."

Başımı iki yana salladım ve bir elimi kaldırarak onu susturdum. "İnsanların bunu bana karşı kullanmamalarını nasıl da istiyorum." Düzensiz bir nefes verip içtim. Çünkü bugün Vegas'a gidiyordum. Çünkü son anlarımda, Rhett'le olmak isterdim.

Benim de onu sevdiğimi bilmesini istiyordum. Vücudundaki her aptal, fevri ve kırık kemiğe kadar seviyordum.

33

Rhett

Summer: Bu gece bol şans.
Rhett: Seni seviyorum.

* * *

Ellerimi bantlarken adamlar etrafımda gevezelik ediyordu. Onları duymazdan gelmeye çalıştım, amacım her şeyi bir kenara itip geriye sadece bu gece buraya yapmaya geldiğim iş için uygun ruh haline girmekti.

Ancak gördüğüm tek şey; burnunun üzerinde çilleri, bana tanımaya değermişim gibi bakan iri iri gözleri ve beni güldüren keskin bir dili olan güzel bir kızdı.

Son iki haftayı kafamın içinde aramızdaki her şeyi tekrar tekrar oynatarak geçirmiştim. Beni iyileştirmeye gösterdiği özen, bana uygun görüşmeleri planlamak için harcadığı enerji, kalabalığın içinde benim için ıslık çalma şekli... Onu her seferinde orada görmüştüm ve bu gece burada olmayacağını bildiğim için göğsümde bir pişmanlık sancısı vardı.

Birinin senin için öne atılmasının tadını almıştım ve şimdi bu konuda açgözlü hale gelmiştim. İki ay boyunca bilinçli her anını

başka biriyle geçirmek, o kişiyi bana aitmiş gibi hissettiğim bir noktaya koymama yetmişti.

Ve ben de ona aittim.

Bu başıma gelen en delice, en esrarengiz şeydi. Ki yediğim haltlar düşünülürse, bu kayda değer bir durumdu.

"Hazır mısın?" Theo omzuma şaplak atınca irkildim. Kaburgalarım eskisi kadar kötü değildi. Ama harika da değillerdi; hiçbir şekilde. Onları telafi edecek bir şey yoktu, çünkü omzum da hâlâ berbat durumdaydı. Turne doktorları ellerinden geldiğince beni toparlamışlardı. Ve en azından bu gece yarışa katılmamam konusunda beni rahatsız etmemişlerdi. "Emmett'in kazanmasına müsaade etmeyeceksin, değil mi?"

Aklımda bir şüphe kırıntısı belirdi. Hemen bastırdım. "Hayatta olmaz."

Bana iyi bir boğa çıkmıştı. Zor bir boğa. Onu bir tura çıkaran adamları adam yapan ya da bellerini kıran bir boğa. Son sırada çıkma avantajı bendeydi, bu da o kemer tokasını kazanmak için ne kadar çabalamam gerektiğini bileceğim anlamına geliyordu.

Daha önce iki kez kazandığım kemer tokası.

Abimin söylediklerini aklımdan çıkaramıyordum: *Ne kadarı yeterli?* Haftalardır bu soruya kafa patlatıyordum. Cevap verip veremeyeceğimi görmek için her açıdan zihnimde evirip çeviriyordum.

Ama cevap veremedim.

Ne zaman yeterli olacağını bilmiyordum. Tek bildiğim, kendimi hâlâ bir şekilde eksik hissettiğimdi. Henüz işimi yapmamışım gibi, hâlâ bir şeyler arıyormuşum gibi...

"İlk ben çıkacağım." Theo sırıttı. "Tüm gücümüzle. Değil mi patron?"

Gülümsedim ama biraz zorlama gibiydi. Bilincini kaybettiği geceden önce hiç gergin olmamıştım. Onu kask takması gerektiğine ikna etmiştim. Toka tavşanları onun bitkisel hayattaki hali yerine, yürüyen ve konuşan halini tercih edeceği için kask taksa da çekici bulacaklarını söylemiştim.

Başımı salladım. "Biliyorsun evlat. Onları mahmuzla!"

Ellerimizi vurarak sertçe tokalaştık ve birbirimizin omzuna şaplak attık. Bu da benim için gerçekten çok can yakıcı oldu. Dönüp odadan çıktı ve ringe doğru tünelden geçti.

Normalde onu izlemeye giderdim, ama doğru kafa rahatlığında değildim ve bunun farkındaydım. Diğer adamların kafayı bulmalarını izlemeye ihtiyacım yoktu. Şu an kendime odaklanmam gerekiyordu. Zihnimdeki duvarları kaldırmalıydım.

Adamların birer birer ayrılmalarını izledim ve genel olarak kamburumu çıkarıp, dirseklerimi dizlerime yaslayıp, ellerimi aralarından sallayarak oturdum. Çizmelerim yıpranmış, mahvolmuş ve muhtemelen gidiciydi. Çizmelerimle benzer ruhlardık. Gözlerimi yeleğimdeki sponsor yamalarımda gezdirip her birini inceledim. Onları büyük bir gururla takmıştım, ama bugün *onları korumak için hayatımı tehlikeye atar mıyım* diye düşünmeden edemiyordum. Bu daha önce hiç aklımdan geçmeyen bir düşünceydi.

Bastırdım.

Kapı açıldı ve dışarıdaki gösteriden gelen sesler içeriye doldu. Kalabalığın uğultusu. Havai fişeklerin patlama sesleri. Spikerin sesindeki gürleme. Hepsi çok tanıdıktı, hayatımın fon müziği gibi.

"Sıra sende Eaton." Theo bana kapıdan sırıttı.

"Neden seri katil gibi gülümsüyorsun?"

Gülümsemesi büyüdü. Bana babasını anımsatıyordu. Burası bana babasını anımsatıyordu. Onun düşüşünü izlediğimiz yılı. Sırtımdan aşağı bir ürperti indi.

"Emmett benim skorumu geçemedi. Senle ben kaldık ihtiyar."

Yanağımın bir tarafı yukarı kalktı, onun hevesini ve heyecanını benimsedim. Sanırım ben de eskiden böyleydim. Şimdiyse rutine bağlamıştım.

"Seninle gurur duyuyorum." Yanından geçerken sırtına vurdum ve karanlık tünelde ringin ışıltısına ve ihtişamına doğru yürüdüm. Bu etkinlikte amigo kızlar bile vardı. Tam bir Vegas şovuydu.

Esneme hareketlerimi yapmadım, çünkü bu akşam bir fark yaratacağını sanmıyordum. Her şey sıkıntılı ve acı vericiydi.

Üç basamak sonra ringdeydim, kaskımı takmış ve boğam Filthy McNasty*'nin –ona uygun lanet bir isimdi– agresif bir şekilde kapalı bölmeye inişini izledim. Homurtu çıkarıp başını iki yana salladı, kuyruğu kırbaç gibi yanlarına çarpıyordu. Öfkeliydi.

Ve on bir yıllık profesyonel kariyerim boyunca ilk kez hissettim.

Korku.

Çite tırmanıp boğanın geniş, kaslı sırtına bakarken korkuyu bir kenara ittim. Dokuz yüz kiloluk safi kas. Etrafa çarparken panelleri sallıyordu.

"Hazır olduğunda atla," dedi bir koç, başparmaklarını kaldırarak.

Başparmak kaldırmıştı.

Bu an, başparmak onayını hak edecek bir durum gibi gelmedi. Sekiz saniye boyunca işkence gibi acı çekmek üzereymişim gibi geliyordu.

Başımı salladım ve boğanın üzerine indim. Her şeyi uzaklaştırdım; o sessizliği, o sakinliği bulmaya çalıştım. Elimi bağlama halatının üzerinde gezdirdim, hareketin tekrarlanışını izlerken çıkıntıların elimde titreşmesine izin verdim ve içinde kaybolmaya çalıştım.

Ama kalabalıktan sesler yükseldi ve dev ekrana baktığımda, Theo'nun bilinçsiz halinin üzerine atladığım görüntüleri oynattıklarını gördüm. Bunu henüz izlememiştim, izlemeyi de planlamıyordum.

Boğanın vurarak beni havaya fırlatmasını izledim. Yaralı omzumun üzerine düştüm ve sonra dizlerimin üstüne dönerek yan tarafımı tuttuğum görüldü.

---

* Türkçe karşılığı "ahlaksız" ve "huysuz" olan kelimelerden isim oluşturularak boğanın mizacına gönderme yapılmıştır. (ç.n.)

Çok daha kötüsü olabilirdi.

O korku kıvılcımı aklımın gerilerinde tekrar ortaya çıktı. Midem yalpa yaptı.

Summer'ı düşündüm. *Bol şans.*

Başımı sallayarak tekrar aşağı baktım, eldivenimi halatın içine sardım ve doğru hissettirene kadar sıktım.

Ama doğru değildi.

Keskin bir ıslık gözümü tribünlere çekti. Summer'dan önce kalabalıktan habersizdim, ama şimdi onun için bir radarım varmış gibi hissediyordum. Ve aynı şekilde ıslık çalan bir pislik konsantrasyonumun içine etmişti.

Gözlerim bir beyazlığı yakaladı ve etrafımdaki dünya bulanıklaştı.

Summer buradaydı.

Beyaz keten bir elbise giymişti ve gün gibi ortadaydı.

Benim güneşim.

Gözlerimi kırpıştırdım. Tekrar kırpıştırdım. Sanki o gerçek değilmiş gibi. Yapmamam gerektiğini açıkça düşündüğü bir şeyi yapmamı izlemek için neden buraya kadar gelecekti ki?

Kip bana onu kovduğunu söylemişti, yani iş için gelmediğini biliyordum.

Ona baktım ve sanırım o da bakıyordu. Tozlu ringin karşısından. Kalabalığın içinden. Gözlerimiz kilitlendi ve birbirimizde kaybolduk.

Bana başparmağını kaldırarak küçük bir onay verdi, onunla yola çıktığımız zamanı hatırladığımda göğsümün ağrımasına neden olan bir başparmaktı bu. Tek yapabildiğim öylece bakmak oldu. Her zaman ona bakıyordum.

Hayatımın geri kalanını ona bakarak geçirmek istiyordum.

Sonra ağız hareketleriyle konuştu: *Seni seviyorum.*

Çenem kasıldı ve içimde bir şey koptu. Bu korku bana bir gelgit dalgası gibi çarptı ve elimi çekip çitleri tutarak kendimi yukarı çektim.

Ün. Kemer tokası. Hiçbirinin önemi yoktu. Azıcık bile. Tek istediğim; o sözleri onun ağzından duymaktı.

Son anlarımı bir boğanın üzerinde geçirmek istemiyordum. Onun bunları kulağıma fısıldayışını dinleyerek geçirmek istiyordum.

Ve sonra bir bacağımı çitin üzerinden aşırarak çıktım.

"Eaton! Ne yapıyorsun?" diye sordu koçlardan biri, bu arada ben yere inip kaskımı çıkardım ve yerine en sevdiğim kahverengi kovboy şapkamı taktım.

"Ben tamamım."

"Sen nesin?" Adamın kafası tamamen karışmış gibiydi.

"Bunu emeklilik dilekçem olarak kabul edin. Ben yokum. Bu boğa bu gece izinli."

Ve Theo ilk dünya birincisi unvanını almış oldu.

Ve ben de hayatımın geri kalanını kurtarmış oldum. Bu kısım fazlasıyla önemliydi.

Bekleme alanından geçerek doğruca tribünlere açılan kapıya yöneldim. Her şey bir tahmindi, çünkü Summer'ın oturduğu yere dair sadece genel bir fikrim vardı.

Ama ona, onun için hep geleceğimi söylemiştim. Asla durmayacağımı. Ve yapacağım şey tam olarak buydu.

Bir kat merdiven çıktım ve kendimi kalabalık ara katta bulduğumda 115. ve 116. bölümler arasında karar vermeye çalıştım. 116'yı seçtim ve kaburgalarıma giren ani sancıyı yok sayarak o merdivenlerden yukarı fırladım. Tünel görüşüm vardı ve bölümü bir taneyle ıskalamıştım.

Ama umurumda değildi. Aşağı inmek yerine koridorlardan birinden geri döndüm. Summer'ın ayakta durduğunu gördüm; avuçlarını yanaklarına dayamış, yüzü bir kâğıt gibi bembeyaz olmuştu. Gözlerinde yaşlar parlıyordu.

Bunu ben yaptım. Bir daha onu asla ağlatmak istemiyordum.

"Pardon. Affedersiniz." İnsanlar geçmeme izin vermek için ayağa kalkarken gülümsedim ve aşağı indim.

"Bir imza alabilir miyim?" diye sordu biri.

"Birazdan. Önce yapmam gereken bir şey var."

Tüm bölüm boyunca mırıltılar beni takip etti ve sonra Summer'ın koridora bakan koltuğuna vardım. Sırtı bana dönüktü, hâlâ ringe dönmüş halde, parmak uçlarında yükselerek bekleme alanının ötesini görmeye çalışıyordu. Artık orada olmadığıma dair bir fikri yoktu.

Kesinlikle bu ligde *en dramatik emeklilik* ile tarihe geçecektim ve belki bu da bir şeydi.

O an kendimi durduramadım. Ona doğru uzandım. İç çekerek ellerimi kollarının üst kısmına doladım. Sanki içimde kıvrılan tüm kaygı o an yok oldu.

Sanki aradığım şeyi bulmuştum: aradığım kişiyi.

Büyük kahverengi ceylan gözleri ve mükemmel dolgun dudakları ile bana döndü. "Ne yapıyorsun?" diye soludu, sanki gerçek olup olmadığımı kontrol ediyormuş gibi elleri anında göğsüme düştü.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim Prenses."

"Hadi oradan, o da mı sana prenses diyor? Aah. Haksızlık." Arkasında duran sırık gibi bir kızıl kollarını kavuşturup gözlerini devirdi. Ama yüzünde şakacı bir ifade vardı. Ondan anında hoşlandım.

Summer onu görmezden geldi, gözlerimde o kadar kaybolmuştu ki bir an için neredeyse başka bir yerdeymiş gibi göründü. "Ben sadece... Ben burada olmalıydım. Burada yalnız olman düşüncesine katlanamadım. Sen de..." Sesi çatladı ve gözlerine yaşlar dolmaya başladı. "Sen de benim için *o'sun*."

Yanaklarından bir damla yaş süzüldü ve saçını nazikçe kulağının arkasına atıp gözyaşını sildikten sonra başını avucumun içine aldım. "Lütfen ağlama. Sen ağlayınca ben mahvoluyorum." Onu kendime çekip göğsüme yasladım.

Ve bu çok doğru geldi. Kolları nazikçe etrafımda dolandı ve parmakları dikkatlice kaburgalarımın ağrıyan tarafında gezindi. Her zaman beni düşünüyordu.

Tıpkı benim de her zaman onu düşünmem gibi. Bunun nedenini, ne anlama geldiğini ve bunu ona nasıl kanıtlayacağımı bir araya getirmem biraz zaman almıştı.

Belki de Cade'in dediği kadar aptaldım.

"Aşağı inip o boğaya binmen lazım. Bu şampiyonayı sen kazanacaksın." Göğsüme doğru burnunu çekti.

Etraftaki konuşmaları ve spikerin sesini duyabiliyor ama hiçbir şey anlamıyordum. Önümdeki kadın ilgimin odağıydı. Evrenimin merkezi.

Çarpık bir gülümseme dudaklarımda belirirken, bana bakması için başını kaldırdım. Kollarımda çok küçük ve kırılgan görünüyordu ve başparmağımı dudaklarının üzerinde kaydırırken titrediği gözümden kaçmadı. "Söyle. Duymak istiyorum."

Gözyaşlarının ıslaklığıyla birbirine yapışmış kirpikleri titredi. Sonra yine gözlerimde derinlere daldı. Göğsüm burkuldu ve onu iyice kendime çekerek bedenlerimizi birbirine yapıştırdım.

Kimin izlediği umurumda değildi.

"Seni seviyorum," dedi, sesi yumuşak ama emindi.

Ona baktım ve bu kadar şanslı olmak için ne halt ettiğimi merak ettim. "Ben de seni seviyorum. Ve bu gece boğaya binmeme gerek yok. Bir daha asla. Senin ağzından bunu duymak benim için hayatımın galibiyeti."

Şapkamı çıkarıp onun başına geçirdim. Kendi kendime bunu yapacağımı söylemiştim.

Ve sonra onu öptüm.

Önce yumuşak ve araştırıcı bir öpücüktü, ama sonra gömleğime yapışıp işleri biraz çaresiz hale getirdi. İnleyerek dilini ağzıma kaydırdı. Benim hevesli kızım, bunu hep ilk kendi yapardı.

Hayatımın en iyi öpücüğüydü. Hayatımın en iyi anıydı. Çünkü eksik parçamı bulmuştum. Hayatımın geri kalanında ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ama o her neyse, Summer'la yapacaktım. Ona hep geri dönecek, birlikte daha iyi olduğumuzu ona hep ispatlayacaktım.

Böylece orada durmuş öpüşüyorduk. Kameralar çekerken. Devasa kalabalığın ortasında. Herkesi şaşırttığımıza şüphe yoktu. Bir açıklama yapmış oluyorduk ve bizi kimin gördüğü umurumuzda değildi.

Birbirimizi seçmiştik. Birbirimizi bulmuştuk. Birbirimizin yanındaydık.

Ve bu anla ilgili her şey kusursuzdu.

Sonsöz

Rhett

Bir yıl sonra...

Dilek Kuyusu Çiftliği'nin yoluna döndüm ve derin bir nefes aldım.

Kahretsin, evde olmak güzeldi. İki haftadır uzaktım. Ki bu da Summer'dan ayrı kalmak isteyebileceğimden on dört gün fazlaydı.

Ama mutluydum. Tatmin doluydum. Her şeyim vardı. Sağlığım. WBRF liginde bir koçluk işi. Ve lanet olası hayallerimin kızı, çakıllı yolun az ilerisindeki evde beni bekliyordu.

Çıplak olsa iyi ederdi. Çıplak ve hazır. Beklentiyle kotumun içinde sertleştiğimi hissettim. Ben uzaktayken yaptığımız görüntülü konuşmalar aklıma gelmişti.

Bu iş genellikle birkaç gün uzakta olmamı gerektiriyordu. Uçakla gidip geliyordum ama bu kez hafta sonu etkinlikleri arasında, gelecek vaat eden bir grup gence toplu eğitim vermiştim. Eğlenceliydi.

Ama benim kızı şiddetle özlemiştim.

Yol, ana evin etrafından dolanarak yeni bir bölümle birleşiyordu. *Bizim* bölümümüz. Bu yolun sonundaki *bizim evimizdi.* Ve evden bu şekilde bahsetmekten bıkacağımı hiç sanmıyorum.

Bundan daha tatmin edici olabilecek tek şey, Summer'a *karım* diyebilmek olurdu.

"Mmm," diye mırıldandım ve elimi yeni kamyonetin direksiyonuna vurdum. Bu kamyoneti Summer "daha güvenli" olduğu için aldırmıştı bana. Ve eskisi de bozulup duruyordu, çünkü üzerinde çalışacak zaman bulamıyordum.

Ama yeni kamyonet buna değerdi. Yeni inşa edilen tek katlı taşra evinin önüne geldiğimde benim kızın ön basamaklarda oturduğunu gördüm, yanındaki de...

Eski kamyonetimdi.

Ama benim eski kamyonetim değildi. Çünkü yanında oturduğu kamyonet çok güzel bir maviye boyanmıştı. Çelik mavisi.

En sevdiğim fotoğrafında gördüğüm annemin gözlerinin mavisi.

Görüntü nefesimi kesti. Annemle tanıştırmak istediğim kız. Şimdi bana onu hatırlatan kamyonetin –sevdiği birine almış olduğu kamyonetin– yanında oturuyordu.

Garip bir şekilde, güzel bir kamyonetin yanında oturan güzel bir kızdan çok daha fazlası varmış gibi görünüyordu.

Kenara çekerek yanına park ettim ve titreyen bacaklarla dışarı çıktım. Yanımdaki araca bakarken ağzım açık kalmıştı. Burnumun kemeri korkunç bir şekilde sızladı ve Summer küçük elini kaputun üzerinden kaydırarak önünden dolanırken görüşüm yalnızca biraz bulanıklaştı. Sade beyaz kolsuz bluz ve dar kot pantolon onu zahmetsizce seksi göstermişti. Yine de üzerindeki en iyi şey, gözlerindeki yumuşak bakış ve dudaklarındaki çekingen gülümsemeydi.

"İyi yapmış mıyım?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak kendimi toplamak için derin bir nefes almaya çalıştım. Bakışlarım onunla kamyonet arasında gidip geldi. "İyi mi? Summer... bunun altından kalkmayı nasıl başardın? Bu aynı kamyonet mi? Çalışıyor mu?"

Yeni döşenmiş garaj yolunda çıplak ayakla daha yakına geldi. Ve ben ne olduğunu anlayamadan kolumun altına girip elini

Wrangler kotumun arka cebine soktu ve orada kalçalarımızı birbirine dayayıp yeni kamyonete baktık.

Sessizce güldü ve bir an için bana baktı. "Evet, aynı kamyonet. Bu sezon ne zaman uzakta olsan, üzerinde çalışmaları için onu dükkâna götürdüm." Göğsümden boğuk bir kahkaha yükseldi ve başını bana doğru eğip yan tarafıma yaslandı. "İki haftalığına gitmenden nefret ettim, ama çocukların bunu bitirmesi için mükemmel bir fırsat oldu."

"Vay canına!" Beni neredeyse dut yemiş bülbüle döndürmüştü. Bu, yapılacaklar listemde o kadar alt sıralardaydı ki aklıma bile gelmemişti. Yapmak istediğimi biliyordum. Bir gün. Ev bittikten ve Summer'ın bir iki küçük kopyası avluda koşturmaya başladıktan sonra.

"Renk doğru mu? Çok uzun süreler onun fotoğraflarına baktım. Doğru tonu bulmaya çalıştım."

Keşke buna bir cevap verebilseydim ama nefesim boğazımda düğümlenmişti. Bu yüzden, ona sımsıkı sarılarak tenindeki kokuyu derin bir şekilde içime çektim –kiraz, her zaman kiraz– ve boynunun girintisine fısıldadım:

"Mükemmel Prenses. Tıpkı senin gibi."

* * *

Hayat hiç bundan daha iyi olmamıştı.

İş. Aile. Ev. *Kamyonet.*

Summer'ın şu an üzerimde olması. Bana binmişti. Kalçaları salınıyordu, başı geride, narin elleri göğüslerini okşuyordu, altın teninin her santimi hafif terle kaplıydı. Dudakları hafifçe aralıktı ve gözlerim oraya takıldı. Dolgun, pembe ve en nefis inlemeleri çıkaran ağzı.

Öğleden sonranın yoğun ışığı altında tam bir tanrıça gibi görünüyordu.

Onu hiç daha fazla sevmemiştim.

"Beni özledin mi Prenses?" diye sordum, kalçalarını tam kıvrımlarının şekillendiği yerin hemen üstünden kavrayarak.

Başını eğip bana bakarken gözleri arzu doluydu, yanakları pembeleşmiş, saçlarını topladığı topuz dağılmıştı. İlk tanıştığımız günü hatırladım. Topuzu o kadar sıkıydı ki toplantı odasında karşımda otururken canını acıtıyormuş gibi görünüyordu.

Ama o bir yıl önceydi. Ve benim kız, o zamandan bu yana çok değişmişti. Şu an tamamen dağınıktı; tıpkı onda hoşlandığım gibi. Dağılmıştı ve aletime binmişti.

"Evet, hem de çok. Bir dahakine seninle geleceğim."

Sanırım her geçen an onu daha da çok seviyordum.

Göğsümden derin bir gürleme koparken elimi uzatıp klitorisini okşadım. "Artık bir işletme sahibisin. Erkek arkadaşının peşinden ülkenin her yerine gidemezsin."

Durdu ve bana ters ters baktı. "Ne yapıp yapamayacağımı söyleme bana."

Onu özellikle bana bu şekilde davrandığında seviyordum.

Sırıtarak yukarı ittim. "Daha sert bin." Klitorisini daha sertçe okşadım, böylece daha hızlı hareket etmeye direnemeyeceğini biliyordum.

Haklı çıkınca gülümsedim. Cilveli bir şekilde başını sallayarak tekrar hareket etti. "Ne kadar uslu bir kızsın Summer. Bin bana."

İnleyerek gözlerini kapattı. "Bir dahaki sefere geliyorum."

"Bebeğim, birkaç saniyeye geleceksin. Şu memelerin sallanışını görelim. Daha sert salın. Hepsini içine al."

"Siktir," diye soludu, başı geriye doğru eğilirken, güneş saçlarına vurarak ışıltı saçtı. Elimi vücudunda, belinde, günlerini antrenman yaparak geçirdiği için beliren karnındaki ince hatlarda gezdirdim.

Avucum, göğsünün üzerindeki yara izine değdiğinde durdum. Ve şimdi bana verdiği bakış yumuşak, sevgi ve şefkat doluydu. Uzakta iki hafta geçirmiştim ve o bana sanki aylardır yokmuşum gibi davranıyordu.

"Senden uzakta olmaktan nefret ediyorum," diye itiraf ettim, böyle şeyler söylediğimde dudaklarının yukarı kıvrılmasını seviyordum. "Ama seni seviyorum. Aletimin etrafında boşalmanı izlemeyi seviyorum. İzlememe izin ver. Görmeme izin ver. Duymama izin ver."

Dolgun altdudağını ısırdığında neredeyse oracıkta patlayacaktım. Başını sallayınca çabalarımı ikiye katladım, onunla kavuşmak için yukarı ittim ve klitorisinde daha sert daireler çizdim. Islak sıcaklığı etrafımda kasıldı.

Ve sonra "Rhett!" diye haykırarak başını geriye atıp gözlerini kapattı, kahrolası bir meleğe benziyordu. Bu hâlâ dünyadaki en iyi sesti. Ben de onu takip ettim, elim hâlâ kalbinin üzerindeydi. Ben içine boşalırken üzerime yığıldı ve "Seni seviyorum," diye mırıldandı.

"Çok güzel," diye mırıldandım, kendimi çimdiklemem gerekiyormuş gibi hissediyordum. Summer gibi bir kadının benim gibi bir erkeği seçmesini nasıl becerdiğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Ama durum buydu. Buradaydık, her lanet gün birbirimizi seçiyorduk. Ve ömrümün geri kalanında beni seçmesini istiyordum.

Emekli olduğum o gün tribünlerde onunla evlenmeliydim. Oracıkta. Tam o noktada. Ama açgözlülük olurdu ve onun hayatını düzene sokması gerektiğini biliyordum. Lanet olsun, benim de hayatımı düzene sokmam gerekiyordu.

Ablası hâlâ onunla konuşmuyordu. Ve bu, onun için düzeltmek istediğim bir yaraydı. Ve üvey annesi, ortalıkta görünmediği için şanslıydı çünkü benim kıza Marina kadar kötü davranan acımasız birine edecek birkaç kelimem vardı. Ama babasıyla her zamankinden daha yakındı. Ve ailemdeki herkes –boş versene, bütün kasaba– ona bayılıyordu.

Yerel spor salonunu alıp onu Hamilton Athletics'e dönüştürdüğünden beri Chestnut Springs'in altın kızıydı. Mekân, sporcuların

antrenman yapmasına yönelikti. Ya da benim söylemeyi sevdiğim şekliyle; *yetişkin insanlara işkence etmeye.*

Küçük çaplı ekonomimiz için iyiydi. Ve kasabanın hanımları orayı çok seviyordu.

Pilates dersine gideceklerini söylüyorlardı, ama aslında sadece oturup sezon dışında orada antrenman yapan hokey oyuncularına ve boğa rodeocularına bakıyorlardı.

Summer öne doğru eğilip beni öptü; sıcak, ıslak ve kiraz gibi kokan bir öpücüktü, parmakları saçlarıma dolandı ve "Seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum Prenses. Sevdiğimi biliyorsun." Göğsümde gülümseyişini hissettim ve ardından tatmin dolu bir iç çekişle üzerimden yuvarlandı.

Göğsündeki yaraya bir öpücük kondurup sıcak bir havlu almak için kalktım.

Akan suyun sesi üzerinden sesini duydum. "Ne kadar çok?"

Gülerek banyodan çıkarken onu gördüm ve nefesim boğazımda düğümlendi. Kral boy yatağımıza yayılmış hali yürek durduran cinstendi. Şimdilik sadece yerde kral boy döşek vardı. Henüz tamamlanmamış zeminde. Ve etrafı da boyanması gereken kuru duvarlarla çevriliydi.

Geniş çiftlik evimiz henüz tamamlanmamıştı ama taşınmak için sabırsızlanmıştık. Spor salonunun üstündeki çatı katı stüdyo evde yaşaması hoşuma gitmemişti. Evi en sevdiğimiz kaçamak noktamızın üstüne yapmıştık. Külüstürle –kamyonetimin kullanılmaya başlayan adı buydu– gelip arkaya attığımız battaniyenin üzerinde yıldızların altında seviştiğimiz yerdi. Bu yer dağların en iyi manzarasına bakıyordu, Summer'ın istediği de buydu.

Ben ise onu her zaman yanımda istiyordum. Bu saplantılı bir şeydi. Ama o, dünyadaki en sevdiğim insandı. Diğer insanlar, genellikle belli bir miktar zaman geçirdikten sonra sinirime dokunurdu.

Ama Summer değil. O benim insanımdı. Ben de onun. Biz bir elmanın iki yarısıydık.

"Söyle. Beni ne kadar çok sevdiğini söyle bana." Dudakları kıvrılmıştı, gözleri keyifle parlıyordu.

"Kadın, seksten sonra seni sıcak bir havluyla siliyorum. İşte seni bu kadar seviyorum."

"Daha da anlat."

Yanına çömeldim ve silmeye başladım, yaparken aklım çalışıyordu ama kadınlığına bu kadar yakınken aletim yeniden doldu.

Gözlerini üzerimde hissettim. Daha fazlasını söylememi bekliyordu.

Dantelli tangasını bacaklarından yukarı çektim, çünkü pahalı iç çamaşırlarının içinde harika görünüyordu. "Dön. Sana göstereyim."

Dudakları kıvrılırken gözlerinde sorular dans ediyordu, ama içini çekerek rahatlayıp bana o güzel yuvarlak kıçını gösterdi.

Ona güzel bir şaplak atmaktan kendimi alamadım, sonra odanın diğer öteki ucuna gidip bezi sepete attım, bir eşofman üstü giydim ve onunla beraber üstümdeki kıyafetleri kaybetmeden önce yere bıraktığım çantayı aldım. Bir kalem çıkarıp ona doğru yürüdüm ve omzunun üzerinden bana attığı meraklı bakışı yakaladım.

"Tamam. Dikkatini tamamen buraya ver Prenses."

Kıkırdayarak başını salladı. "Tamam."

Üstüne ata biner gibi oturdum ve bu berbat bir fikirdi çünkü tek düşünebildiğim, aletimi bacaklarının arasına kaydırmaktı. Ama odaklanarak kalemin kapağını açtım.

Ve sonra yazmaya başladım. Yan yana yattığımızda parmağımla sık sık yaptığım gibi sırtındaki noktaları birleştirdim. Sırtı takımyıldızlarla dolu gece göğü gibiydi. Onunla gerçekten çift yıldızlardık; birbirimizin yörüngesine sıkışmış, göremediğimiz ya da anlayamadığımız ama hissedebildiğimiz güçler tarafından bir araya getirilmiştik.

Bugün yazdığım şey üç kelimeydi. Ve yemin ederim; neredeyse onun düşüncelerini duyabiliyordum, vücudu biraz gergindi, anlamaya çalışırken başını öne eğmişti.

"İşte," dedim tamamlayınca.

"Rhett?" Omzunun üzerinden bakmak için döndü ama bu sefer gözleri daha az şakacıydı. Daha duygulu. "Az önce düşündüğüm şeyi mi yazdın?"

Omuz silkerek ona sırıttım. "Sanırım gidip bakman gerekecek."

Yataktan fırladı ve temelde bir inşaat alanı olan banyoya doğru hızlı adımlar atışını izledim. Poposunun kıvrımları, onu çevreleyen danteller ve sırtında yazılı, "*Benimle evlenir misin?*" kelimeleri.

Çok tatmin ediciydi.

Çantama doğru gidip sakladığım kadife kutuyu çıkardım. Gördüğünde yüzünün alacağı şekli kaçırmamak için hızlı davrandım.

Ebeveyn banyosundaki küçük geçici aynaya sırtını dönerken gözlerim onu takip etti. Omzunun üzerinden bir bakış attı ve sonra...

Eskiden beni kızdıran ve şimdi çılgına çeviren o küçük sırıtışla gülümsedi. Bana doğru dönmedi bile. Orada öylece durmuş, yansımasına bakıyor ve gülümsüyordu.

Tek dizimin üzerine çöküp yüzüğü –bir yıldız gibi görünmesi için daha küçük elmaslarla çevrelenmiş kanarya taşıydı– elimde tutarak kaldırdım ve aslında kalbimi tutuyor da olabilirdim.

Çünkü bu kız her zerremin sahibiydi. Ve bana sırıttığı ilk günden beri bu böyleydi.

Summer bana döndüğünde gülümsemesi daha da büyüdü. Yüzüğe bakmadı bile, orada durup bana baktı, irisleri benimkilerle dans ediyor ve sadece ikimizin bildiği bir dilde konuşuyordu.

"Evet." Başını yukarı aşağı sallarken gözyaşları akmaya başladı.

"Prenses, *lütfen* ağlama." Bana biraz daha yaklaştı, kollarını etrafıma doladı ve başımı göğsüne bastırdı. Kalp atışları gürültülü, güçlü ve sabit ve çok emindi. Tıpkı benim bundan –ondan– emin olduğum gibi.

"Bunlar mutluluk gözyaşları."

Elimi uzatıp yanağından bir damla yaşı sildim. "Yine de gözyaşlarından nefret ediyorum. Ama mutlu olmana sevindim. Eğer bu son anın olsaydı, mutlu gider miydin?"

Elini elime alarak yüzüğü parmağına geçirdim, ona kusursuz bir şekilde uymasına bayılmıştım.

İkimiz de birkaç saniye yüzüğe baktık. Hayranlıkla... ama muhtemelen ifade ettiği anlama daha çok hayran kalmıştık.

Başımı tutup başparmaklarını sakallarımda gezdirdi. "Evet, ama bu benim son anım olmayacak. Önce seninle yapmak istediğim çok fazla şey var."

Yüzümde kocaman bir sırıtış belirdi ve onu kollarıma alarak ayağa kalktım. Onu tekrar yatağa doğru taşıdım.

"Benim de var Prenses. Mesela seni ana eve götürüp müstakbel Bayan Eaton olarak tanıtmak. Belki seninle bu gece The Spur'da öpüşüp herkesin ağzına laf vermek. Ama önce..." Onu yatağa attım ve ağzından keyifli bir kıkırdama çıktı. "Önce, bugünü adımı haykırışını dinleyerek geçirmek istiyorum."

Güldü ve elini kaldırıp yüzüğüne baktı. Acayip mutlu görünüyordu.

Ve onu mutlu görmek?

Onu mutlu görmek her şeydi.

Ben de mutluydum, çünkü hayatımın geri kalanında onun yörüngesinde olacaktım.

Bonus Bölüm

Yedi Yıl Sonra

Summer

"Çok hızlı gideceğiz, değil mi babacığım?"

"Çok hızlı bebeğim." Rhett başını salladı ve küçük kızımıza, küçük dağları o yaratmış gibi baktı.

"Kazanacağız, değil mi?"

Kocamın dudaklarına bilmiş bir sırıtış yerleşirken, başını eğip elindeki deri dizginlere baktı. "Aynen öyle küçük kız. Her şeyi kazanacağız."

Başımı iki yana sallayıp göğsüme yaslanmış kel kafayı okşadım. Orion kangurusunda çoktan uyumuştu, ablasının ilk rodeosuyla pek ilgilenmediği belliydi.

Leadline Varil Yarışı ancak adı kadar sürükleyici bir şeydi. Hepimiz girişin önüne dizilip Stella'nın sırasını bekledik.

Rhett o tatlı kıçıyla kocaman arenada koşturacak ve ihtiyar bir çiftlik atına birkaç varil etrafında *belki* hızlı yürümesi için yalvaracaktı.

Ve Stella dört yaşındaki mini minnacık bacaklarını vuracak ve küçük bir rodeo kraliçesi gibi kollarını savuracaktı.

Bu kız beni acayip ürkütüyordu. *Tamamen* babasının kopyasıydı. Koyu renk saç, kehribar rengi gözler, vurdumduymaz bir kişilik.

Ergenlik yıllarını düşünerek şimdiden dehşete düşüyordum. Babasına gökteki yıldızları indirmiş gibi bakmaya devam edeceğini umuyordum, çünkü benim ödümü koparacağından emindim.

"İyi misin Prenses?" diye seslendi Rhett bana, yedi yıl önce kıçını kurtarmak için beyaz bir elbiseyle binip tarlayı geçtiğim atın karşı tarafından kurnazca göz kırptı.

Olayların dönüp dolaşıp geldiği hal, ona sırıtmama neden oldu. "Daha iyi olmamıştım."

Otomatik bir şekilde sağa sola sallanıyordum, kucağımdaki minik bebek göğsümde sıkıca duruyordu.

"Kızımla bugün biraz kıç tekmeleyeceğiz."

Rhett yukarı doğru uzanıp Stella'yla beşlik çaktı. "Hem de nasıl babacığım."

Stella kocaman gülümsüyordu ama gözleri pürdikkat kesilmişti. Diğer çocukların sıralanışını izliyordu ve sahne tatlı bir şekilde beceriksizceydi. Ama Stella'nın bakışından, onu Kanada'nın rodeo finallerine katılıyor sanırdınız.

"Birinci geleceğiz!" Stella kararlı bir şekilde başını salladı, dizginleri o kadar sıkıyordu ki eklem boğumları bembeyaz oldu.

Rhett kahkahasını saklamak için yumruğunu ağzına dayadı ve sonra Stella'nın arkasından başını bana çevirip ağzı hareketleriyle, "Herkes aynı kurdeleyi alıyor," lafına benzer bir şey söyledi.

Ben de gülerek Orion'un kel kafasına yumuşak bir öpücük kondurdum. Tatlı küçük oğlumuz. Çok istenen ve çok sevilen.

"Sana benziyor, biliyor musun?" Harvey gelip yanımda durdu. Yeni Chestnut Springs Rodeo'nun kurucularından biri olarak birilerine yardıma gitmişti.

"Öylesi adil olur," diye karşılık verdim ve güldü. Her dışarı adım attığımızda, Stella'nın Rhett'e ne kadar benzediğini söyleyen birileri mutlaka çıkıyordu. "Onlara ben bakıyorum. Ben doğurdum. Bana daha çok benzeyen bir çocuk alacağım varmış gibi hissediyorum neredeyse."

Harvey iri ellerini indirerek başparmağını bebeğin kaşında gezdirdi. "Bana kalırsa, sizin çoğu şeyiniz yıldızlarda yazılıymış. Sen ve oğlum. Bu bebekler." Başını iki yana salladı. En küçük torununa sevecen gözlerle bakıyordu. "Kader."

Diğer tarafımdan bir hıh sesi duydum.

"Kadermiş!" Kip başını iki yana salladı. "Benim adım *Kader* değil. Dahi fikrimle bu ikisini turnelere beraber yolladığım için herkes bana teşekkür edebilir."

"Baba," Gözlerimi devirdim, "kes sesini!"

Ağzına şekerli bir mini donut attıktan sonra, soğuk birayla dolu plastik bardaktan içti. "Bu doğru. Siz ikinizin iyi anlaşacağınızı biliyordum."

"Ufak at Hamilton!" dedi Rhett, atın öteki tarafından. Stella, babasıyla tamamen hemfikirmiş gibi kafasını sallıyordu.

Sevimli şey.

"Bu doğru." Kip başını eğdi. "Yani bir bakıma."

Harvey bir homurtu çıkardı, ben de babama tek kaşımı kaldırmakla yetindim. Marina'dan kurtulduktan sonra mutluluğu katlanarak artıyormuş gibi görünüyordu.

Buna Stella'nın doğumu vesile olmuştu. Bana, torunlarını ona maruz bırakamayacağını söylemişti. Ayrıca bu kadar uzun süre *beni* ona maruz bıraktığı için gözyaşlarıyla dolu bir özür de vardı; duymaya ne kadar fena halde ihtiyacım olduğunu fark etmediğim bir şeydi.

"Ne demek, *bir bakıma*?" diye sordum, belli ki herkes merak ediyordu, çünkü bütün gözler Kip'teydi.

Omuz silkti. "Demek istediğim, sen onun canına okudun. Onun da canına okunmaya ihtiyacı vardı. Ve..." Güneş gözlüklerinin arkasından biraz süklüm püklüm bir şekilde bana bir bakış attı.

Rhett kahkaha attı. "Bu bakışta bir şey var."

Babam tekrar omuz silkti ve ağzına bir mini donut daha attı. "Biliyorsun," dedi ağzı donutla doluyken. "Bunun komik olacağını

düşündüm, çünkü sen onun o dergi reklamına bakarak çok zaman geçirmiştin."

Rhett ve Harvey resmen *uluyorlardı*, ben ise oracıkta ağzım bir karış açık babama bakakaldım. "*Komik* olacağını mı düşündün?"

"Evet, yani, kaç insan gençlik aşkıyla yollara düşmeye mecbur kalır? Ve dürüst olalım, o gençlik aşkı epey manyak bir şeydi. Aslında sana bir iyilik yapıyordum."

"Sen az önce *epey manyak bir şey* mi dedin? Bunu diyecek yaşı geçtin."

"Fotoğrafı hiç öptü mü?" diye sordu Rhett.

Kip ona dönerken bir sıcaklığın yanaklarıma doğru yükseldiğini hissettim. "Onu bir kez yakaladım!"

"Hay ben bu işin..." diye mırıldanarak, başımı Orion'un minik başına doğru eğerek sakladım.

Rhett bir komedi gösterisinde filanmış gibi gülmekten katılıyordu. *Pislik.*

"Defterlerine adımı yazıyor muydu? Sana bunu bir kez sormuştum Prenses. Ve beni duymazdan geldin. Sanırım bu doğruydu, sonra da seni öpmem için yalvardın."

"O öpücük senin fikrindi!" Ellerimi savunmacı bir tavırla yukarı kaldırdım.

Harvey gülüyordu ve bana kıkırdayan Beau'yu hatırlattı.

Ama beni asıl sarsan babamın verdiği cevap oldu: "Hayır..." Ağzını sildi. "...defterlerine değil. Daha çok bir dövme gibi koluna yazıyordu."

"Artık benim için ölüsün Kip!" Babama dramatik bir bakış attıktan sonra gülmemek için başımı iki yana salladım ve kocama döndüm: Saçları hâlâ karışık, omuzları hâlâ geniş, gözleri hâlâ parlaktı.

O kadar sevgi, kahkaha ve insanların duvarlarına asıp çiftlik evi şıklığı dediği diğer sıradan şeylerle doluydu ki.

"Dövme mi yaptırıyoruz Prenses?" Bana göz kırptı, sırıtışı safi flört kokuyordu. Babalarımızın orada durup bizi izliyor olması zerre umurunda değildi.

Yedi yıldır bana olan sevgisini hep yüksek sesle dile getiriyordu ve durmasını hiç istemiyordum.

"Prenses" bir takma ad olarak başlamıştı ama Rhett Eaton bana kendimi Tanrı'nın her lanet günü öyle hissettiriyordu. Varlığımın her zerresiyle onu seviyordum. Yemin ederim; her seferinde bunu daha da şiddetli hissediyordum. Acayip zevkli bir sancı gibi.

"Tabii ki. Yapalım hadi."

"Ben de yaparım o zaman," dedi Stella, otuz iki diş sırıtarak.

Rhett sadece güldü ve geniş avucunu onun minik sırtına dayadı. Bu kız sadece dört yaşında ve normal bir atın üzerindeydi. Hiç korkusu yoktu.

"Stella Eaton!" Spiker adını söyledi ve hepimiz turunu izlemek için çitin etrafına toplandık.

O kadar sırıtıyordum ki yanaklarım ağrıdı. Stella, tam bir tuttuğunu koparandı. Böyle devam ederse bir gün acayip bir binici olacaktı.

Rhett mi? Hâlâ o lanet olasıca Wrangler kotu giyiyordu.

Bitiş çizgisini geçip de ailemizin tezahüratlarını alırken çitin kenarında beni buldu.

Ve göz kırptı.

Sonra dudak hareketleriyle "*Seni seviyorum,*" dedi.

Tanrım. Nasıl da biliyordum.

Teşekkürler

Bir yıl önce biri bana burada olacağımı, bunu yapacağımı söyleseydi, yüzüne gülerdim. Ancak dünya gizemli şekillerde çalışır ve bu kitabın başındaki alıntıda olduğu gibi: Bazen an sizi yakalar.

Ne yolculuk. Ne macera. Bana bu kadar neşe getiren bir kariyere rastlamak ne büyük bir nimet.

Ama bu iş sadece bu kadar inanılmaz, çünkü pek çok başka insan bu şekilde yapılmasına yardım ediyor.

Okuyucularıma teşekkür ederim. Canı gönülden. Kıymetli boş vakitlerinizi hikâyelerimi okuyarak geçirdiğiniz için teşekkürler. Onları sevdiğiniz, paylaştığınız, gelen kutumu mesajlarınızla doldurduğunuz için teşekkürler. Hepsine bayılıyorum.

Kocama; sen mükemmel bir kurgu erkek arkadaşsın. Her seferinde kitaplarımdan küçük parçalara ilham veriyorsun. Seni ifade edemeyecek kadar çok seviyorum.

Oğluma; beni her gün güldürüyorsun. En güzel sarılmalar hep seninle. Annen olduğum için çok şanslıyım. Seni her şeyden fazla seviyorum.

Annemle babama; benim ne iş yapmak istediğimi çözeceğimi her zaman biliyordunuz. Benim o kadar emin olmadığım

anlarda bile. Siz, bir kızın isteyebileceği en iyi amigolarsınız. İkinizi de tüm kalbimle seviyorum.

Asistanım Krista'ya; sana asistanım demekten nefret ediyorum. Bana TÜM ŞEYLERDE yardım eden, gerçekten harika ve eğlenceli arkadaşım olduğunu hissediyorum. Ve başka türlü olmazdı.

Lena'ya; sen benim için ömürlüksün. Benim hoş sapık arkadaşım. Bu işi her geçen gün daha eğlenceli hale getiriyorsun. Tüm bu uygunsuz şeyleri başka kime söyleyebilirdim?

Catherinee; sen bir kızın isteyebileceği en harika çok gizli akıl hocasısın. Yanımda olduğun için kendimi çok şanslı hissediyorum.

Kandi'ye; sen benim... bu zamana kadarki en sevdiğim insanlardan biri olmalısın. Cömertliğini ve nezaketini asla unutmayacağım. Bir gün geri ödemek için sabırsızlanıyorum. Sana arkadaşım dediğim için çok şanslıyım.

Sosyal Kelebek'ten Sarah'ya; çalışma ilişkimizi seviyorum. Ama aynı zamanda waffle'dan penisi yemek ve seninle keçi yogası yapmak için sabırsızlanıyorum.

Beta okuyucularım Amy, Krista ve Kelly'ye; sıkı çalışmanız ve keskin gözleriniz için teşekkür ederim. Beynimin fark edemeyecek kadar karmakarışık olduğu şeyleri yakalıyorsunuz.

Editörüm Paula'ya; temelde... sana takıntılıyım. Hahaha! Fikir alışverişinde bulunmak ve şakalaşmak için her zaman hazır olduğun için teşekkürler. Yerin doldurulamaz.

Kapak tasarımcım Casey/Echo'ya; bu kapak için çok çalıştınız ve kahretsin, işe yaradı. Uzmanlığınız ve görüşleriniz benim için çok değerli. Ayrıca beni kırıp geçiriyorsunuz, bir de o var.

Son olarak, ARC okuyucularıma ve sokak ekibi üyelerime... Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Hiç fark edemeyeceğiniz kadar büyük bir fark yaratıyorsunuz. Her gönderi beni gülümsetiyor, her incelemenin bir etkisi var. Kaç takipçinizin olduğu umurumda değil, hepiniz harikasınız ve hak ediyorsunuz ve her birinizi sandığınızdan daha fazla takdir ediyorum.

Ninova
Library

